

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Emerald Bruises

New York Times, Wall Street Journal, and USA Today Bestselling Author

PEPPER WINTERS

Ücretsiz PDF Kitap Arsları: <https://rantey.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Zümrüt Çürükler

İkinci Kitap
Mücevher Kutusu Serisi

tarafından

New York Times Bestseller
Pepper Winters

Zümrüt Çürükler Telif
Hakkı © 2024 Pepper Winters
Pepper Winters tarafından yayınlandı

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın elektronik veya mekanik de dahil olmak üzere hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya aktarılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka bir paylaşmak isterseniz, lütfen paylaştığınız her kişi için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız ya da sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, satıcıya iade etmeli ve kendi kopyanızı satın almalısınız. Kütüphaneler, kendi bünyelerindeki kopyaları üyeleriyle paylaşmaktan muaftır ve bu kitabı stokladıkları için kendilerine teşekkür ederiz. Yazarın eserine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Yayınlandı: Pepper Winters 2024 pepperwinters@gmail.com

E-kitap Tasarımı: Cleo Studios

Ciltsiz Tasarım: Cleo Studios

Alternatif Kapak Resmi: Julia Cherrett Valareign (etsy)

İç Görseller: Julia Cherrett Valareign (etsy)

Düzenleme tarafından: Editing-4-Indies (Jenny Sims)

Düzelتمeyi yapan: Christina Routhier

Hint Duyarlılığı Okuyucu & Hintçe Çeviri: Shabnam Arora

Fransızca Çeviri: Aurélie Gordio

Sesli Anlatım: Luke William Bromley & Lucy Jessica

PEPPER WINTERS'IN DİĞER ESERLERİ

Pepper'ın şu anda dokuz dilde yayımlanmış kırka yakın kitabı bulunmaktadır. Neredeyse kırk kez en çok satanlar listelerine (USA Today, New York Times ve Wall Street Journal) girmiştir. Karanlık Romantizm, Yaşlanma, Fantezi ve Romantik Gerilim gibi birçok türde eser vermektedir.

Kitaplar, SSS ve satın alma bağlantıları için

lütfen şu adresi ziyaret edin:

<https://pepperwinters.com>

QR kodunu takip ederek Yeni Yayın Bültenine abone olun

EROTİK ROMANTİZM 'SIRLARIN GÖSTERİŞİ' STANDALONE'LARI

Kirli Bir Gece
(Ella ve Nicholas)

YASAK ROMANTİZM

Luna Düeti
Lunamare (Luna Düetinin Birinci Kitabı) Cor
Amare (Luna Düetinin İkinci Kitabı)

FANTEZİ ROMANTİZM

Destini Günlükleri Bir
Güve Bir Arıyı Sevdiğinde

KARANLIK ROMAN

Tanrıça	Adaları
Serisi	Bir
Zamanlar	
Efsaneydi	
İki	Dilek
Üçüncü	
Öpücük	
Dördüncü	
Yalan	
Beşinci Öfke	

Karanlıktaki Canavarlar
Üçlemesi Tess'in Gözyaşları
Quintessentially Q
Twisted Together
Je Suis a Toi

Borçlu Seriler

Borç Miras
Birinci Borç
İkinci Borç
Üçüncü Borç
Dördüncü Borç
Son Borç
Borçlu Epilog

Dolar Serisi Kuruşlar
Dolar
Yüzlerce
Binlerce
Milyonlarca

Mutluluk Masalı Üçlemesi
Birinci Kitap
İkinci Kitap
Üçüncü Kitap

SEXY ROMANCE

Hile Ustası Düet Vücut Ressamı
Yaşayan Tuval

Doğruluk ve Yalan
Düeti Yalanların
Tacı
Doğruluk Tahtı

ERGENLİK ÇAĞI AŞK HİKAYESİ

Kurdele Düeti
Erkek Çocuk ve Kurdelesı
Kız Çocuk ve Ren

Bağımsız Spinoff The
Son & His Hope

STANDALONLAR

Yok Edilmiş - Gri Romantizm
Görünmeyen Mesajlar - Hayatta Kalma
Romantizmi
Kirlı Bir Gece - Erotik Romantik

MOTOSİKLET KULÜBÜ ROMANTİZMİ

Saf Yolsuzluk Düeti
Yıkım ve Kural
Günah ve Acı

TESS HUNTER olarak yazılmış ROMANTİK KOMEDİ

Buna Dokunamazsın ÇOCUK /

İLHAM VEREN KİTAP

Pippin ve Mo

YAKLAŞAN SÜRÜMLER

2024/2025 başlıkları için lütfen www.pepperwinters.com adresini ziyaret edin.

ÇIKIŞ GÜNÜ UYARILARI, ÖN GÖSTERİMLER VE HABER BÜLTENİ
Gelecek bültenlerden ilk siz haberdar olmak için lütfen Pepper'ın Bültenine katılın (sizi asla
spam'lemeyeceğine veya rahatsız etmeyeceğine söz veriyor).

Pepper's Newsletter

SOSYAL MEDYA & WEB

SİTESİ

Facebook: Peppers Kitapları
Instagram: @pepperwinters Facebook
Grubu: Peppers Playgound Web Sitesi:
www.pepperwinters.com Tiktok:
@pepperwintersbooks

İçindekiler

PEPPER WINTERS'IN DİĞER ESERLERİ

Adanmışlık

Yazarın Mektubu

Yazısı Tanıtım

Önsöz

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü Bölüm

Beşinci Bölüm

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu Bölüm

Onuncu Bölüm

On Birinci Bölüm On

İkinci Bölüm On Üçüncü

Bölüm

On Dördüncü Bölüm On

Beşinci Bölüm

On Altıncı Bölüm

On Yedinci Bölüm On

Sekizinci Bölüm

On Dokuzuncu

Bölüm Yirminci

Bölüm Safir Yara

İzleri Oynatma

Listesi

Teşekkür

PEPPER WINTERS'IN DİĞER ESERLERİ

Adanmışlık

*Ahlaki açıdan gri kahramanları sevenlere.
Karanlığın tonları, bazen yanlışlar ve onların sürekli mücadelesi.
İyi kalmak için. İyi kalmak için. Doğru yapmak... Sadece
kötüye gittiklerinde coşku içinde titremek.*

Yazardan Mektup

Mücevher Kutusu Serisi bir kurgu eseri, ancak karanlık bir okuma.

Neredeyse

Var olabilecek her tetikleyici, bu hikayenin içinde var. Kan oyunu, nefes oyunu, non-con, dub-con, alçalma, acı, umutsuzluk, ihanet, umut ve inanç.

Lütfen bu uyarıyı ciddiye alın. Bu kitap açık, erotik, aşağılık ve bazı yerlerde düpedüz canavarca. Aşk var, evet, ama önce onu bulmak için çok fazla ahlaksızlığa katlanmak zorundasınız.

Lütfen sorumlu bir şekilde okuyun.

Biber x

Blurb

*"Bir canavarla pazarlık yaptım.
İkimizin de hayatını kurtarmak için bir yemin.
Bağlılığımızın devam edeceğini düşünmüştüm.
Olmadı."*

Tüm hayatımı yalnız geçirdim.
Yalnızlığa ve kimsem olmamasının verdiği sonsuz acıya alışkınım.
Elbette, bir pazarlık yaptık. Sırlarımızı paylaştık ve yemin ettik.
Ama onu en ufak bir şey yapmaması için uyardım.
Çok önemli bir şey. Bir süre
bana itaat etti. Ta ki itaat
etmediği geceye kadar.
Ve şimdi... paylaştığımız bağlantı?
Kurduğumuz ittifak mı?
Bozuldu.
Ben
kırıldım.
Ve onunla işim bittiğinde, o da kırılmış olacak.

Önsöz

Henri

YALNIZLIK VE MİDE BULANTISI.

Farklı olduğumu bilecek yaşa geldiğimden beri iki şeyden muzdariptim.
Oyun parkındaki çocuklardan farklıydı - onları kucaklayan ve seven anneleri çocuklar.

Barlardaki erkeklerden farklıydı - gerçekten istedikleri şey için mideleri bulanmadan gülebilen ve flört edebilen erkekler.

Yalnızlık ve mide bulantısı.

Doğru ve yanlış barometrem. Yalnızlık beni karanlığa itti. Ama mide bulantısı beni aydınlıkta tuttu.

Bu iki acıya ne kadar bel bağladığımı fark etmemiştim.
Sürekli acı içinde yaşamaya ne kadar ihtiyacım olduğunu. Ta ki her iki duygunun da devre dışı kaldığı ana kadar.

İly burnuma tekme attığı ve tüm dehşeti ve kalp acısıyla benimle savaştığı an, ahlaki pusulam tamamen paramparça oldu.

Kırık bir pusula ile doğduğumu düşündüğümde yanılmışım. Benim pusulam herkesinkinden farklıydı.

Hayatım boyunca onu taşıdım ve beni normal tutması için ona güvendim. Yalnızlık benim kuzeyimdi.

Güneyim mide bulantısı.

Doğu ve Batı, doğrularım ve yanlışlarım. Ama şimdi...

Kaybolmuştum.

Her zaman ait olduğum ebedi karanlığa düşüyordum. Hayır, sadece karanlığa değil.

Özgürlük.

Hastalıktan kurtuluş.

Yalnızlıktan kurtuluş.

Tamamen özgür olmak...
Ben.

Birinci Bölüm

Ily

Daha önce hiç ölümü dilememiştim.

Neden bir hastanenin merdivenlerinde terk edildiğimi merak ettiğim en karanlık günlerimde bile, hayatta olduğum için her zaman minnettar olmuşumdur.

İstenmeden doğmuş olabilirdim ama Krish beni fark ettiği andan itibaren el üstünde tutuldum. Bir kız kardeş ve bir kız çocuğu olmuştum. Öpüldüm, kucaklandım, üzerime titrenildi ve çok sevildim. Öz anneme beni bıraktığı için minnettardım çünkü tam da olmam gereken yeri bulmuştum.

Yani hayır... kutsanmış, mutlu hayatımın hiçbir noktasında pes etmenin fısıltılarını duymadım.

Şimdiye kadar.

"*Kaybol,*" diye tısladı uyuşturulmuş bir hayal.

"*Öl ki acıyı hissetmek zorunda kalmayasın,*" diye fısıldadı duvara monte edilmiş kükreyen bir kaplan başı.

Ölü hayvanat bahçesi beni her açıdan eziyor, boynuzları, boynuzları ve dişleriyle deliyordu. Peter boğazımdan zorla psilosibin geçirmemiş bile, bu odada mücadele ederdim.

Ölümün hayali çılgınlıklarını duymamak için çabaladı.

Katledilen şeylerin durgun enerjisinden etkilenmemek için mücadele etti.

Ama ilaçlarla?

Hiç şansım yoktu.

Henri'nin sesi ruhumun derinliklerine doğru süzülüyordu.

"*Sana ne söyledim, küçük kabus. Sana içimde ne söyledim. Sana söylemiştim.*" Tekrar ve tekrar, hışırtılı, sarhoş sesi tekrarladı. "*Sana ne olacağını söylemiştim. Sana söyledim...*"

Bir girdap.

Döner, emen bir cehennem deliği beni hapsettiği X şeklindeki haça .
Dili son bir kez yanağımda gezinirken ürperdim, uzaklaşmadan önce
gözyaşlarımı yakaladı.

Sanki hayatı boyunca doğru düzgün nefes almamış gibi iç çekti. Sonunda
gerçek kimliğine bürünürken omuzlarını esnetti. Yarasa kanatları ve vampir
dişlerine sahip olduğu yanılsaması geri döndü ve parçalanmış, deri ağlı
kanatlarının arkasında çırpındığı, toz zerrecikleri savurduğu ve ölü kuşların
tüylerini titrettiği hastalıklı bir fantezi çizdi.

Gözlerimi kırptıştırdım ve deliliğin ötesini görmeye çalıştım. Akıl
sağlığıma tutunmaya çalıştım. Ama faydası olmadı.

Ben sadece düşmüş bir
melek gördüm. Bir
insandan doğan bir şeytan.

Henri bir hışımla parmaklarını boğazımdan çözdü. mesafe koymadan
önce parmakları göğsümde iz bırakarak düştü ve beni kükürtle yaktıktan sonra
buzla kapladı.

Tökezleyerek geri çekilirken nefes alamıyordum, alkol dengesini
bozmuştu. Bir iniltiyle iki elini saçlarında gezdirdi ve kubbeli tavana baktı.
Başını arkaya eğmiş ve tekmemden üst dudağına sıçrayan kanla, ona ikinci bir
şans vermesi için göklere yalvarıyor gibiydi. Bulutlara uçmasına izin
vermeleri ve onu ruhunda gezinen alçakça karanlık şeylerden kurtarmaları
için.

Ama hiçbir tanrı cevap vermedi.

Hiçbir ışık huzmesi görünmedi.

Çenesi tekrar aşağı doğru eğilirken bacaklarının yanında döner sis daha da
kalınlaştı, kan gibi yoğunlaştı ve kocaman bir nefes daha çekti.

Elleri yumuldu. Parçalanmış kanatları geri çekildi ve sırtından aşağı
katlandı, kemik pençeli uçları aşağıdaki kan lekeli halıyı öptü.

Ve sonra... gözleri benimkilere kilitlendi.

"Sana ne söyledim, küçük kabus. Sana içimde ne söyledim..."

Halüsinasyonlarım güçlenirken içimdeki her atom dondu.

Henri'ye karşı duyduğum açıklanamaz çekim, aptal ve işe yaramaz kalbimi
söküp atmak için o anı seçti. Onun gri bakışları kancaydı, delici
acınası organ. Soğuk göğüs kafesimi . Ve onun

kararmış sesim son bir çekişle varoluşumdan kopardı ve ayaklarının dibine soluk soluğa düşmemi sağladı.

"Sonunda özgürüm." Sesi uğuldayan zihnimde yankılandı. "Özgür."

Gülümsediğinde titredim. Sadist rolü oynayan bir polisin sahte, mükemmel gülümsemesi değil, gerçekten, sonunda *özgür olan* bir canavar.

O özgür ve ben...

ölüyüm.

"Bırak kendini öl. Bu sadece başlangıç... Sonuna katlanmak istemezsin," diye fısıldadı bir sinekkuşu.

Sonsuza dek su benzeri epoksiye hapsolmuş bir timsah, "Ölüm, yapmak üzere olduğu şeyden daha iyidir," diye mırıldandı.

"Sonunda gerçekte kim olduğunla savaşmayı bırakmaya karar vermene sevindim Henri." Victor'un aşağılık sesi hayallerimi yarıp geçti. "Tam zamanında, diye ekleyebilirim. Yine de yaşamana mı yoksa ölmene mi izin vermem gerektiğinden hâlâ emin değilim..."

"anda beni öldürecek misin?" Henri mırıldandı. "Biraz haksızlık."

Victor bir süre cevap vermedi, yüzü dikkatle soğuktu. Sonunda korkutucu bir şekilde, "Kararımı sonraya erteleyeceğim... buna ne dersin?" dedi.

"Peki." Henri başını salladı, yüzü gölgelerle

kaplıydı. Bir an için her şeyi gerçekte olduğu gibi gördüm.

Henri tıpkı bir erkek gibi -siyah tişörtü ağır nefeslerle yükselip alçalıyor, siyah pantolonu çıplak ayaklarına kıyasla çok ağır.

Peter tıpkı kan damlayan halının diz çökmüş bir köle gibiydi, gövdesindeki kesikler derisine kazınmış kırmızı bir yazı gibiydi.

Ve Victor bir kral gibi, bacak bacak üstüne atmış, tavus kuşu desenli rattan bir sandalyede oturuyordu. Kuzu derisi terlikleri sabırsız bir ritim tuttururken, siyah sabahlığı ikiye ayrılmış, altından lacivert ipek pijamaları görünüyordu. Ellerini başıma dayadığı silahın üzerinde kavuşturmuş, kucağında ölümcül bir evcil hayvan gibi dinleniyordu.

Victor gergin bir gülümsemeyle, "Şimdi onu , bir silah seç," diye emretti.

"Bir silah mı?" Henri'nin sesi sarhoşlukla karışık, tembel ve düşmancaydı.

Victor paslı, hijyenik olmayan işkence aletleriyle dolu masayı işaret etti. Londra Kulesi'nde sergilenen bin yıllık barbar aletler bile daha iyi bakılmıştı. Bıçaklardan ikisinin üzerinde kurumuş kan vardı ve başparmak vidası sanki yırtılmış bir et parçası varmış gibi görünüyordu.

Oh Tanrım...

Sanrılarım yine saldırdı.

Henri'nin sırtından yeni kanatlar filizlendi ve bağlı ve bükülmüş ayaklarımın altındaki kan lekeli beyaz halı bir nehir gibi akarak odanın diğer ucundaki Peter'ın dizlerinin etrafında dönmeye başladı.

Peter bana umutsuz bir gülümseme verdi.

Koyu bal rengi teni sanki ilahi bir güç tarafından kutsanmış gibi parlamaya başladı.

Ondan ılık telleri Henri'nin yanından dans ederek geçti ve göğsüme saplandı.

Nefesimi içime çektim.

Peter'ın bana ilaç verdiği için duyduğu
pişmanlığı hissettim. Korkusunu tattım.

Onun üzüntüsünü duydum.

Odanın içinde ağıt yakan kuş sesleri yükselirken onu affettim. Beni
uyuşturduğu için onu affettim.

Bunu benim için imkansız hale
getirdiğin için. Beni yok ettiğin için.

Henri yumuşak bir hırıltıyla bu iğrenç şeylerin bulunduğu masaya doğru sallandı. Uyuşturulmuş gözlerimde, silahlar duyarlı varlıklara dönüştü, vampir hançerler sadece bir ısırık için yalvarıyor ve tıslayan kelepçeler sadece boğulmayı bekliyordu.

Parmaklarını dizinin üzerinde gezdiren Henri, belirli bir bıçağı seçti. Bıçağı ışıltılı avizeye doğru tutarak başparmağını donuk pasın üzerinde gezdirdi. Bıçağı tekrar aşağı indirirken burnu kırıştı. "Temiz kesecek kadar keskin değiller."

Victor sırtıttı. " da bu zaten. O tatlı yakut damlaları için biraz daha fazla çalışmanızı sağlıyor."

Victor'un çarpık mantığına uymuş gibi başını sallayan Henri yavaşça masadan uzaklaştı. "Ama ya daha fazla çalışmak istemiyorsam? Ya onun kanının kolayca, özgürce ve lanet olası ellerimin her yerine akmasını istiyorsam?"

Victor omuz silkti. "O zaman hiç şansın yok diyebilirim, çünkü bende o kadar keskin bir şey yok."

"" Henri sırtarak elini sağ pantolonunun cebine soktu.

Hayır.

Akıl sağlığım geri geldi.

Ona gösterme.

Ne kaırdığınızı işsa etmeyin-

"Eğer senin için bir sakıncası yoksa bunu kullanmak istiyorum." Henri bir hareketle, uyandığımda odasında incelerken gördüğüm lüml küçük sustalıyı havaya kaldırdı. Fark ettiğim anda sakladığı ve sonra beni susturmak için yarı çıplak vücuduyla boğduğu bir bıçak.

O olaydan sonra yaptıklarını hatırladıkça nefesim kesildi.

Be

n. Yeniden yaşadım, sadece hatırlamadım.

Önümde bizim bir filmimiz oynadı. Mahkum, i karartıcı bir hologram Henri bana karşı sallanırken, sikiyle klitorisimi ovuyor, bana Orgazm şeklinde çikolata. parçalayan bir orgazm. Hissedeceğim son iyilik parçası olan bir orgazm.

Victor sandalyesinde kaskatı kesildi, parmakları silahın etrafında sıkılaştı. "Evime lanet olası bir *bıçak* mı getirdin Ward?" Silahı kaldırarak namluyu Henri'ye doğrulttu. "Bunun ne için olduğunu bana söylemek ister misin?"

Henri bana bakmadı.

Onunla birlikte oynamam için bana yalvaran adamdan eser kalmamıştı.

O sadece kafesinden dışarı çıkmış bir hayvandı; yeni özgürlüğüne yavaş yavaş alışan bir canavar. "Bilmen gerekiyorsa Vic, onu koruma olarak getirdim."

"Koruma mı? Neyden?"

"Senden."

Victor kaşlarını çattı. "Neden benden korunmaya ihtiyacın olsun ki? Biz aynıyız... sen ve ben. Ya da en azından... beni ikna etmeye çalıştığın şey bu. Buna inanıp inanmayacağımı zaman gösterecek."

Henri omuz silkti ve sustalıyı açtı. Başparmağını keskin, sivri uçta gezdirirken nefesinin altından tısladı. "Dürüst olmak gerekirse, şu anda pek bir şey hatırlamakta zorlanıyorum. Zihnim on yıllardır ilk kez sessiz. Düşüncelerim kadar sakın ki, ürkütücü." Kıkırdadı ve dengesiz bir salınım la şakağına vurdu. "Herhalde içki."

"Muhtemelen. Ya da... sonunda saçmalıklarla işin bittiği içindir. Seni tekmelediğinde sendeki değişimi gördüm. Hâlâ görüyorum." Victor Henri'yi inceledi

ayağa kalkıp gecenin bir yaratığı gibi dar bir alana doğru süzülmeden önce

Çekmeceli dolap. "Gerçekte kim olduğuna tam olarak adım atmazsan seni öldürmeye hâlâ açığım ama... bunu ne kadar ileri götüreceğini görmek istiyorum. Daha iyisini bilmesem, sonunda uyandığını söyledim - tıpkı söylediğin gibi - ve bu yüzden artık korkmuyorsun."

Bir çekmeceyi açtı, bir şey çıkarmadan önce etrafı karıştırdı. Henri'ye doğru ilerlerken, "Elini uzat," dedi.

Henri parmaklarını açtı ve avucunu uzattı, kolu kararsızdı. "Senden korkmuyorum, biliyorsun."

"Ah, biliyorum." Victor eşyayı Henri'nin avucuna bırakırken şefkatli bir baba gibi gülümsedi. "Kendinden korkuyordun."

Henri ürperdi ve eşyayı yumrukladı. "Kahretsin evet, kendimden korkuyorum."

Hayatım boyunca korktum."

"Peki ya şimdi?" Victor kollarını kavuşturdu. "Nasıl hissediyorsun?"

Henri bir an için cevap vermedi. Victor'un ona verdiği şeyi inceledi, sonra da ilaçların verdiği hayali kanatları kuru bir deri ve kemik parladı.

Ve konuştuğunda bunu iliklerime kadar hissettim.

"Hayatımda ilk defa midem bulanmıyor."

"Mide bulantısı mı?" Victor bir kaşını kaldırdı. "Bunu açıklaman gerekecek çünkü anlamıyorum."

Henri ağır bir iç çekişle, sanki sonunda gerçeği görmüş gibi gözlerini kırptırdı.

Hayatı boyunca sakladığı şeyler hakkında dürüst olabileceği bir gerçek. Bana verdiklerinden farklı bir itiraf. *Gerçek* bir itiraf.

Henri ağzını silerek ve dilini sarhoşça gevelemelere teslim etmemek için eğiterek mırıldandı, "Hayatım boyunca, ihtiyacım olanı almayı düşündüğümde kendimi hasta hissettim. zehir yüzünden öğürdüm. Beni öldürmeden önce bu laneti atmak için yalvardım. Ama şimdi..." Çenesi yukarı kalktı. Gözleri benimkilere kilitlendi. "O hastalık gitti. Kendimi çok güçlü hissediyorum. Sanki yenilmezim. Dokunulmaz..."

Henri bana doğru bıçağı yanağıma bastırırken zihnim gerçeikle kurguyu birbirine karıştırdı. "Gerçekten, gerçekten özgürüm."

Nefesimi içime çektim.

Victor'u unuttu.

Peter'ı hiç düşünmedi.

Sadece o ve ben vardık.

Kötü ve iyi.

Canlı ve ölü.

"Seni barda ilk gördüğümde ne yapmak istediğimi biliyor musun, İly?" Keskin bıçağı çenemden aşağı, boğazıma ve çürük beyaz geceliğimin üzerine doğru sürükledi. "Seni incitmek istedim. Seni orada domaltmak ve çığlık attıracak kadar sert sikmek istedim."

Hançeri meme ucumun etrafında döndürürken doğru düzgün nefes alamıyordum.

Pandomimimiz gitmişti.

Senaryomuz tüm zeminde küller içinde.

"Kendime bu düşüncelerin yanlış olduğunu söyledim. Seni fark ettiğim anda içimde bir şeyler kırılmamış gibi davrandım." Nefesinin altında güldü. "Yalan söyledim."

Victor'un ona verdiği eşyayı yanıımızdaki masaya koyarken gözleri benimkileri hiç bırakmadı. Bakışları artık dürüst bir gümüşle parıldamıyor, düz bir yozlaşmışlığa dönüşüyordu.

Topuklarının üzerinde geriye doğru sallanarak, altın ve kelepçelerimi tutan kancaları test ettikten sonra çıplak ayak parmaklarıyla ayak bileklerimi dürttü ve beni bağladığı tokaların tuttuğundan emin oldu.

Ancak onun merhametine kaldığımdan emin olduktan sonra son numarasını da bırakıp teslim oldu. Sabit elleriyle sabahlığının yakasını kavradı, sonra bıçağıyla kesti. Parçalanmış danteli yumruklayarak çekti.

Sert.

Ortadan ikiye yırtılması kalbimdeki yırtılmayla eşleşti. Taze gözyaşları yaktı.

Zebralar anırdı.

Kurtlar havladı.

Henri harap olmuş iç çamaşırımın parçalarını bir kenara itip çıplaklığımı binlerce ölü göze, bir köleye ve korkunç bir elebaşına gösterirken her santimim titredi.

Ama Henri bakışlarını göğüslerime beni sadece görerek yutarken bunların hiçbirinin önemi yoktu.

"Kahretsin, çok güzelsin." Beni avuçladı, narin etimi acımasızca yumrukladı. "Olgun ve genç, saf ve cesur."

Gözyaşları daha sıcak, daha
ıslak akıyordu.

Düşmelerine izin
vermedim.

Onun için değil.

Kulağıma fısıldayan ölüm ya da deli kanatlı kalbimi yumruklayan terör için
değil.

Henri bıçağının ucunu boynuma bastırırken, "Gece bitmeden benim için
ağlayacaksın," nefes aldı. "Her gece benim için kanını akıtacaksın. *Ve lanet
olsun*, bu beni tahrik ediyor."

"*Şimdi öl... çok geç olmadan*," diye mırıldandı bir kuğu.

"*Sana zarar veremeyeceği bir yere sürüklenmeyi seç*," diye cıvıladı bir
serçe.

"Sana verdiğim pipet damlalığı kullan, *dostum*," dedi Victor gösteri için
tavus kuşu koltuğuna yerleşirken. "Ondan aldığın her damlayı say. Yüz iki,
unutma. Bu yaklaşık beş mililitre eder,
aşağı yukarı."

Beş milyon
mu?

Neredeyse hiçbir şey.

Neredeyse hiçbir şey.

Yine *de... her şeyim*.

Benim kanım.

Yaşam gücüm.

Benimkini.

Onun değil.

Zihnim birden kıpkırmızı oldu. Litreler, litreler, kovalar
ve kovalar.

Boğazım kesildi ve açıldı.

Yere kırmızı dökülürken tenim bembeyaz oldu.

Victor'u görmezden gelen Henri daha da yaklaştı. Kalçası, açılmış ve
çıplak bacaklarımın arasına sıkıştı. Pantolonunun amıma değen yumuşaklığı
bir delilik unsuru daha katıyordu. Yumuşaklık eşittir nezaket. Yumuşaklık
anlaşmamıza, anlaşmamıza, yeminimize eşitti.

Ama artık her şey bozulmuştu.

"Lütfen..." Fısıldadım.

Uzun zamandır ilk

kelimem. Birçoğundan ilk

ricam.

"Yapma. Bunu yapma, Henri."

Ürperdi ve gözlerini kapattı.

Ve umut ettim... tıpkı kütüphanede bana polis olduğunu söylediğinde umut ettiğim gibi.

Beni seçmesini
umuyordum. Bizi
seçmesini.

Ancak bu sefer, onları tekrar açtığında, beni kurtaracağına dair bir söz, Peter'ı koruyacağına dair bir yemin, iyi olduğuna dair bir itiraf yoktu.

Bu sefer... sadece bir canavar baktı.

"Bana böyle hitap etmek için iznin yok. Ben senin .
Bana böyle hitap edin." Bileğinin bir hareketiyle beni kesti.

Bıçağı delip geçerken haykırdım. Sıcak kan
sızarken inledi.

Gölge lekeli gözlerini farklı türde bir pus bozdu. Alkol değil. Mide bulantısı değil.

Barış.

Boğazımdan aşağı akan kana baktıkça bakışları daha da vahşileşti.

Ölümcül elmaslarla keskin.

Şehvetle parıldıyor ve hastalıklı bir ihtiyaçla
ışılıyordu. O zaman doğruydu.

Gözler gerçekten de insanların ruhlarına açılan pencerelerdi ve Henri -
duygulara ve istenmeyen arzulara neden olan adam- acımasız Efendi Henri'nin
altında kaybolurken gözlerimi .

değildi.

Sistemimdeki ilaçlar beni yine boğdu.

Henri öne doğru eğilip camdan pipeti alıp ucunu çektiği kana bastırırken
kendimi kaybettim. Şiddetli bir dikkatle kanı emdi ve kırmızıyı damlalıkta
hapsetti.

Oda bir gürültü kakofonisiyle patladı. Kuş
sesleri, çita hırıltıları, fil trompetleri. "*Geber.*"

"çalmadan önce nefes almayı bırak." "*Hayatını*
çalmadan önce kanamayı durdur." "*Öl!*"

Kulaklarım çınladı.

Kalbim gümbür gümbür atıyordu.

Henri bıçağını yere bırakıp elini uzatırken görüşümü siyahlık kapladı. Sarhoşa meydan okuyan bir hassasiyetle avucunu açtı ve sıktı. kan emici pipet.

Neredeyse ağır çekimde, yakut damlacıkları yağdı. "Bir," diye mırıldandı.

"İki." Ürperdi.

"Üç." Dudaklarını yaladı.

"Dört." Kırmızı benekli elini boğazına bastırdı.

Gözlerini benden ayırmadan, kanımı vücudunun benimkinden aldığı bölgesine sürdü. "Dört damlacık. Doksan sekiz tane kaldı." Kanım onu vaftiz ederken ürperdi, tıpkı mayıs direğinin üzerindeki dölüyle beni vaftiz ettiği gibi.

Farklı bir ritüel.

Gerçekten şeytana dönüştüğü sapkın küçük bir tören.

Deliliğimin tezahürleri cehennemin sallanan oniks kapılarını ortaya çıkardı arkasında genişledi. Gargoyleler sisin içinden uçarak bacaklarının etrafında daha kalın ve daha yüksek bir şekilde dönüyordu. Akrepler ve semenderler, cehennem canavarları ve ölüm tazıları... hepsi bana doğru sinsice yaklaşıyordu.

Dumanla kıvrılmış bir tazi çıplak bacaklarımın arasını koklarken bağlarımın içinde debeleniyordum.

Düşmesini yasakladığım gözyaşlarım kanımdan daha hızlı yağma tehdidinde bulundu. Tuzda boğuldum.

Üzüntüden öğürdüm.

Ben aşağı, aşağı, inerken Victor kıkırdadı.

Öncekinden çok daha kötüydü.

Öncekinden daha fazla

kandırılmış. İçgüdüler her şeyin

önüne geçti.

Savaşma, savaşma *ve kaçma* dürtüsü.

Bağlarımınla savaştım. Kollarımı çektim ve bacaklarımı tekmeledim.

Yakamın arkamdaki kancaya takılma sesi kilise çanı gibi çınladı.

Peter ellerini kavuşturdu ve asla başka tarafa bakmadı, gözleri sakinleşmeye, kabullenmeye, sürüklenmeye yönelik mesajlar veriyordu.

Ama artık çok geçti.

geldiğince mücadele ettim. Akıl

sağlığıma kavuşmak için çırpındım.

Henri'yle birlikte yazdığımız senaryoyu kurtarmak için elimden geleni yaptım.

Ama Henri kırmızı lekeli elini bırakıp ereksiyonunu yumruklayarak daha fazlası için üzerime düştüğünde her şey bitmişti.

İçimi burkan iniltisi içimi parçaladı.

Yarasa kanatları genişçe açılırken ve dişleri alt dudağını delmek için uzarken bir hayal serabı içinde parıldadı.

Her şey yok oldu.

Oda.

Hayvanlar.

Peter.

Victor.

Cehen

neme

kadar

yolun

var.

Bıçağını kaldırıp vücudumda kesecek yeni bir yer ararken geriye sadece o kalmıştı...

İkinci Bölüm

Henri

DAHA ÖNCE HİÇ BÖYLE HİSSETMEMİŞTİM.

Hiç bu kadar boş olmamıştım.

Daha iyi olma çabaları boş. İyi olduğuma dair boş umutlar.

Kendimi kesmeye çalıştığım ve ölümü isteyerek çağırdığım gece bile bu boşluk seviyesine ulaşmamıştım. Bu ağrıyan, titreyen *Özgürlük*.

Ily'nin kanının keskin kokusu burnuma geldi. Boynuma sürdüğüm damlacıklar vücut ısımla birleşerek kötü bir tıraş losyonu gibi etrafıma yayıldı.

Sikim daha fazlasını çekmek için zonkluyordu, çaresizce ve *acı verici* bir ısrarla.

Bu kızın içine iki kez girdim. Bugün dört kez boşalmıştım ve bir ton alkol almıştım, yine de... onun kanı en kötü afrodisyaktı.

Sadece cinsel fetihten çok daha güçlü. Hızlı bir sikişten çok daha şehvetli.

Bu yeni zonklama her damarı ve damarı ağrıtıyor, dişlerime ve uzun süredir ölü olan kalbimin boş odacıklarının derinliklerine kadar işliyordu.

Kendimi her zaman hayvanlar aleminden diğer insanlara göre daha az uzak hissetmişimdir. Her zaman kemiklerimde ve derimde sanki şekil değiştirebilir ve kürk büyütebilirmişim gibi bir kaşınma hissettim. Sık sık dişlerimin keskin köpek dişlerine ve tırnaklarımın vahşi pençelere dönüştüğünü hayal ederdim.

Ama o zaman mide bulantısı beni hep bulurdu - bu tür aptalca fikirleri tokatlayarak uzaklaştırır, beni insanlığa boğar, kusmak için bir çalıya ya da tuvalete koştururdu.

Ama şimdi?

Kendimi *sağlıklı*

hissettim.

Enerjik.

Reborn.

Hastalık yok. Çalkalanan bağırsak yok. Daha iyi olmamı söyleyen azarlayıcı bir iç ses yok.

Daha iyi olmaya *çalıştım*.

uğraşmışım. Ama *bu* daha iyiydi.

Veriyorum.

Eve

gidiyorum.

Gerçekte olduğum kişi olmak.

Çok özgürleştiriciydi.

Hafif puslu gözlerimi kırpıştırarak önümdeki haça bağlı pırıl mücevhere odaklandım. Bu köle için ne hissetmişim? İçimde barındırdığım o ezici aşk? Onu kurtarabileceğime olan saçma inancım... hepsi farklı bir fetih türüne dönüştü.

Utanç verici geçmişimden ve tüm mücadelelerimden

utandım. Asla olamayacağım adama sırtımı döndüm.

Geçmişteki benliğim beni .

Onun zavallılığı.

Onun zayıflığı.

Normal olmak için çaresizliği.

Sikerler.

Böyle olmak varken neden normal

olayım? Bu kadar güçlü. Bu kadar

özgür. Bu kadar *bütün*. Bir daha asla.

Bir daha asla olmadığım bir şey olmak için kendimi öldürmeyeceğim.

Ve hepsi onun sayesinde.

Aletimi bırakarak hançeri onun güzel elmacık kemiği boyunca gezdirdim.

Ne kadar kusursuz bir cilt. Sanki güneş ışığı ve karamela renginden doğmuş

gibi melek gibi bir renk. "Ah, Ily..." Yanağının üzerine bir H harfi yazarken

elim sabit ve kararlıydı - kesmiyordum, sadece imzasını atıyordum

görünmez sahiplik. "Beni özgür bıraktın, küçük kabus. Küçük aptal tekmen her parçamın kilidini açtı."

Parmak uçlarında gerindi, başını arkaya doğru eğdi.

bıçağımdan kaçtı. "Bu sen değilsin. Değil." Gözlerini sıkarak kapattı ve

başını salladı, yakası kancasında şingirdiyordu. "Senin kanatların yok.

Sen karanlığın çocuğu değilsin. Halüsinasyon görüyorum ve bunların hepsi yakında sona erecek-"

"Çoktan bitti." Hançeri çene çizgisi boyunca sürükledim. "Bana tekme attığın an her şey bitmişti."

"Yapma." Bıçağımdan gerildi, boynunu uzattı ve Zaten küçük bir kesik atmıştım ve binlercesini daha davet ediyordum. "Lütfen. Dur. Lütfen, *lütfe* dur."

Başımı eğerek ağzımı açtığım yaraya bastırdım. Kesiği dilimle yokladım, karnım doymak için hırıliyordu. Onu tatmak için. Daha önce hiç kimseyi tatmadığım bir şekilde onu *gerçekten* tatmak.

Hayallerime ve özlemlerime rağmen hiç o kadar ileri gitmemiştim.

Damak tadım diğer tüm yiyecekleri küle çevirmesine rağmen asla bir başkasının kanını akıtmadım ve ziyafet çekmedim.

Ama sadece hafif bir metalik tat beni etkiledi, yara çoktan kapanmıştı ve bana hediyesini vermeyi reddediyordu.

Güzel.

Çizmem gereken doksan sekiz damlacık daha vardı.

Uzaklaşarak korkusunu, gerginliğini, seğirmesini, dehşet içinde sarsılmasını inceledim.

Güzelliği beni ne kadar baştan çıkarsa çıkarsın, artık gerçeği görüyordum. O sadece bir kızdı. Bir oyuncak. Bir aidiyet.

Benim aidiyetim.

İstediğimi yapmak için.

Bıçağımın keskin ucuyla dolgun pembe dudaklarını boyarken, panik içinde nefesini tuttuğunda ürperdim. Vücudu bağların içinde bükülmüştü. ayak bileklerindeki tokalar kulaklarıma müzik gibi geliyor.

"Bana gerçekten teşekkür etmelisin, biliyorsun," diye mırıldandım, acımasız metalin kırılğan cildini delme tehdidinden tamamen büyülenmişim. "Bu

Bıçak keskin ve temiz. Victor'un önerdiği o iğrenç bıçaklardan çok çok daha iyi."

Bilmediğim bir dilde bir dizi kelime ağzından kaçtı.

Peter arkamdan nefes nefese kaldı, belli ki onu anlıyordu.

Nefes nefese bunları tekrarlardı, tekrar tekrar. Bir mantra. Güzel sesi odayı dolduruyor, ölü hayvanların etrafında dolanıyordu, Beni daha da özgürleştiren bir büyüyü çağırmak.

Sırıttım ve gözlerini açmasını bekledim.

Sesi yavaşça uzaklaştı; altın rengi bakışları benimkilerle buluştuğu anda sıırttım. "Hiçbir dua ya da ilahi seni kurtaramaz, küçük kâbus."

Dudakları gözyaşlarıyla savaşarak büküldü.

Tüm vücudum kaskatı kesildi, gözlerindeki parlak ve ıslak ışıltıya takılıp kaldım.

Bir elimle ereksiyonumu düzelttim, benim yanımda ağlaması için ona meydan okuyordum.

Muazzam bir çabayla her üzüntüsünü geri çekti ve hapsediği yerde titredi. Bağlı ve itaatkâr, zorla boyun eğdirilmesi zihnime sızdı ve bir başka özgürlük katmanı ekledi.

Mutlak bir rahatlama ve yeni keşfettiğim güçle iç çekerek, yeni bir yer aradım.

Kes.

Bıçağımı boynuna doğru çekerken Ily çaresizlik içinde inledi. omzuna ve aşağıya, koluna. Ben devam ettikçe irkildi ve bileğinin iç kısmındaki kâğıt inceliğindeki deride durdu. Kollarını açık tutan altın kelepçe onu çoktan morartmıştı. Çırpınışlarından kaynaklanan hafif kızarıklık etinin mükemmelliğini bozuyordu. "Biliyorsun... Bu bıçağı bu şekilde kullanmayı hiç düşünmemiştim ama uygun oldu. Bu yeni bir şey. Kana karşı bakir... tıpkı benim gibi."

Dişlerimi sıkarak bıçağı, onu hayatta tutan damar ağının tam üzerinden baskı .

Ily'nin otokontrolü bozuldu.

Çırpındı ve savaştı. Sarsıldı ve . Haç yerinden oynamadı.

Tokalar çözülmedi. Yakası ve kelepçeleri onu çaresiz bir öfke içinde hapsediyordu.

Kaçacak bir yer ve saklanacak bir yol yoktu. Kendini yormasına izin verdim.

Bıçak ucunu bileğinden hiç kaldırmadı.

Ancak nefes nefese kaldığında ve yenilgiyle başı eğildiğinde kaşımı kaldırdım ve aşağı doğru ittim. "Bu anlamsızdı."

Sustalı bıçağım onu deldiğinde haykırdı.

"Anlamsız ama çok tatmin edici." Gözlerimi . Sadece küçük bir çentik ama mükemmel bir noktada. "Kalbin pompalıyor; kanın akıyor. Şimdi benim için ne kadar hızlı aktığını görüyor musun?"

Kan, boynundaki kesikten çok daha hızlı sızıyor, parlak bir şekilde yuvarlanıyordu, parlak kıpkırmızı. Ben pipeti kapıp cam tüpün içine çekmeden önce kolundan tehdit ediyordu.

Yaşam gücünü topladığımda tekrar inledi. Yara pek bir şey . Ne de olsa onu sadece çizmiştim.

Bunu aceleye getirmek gibi bir niyetim yoktu.

Bu baş döndürücü, tahrik edici süper güçten vazgeçmeye hiç niyetim yoktu. Pipeti kaldırıp avizeye doğru tuttum.

Işık, hapsolmuş kanının içinden parladı, pembeleşti ve neredeyse yarı saydam hale geldi. İçinde yaşam kıvılcımları gördüğüme yemin edebilirim, ruhunun asla geri alamayacağı küçük parçacıkları.

Bıçağı belime saplayarak, zaten kana bulanmış avucumu uzattım ve damlalığın siyah kauçuk ucunu sıktım.

Kırmızı damlacıklar teker teker düştü.

"Beş." İlk kırmızı sıçrama küçük bir yıldız patlaması gibi yere indi. "Altı." Kanlı ikizine katıldı. "Yedi." Sesim koyulaşırken ürperdim. "Sekiz." Euphoria inci gibi kapılarını açtı ve beni içeri aldı. "Dokuz." Sistemimdeki alkolün artık üzerimde hiçbir etkisi kalmamıştı.

sadistçe gerçek. "On." Son damla diğerlerinin üzerine yerleşti; bakırla lekelenmiş şaraptan oluşan küçük bir su birikintisi.

Ağzım sulandı.

Elimi dudaklarıma götürdüm.

Komünionyona katılma dürtüsü içimi doldurdu. Günahların Mesih'in bedeni ve kanı tarafından silindiği ruh bağışlayıcı türden değil, günahların gecenin ışığına tamamen adım attığı ruh özgürleştirici türden.

Dilim dışarı çıktı.

İly sanki izleyemiyormuş gibi gözlerini kaçırdı.

Ve kalbimdeki küçük bir çekiş, kırmızı içkimi sakinleştirdi.

Henüz değil.

Durakladım.

Hayatım boyunca her şeytani sesi görmezden geldim. Onları susturdum ve karanlığa ittim.

İsteyerek dinlemek artık bir yenilikti.

Henüz

değil.

Sonra.

Onun tadına bakarsın ve her şey

biter. Kopacaksın.

Sağlam bir noktaya değindim.

Avucumu bileğime vurduğumda, kanı beni yakarken burun deliklerim alevlendi. İly'den aldığım ve benim olduğumu iddia ettiğim aynı bilek.

Özünü aşırı ısınmış tenime boyamamı izlerken gözleri büyüdü. Ter sırtımdan aşağı yuvarlandı. Sıcaklık damarlarımı kavurdu. Ve onun enerjisinin sızarak benimkine karışması, kalbimin coşkudan davul gibi çarpmasına neden oldu.

Karnımda süzülen aciliyete eğerek, uzanmış diğer koluna doğru adım attım.

Parmaklarımı bileğine dolayıp, altındaki kırmızı ve mavi örümcek ağına erişmek için manşeti biraz daha yukarı ittiğimde irkildi.

"Bu gerçek değil. Gerçek değil." Bıçağımı belimden çıkarıp tenine bastırdığımda başı öne eğikti. "Bu sadece bir arı sokması. Bir diken. *Ahhh*'dan başka bir şey *değil*-"

Onu deldim. Zar

zor.

Küçük bir kesik.

Hemen kan damladı.

Bıçağı pipetle değiştirerek ritüeli tekrarladım: sıcak, metalik canlılığı .

Kendimi içine hapsetmek için elimden geleni yaparken her zaman titreyen elim, talep ettiğim tüm damlaları sıkarken harikulade bir şekilde sabitti.

"On bir." Kızıl kanı beni baştan çıkarırken nefes almakta zorlanıyordum.

"On iki, on üç, on dört, on beş." Damlalığı sıkıştırıp son bir tane daha bıraktım. "On altı." Beş damlacığın hepsi ipeksi bir yakut topuna dönüştü.

Dişlerim onun lezzetini emmek için

ağrıyordu. Kalbim kaburgalarımın çarpıyordu.

Ama İly'nin kanını eşleşen bileğime bulaştıracak kadar kontrolü elimde tuttum ve bizi üç şekilde birleştirdim. Enerjilerin ve ruhların üç noktası.

Zihnimin karanlık bir köşesinde, gerçekten bir bağlanma olduğunu hissettim. Onun kalp atışını benimkine bağlayan siyah bir bağ. Onun kanını benimkine. Onun korkusunu ve beyhude geleceğini *benimkine*.

Bir fikir ortaya

çıktı.

Durmak için çok

hızlı.

Reddedilemeyecek kadar lezzetli.

Pipeti tekrar bıçakla değiştirerek, parlayan ucu göğüs kafesinden aşağı doğru sürdüm.

Ily çırpındı ve nefesi kesildi, kesinlikle gerçek olan bir odada gerçek olmayan şeyler gördükçe gözleri çıldırdı.

Hiç bu kadar açık kafalı olmamıştım. Her arzunun ve çaresizliğin bu kadar güçlü bir şekilde farkındaydım.

Ne yazık ki o da aynı şeyi hissetmiyordu.

Ne yazık ki katatonik dehşetinin içini dışına çıkarmasına izin verdi.

Eğer gerçekten benimle olsaydı ve gerçeklik ile zihninin onu götürdüğü başka yerler arasında gidip gelmeseydi çok daha eğlenceli olurdu.

Kılıcımı hafifçe sağa kaydırıp telaşla atan kalbinin et, kas ve kemiğin altında saklandığı yerin üzerinde gezdirirken, "Gerçek değil," diye inledi.

"Gerçek değil. O gerçekte değil. Bu gerçekte değil. O bir vampir değil. İblis de değil. Sadece bir adam. Sadece bir-"

"Yanılıyorsun." Kıkırdadım ve göğsünün üst kısmındaki şişliğe iğnemi batırdım; kırmızı, kıpkırmızı kan belirdiğinde derin bir iç çektim.

Bağırdı ve mücadele etti, yakası onu yerinde tutan kancaya karşı o lezzetli alaycı şingirtiyı çıkardı.

"Ben gerçeğim. Sen . *Bu* gerçekte." Akıllıca tasarlanmış cam tüpte onun kanını toplamak artık ikinci doğamdı. Kanını emerek, kendi kanımı boyamak için onun vücudundan kırmızı kan çektim.

Bu yara biraz daha fazla kanadı.

Biraz daha fazla yırtılmıştım.

Onu biraz daha derinden işaretledi.

Kesik artık bana yasaklanana kadar pipet dolmuştu.

Bakışları yukarı kalktı, gözleri altın rengine parlıyordu ve neredeyse kutsaldı. Onun göksel bakışlarına takılıp donakaldım, bir kez daha yakalayıp kötü cehenneme sürüklediğim bir meleği gördüm.

Öncekinin aksine, ne zaman çarpıcı bir kadın görsem ve ona zarar vermek için utanç verici dürtülerle savaşsam, artık kendimden nefret etmiyordum. Artık kendimi cezalandırmıyordum. Hastalık fışkırmıyordu. Kendimi gūnahtan arındırma dürtüsü yok.

Her şeyin böyle olması gerekiyordu. Victor haklıydı.

Yaşam denge içinde var oldu. Yırtıcılar ve avlar.

Canavarlar ve uysallar.

Olduğum kişiyi ; sadece denemekle kendimi öldürmüş olurdum.

Dünyanın benim gibi adamlara ihtiyacı vardı çünkü kötülük olmadan iyilik var olamazdı. Karanlık olmadan ışık parlamazdı. Ve Ily benim mahvetmem için doğmasaydı asla var olamazdı.

Hayır, sadece

yıkım değil.

Parçala.

Ziyafet çekin.

Tüket.

Pipeti ve bıçağı her türlü işkence aletinin bulunduğu masanın üzerine koyarak tişörtümün arkasından tuttum ve başımın üzerine çektim.

Çıplak göğüsle önünde durduğumda Ily ürperdi. Gözleri üzerimde gezindi. Başını sallarken dudakları inceldi ve benim göremediğim şeyleri gördü.

"Sadece bir adam. Duman ya da gölgeden oluşmuyor. Bir ejderha ya da-"

Çenesinden tutarak gözlerini benimkilere kilitlemeye zorladım. "Bana baktığında ne görüyorsun?"

Bakışlarında taze gözyaşları parıltıyordu. Parlak ıslaklık karnımı ve sikim neredeyse pantolonumdan dışarı çıkacaktı.

Alt dudağını ısırarak çenesini kontrolümden çıkarmaya çalıştı ama ben sadece tutuşumu sıkılaştırdım. Parmaklarım canını yakıyordu. Öyle olduğunu biliyordum. Vücudu acıyla gerildi. Gözleri rahatsızlıkla parladı. Ama konuşmadı. İtaat etmedi. Sadece anlayamadığım bir dilde konuşarak içimde uğursuz şeyler uyandırdı.

"Tamam. Sırların sende kalsın." Onu bırakarak pipeti aldım ve avucumu .

Vücudum aşırı hassastı.

Nabzım sapıttı.

İçgüdülerim yapmıştı. Sayılar artık

benim için hiçbir şeydi.

Kelimeler barbarca insan iletişiminden başka bir şey

değildi. Ben böyle şeylerin üstündeydim.

Yine de saymak zorundaydım.

"On yedi." Victor'un soğukkanlı, sakın sesi siyah damlayan düşüncelerimi böldü. "On yedi yaşındasın." Ona bir bakış attığımda sırıttı. "Merak etme, ben de bu işin ortasındaiken saymakta zorlanıyorum.

Oyun. Bağımlılık yapıyor, değil mi? Aydınlatıcı ve canlandırıcı." Öne doğru eğilerek Ily'yi ve dört sıg yarasını incelerken dudaklarını yaladı. "İşin bittiğinde, o işaretlenmiş ve kanlar içinde olacak ve sen..."

"Onu imzalayan ve içen adam olacak."

Başını koyu bir saygıyla eğdi. "Kesinlikle." Elini sallayarak sırtıttı. "Devam edin. Gösteriden oldukça keyif alıyorum. Aslında." Parmaklarını şıklatarak bakışlarını hâlâ halının üzerinde diz çökmüş olan Peter'a çevirdi. "Yetenekli bir ağza ihtiyacım var, tatlım."

Peter tiksintiyle yutkunduğunu gizleyemedi.

Derisinde şimdiden bir Usta'nın onu kesmesinin kalıntıları vardı. Yüzü solgun.

Gözleri kırılmış.

Elleri ve dizleri üzerinde Victor'a doğru sürünürken ve Victor sandalyenin üzerinde kaykılıp lacivert pijamasını aşağı çekerken sabırla beklerken bile Ily'den ayıramıyordu. Kıskançlığın nasıl bir his olduğunu, açgözlülüğün ve kızgınlığın nasıl yaktığını bilen küçük bir parçam, iyi eğitilmiş kölenin dizlerinin üzerinde yükselip Victor'un kalın ereksiyonunu yumruklamasını izledi.

Ily'nin farkında olmasını önemseydiğimi düşünmek. Ne olmuş yani?

O bir hiç.

Victor ona sevgi dolu bir bakış attı ve ellerini Peter'ın koyu kahverengi saçlarında gezdirdi. "Tekrar uslu durmana çok sevindim, Peter sevgilim. Lütfen beni bir daha böyle hayal kırıklığına uğratma. Canımı yaktı."

"Yapmayacağım, Sör V."

Peter ona eliyle masaj yaparken Victor ürperdi, bakışları hâlâ çarmıha gerilmiş ödülüne .

Ily sıg ve hızlı nefes aldı; tüm dikkati Peter'a kilitlenmişti. İşte yine o bağlantı vardı.

Var olmaya hakkı olmayan bir tür bağ. Göğsüm sahiplenme duygusuyla kabardı.

Ily onu umutsuzluk ve acıma duygularıyla inceledi.

Ama Peter onu saygı ve umutla izledi. Umut mu?

Sikeyim.

Tüm eğitimini gördüm.

Saklayamadığı gerçeğe doğru ok attım. Sadece onun farkında değildi; onu *istiyordu*.

Bu itaatkâr, kırık dökük küçük kölenin olanı isteyecek kadar cüreti vardı. *Benim*.

"Eğer ona bir daha dokunursan, ölmüş olmayı diletirim sana," diye tısladım, bakışlarını kendime doğru çektim. "Ne hissettiğini görüyorum. İsteddiğini görüyorum."

Victor durdu ve Peter'ın çenesini kavradı. "Bu doğru mu? Sen mi? Bütün mücevherlerimin arasından? Senin olmayan bir şeye şehvet duyacak kadar aptal mısın?"

Peter gözlerini kaçırdı. "O daha yeni Sör V. Onunla çok uzun süre oynarsanız aklının bozulacağından endişeleniyorum."

"artık sizi ilgilendirmiyor, değil mi?"

"Hayır, Sör V."

"Senin tek derdin beni nasıl memnun edeceğin." Victor'un sesi asite dönüştü. "Yani... beni memnun et."

"Evet, Sör V." Peter, Ily'ye son bir kez bakarak öne doğru eğildi ve efendisinin sikini derinlemesine ağzına aldı.

Ily küçük, vahşi bir çığlık attı.

bir yabancı dil daha döküldü. Çırpındı ve savaştı.

Karnı panikle esnedi. Bacakları işe yaramaz bir şekilde çırpınıyordu. O kendini kaybederken ben kollarımı kavuşturdum.

Her şeyi böylesine acımasızca özgür kılan karanlığın kalbine daha da battım. Peter için üzülmesine neden olan şey iyiliği idi. İyiliği onun çöküşü olacaktı. O empati ve sempatinin her bir parçasını alıp yakıp kül etmek istiyordum.

Pipeti tekrar kaldırarak pıhtılaşan kanını sıktım. "On yedi." Kan avucumu boyarken homurdandım.

"On sekiz." Ily dövüşmeyi bırakıp zincirlerinin arasında kederli ve bitkin bir halde asılı kalırken inledim.

"On dokuz. Yirmi. Yirmi bir. Yirmi iki." Saymaya devam ettim, her damlada kendimi daha da derinde kaybediyordum. "Yirmi üç, yirmi dört, yirmi beş." Otuzuncu damla elimde biriktiğinde ayakta zor duruyordum.

Ağrım vardı.

Tüm kısıtlamaları kırmak ve bu lanet oyunu bitirmek için can *atıyordu*.

Kaynağından içmek istedim. Damarından kucaklamak. Her bir boncuk doğrudan dilimin üzerine ıslanırken saymak.

Arkamdan gelen emme seslerini duymazdan gelerek avucumu kalbimin üzerine, tam da Ily'den kan aldığım yere sürdüm.

Gözleri benimkilerle buluştu.

Islak ve hüzünlü bir bakışla başını salladı. Ve ben kendimi kaybettim.

Onu tekrar kestiğimde zaman durdu, bu sefer göbek deliğinin üzerinde, mükemmel hassas derisini kesiyordum. Oradan on damlacık. Kendi karnımı işaretlemek için on tane.

Gözlerim onun çıplak amına kaydı.

Kıvrık siyah saçların kesilmiş çizgisine.

Onun iki kez sahiplendiğim ama henüz tam olarak ustalaşamadığım parçasına.

Bana vücudunu vermişti çünkü olduğumdan daha iyi olduğuma inanıyordu.

Onu zorla almamın zamanı gelmişti çünkü ben asla bir canavardan fazlası olamayacaktım.

Kararlı ellerle düğmeleri ve fermuarı açtım.

Pantolonumu aşağı iterek boxerımı çıkardım ve mücevherimin önünde onun kadar çıplak durdum.

Tepki vermedi.

Gözleri dehşetle doluydu. Teni solgun ve soğuktu.

Hoşuma .

Nefret ettim.

Ben aptal bir kahraman özentisiyken, aziz olmak için elinden geleni yapan bir canavarken bana hiçbir tepki vermemişti. Ben onu kullanırken o beni sinirlendirmişti ve şimdi de böyle bir anlaşmaya uymadığım için beni sinirlendiriyor.

Onun gözyaşlarını

istedim. Onun

mücadelesini.

Kırılmasını istedim.

Yine de ölü gözlerle sadece göz kırptı ve beni görmezden gelmek için elinden geleni yaptı.

Bakalım bunu nasıl görmezden gelecek.

Açılmış ve bükülmüş bacaklarının arasında dizlerimin çökerek, sanki gerçekten cehennemde yaşıyordum gibi ona baktım. Bıçağı ayak bileğine bastırıp iğrenç bir fiske vurduğumda kaskatı kesildi.

Alt kirpiklerinde gözyaşları titriyordu ama beni tekrar tekmelemeye çalışmadı.

Bilmediğim kelimeler mırıldanmadı ya da hayal edemediğim şeyler görmedi. Sadece içini çekti ve sanki iç huzuru arıyormuş gibi gözlerini kapattı.

Benden biraz daha uzak izin vererek kanını çektim ve pipeti kaç damla doldurduğuna şaşırdım.

Düşündüğümünden daha derin kesmiş olmalıyım ki avucuma on beş tane boncuk boncuk kan doldu.

Diğerine uzanmadan önce kendi ayak bileğime sürdüm.

Onu bağlayan derinin hemen onu tekrar kestiğimde nefes bile almadı.

Bu hasatta o kadar değil.

Sadece sekiz küçük damlacık tenimi lekeledi, beni ilkel mürekkeple boyadı.

Ne kadar ? Şimdiye kadar altmış üç mü?

Zihnim artık saymak istemiyordu.

Yüz iki damladan daha fazlasını istiyordu. *Hepsini* istiyordu.

Bacaklarına doğru ilerlerken, kesip çizerken, sayarken ve bulaştırırken, insanlığım düşmeye devam etti. Beni giysilerimden, ayakkabılarımdan ve eşyalarımdan soyuyordu. Parayı, zorlukları ve egoyu sildim. Fetihlerini mağara duvarlarına resmeden atalarım döndüm. Avlarını öldürdüklerinde avlarını kutluyorlardı ve yemeklerinin kanını anlatmak için kullanıyorlardı. kudretlerinin hikayeleri.

Dizlerinin içi güzelce kanadı. Bana her ikisinden de 30'ar tane verdi.

Doksan üç.

Nefes nefese kalmış bir halde, tadına bakma dürtüsüne karşı zorlukla yutkunarak dizlerimin üzerinde yükseldim ve ellerimi kalçalarına kenetledim. İnce sustalı bıçak onu tuttuğum yerden öptü, damlalık diğer elimdeydi.

Gözleri faltaşı gibi

açıldı. Nefesi kesildi.

Başparmaklarım kendiliğinden hareket , geçmişte aramızda sadece sırlar ve fısıltılar varken yaptığım gibi onu okşadım.

Durmak için elimden geleni yaptım ama narin, neredeyse yarı saydam tenini okşamaya devam ettiler.

Bağlarının içinde kıpırdandı.

Nabızı parmak uçlarıma çarpıyordu.

Titreyen kalp atışları gerçeği ortaya çıkardı.

" mu, küçük kabus? Yoksa seni yine gizlice ıslanmış mı bulacağım?" Ily gözlerini kaçırdı, yanaklarına renk gelmişti.

Victor . "Dişlerini kınına sok, seni küçük amcık."

Peter cevap vermedi ama Victor mücevherinin yüzünü sikinin daha derinlerine itmiş gibi bir öğürme sesi duyuldu.

Kendi sikim kırılma noktasına ulaştı.

Artık kendimi içkiden sarhoş değil, Ily'nin bağışlanmamış teslimiyetiyle tamamen uçmuş hissediyordum.

Dokuz damla kaldı.

Bu korkunç oyunu bitirmek için sadece dokuz küçük yakut gözyaşı. Ve tam olarak neresini kanatacağımı biliyordum.

Çıplaklığımı bakarak bıçağımı femoral arterimin üzerindeki kırmızı, çirkin yara izi boyunca gezdirdim. Ya da en azından orada gizlendiğini düşünmüştüm. Onu bulmaya çalışmışım. Kesmeye çalıştım. Lanet olası yere kanamaya çalıştım.

Başarısız olmuşum ve kendimi bile başarılı bir şekilde öldüremediğime dair kötü bir hatırlatma bırakmışım.

Aylarca içimi kemirip durdu. Beni utandırdı. Beni mahvetti.

İyi olmayı çok istememe rağmen, bunun benim için asla bir seçenek olmadığını sürekli hatırlatan bir şey.

Ama şimdi... Düşüşümün en dibine ulaşmışım. Üstümde kara bulutlar. gece yarısı sisi. Ve hiç bu kadar tatlı bir hava solumamış, hiç bu kadar hoş bir kayıtsızlık içinde uzanmamışım.

O yara izi artık bir sözdü.

Ait olduğum yeri bulduğuma dair bir yemin. Evimdeydim.

Kafamı kaldırdığımda, Ily'yi büzüşmüş yara izimi incelerken yakaladım.

Aklı başında ve tedbirsizce empati kurduğu bir anda, "Ne oldu?" diye fısıldadı.

Sesinin yumuşaklığına, ona geri döneceğime ve ona aşık olduğunu düşünen ahmak olacağıma dair yalvaran umuduna sııttım.

O ahmağın artık öldüğünü ona öğretmek için sabırsızlanıyordum.

"Hayatta kaldım." Başparmaklarımı amının iki yanında gezdirdim, aşırı hassas, her zaman çok kırılgan olan derisini izledim. "Ve o günden beri ilk kez,

İyi ki yapmışım çünkü şimdi... Seninle oynayabiliyorum." Ürperdi.
Yakası kancaya takıldı.
Tüm vücudunda tüyler diken diken oldu. "Lütfen, Henri."
"Artık benim adım değil, küçük kabus. Bunu sana söylemiştim."
"Lütfen-"
"Sus." Kusursuz teninin benim yaralı tenimle alay ettiği sol üst uyluğuna bir öpücük kondurarak bıçağımın ucunu kaldırdım. "Bu acıtabilir."
Gerginleşmesine ya da sığındığı alt uzaya kaymasına fırsat vermeden kestim.
Çok derine değil, kendimi katil gibi hissetmiyordum. Sadece ona eşdeğer bir hakkı tanıyacak, kan ve aidiyet törenimizi tamamlayacak kadar derin.
Scarlet anında fışkırdı.
Öncekinden daha sıcak.
Eskisinden daha kırmızı.
Pipeti salya akıtan kıpkırmızı kızın üzerine bastırmaya çalıştım ama... sınıırıma ulaştım.
Bıçağımı dizimin yanındaki halıya saplayıp damlalığı omzumun üzerinden atarak Victor'a vahşi bir sırtıfırlattım. "Senin oyununu oynamaktan bıktım, Vic. Artık kendi oyunumu oynayacağım."
Üzerine düştüğümde Ily sarsıldı.
Ağzım kanayan yaranın üzerine kilitlendiğinde haykırdı. Hayat sona erdi.
Ölüm durakladı.
Dünya gıcırdayarak durdu.
Her duyu, her lanet sinaps onun tatlı, keskin çöküşüne odaklanmıştı.
O ilk tat, o ilk lezzetli *tehlikeli* tat dilime yapıştığında kalbim tüttü.
Sikey
im.
Ben.
Asla.
Hiç bu kadar çiğ, topraksı ve... bu kadar acı bir cinselliği tatmamıştım. Sikim açlıktan zonklayarak dikleşti.

Ellerim kalçalarının etrafında kenetlendi ve onu kendime doğru çektim.
Dilim yarasını yaladı, onu bana daha fazlasını, her şeyi vermeye zorladı.
İly'nin çılgılığı kulaklarıma sızdı.
Ağzım yandı.
Vücudum titredi.
Şehvet içimi şiddetle parçaladı.
Dudaklarımı kalçasından çekerken, gözlerim amına kilitlendi. Çok yakındı.
Tam şurada.
Benim olmayan bir şeyi tatmamak için koyduğum aptalca kurallar kül oldu.
Taparcasına dizlerimin üzerine çöküp onu sahiplendiğimde gülünç sınırlarım paramparça oldu.
Dudaklarım klitorisinin üzerinde yumuşak bir hâkimiyetle kilitlendi. "Hayır," diye bağırdı. "Yapma."
Onu yaladım. Sertti.
"Hayır, *uhhhh*-" Reddedişleri tüylerimi diken diken eden bir iniltiyle son buldu. Uykusunda duyduğum iniltinin aynısıydı. İsteyen bir . Çaresiz bir inleme.
Hiç tereddüt etmedim.
Dilim daha derinlere kayd, klitorisini geçti, o ıslak, karanlık sıcaklığı aradı. ve akşam yemeğinde elimin üzerinde kıvrandığı anın aksine, ıslak değildi.
Bu oyun onun doğru ve yanlışlarını karıştırmamış ya da şehvet duymasını sağlamamıştı. Ama umurumda değildi.
Onun yaşam gücünü almıştım.
O artık benim içimdeydi. Biz birdik.
Ve ben onun hepsini istedim.
Onun ağlamasını ve kıvranmasını istedim.
Parçalanmasını ve yalvarmasını.
Ben de girmek istiyorum.
İki elimle kalçalarını sıkıca kavrayarak yedim, *yuttum*.
Dilimi içeri soktum ve ikinci bir hesaplaşma yaşadım. Kanı keskin ve stanikti. Demir ve minerallerle doluydu.
Kukusu ipeksi ve tatlıydı. Zevk ve vaat doluydu.

İki tat birbirine karıştı ve beni bir hayvana dönüştürdü.

Kendimi tutamadım.

Çok sert ya da çok hırçın olma endişesi duymadan onu dilimle becerdim.
Ona acımasız davrandım. Ona zalimce verdim.

Tüm vücudu bağlarının içinde büküldü ve çırpındı. Onun iç kısımları Bacakları benden uzaklaşmak için titriyordu. Tokalar onu açık tutuyordu. Burnum klitorisini okşarken derin derin nefes aldım ve ciğerlerimi onun mükemmel kokusuyla ıslattım.

Konuşmakta zorlandı.

İnlemeleri beni tahrik ediyordu.

Peki ya vücudu saldırıma boyun eğip teslim olduğunda? Evet,
her şey bitmişti.

Ellerim izinsiz hareket etti, sol elim göğsünü avuçlamak için vücudunda yükseldi ve sağ elim iki elimi sokmak için bacaklarının arasına daldı.
parmaklar onun içinde.

Alevler içinde kaldı.

Teni bin dereceye kadar ısındı.

Ben onu parmaklarken ve dillerken başı geriye eğildi. Parmaklarım derinlere dalarken klitorisini yalıyordum.

Bu benim içindi.

Talep *ettiğim* her şeyi istedim.

Yine de onu parçalara ayırmanın heyecanını inkar edemezdim.

Kontrolünü elinden almaktan ve tüm vücudunu ona karşı çevirmekten.

Aminin parmaklarımın etrafındaki ilk dalgalanması onaylayarak homurdanmama neden oldu. Islaklığın fişkırması girişimi kaygan ve pürüzsüz hale getirdi.

Devam ettim.

Zorlamaya, kırmaya, talep etmeye
devam etti. Çok uzun sürmedi.

Ne yazık ki onun için, ben hızlı öğrenen biriydim.

Odamda onu kuru kuru becerdiğimde bana nelerden hoşlandığını .

Soyadını bilmiyor olabilirim ama sert sevdiğini biliyordum. Ben de ona sert verdim.

Lanet olası acımasız. Ve
geldi.

Titreyerek .

Titreyen nabızdan sonra
nabız. Vücudu parmaklarımı
sağıyordu. Kendime engel
olamadım.

Elimi geri çekerek dilimi tekrar içine soktum, ağızımdaki titreme hissini hissetmeye ihtiyaç duyuyordum -serbest bırakılmasını tatmak, istenmeyen orgazmını içmek ve ona benden nefret edebileceğini ama vücudunun beni *sevdiğini* kanıtlamak için.

Çenem ve saat beş yönündeki gölgem sıırıslıklamdı, çünkü onun şiddetli doruk noktası neredeyse saldırdığı kadar hızlı bir şekilde kayboldu.

Titrerken kelepçeleri şingırdadı. Göğsü kızardı. Teni terlemişti. Sarp, mutluluk dolu bir dağın diğer tarafından aşağı düşmüştü.

Ben de düşmek istedim.

Ayak bileğindeki tokayı el yordamıyla çözdüm ve onu bıraktım.

Sadece bir tane.

Tek bacak.

Benimkine uyması için kestiğim.

Bulanık gözleri ve güzel yüzündeki dehşetle Ily benden uzaklaşırken ben ayağa fırladım ve dizini yakaladım. Bacağını mümkün olduğunca yukarı kaldırarak onu merhametime bıraktım.

Gözlerimiz kilitlendi.

Nefes alış verişlerimiz birbirine uyuyordu.

Bana hayır demesini bekliyordum.

Ereksiyonumu yumruklayıp gitmesi gereken yere yönlendirirken çığlık atmak ya da yalvarmak için.

Ama yapmadı.

Ona yaklaştığımda ağız bir karış açık kaldı.

İçine, çok *derinlerine* dalarken başka tarafa bakmadım.

Onu daha yukarı kaydırıp vücudunu her şeyimi kabul etmeye zorladığımda başı neredeyse boğazımın dibine çarpacak şekilde öne eğildi. Islaklığı kaymama yardımcı oldu. Kalan zevk dürtüleri beni boşaltmakla tehdit ediyordu.

Ve sonuna kadar , ikimiz de inledik. Kalçalarımı

salladım, zonklayan uzunluğumu ona verdim.

Vücudu kenetlenirken gözleri kapandı. İşte ilk anımız

buydu.

Bu seksti.

Onun içinde olmaktan zevk alamayacak kadar dehşete kapıldığım o diğer acınası anlar değil. Kontrolü kaybetmekten korkuyordum.

Onlar taklitti. Hayal ürünü. Hayatta kalma. Bu...

Bu *gerçektir*.

Bu benimkiydi.

O benimdi.

İtiyorum.

Hepsi.

...ve itiş gücü.

Sikişmek.

...ve itiş gücü.

Benimkini.

Victor'un homurtusu arkamda yankılandı, kendi doruk noktasına ulaştığında, Peter'ın boğazından aşağı döküldüğüne şüphe yoktu. Omzumun üzerinden bakmadım. Benim için kanını akıtan bu mücevherden başka kimse yoktu, bu muhteşem fethettiğim ve köleleştirdiğim baştan çıkarıcı kadın.

Geri çekildim ve tekrar içeri girdim, vücudu böylesine sıkı bir kınamayla karşılandığında ürperdim. Kendimi sardığım tüm bariyerler zincirler patladı. İly tedbirsizce attığı tekmeyle kafesimin kilidini açmış olabilirdi ama onun içine batmak, patlamayı bekleyen bombanın son vuruşuydu. doğduğumdan beri patlıyor.

İçim paramparça oldu.

Kalbim patladı.

Ayaklarımın etrafına şarapnel parçaları düştü; ahlak, vicdan saçma, işe yaramaz dürüstlükten oluşan konfetiler.

Yalnız doğmuştum; yalnız ölecektim.

Bir eşi ve hayatı hak eden bir adam olmaya çalışmaya gerek yoktu.

Tüm o lanet baskı.

Daha iyi olmak için yaptığım tüm o saçmalıklar... hepsi içime çöktü. Beni serbest bırakan kadını sürerken hızım arttı.

Vücudum onunkine battı. Tekrar ve tekrar. İlkel vuruşlarla acımasızca girip çıkıyordum. Onu ne kadar hızlı becerirsem, zihnim o kadar dumanı tüten bir çorak araziye dönüşüyordu. Geçmişimi katlettiğim ve yenilmiş kemiklerimin yığını üzerinde muzaffer durduğum bir savaş alanı.

Artık böyle kırılgan, anlamsız şeylere ihtiyacım yoktu.

Onlara ihtiyacım yoktu çünkü... Artık insan değildim.

Topuklarımın üzerine çöküp yukarı doğru iterken dudaklarım geri çekildi. Tekrar tekrar içine girdiğimde Ily elimde zıpladı.

Gözlerim ona verdiğim kesiklere takıldı. Artık kanamıyordu, cildi kızgın ve kırmızı parlıyordu. Her bir kesik, kırmızı likör gibi görünüyordu -sadece benim için bağımlılık yapan acı şeker kirpikleri.

Boynunun üzerine düşerek küçük yarayı dilimle yokladım ve tüm vücudu benimkine karşı titrerken inledim.

Konuşmadı. Tepki vermedi.

Ama onu hissettim.

İçimde.

Etrafımda.

Ruhu ve bedeni, tıpkı benim onun her şeyini çaldığım gibi benim de her şeyimi çalıyordu. "Lanet olsun," diye inledim tüm kaslarım kasılırken, yukarı tırmanırken

Mutluluğun bir adamı delirtebileceği çılgın bir dağ.

Ağzım Ily'ninkinin üzerinde gezindi. Dudaklarımız ayrıldı, nefeslerimiz birbirine karıştı.

Tek yapmam gereken ucuyla bir parça daha koparmaktı. Bir öpücük.

Islak, derin, *vahşi bir* öpücük. Ama bir şey beni durdurdu.

Gözlerimiz kilitlendi, içimdeki dürtüyü dağıttı ve bana çok daha acil bir dürtü verdi.

Onu ağlarken görmek için yalvardım.

Onun özünü içtiğim gibi hüznünü de içmek istiyordum.

Ağlamasına *ihtiyacım vardı*.

Dönüşümümü tamamlamak ve nasıl olduğunu asla unutmadığımdan emin olmak için

Dokunulmazdım. Artık kendim olduğum için ne kadar da yenilmezdim. Artık *Gerçek* ben. Asla evcilleştiremediğim canavar.

Ona sert ve hızlı bir şekilde sokulduğumda ve gözleri istenmeyen bir zevkle parladığında bile, kederini sakladı. Tanıştığımızdan beri ilk kez üzüntüsünü kontrol edebiliyordu ve beni reddetmesi beni mahvetti.

Ona ne kadar uzun süre bakarsam, bedenlerimiz o kadar çabuk çarpışıyordu.

Dişleri alt dudağına kenetlendi ve ben lanet olası ruhumun her parçasını bu işe yatırırken alnım onunkine çarptı.

Bu mutlak uyanış anı.

Hiç bu kadar derinden, bu kadar *acı* verici bir şekilde tahrik olmamıştım. Her şeyin farkındaydım. Her kayma ve kayma. Her dalgalanma ve çırpınış. Her homurtu ve nefes alış. Düşünce yok. Etik yok. Bu anın mutlak mükemmelliğini bozacak hiçbir şey yok.

Özgürlüğün pek çok katmanı. Çok fazla serbest bırakma seviyesi. *Ah lanet olsun.* Bu kelime başka bir salınımı tetikledi. Ily'nin bakir tenini ilk deldiğim andan beri aklımdan çıkmayan bir şey. Kör edici, acımasız zevk omurgamdan aşağı vurdu ve bacaklarımın arasında kıvrıldı. Daha sıkı, daha güçlü, karnımda iltihaplandı, yok etmek için hırıliyordu.

Olabildiğince uzun süre bekledim. Ily'e mümkün olduğunca uzun süre bindim. Bu nirvanadan hiç ayrılmak istemedim. Ama Ily çırpındıkça ve sesi bir kez daha anlayamadığım bir dile kaydıkça, artık Efendi değil, canavarımın merhametine kalmıştım.

Omuzlarım yuvarlandı. Nefesim kesildi. Tüm vücudum tatlı, vahşi bir acıyla titredi. Taşaklarım sıkılaştıkça, sikim kalınlaştıkça ve içimden sakat bırakan, tüketen rapsodi fişkırdıkça kükredim.

Ben içine dökülürken Ily haykırdı. Ben hayatımın en iyi orgazmının sancıları içinde sarsılıp gözleri kapandı. Seğirmeye devam ederken nefes alamıyordum, dilimde kan ve çarpık kalbimde gerçekte gelmenin ne kadar özgürleştirici olduğunu tamamen tüketmişim.

Diğer tüm doruk noktaları soluklaştı. Hiçbiri bana böylesine aşkın bir huzur vermedi. Aldığım zevkin son nabızı da başladığında ve yavaşça binlerce ölü yaratıkla dolu odaya odaklandığımda, sadece bir saniyeliğine donakaldım.

Tanıdık bir saniye. Dilimin ekşidiği, mide bulantısının saldırmasını beklediğim bir yer. Bana her zaman bedel ödeten o zararlı hastalığa karşı gerildim. Ama hiçbir şey yok. Mutluluk verici, harika *hiçbir şey*.

Lanet olası hayatımda ilk kez midem farklı bir nedenden dolayı gurulduyordu. Yaptığım korkunç şeyleri kusmak için değil, bunu kutlamak için.

Açlık titremeleri beni gafil avladı.

Vücudum beni açlığın altında ezmek için tam da o anı seçti.

Homurdanarak Ily'den çekildim ve haçtan uzaklaştım. Gözlerini yerden ayırmadan boştaki bacağını diğer bacağına doğru çekti,

Ayak bileklerini çaprazlayıp kalçalarını birbirine geçirirken vücudunu rahatsız edici bir açıyla büküyordu.

Saklanmak için elinden geleni yapmasına rağmen, içinden sızan benim kremsi beyaz izini durduramadı.

Aletim gururla seğirdi.

Göğsüm sahiplenme duygusuyla kabardı.

Bu odaya gerçek zavallı bir gölgesi olarak girmiştım ve şimdi... Ily'nin kanı bedenimi ve benim dölüm onunkini boyarken, kendimi tamamlanmış hissediyordum.

Pantolonumu tekmeleyerek çıkardığım yerden alıp yukarı sıyırdım ve fermuarını kapattım. Memnun bir iç çekişle Victor'a döndüm.

Benim çarpmam düzeltilmiş olan tavla masasının yanında duruyordu. Taze yemek tabakları beni yemeye çağırarak bekliyordu. Beni bir soğanlı tartla selamladı. "Aferin."

Çenemi eğdim ve ona doğru yürüdüm.

Yemek yeme isteğimi daha fazla görmezden gelemedim.

Ördek patesine benzeyen tuzla kaplanmış bir kraker ve birkaç mikro yeşillik kaparak ağzıma attım. Sistemimdeki içki uzak bir hatıraydı.

"Nasıl hissediyorsun?" Victor sessizce sordu, Victor'un ayaklarının dibinde diz çökmüş olan Peter'a bir bakış fırlattı. "Sonunda özgür müsün?"

Kendimi destekleyerek dişlerimi bir başka lezzetli lokmaya geçirdim ve çiğnedim.

Bekledim.

Yutkundum.

İçimde o zayıflatıcı mide bulantısını aradım, üzerime çöküp Victor'un kuzu derisi terliklerinin üzerine kusmama neden olmasına cesaret ettim.

Hala bir şey yok.

Omuzlarım öyle bir minnettarlıkla yuvarlandı ki neredeyse tökezliyordum. Bu, artık çürümüş bağırsaklarımı kusmak zorunda kalmayacağım anlamına mı geliyordu?

Tedaviyi bulmak için tek yapmam gereken, hep kaçındığım o efsanevi çizgiyi aşmak mıydı?

Belki de sürekli hastalık halim inkârımın bir başka ?

Öyle
görünüyordu.

Öyle
hissettim.

Ve yavaşça, hayatımın en büyük gülümsemesi dudaklarıma yayıldı.

Bir avuç dolusu mükemmel terbiye edilmiş yer fıstığını kapıp hepsini ağzıma attım ve güldüm. Victor'un sorusu harikulade bir şekilde boş olan zihnimde dönüp duruyordu ve bedenim rahatlamayla birlikte gerginleşti.

Nasıl işleyeceğimi bilemediğim duygularla dolup taşarak Victor'a doğru yürüdüm ve kolumu ince omuzlarına doladım. Peter bana bir bakış attı, sonra bakışları Ily'nin bağlandığı yerde sessiz ve perişan bir halde asılı kaldığı yere kaydı.

"Biliyor musun Vic?" O saksocuyu yanağından öptüm. "Kendimi *hayranlık* uyandırıcı hissediyorum." Atıştırmalıklara bakarak omuz silktim. "Aslında oldukça iştahlıyım."

"Öyle mi?" Victor kıkırdadı ve yarım kucaklamamdan çıktı. Gözleri kısılmıştı, okunamayan şeylerle doluydu. "Eminim bu gece yeterince kuku yedin, peki şimdi ne için açlık çekiyorsun?"

"Sulu, kanlı bir biftek."

Peter yüzünü buruşturdu.

Ily öğürdü.

Victor sürüngen gibi gülümsemekle yetindi ve beni hâlâ biraz fazla yakından izliyordu. "Nasıl istersen. Peter, Ily'i Dr. Belford'a götür ve sonra onu yatır. İkinizi de parlak gözlü ve gür kuyruklu olarak Sabah."

"Evet, Sör V." Peter sendeleyerek ayağa kalktı, boğazında yavaş yavaş beliren morlukların altında irkildi. Victor'un ona verdiği morluklar mı yoksa Ily ve ben onu koridorda bulmadan önce başka bir Efendi'nin verdiği morluklar mı?

Her iki durumda da kalbim gibi çarpmıyordu.

İçimdeki kahraman günü kurtarmak için ayağa kalkmadı.

O orospu çocuğu ölmüştü. İyi ki kurtulduk.

"Gel o zaman, *dostum*." Victor kapıya doğru yürüdü ve kırarak açtı. Başını muhafızlara doğru bir kez salladı -başarısız olursam beni öldürmeleri için görevlendirilmiş olan muhafızlara. Dördü de hemen eğildi ve gecenin karanlığına karıştı.

Bana hâlâ güvenmiyormuş gibi bir aşağı bir yukarı bakan Victor, "Şefi uyandırıp seninle birlikte kutlayacağım. Ne de olsa... özgür bırakılmamaya bu kadar kararlı birini özgür bırakmak her gün nasip olmuyor."

Sırttım ve yanından geçip gittim.

Güneş ışığı ve gökkuşakları üzerinde yürüdüm. "Sanırım sana bir teşekkür borçluyum."

"Sanırım öyle." Victor kayarken usulca güldü.

Kapı yavaşça kapanarak ölü hayvanat bahçesini, geçmiş hayatımı ve dönüşümümün en önemli noktası olan kızı engelledi.

Arkama bakmadım.

Üçüncü Bölüm

Ily

AĞLAMAMAYI BAŞARDIM.

Henri beni keserken
ağlamadım. Beni becerirken
ağlamadım.

Peter beni nazikçe zincirlerimi çözerken, yırtık geceliğimin parçalarını itip atarken ya da nazik kolunu omzuma atıp beni şefkatle Dr. Belford'un özel odalarına götürürken ağlamadım. Bir saat kadar önce onu bulduğumuzda da aynı odalardan çıkıyordu.

Tanrım... Sadece bir saat mi oldu?

Hevesli şafak, gece yarısı gökyüzünü aydınlatmak için elinden geleni yaptı, biz karanlıkta hortlaklar gibi ilerlerken koridor boyunca uzanan ok yarıklarından hızla göründü.

Bir saat bile sürmemişti. Kendimi
yaşlı hissettim.

Artık nasıl yürüyeceğini, konuşacağını ya da nefes alacağını bilmeyen, zaman aşımına uğramış bir antika.

Peter kapıyı usulca çalarken ve aynı derecede yumuşak bir sesin içeri girmemize izin vermesini beklerken tek kelime etmedi.

Dr. Belford lambayı yakıp pembe yünlü sabahlığı giyerken beni içeri götürdüğünde ağlamadım. Çıplak, döl lekeli, kanlı halime bir kez bakıp özel oturma odasının duvarına yaslanmış ameliyat masasını okşarken de ağlamadım.

Onun mekanıyla ilgili her şey kafamı karıştırdı.

O da en az bizim kadar burada tutsaktı. Bir zamanlar bir köle olan ve şimdi yüzlercesinin doktorluğunu yapan bu kadın, Victor'un cömertliğini, transparan olmayan giysiler ve kapısında kilit olan odalar yeterince kullanmıştı. Yine de gri kanepesi ve normal görünümlü cam sehpasıyla şirin salonunda bile, üzerinde özenle yazılmış yazılar bulunan büyük metalik dolap Birçok çekmecesinin üzerindeki etiketler ameliyat diye bağırıyordu.

Peter beni beyaz arşıfla kaplı masaya yerleştirirken içimi bir ürperti kapladı. Dr. Belford'un kanepesine gidip ev yapımı gibi görünen kalın sarı-krem örgü battaniyeyi alırken konuşmadı.

Dr. Belford itiraz edecek gibi oldu ama sonra başını salladı. "Onu odana götüremezsın ama buradayken kullanabilirsin. Benim kurallarım değil, anlıyor musun? Eğer bana kalsaydı, bana verdiği şeyi alır ve etrafta paylaşırdın."

"Biliyorum." Peter dişlerini sıktı ve beni sardı. Beni öyle sıkı sardı ki, çenemin altındaki köşeleri çekerek neredeyse beni boğacaktı.

Derin bir iç çekerek alnımdan öptü ve Dr. Belford'la konuştu. "Temiz bir bıçak kullanmış. Sığ kesikler. Fazla kanamamış."

"Ne kadar çok?" Dr. Belford sordu.

"Sanırım Victor beş milyon kadar sipariş verdi."

"Güzel. En azından kan nakline ihtiyacı yok."

Ürperdim.

Böyle bir işlemi yapabilme yeteneğine sahip olması kafamda korku hikayeleri canlandırdı.

Ödünç aldığıım battaniyeme daha sıkı sarıldım.

Ecza dolabının birkaç çekmecesini açan Dr. Belford ihtiyacı olanları seçtikten sonra duvarın dibine yanımıza geldi. Küçük bir metal kase, tentürdiyot, biraz antiseptik krem ve bej renkli bandaj ve yara bantlarını yanıma koyarak bana dikkatle baktı. "Seninle ilgilenmem gerekiyor, tamam mı? Battaniyeyi aşağı indireceğim ve yaralarını temizledikten sonra geri alabilirsin."

Konuştuğunu biliyordum.

Dudaklarının oynadığını gördüm.

Sözlerinin düştüğünü duydum.

Yine de... garip bir ayrılık vardı. Tam olarak sis olmayan bir sis. Asla tam olarak kaybolmayan bir sessizlik.

Peter uzaklaşana kadar ona dikkatle bakarken ürperdim. Artık beni battaniyeye sarmadığında, battaniyeyi titreyen omuzlarımdan nazikçe itti ve Henri'nin bana verdiği kesikleri inceledi.

Soğuk hava beni yaladı.

Keskin antiseptik beni soktu.

Bakmadım.

Hiçbir şeye bakmadım.

Kaldırım taşlarındaki tek bir toz zerresine.
Dans eden ve geçmişimin minik kopyalarına dönüşen bir leke.
Krish'e kendi koleksiyonumdan verdiğim bir oyuncak ayı.
Komşumuzun oğlunun düğününe gittiğimizde uygun bir sarı giydirdiğim
bir Barbie bebek.

Meditasyon yapmak için kullandığım ve babamın onuncu yaş günümde
bana verdiği kuvars kristalinden bir kule.

Uyuşturucular hala gerçekliğimi çarpıtıyordu.

Düşüncelerim hâlâ bulanık ve anlamsızdı.

Ama eskisi kadar kaotik değillerdi.

Teknik renk ya da fantastik değil.

Henri beni keserken, ben de onlara kapılıp gitmiştim. Fırıldaklar ve
Bedenimdeki acı, parçalanmış zihnimde renge dönüşürken havai fişekler
patladı.

O kırılmaların içine batmışım.

Hangi parçayı kestiğine bağlı olarak zihnimin oluşturduğu şekiller üzerinde
çalışmışım.

Kalbimi kestiğinde, Krish'in bana verdiği kolyedeki yaşam çiçeği desenini
tanıdım. Victor'un çaldığı kolye.

Bu sembole saygı duyulduğunu duymuştum.

Enerjinin kutsal geometrisinin ve diğer alemlere giriş portallarının bir
parçası.

Bir geçide adım atıp gitmek için çok uğraştım. Bir
meditasyona dalmak ve ondan kurtulmak için.

Ama beni her kestiğinde, ölümlü bedenimden ya da yakıcı, kesici acıdan
kaçamadım.

Ve böylece kapana kısılmışım.

Soluklaşan ama beni reddeden bir uyuşturucunun etkisiyle akılsızdım.
Kelepçeler ve tokalarla hapsedilmişim, üzerime binerken tamamen Henri'nin
merhametine kalmışım.

Uyuşturucu sisin beni ilk bulduğu yer orasıydı.

Henri Ward için beslediğim tüm duyguların ve umutların hızlı ve sessiz
bir şekilde öldüğü yer.

Kalpsiz bir canavara dönüştüğü için değil, psilosibin Peter'ın söylediği şeyi
yapmak için o anı seçtiği için.

Kanımı ateşledi.

Klitorisimi ısıttı.

Henri beni yaladığı anda acı çeken, dehşete düşmüş bedenimi aşağılık bir arzuya sürükledi.

nefret etmiştim. Onları
küçümsedim.

Henri böylesine şehvetli bir eylemi gerçekleştirirken ve bunu bir şekilde sabotaj haline getirirken, *herkese* lanet ettim.

Peter'dan beni uyuşturduğu ve bir adamın merhametine bıraktığı için nefret ediyordum.

Bedenimi parçalamadan önce zihnimi parçalayan bir madde. Bu kadar çok kişiyi incittiği için Victor'dan ve herkesi hizada tuttukları için gardiyanlardan nefret ediyordum.

Ama en çok Henri'den nefret ederdim.

Adını aldığım binlerce güneşin ateşiyle ondan nefret . Diline boşalırken bile ölmesini istedim.

Orgazmım tiksindirici ve kusurluydu, hazzın karıncalı büyüünden eser yoktu.

Psilosibin bana cinsel duyarlılık kazandırmış ama kalbimi hızlandırmakta başarısız olmuştu.

Bana değerli bir ders verdi.

Evet, vücudumu seks için hazırlayabilir.

Evet, biyolojik bir salınım bulmamı sağlayabilir.

Ve evet, zihnimi istenmeyen birleşmelerin acısından koruyabilirdi.

Ama iş bana bu cehennemde huzur vermeye gelince, fevkalade başarısız oldu.

Kendimi boş hissediyordum.

Mağara *gibi*, dev *gibi* boş.

Dr. Belford benimle ilgilenirken uyuşukluk yayıldı.

Yorgun anestezi çöktü, uyluğumun üst kısmındaki kesiği temizleyip üzerine nazikçe bir yara bandı yerleştirirken halsizlik ve soğukluk getirdi.

Kopmuştum ve felç olmuşum.

Ama ağlamadım.

Battaniye bir kez daha çenemin altına sıkıştırılırken ve Peter tarafından yerinde tutulurken ağlamadım. Dr. Belford eşyalarını toplarken ve acımı dindirmek için ilaç isteyip istemediğimi sorarken ağlamadım.

"Uyuşturucu yok," dedi Peter. "*Asla*. Bunu onun dosyasına ya da bizimle ilgili tuttuğunuz notlara yazın. Uyuşturucu yok, anladın mı?" Ürperdi ve başını salladı. "Ona psilosibin verdim. Kötü tepki verdi. Hâlâ acı çekiyor ve hepsi benim suçum."

"Senin hatan mı?" Dr. Belford trajik bir şekilde güldü. "Bunların hiçbiri senin suçun değil, Pete."

Başka tarafa baktı. "Onu bir tane almaya zorlamamalıydım. Onu koruduğumu sanıyordum. O da hepimiz gibi kaçıp gidecekti. Hayal dünyasında küçük bir gezintiye çıkacak ve her şey bittiğinde dünyaya geri dönecekti."

"değil mi?" Dr. Belford kaşlarını çatı, sonra bir kalem fenerini gözlerime tuttu. İrkilmedim bile.

Ağlamadı

m.

Ağlamadım

.

"Gözbebekleri aşırı derecede büyümüş."

"O iyi olacak mı?" Peter sordu, sesi suçluluk duygusuyla çatlıyordu.

"İyi olacak. Sadece uyuması gerekiyor."

"Evet, gecenin kalan iki saati için."

Dr. Belford geri çekildi. "O halde hemen uyusanız iyi olur.

İkinizin de biraz dinlenmeye ihtiyacı var."

Peter başıyla onayladı ve beni kozamdan çıkarmaya gitti.

"Bekle." Dr. Belford bir elini Pete'in çıplak koluna koyarak cildindeki kesikleri inceledi. "Titriyorsun, Pete. Başka bir şey mi oldu?"

Nefesinin altından alay etti. "Beni öldürecek bir şey yok. Ne yazık ki."

"Victor sana yine hizmet ettirdi mi?" Dudakları tiksintiyle büküldü.

"Efendi K'nın sana ne yaptığını bilerek mi?"

"O bilmiyor. Asla bilmek istemez. Hâlâ ayakta olduğumu görüyor ve tatmin oluyor." Başını öne eğdi. "Ve endişelenme. Bana sadece sakso çektirdi. Bununla başa çıkabilirim. Kamaramıza döndüğümde boğazıma küçük bir parmak sokmasının düzeltmeyeceği bir şey değil. En azından beni sikmedi. Bu... bu çok acı verici olurdu."

Dr. Belford yüzünü buruşturarak fısıldadı: "Sana verdiğim uyuşturucu kremi kullan. Ovalayın. Fitillere karşı olduğunu biliyorum ama sana söylüyorum-"

"Ben da kıcıma bir şeyler sokan yeterince insan var." Peter kara kara kıkırdadı.

"Ne olursa olsun, önümüzdeki birkaç gün boyunca bir tane takın ve yaşadığınız yırtılma çok daha hızlı iyileşecektir."

"Evet, evet." Onun endişesini elinin tersiyle itti. "Hayatta kalacağım. Her zaman yaparım."

Ona inanmayan Dr. Belford bana baktı. "Efendisi onunla cinsel ilişkiye girdi mi?"

"Evet." Peter ürperdi. "Sert."

Dr. Belford çenemi kavrayarak zayıflayan görüşümü doldurdu. "Ayrıldınız mı? Peter'ın sana daha fazla ilaç vermek istemediğinin farkındayım ama psikostimülanların yanı sıra ilaçlarım da var. Parasetamol, ibuprofen, kodein. Hatta sıvı morfinim bile var... gerektiğinde."

Ona cevap vermedim.

Yutkunmak, göz kırpmak ve konuşmak için çok fazla çaba sarf ediyordu.

"Aşağıda biraz sakladım. Eğer daha sonra isterse ona veririm," dedi Peter sessizce.

"Tamam." Geri adım atarak yüzünü buruşturdu. "Bu durumda, ikiniz de gidin."

Uyku en iyi iyileştiricidir, o yüzden gidip biraz uyuyun."

"Duydun mu, Ily?" Peter benim kadar geniş sırttı. "*Chalne ka samay ho gaya.*" (Gitme zamanı.)

Hintçe kelimeler pamuk yünü kafama battı ve bana içinde yalvardığımı, içinde zikrettiğimi, içinde yalvardığımı hatırlattı.

İngilizce kadar faydasızdı çünkü hala buradaydım, hala kapana kısılmıştım, hala kayıptım, yalnızdım ve çok ama *çok* korkuyordum.

Ama

ağlamadım.

Ağlamadım.

Peter battaniyemi çalıp Dr. Belford'un koltuğundaki yerine düzgünce katlarken ürperdim. Buz gibi ellerimi tutarak beni masadan kaldırdı, sonra dehşete düşmüş çıplak bir ördek yavrusu gibi kanatları altına aldı ve kaleye doğru yönlendirdi.

Yolculuk fark edilmeden geçti.

Sabahın soğukluğu ruhumun ayazına hiç mi hiç uymuyor.

Kimseyle

tanışmadık.

Kimseyi

duymadım.

Gecenin içinde kanayan iki hayalet.

Yürüdüğümüz süre boyunca Peter sessiz kaldı. Beni füğümünden çıkarmaya çalışmadı, ben de ona teselli vermeye çalışmadım.

Sessizliğimiz bunu bizim için yaptı.

Bizi gizledi ve görünmez yaptı.

Tüm merdivenleri inip tanıdık bir koridora girdiğimizde, başkalarının yanında olmak istemiyordum.

Sadece onun etrafında olmak istedim. Göğsüne gömüldüm.

Köle odasının girişini iterek açarken bana sıkıca sarıldı.

Büyük oymalı kapı ardına kadar açıldı.

Uyuyan bedenlerin sıcaklığı bizi karşıladı. Tatlı bir unutkanlık içinde olanların yumuşak horlamaları beni acımasızca kıskandırdı.

Beyaz örtülü bir yatak denizini barındıran büyük odaya doğru sürüklendim. Peter'ın benim olduğunu söylediği yatağı hayal meyal seçebiliyordum. Pürüzsüz ve boş, üzerine yuvarlanıp unutmam için beni çağırıyordu.

Unut gitsin.

Buna
ihtiyacım
vardı.

Çok kötü.

Ben de gittim.

"Bekle." Kelepçemin üstünden bileğimi kavrayan Peter beni durdurmak için çekiştirdi. Ben de durdum.

Göz kırptım.

Ama ağlamadım.

Milyonlarca gözyaşı gözlerimin arkasına hançer gibi saplansa da ağlamadım.

Her kelimesi, her nefesi, her soluğu ve kalp atışları zonklasa, ağrısa ve üzüntü, keder ve sefaletle yanıp *tutuşsa* da ağlamadı.

Yanağımı avuçlayıp beni sola doğru yönlendirirken tekrar göz kırptım. "Benimle gel."

Takip ettim.

Yalınayak ve çıplak, tüylerim diken diken olmuş ve Henri'nin yaraları tarafından çizilmiş bir halde yürürken, hiçbir özgür iradem kalmamıştı.

Beni meyve ve sebze dolu devasa buzdolabıyla mutfak önünden, yerden tavana kadar parıldayan yanardöner fayanslarıyla devasa büyüklükteki banyonun önünden geçirdi.

Bir Broadway şovu için yeterince büyük gardırop, temiz ve düzenli askılarda sadece gecelikler ve iç çamaşırları ile hastalıklı bir şekilde iç karartıcı.

Sonunda, mücevherin özel koridorunun sonundaki kapıyı iterek açtı.

Hiç girmedığım bir oda.

"Burası." Kapının yanındaki düğmeye dokunduğumda, altın, mücevher ve mücevherlerle dolu bir hazine kutusunun üzerinde dans eden sıra sıra aydınlatmalar yanıp sönerken irkildim.

Sistemimdeki uyuşturucular köşede iri bir ejderha resmi çizdi. Pullu mor burnundan dumanlar yükseliyor, boynuz uçlu kuyruğu paha biçilmez ganimetlerle dolu çok sayıda çekmece ve sepetin etrafında dolanıyordu.

Bu odanın ne olduğunu sormak istedim. Neden yasak servetle dolu bir benzediğini öğrenmek için.

Lavanta tenli, sahiplenici bir ejderhanın burnundan bir duman daha çıkarken göz kırpmaya çalıştım.

Ama hiç enerjim
yoktu. Gücüm yoktu.

Ama en azından
ağlamadım. Ağlamadım.

"Pete?" Kirk eşikte belirdi, gözlerindeki uykuyu sildi ve bize endişeli bir bakış fırlattı. Beyaz boxer'ı yüzünü gizlemiyordu.

etkileyici bir şişkinlik. "Bir süredir buradasınız. Her şey
yolunda mı?" Peter beni bıraktı.

Rüzgârdaki karahindiba tüyleri gibi ileriye doğru sürüklendim.

Sesi topuklarımı yaladı. "Onun için endişeleniyorum."

"Neden?" Kirk'ün bakışlarını üzerimde hissettim. "Birkaç kesik dışında tek
parça görünüyor."

"Vücudu belki, ama aklını kırdığım için dehşete düşüyorum."

"Onun zihnini nasıl kıracaksın?" Kirk boğuldu. "Bekle. Ona dokunmadın, değil mi dostum? Siktir... Ona karşı bir şey , değil mi? Yani, duşta ona nasıl baktığını gördüm. Hepimizle ilgilenmenin senin sorumluluğun olduğunu düşündüğünü biliyorum ama diğerlerine hiç böyle bakmamıştın-"

"Sessiz ol." Peter araya girdi. "Öyle bir şey değil."

"Bundan emin misin?" Bir itiş kakış sesi duyuldu. "Hintçe konuşuyor... aynı senin gibi. Bu benzerlik anlık bir bağa neden olmuş gibi görünüyor-"

"*Sessiz ol dedim,*" diye tısladı Peter.

"Seni mantıklı düşünmeye zorlayana kadar olmaz." Kirk, Peter'ı dirseğinden tutup hırlarken omzumun üzerinden baktım: "Macy'ye ne yaptıklarını gördün.

ve Sayd. Vile Victor onların birbirlerine aşık olduklarını öğrendiği an, onlara işkence etmeye başladı."

Kolunu Kirk'ün ısrarcı parmaklarından kurtaran Peter bana kaşlarını çattı. "Ona aşık değilim. Sadece... kendimi sorumlu hissediyorum, tıpkı senin dediğin gibi. Onun böyle olması benim suçum."

Sanki orada değilmişim gibi benim hakkımda konuşmaları umurumda değildi. Sanki zihnim gerçekten kırılmış ve benden geriye hiçbir şey kalmamış gibi.

Uyuşukluk kulaklarıma kadar ulaştı ve Kirk ile Peter'ın şiddetli fısıltıları da dahil olmak üzere etrafımdaki her şeyin sesini kısıtı.

Onları görmezden gelerek ışıltılı mücevher sepetlerine yaklaştım. Dikenli kuyruğundan sıyrılıp aytaşı bir yüzüğe dokunmak için uzandığımda ejderha bana doğru bir uyarı dumanı kulesi üfledi.

Parmak uçlarıma bir güç çarptı.

Gerçek miydi yoksa uyuşturucudan mı kaynaklanıyordu bilmiyordum.

Parçalanmış zihnimde bu kayayla ilgili ezberlediğim bilgileri aradım.

Aytaşı.

Çoğunlukla Sri Lanka ve Güney Hindistan'da bulunur. Sakinleştirici olduğu, ay ve dişil enerji ile bağlantılı olduğu ve hayalleri gerçeğe dönüştürme gücüne sahip olduğu varsayılır.

Bütün hayallerim yıkıldı.

Kalbim burkuldu.

Ruhum çatladı.

Ama ağlamadım.

Elimi geri çekerek parmak uçlarımı milyonlarca başka biblonun ve hatıranın üzerinde gezdirdim. Lal taşı ve zümrüt. İnci ve safir. Kolyeler, bilezikler, yüzükler, kelepçeler, saç tokaları ve küpeler.

Bir kuyumcu dükkanından daha fazlası. Daha önce hiç görmediğim kadar.

Peter sağımda, Kirk de solumda belirince tüylerim diken diken oldu. Kirk sessiz kaldı ama Peter elimi tuttu ve parmaklarını benimkilerle sıkıca birleştirdi.

Kirk nefesini içine çekti.

"Eskiden sana ait olan şeyi görüyor musun?" Peter fısıldadı, belki kameralardan kaçınmak için belki de cadı saati saygılı bir sessizlik gerektirdiği için.

Gözlerimi kırıştırdım ve onun ateşli bakışlarıyla karşılaştım. Demek istediği...

Hayır.

Yapamadı.

Sıra sıra dizilmiş değerli taşlara baktım. Gümüş, altın ve bakır kakmalı.

Binlercesi.

Binlerce hatıra ve bir zamanlar onlara ait olan değerli eşyalar...

Öğürdüm ve tökezleyerek geri çekildim. Kaburgalarım kırıldı.

İçim parçalandı.

Ama

ağlamadım.

Ağlamadım.

Peter benimle birlikte hareket ederek saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Eskiden bizim gibi mücevherlere aittiler. Gelip geçmiş diğerlerine. Hizmet ettiler, ortadan kayboldular ve yine de önceki yaşamlarından kalan değerli eşyaları yaşamaya devam ediyor, bize eziyet ediyor, peşimizi bırakmıyor, her lanet olası gün bize şu anda sadece otuz kişi olabileceğimizi ama daha önce yüzlerce kişi olduğumuzu hatırlatıyor."

Kirk ağzını sildi. "Lanet olsun, dostum. Onu neşelendirmeye çalıştığını sanıyordum."

"Ona olanı bulmasını istiyorum. Bir tepki vermesine ihtiyacım var. Bu durumdan ne kadar çabuk kurtulursa, ben de o kadar çabuk-"

"Oluyor?" Rebecca ve Nancy yataklarından yorganlarına sarınmış, karanlıkta sersem zombiler gibi ayaklarını sürüyerek çıktılar. "Etrafta dolaşırken yakalanırsak bizi azarlarlar."

"O zaman uyumaya devam et," diye tersledi Peter. "Geliyoruz. sadece... önce Ily'nin evden bir şey bulup bulamayacağına bakmam gerekiyor. Sanırım yardımı olur."

"Nasıl yardım?" Rebecca bir avuç dolusu kolyeyi eline alarak sordu. Kolyeler parmaklarının arasından altın dizileriyle süzülüyordu.

"Ona psilosibin verdim-"

"Oh, ." Rebecca kolyeleri bıraktı. "Sonya'ya bir keresinde esrara kötü tepki verdiğini söylerken kulak misafiri oldum. Muhtemelen maddelere iyi tepki vermeyen şanssız azınlıktan biridir."

"Evet, bunun için teşekkürler, Bex." Peter gözlerini devirdi. "Ne yazık ki bu bilgiye sahip değildim ve bunu zor yoldan anladım."

Nancy bana doğru geldi ve gözlerimin içine baktı. Başında bir papatya tacı belirdi, ateşten saç telleri arasında tuhaf, kırılğan küçük çiçekler örülüyordu. İllüzyon olmaları önemli değildi, gerçek ve burası için fazla narin görünüyorlardı.

"Kesinlikle geçmiş görünüyor." Nancy parmaklarını yüzüme doğru şaklattı. Hiç irkilmedim.

Enerjim yoktu.

"Ruby Tears'tan beri tek kelime etmedi." Peter iç çekti.

"Uh-oh." İki kız da birbirine baktı. "Bunun ilk seferinde beni ne kadar üzdüğünü biliyorum." Yüzlerini aynı şekilde buruşturdular. "Ona biraz zaman vermelisin, Pete. Onu aceleye getiremezsin. Bununla kendi yöntemleriyle başa çıkacaktır."

"Bir şeyler yapması gerekiyor," diye mırıldandı Peter. "Sessizliği beni korkutuyor."

"Ondan ne yapmasını istiyorsun?" Kirk tersledi. "Çılgılık atmasını mı?" "Eğer yardımı olacaksa... o zaman evet."

"Hiçbir şey yardımcı olmaz." Victor'un seks partisinde seçtiği mavi gözlü, siyah saçlı köle ortaya çıktı. Arkasından dört kişi daha geliyordu. İki erkek, ikisi kız. Hepsi çeşitli çıplaklık ve uyku hallerindeydi.

Çocuklardan biri, "Hadi, yatağa gidelim. Ne kadar erken bayılırsa, zihni olanları o kadar çabuk kabullenecektir."

Peter hayatta kalan mücevherlerden oluşan grubuna doğru yürüdü. Bir tartışma başladı. Bazı hararetli sözler fısıltıdan daha yükseğe çıktı.

Hepsini görmezden geldim.

Köşede hâlâ üfleyen sessiz ejderhaya başımı eğdim ve ısıltılı mücevherlerin beni baştan çıkarmasına izin verdim.

Büyük bir kar tanesi obsidyen kolye dikkatimi çekti.

Kar tanesi obsidyen.

İtalya, İskoçya ve diğer harika uzak yerlerdeki volkanik patlamalarla oluşmuştur. Travma ve şokun iyileşmesine yardımcı olduğuna ve hem fiziksel hem de ruhsal acıları çözdüğüne inanılan bir taştır.

Onu sıkıca kavradım ve yürümeye

devam ettim. Çok fazla.

Çok fazla.

Bu değerli taşları takan, onlara saygı duyan ve değer verenlerin anılarıyla dolu bir mahzen.

Asla bulunamayacak ölü mücevherlerin mezarı. Kar
tanesi obsidyeni düşürdüm.

Avuç içim yandı.

Başka birine aitti.

İşkence görmüş, vahşileştirilmiş ve öldürülmüş biri.

Gözlerim acıdı.

Nefesim kesildi.

İçim milyonlarca düğümle doldu. Ama

ağlamadım.

Ağlamadım.

Bir sonraki sepete geçtim ve soğuktan buz tutmuş parmaklarımı yüzlerce
boncuklu bileziğin üzerinde gezdirdim. Tıpkı benimkiler gibi. Benimkine çok
benziyordu.

Victor'un üzerimden çıkardıklarının hangileri olduğunu asla
anlayamayacaktım ve anlamak da istemiyordum. İşe yaramamışlardı. Beni
korumamış ya da kurtarmamışlardı.

Göğsümdeki ağırlık büyüdükçe büyüdü.

Başımdaki basınç şişti ve şişti. Ejderha tısladı ve

kalbim çatladı.

Sadece bir çatlak.

Ama göğsümde bir boşluğa neden oldu.

Ama ağlamadım.

Gözlerim kuru ve sessiz kaldım.

Henri'nin ne yaptığını düşünmedim.

Bir sonraki adımda ne yapacağını düşünmedim.

Mücevher dağlarına dua etmeye devam ettim ve-
donup kaldım.

Kalbim durdu.

Üst sıradaki son sepette dinleniyor.

Krish'ten aldığım aventurin kolye ucu yeşil renkte parlıyordu.

Bir an için hiçbir tepki vermedim.

baskı, dökmeyi reddettiğim gözyaşları... Ne daha kötüye gitti ne de daha
iyiye.

Ama sonra kalbimdeki çatlak acı verici bir şekilde
genişledi. Bir deprem beni sarstı.

Bir ruh el sıkışması.

Bir kalp kırıklığı.
Çatlak bir uçuruma dönüştü.
Ve ruhum dışarı düştü.

Çılgılık atıyor.

Umutsuzluk, korku ve kayıpla boğuldum. Korku su gibi aktı ve kalp atışlarım kulaklarımda kükreyene kadar beni sular altında bıraktı.

Kolyeme uzandım.

Yaşam taşı, mücevher yığınının üzerinden zarifçe kayd.

Kayıyor, kayıyor, sanki ona sahip çıkmamı bekliyormuş da içimdeki kırılma onu yok etmiş gibi.

Keskin bir feryatla ejderhanın yanılısamandan sıyrıldım ve sakatlayıcı, pıhtılaştırıcı bir acıya doğru koştum.

Titreyen ellerimle taşı kaptım.

Başparmağımı kendi yüzümden daha iyi tanıdığım amblemin üzerinde gezdirdim. Bunu bana verirken Krish'in gülümsemesini gördüm.

Boğazımı sıkarken koşulsuz sevgisini hissettim. Bana özel olduğumu söyleyen bilge, sessiz sesini duydum. Çok özel. Ve kırıldım.

Ağlamadım

.

Ağlamadım

. *Hıçkır*

hıçkır

ağladım.

Dizlerimin üzerine çökerek evimin son parçasını göğsüme bastırdım ve parçalandım.

İçimden yaralı bir ses döküldü. Nefes nefese ve trajik.

Bir nefes, bir taş, bir öğürme, bir homurtu. Ve sonra, gözyaşlarından başka bir şey değildim. Fıskıran ıslak, çirkin, *şiddetli* gözyaşları.

Beni raflardan uzaklaştıran ellerin farkında değildim.

Beni kurtarmak için elinden geleni yapan tek kölenin beni kucakladığının farkında değildim.

Kederden kendimi kaybettim.

Ağladım, *ağladım*, *ağladım*.

Feryat ettim.

Çılgılık attım.

Her kesiği temizledim ve her damlayı sifonla çektim.

Henri'nin özgür olduğu için duyduğu rahatlamayı bastıramadım.
Ondaki değişimi ya da çöküşündeki kaybı unutamadım. Tüm
nefretimi.

Tüm endişem.

Tüm korkum, acım ve dehşetim gözlerimden yere döküldü.

Ağladım ve

ağladım. Şafakta

ağladım.

Cehenneme

ağladım.

Ağlamaya devam ettim... Hiç ağlayamadım.

Dördüncü Bölüm

.....

Henri

GÜN DOĞUMUNUN TADINI ÇIKARDIM.

Bir elimde yanmamış bir puro - mükemmel derecede az pişmiş bifteğimizin ardından Victor'un ikramı - ve diğer elimde bir kadeh zengin merlot ile doğanın parlak renklerine daldım.

Altın makaraları ufukta süzüldü, ardından iyi verilmiş bir morluğun sarhoş edici kızarıklığı geldi: morlar ve maviler, ardından kırmızıların tonları ve acı çizgileri.

Şarabı yudumladım, üzümün ekşi zenginliğini Ily'nin kanının topraksı coşkusuyla karşılaştırdım ve... bekledim.

Puroyu yakmadım.

Çimlerin üzerinde oturduğum yerden hiç kıpırdamadım. Bakımlı yeşil mükemmellik beni en kalın, en yumuşak halı gibi yastıkladı.

Victor'la sabah beşte yediğimiz akşam yemeğinden sonra o yatağına çekilmiş, ben de biraz temiz hava almak için dışarı çıkmıştım. Ortak kutlamamızın her lokması ilahiydi. Her yudum tam olarak olması gerektiği yerde kalmıştı.

Et alkolün geri kalanını emdi, beni canavarlığın vahşi yüksekliğinden yavaşça aşağı indirdi, beni bir yerlerde gezdirdi.

İnsan ve hayvanın ortasında.

Utanç bekledim. Utanç ve kendini suçlama için, ama şimdiye kadar... hiçbir şey.

Ily'ye ne olduğunu merak etmedim.

Kardeşimi ya da beni nasıl öldüreceğini düşünmedim. Zihnim boştu, mutlu bir şekilde boştu.

Ve boş *kalmasını* umuyordum.

Ama her ihtimale karşı tek başıma olmak istedim.

Bu dönüşümün ne kadarının doğru olduğunu öğrenmem gerekiyordu. Ruhumun dehşete düşmüş bir kısmı geri dönmemi bekliyordu.

Tüm hayatım boyunca beni boğan zayıf, burnunu çeken piç kurusuna geri dönmek için.

Kahramanın kötü adamımı yenmesi ve beni başka bir değersiz kafese tıkmaması için.

Hayatımın büyük bir kısmını nereden geldiği belli olmayan hastalıklarla geçirdim.

Ve... bu geceden sonra, iyileştigiime tam olarak güvenemiyordum. Öyle umuyordum.

Geçici olarak buna inandım. Ama beklemek zorundaydım.

Ben de bağbozumu şarabımı yudumlamaya devam ettim ve güneşin doğuşunu izledim.

Altın ışınlar nöbetçi kulelerinin üzerinden süzölüp nöbetçi askerler asma köprüye ve ötesindeki hendeğe tutulan spot ışıkları söndürdüğünde gözlerimi kapattım ve ağır ağır sırtüstü düştüm.

İntikam için kollarımı açtım.

Kefaretin ekşiliğine ikna olmak için sertçe yutkundum.

Ama hala... hiçbir şey yok.

Mide bulantısı yok.

Karnımı bile sıkmadım. Yavaşça, yumuşak bir gülümseme dudaklarımı eğdi.

Gözlerimi akkor halindeki gün doğumuna kapattım.

Kendi içime, girmeye cesaret edemeyecek kadar korktuğum tüm koridorlara ve yasak odalara daldım.

Kendime envanter çıkarttım.

Kendimi yalnızlık ve acı dolu çocukluğumu ve ergenliğimi hatırlamaya zorladım. Beni sakat bırakan dürtülerimi hatırladım ve Ily'ye yaptıklarımı yeniden yaşadım.

Ve... Canavarımın ruhuna gömüldüğümde, bir kilit daha düştü.

Son kilit.

Son zincir.

Kemiklerimi titreten bir minnettarlıkla nefes verirken gözlerimden yaşlar geldi.

Pişmanlık

yok.

Pişmanlık

yok.

Değersiz ruhum beni ulaşamaz ışığa geri çekmeye çalışmadı ama bu rahatlatıcı, tapınan gölgelerde kalmaktan son derece memnundu.

Değişmiştim.

Serbest

bırakıldım.

Tecavüz etmeye, yağmalamaya ve öldürmeye niyetli öfkeli bir deliye dönüşmedim.

Dişlerim çıkmadı, kuyruğum olmadı ya da dolunayın

ardından koşturmadım. Hala sadece bir insandım.

Sonunda dürüst olan bir adam.

Dik oturarak şarabımın geri kalanını çimlere döktüm, içilmemiş puromu pantolonumun cebine soktum, sonra sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi ayağa fırladım. Artık yüküm yoktu. Artık demir atan yalanların altında boğulmuyordum.

İçime adım atmaya zorlandığım kaleye doğru sakın ve kendinden emin adımlarla yürüdüm.

Düşüncelerim hâlâ bana aitti.

Kalbim hala atıyor, duyularım hala çalışıyor, hala nefes alıyor ve var oluyordum.

Hayatım boyunca kişisel olarak kabul edilmekten o kadar korkmuştum ki, gerçekte olduğum kişi haline geldiğim günün sonsuza dek öldüğüm gün olduğuna dair bir hayal kurmuştum.

Ama bu gece ölmedim.

Metamorfoz geçirdim.

Bana uymayan krizalitten kurtulmuştum.

Ve şimdi, uçuyordum.

Beşinci Bölüm

Ily

Kafamdaki, ağzımdaki, kulaklarımdaki, kalbimdeki BULUTLAR.
İnledim ve bulanık, sisli tuzaktan sürünerek çıkmaya çalıştım, ancak... ağır bir şey beni yere sabitledi.

Uyku anında dağıldı ve beni kısır bir baş ağrısına çarptı. Rahatsızlığımı gidermek için elimi kaldırdım ama o da kapana kısılmıştı. Mide bulantısı ve kafa karışıklığını göz kırparak uzaklaştırdıktan sonra başımı kaldırdım ve donakaldım.

Mücevher odasında yatıyordum.

Doğduğum günkü gibi

çıplaktım.

Birkaç yetersiz yara bandıyla, ağır ve ezici vücut parçalarına karşı yavaşça yer değiştirdim ve doğruldum.

Etrafımdaki insanlar sıkıntıyla mırıldandılar. Bazıları ve kollarını ve bacaklarını en yakın arkadaşlarının üzerine attı. Diğerleri ise sanki gerçeğe dönmek istemiyormuş gibi rüyalarının derinliklerine gömüldüler.

Onlardan bir

çember.

Bir yığın.

Tüm mücevherler nasıl sepetlere atılıp birbirlerinin üzerine örtüldüyse, Victor'un mücevherleri de aynı şeyi yaptı.

Ve katliam gibi görünen bir şeyin ortasında oturuyordum.

Çıplak uzuvlar, tek kişilik yataklardan alınmış yetersiz beyaz battaniyelerle noktalanmıştır.

Ten renkleri, saç renkleri, çürükler, kesikler ve acıların bir karışımı. Bu fetiş dolu kalede hizmet eden kölelerin hepsiyle tanışmamıştım ama hepsini bir odada görmek beni dondurdu.

İlk başta bunun başka bir illüzyon olduğunu düşündüm. Uyuşturucu olmalıydı. Çünkü eğer öyle değilse.

Boğuldum.

Bir eli olmayan bir kolun ya da bir ya da iki parmağı olmayan bir elin tuhaflığı. Bir kızın kulağının olmadığını, bir diğerinin ise şakağından çenesine kadar uzanan buruşuk bir yara izi olduğunu fark etmek mide bulandırıcıydı.

Ne kadar uzun süre bakarsam, o kadar çok sakatlık ve işkence ortaya çıkıyordu. Kırmızı yara izleri ve gümüş yara izleri, kabarık olanlar ve düzgün olanlar, neredeyse her mücevherde *ölmüş* olması gereken bir Efendi tarafından verilmiş bir kusur vardı.

Zehirli bir empati fışkırmasını yutarak yüzümü ovuşturdum ve bakmayı bıraktım.

Uyuşturucu yüzünden.

Hala etki altındasın.

Bu yüzden çoğunlukla çıplak yabancıların ortasındasın.

Kendimi destekledim ve istismar geçmişini görmeye çalıştım ve neden hepsinin kıvrıldığına odaklandım, daha sıkı ve daha sıkı, merkezinde benim olduğum bir vücut parçaları spirali .

Ne oldu?

Onlar iyi mi?

Nefesim sıkı geliyordu, dün gece ağladığım tuz yüzünden boğazım yanıyordu.

Dün gece mi?

Daha çok bir saat kadar önce.

Güneş ışığı yüksek parmaklıklılı pencerelerden süzülüyor ve kavernöz banyonun kapısı yakıcı güneş ışığıyla parlıyordu.

Çok parlak.

Kederli gözlerim için çok ama çok parlak.

Mesanem rahatsız edici bir şekilde baskı yapıyordu ve taş zeminde uyumaktan kalçam ağrıyordu.

Ama üşümüyordum.

Aksine, o kadar çok kişinin vücut ısısı sayesinde göğsümü bir ter tabakası kapladı.

Bu gerçek mi?

Ve eğer ... bu kadar işkence ve mutsuzluktan nasıl kurtulmuşlardı?

Tacize uğradığım sadece bir akşam geçirmiştım ve paramparça olmuşum.

İki parmağı olmayan Çinli kıza ve tek kulağı olan siyahi kadına kıyasla kendimi aptalca zayıf hissetmeme neden oldu.

Bana en yakın olan siyah saçlı bir kafa aniden yükseldi.

Peter bulanık ve morarmış gözlerini açıp bir iniltiyle kendini ayağa kaldırdığında hareketsiz kaldım. Kirk'ün kolu çıplak belinden düştü ve Rebecca uykusunda mırıldanarak başını Nancy'nin kalçasına dayamış olan Citra'ya yaklaştı.

Mohawk saçlı Dane, Corine'e sokuldu ve o da tanımadığım bir çocuğa yaklaştı.

Kelimenin tam anlamıyla sıcak tenlerin ve cesur yüreklerin ortasıydım. "Hey," diye mırıldandı Peter.

Yutkundum, öksürdüm ve tekrar yutkundum. "Bunu hayal etmiyor muyum?"

Bacaklarından birini konuşmadığım uyuyan kızın altından yavaşça çekerek dizlerini yukarı kaldırdı ve onlara sarıldı. "Ağlaman onları uyandırdı. İyi olup olmadığına bakmaya geldiler."

İrkildim.

Tam olarak

hatırlayamadım.

Hatırlamak *istemedim*.

İçimdeki çatlak yeterliydi.

Gözlerimin arkasındaki tüm o sıcak, acı veren hançerlerin ve içimdeki çalkantılı, yürek burkan kederin serbest kalması.

Gözyaşlarımı kadar tutmuştum. Ama ne zaman kırıldım? Şey...

Omuz silktim. "Sebepe olduğum olay için özür dilerim."

Başını sallayarak bana yumuşak bir gülümseme verdi ve omzumu okşadı. "Ben değilim. İçini dökmen beni rahatlattı. Olanlardan arınmanı sağlamak."

Görüntüler patlak verince
irkildim. Henri.

Bıçağı.

Kesikleri.

Dili.

Peter'ın elinden geri çekildim, göğüslerimi avuçladım ve Henri'nin rızam olmadan aldığı parçamı saklamak için bacaklarımı kaydırdım.

Bir an için bile olsa nasıl unutabilirim?

Peter'ın bana hatırlatmasına yetecek kadar uzun süre zihnim bunu nasıl bir kenara itmişti? İşin kötü tarafı, hatırlatmaya ihtiyacım yoktu.

Dün gece benim bir parçamdı.

Beni hücresel düzeyde değiştirdi.

Ve artık her şey bittiğine göre kim olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Daha fazla görüntü geri döndüğünde ürperdim.

Kırılma, kanama...

Vücudumdaki sığ kesikler iyileşecekti ama kalbim asla . Yıkılmışlık, hissettiklerimin yanına bile yaklaşamazdı. İhanete mi uğramıştım? Tabii ki ihanete uğradım.

Kafanız mı karıştı? Kesinlikle.

Ama en çok da suçluluk duygusu körüklendi.

Onunla dövüşmememi istedi ve ben de dövüştüm.

Sözümüzü hatırlamam için bana yalvarmıştı ama ben unutmuştum.

Yaptığı şeyi affedemezdim ama suçu tamamen onun ayaklarına da atamazdım.

Peter elini bıraktı ve sertleşti. "Onu düşünüyorsun."

Başımı kaldırdım ve onun duygulu kahverengi gözleriyle karşılaştım. "Bir anlaşma yapmıştık... ve ben... anlaşmayı bozdum."

"Biz mi?"

Kambur durdum, neredeyse kayacağımı fark ettim. Henri'nin sırları. Henri'nin gizli görevi. Yaptığı şeyden nefret ediyor olabilirdim ve dün gece ondan binlerce güneşle nefret ettiğimi hayal meyal hatırlıyordum, ama... eğer kendini bundan geri çekebilmesi için çok küçük bir şans varsa, o zaman... onun gerçeğini söyleyemezdim.

Bu benden daha büyük bir

şeydi. Bu onlar içindi.

"Fark etmez." Yüzümü ovaladım. "Hiçbirinin önemi yok. Bitti." "Bu kadar, ha? Dün gece paramparça olmuştun. Neredeyse dönüyordun Sen ağlarken kollarımda katatonik olmuştun. Titremeni durdurup seni uyutmak için hepimizin sana sarılması gerekti ve şimdi sadece *affediyorsun*. Onu mu? Demek istediğim, bu yerde bazı iğrenç şeyler gördüm ve yüzlerce kırık insanla uğraştım, ama bu? Vay be."

"Tabii ki onu affetmeyeceğim." Kaşlarımı çattım. "Bu sadece...

karmaşık." "Karmaşık mı?" Dişlerini gösterdi. "Bu dünyadaki en basit şey, Ily. Sana zarar verdi. İstemediğin halde sana ilaç verdim. Bana kızgın ol. Ona kız. Tüm lanet dünyaya kız ama *sakın* bir daha kendini bana kapatmaya kalkma. Kendini kapatırsan burada her şey biter. Çekip gitmene izin vermeyeceğim. Kaybolup gitmene izin vermeyeceğim. Ve kesinlikle onun yaptıklarının sorumluluğunu almana izin vermeyeceğim."

Sakatlanmış mücevherlere tekrar baktım. Birden aklıma bir soru geldi. "Victor'u kütüphaneye getirdiğinde - Henri beni ilk kez almak üzereyken - neden... neden bizi ispiyonladın? Bir tür oyun mu oynuyordunuz yoksa..." Gözlerimi bir eli eksik olan güzel bir mücevhere diktim. "Yoksa onun seni öldürmesinden mi korktun?"

Beni parçalara mı ayıracaktı? Başkalarının sana yaptığını Henri'nin bana yapacağını mı?" Kalbim göğsümden dışarı fırladı. "Ne kadarını gördün, Peter mı? Ne kadar ölüme şahit oldun? *Aap kaise jeevit reh sakte ho? Unmein se Koi bhi kaise jeevit reh sakta hai?*" (Nasıl hayatta kalabilirsin? Nasıl onlardan biri olabilirsin?)

Omuz silktilti. "Çok fazla soru var ve benim cevaplarım yok." Gözleri bana bilmediği her şeyi anlattı. "Hayatta kalmaya devam ediyoruz çünkü başka seçeneğimiz yok ve sen... dün gece neredeyse benden vazgeçiyordun."

"Hayır." Başımı salladım. "Ben sadece... ilaçlar beni onunla dövüşmeye zorladı. Bana yapmamamı söyledi." Elini uzattım. "Bir an için kendimi kaybettiğimi kabul ediyorum ama anlamıyorsun. Aklımı korumama bağlı olan çok şey vardı. O gün kütüphanede bana kavga etmeyeceğime dair söz verdirdi. O-"

"Lanet olası pislik." Ayağa fırladı, diğer on kişiyi uyandırması ya da Jewels yavaşça doğrulduğunda yankılanan homurtular umurunda değildi. "Sana dövüşmeyeceğine dair söz mü verdirdi?" Eğildi ve ters ters baktı. "Ve sen de kabul ettin? Kahretsin, eğer bu en çarpık şeylerden biri değilse-"

"Öyle değil. Nedenini bilseydin mantıklı olurdu-"

"Bilmeme gerek yok. Onu tanıyorum. Onun gibi başkalarını da tanıyorum. Avlanmaktan, alay etmekten, oynamaktan hoşlandığını biliyorum. Sana kavga etmemeni söyledi çünkü senin güveninden ve itaatinden beslendi. Başkalarının bize yaptıklarını sana asla yapmayacağına inandırdı seni. Ama uyan artık, Ily! Seni kesti, tecavüz etti. sen-"

"Bana hatırlatmana ihtiyacım yok, Paavak."

"Peter," diye hırladı.

Ben de ayağa kalktım, hâlâ göğüslerimi avuçluyordum, sonra . Sanki herkes beni zaten görmemişti ya da bir düzine çıplak mücevher ayaklarımın dibine saçılmamıştı. Kimse beni süzmedi. Kimse umursamadı.

Sesimi alçaltarak Hintçe fısıldadım, "*Main ab theek hoon. mujhe lagata hai, Davaaon ka Asar khatam ho gaya hai. aaj sab kuchh behatar hoga...aap dekhenge.*" (Şimdi iyiyim. Uyuşturucular gitti sanırım.

Bugün her şey daha iyi olacak... göreceksiniz).

Yüzüne siyahlık çöktü. "Her şey daha iyi olacak mı? Bunu nasıl söylersin? Kandırılıyor musun?"

Geri çekildim. "Hayır, ben-"

"Boktan bir durumda iyi şeyler görmeye mi çalışıyorsun?" "Evet, ben-"

"Yapma." Eğilerek yerden bir şey kaptı. Keten pantolonu bacaklarına sürtünürken elimi tuttu ve aventurin kolyemi sıkıştırdı. "Güçlü kalmana ihtiyacım var. Konu sen olunca kendimle çeliştiğimin farkındayım, sana kaçmanı söylüyorum. Kalmanı. Güvenmeni. Teslim ol. Çok fazla tavsiyem var ama hiçbiri seni gerçekten kurtaramaz.

Belki de onun farklı olduğuna ve sana zarar vermeyeceğine dair fantezilerine izin vermeliyim. Ama dün gecedен sonra... buna nasıl inanmak isteyebilirsin ki?" Başını öne eğdi. "Ben sadece... Ben sadece senin iyi olacağını bilmek istiyorum. Bana onu şimdi gördüğünü söyle. Ne kadar kötüleşeceğine hazırlıklı olduğunu ve buna dayanacak kadar güçlü olduğunu söyle, ben de... geri çekileyim, tamam mı?"

"Pete kendini senden sorumlu hissediyor," diye fısıldadı Kirk yerden. "Hepimizden sorumlu hissediyor."

Gerildim.

Parmaklarım otomatik olarak sıcak, oymalı kolyemin etrafında kıvrıldı. "Benden sorumlu değilsin Peter. Kendi acının yanı sıra bizim iyiliğimizi de omuzlarına alamazsın."

"Nefesini boşa harcama." Rebecca kendini dik tutup yorganını çıplak bedenine sararken hüzünlü bir şekilde güldü. "Bunu ona söyledik. Her gece söylüyoruz. Yine de onu durdurmuyor."

Garip uyku sarmalımızdan yavaşça ayağa kalkın mücevherlere bakan Peter, "Yasmin öldüğünde hepimiz birbirimize göz kulak olacağımız konusunda anlaşmıştık," diye mırıldandı.

İrkildim. "Onu bir Efendi mi öldürdü?"

"Hayır." Peter kamburunu çıkararak içini çekti. "Bunu kendisi yaptı." "İntihar mı etti?" Kaşlarım kalktı.

"de." Citra üzüntüyle burnunu çekti.

Peter ona bir bakış attı, sonra bakışlarını benimkilere kilitledi. "Bir Efendi onu dövdükten sonra ne kadar kötü yaralandığını bize anlatmadı. İçine kapandı ve sessizleşti. Kimse onun kaybolup gittiğini fark etmedi. Hatta bedeni ölmeye devam ederken Efendisine tekrar hizmet etti. Ertesi gece bizi uyandırıp iyi hissetmediğini söylediğinde artık çok geçti. İç kanamadan öldü."

Elimi koluna koydum. "Çok özür dilerim."

". Sadece onun yaptığını yapma. Çenenin kapatma-"

"Sana söz veriyorum, bunu yapmayacağım." Gözlerindeki panikten nefret ediyordum. Kontrolden çıkmış çaresizlik. Bir fark yaratma konusundaki trajik yetersizlik. Sesim inançla titriyordu. "Söz veriyorum."

Bana bakmadan başını salladı.

Gözlerimi kaçırdım, bir yemin daha etmiş olmaktan nefret . Tutmakta pek iyi görünmüyordum.

Parmaklarımı açarak kolyemi inceledim.

Kederin ağır acısı yeniden kabardı. Ev özlemi ve korku.

Panik ve acı.

Gitmeyi çok ama çok istedim.

Bu klostrofobik, sadist yerden kaçmak ve asla arkama bakmamak. Ama... ağır bir sükûnet duygusu dehşetin çığ gibi büyümesini engelledi.

Tüm hayatımı Krish'e bakarak geçirdim. Fiziksel anlamda onun ebeveyni değildim. Annem ve babam onu beslemek, giydirmek ve mutlu etmek için harika bir iş çıkarmışlardı. Ama ben onun ruhunun ebeveyniydim. Onunla bu düzeyde bağ kurabilecek kadar şanslı olan tek kişi bendim. en rahat olduğu seviyeydi. Bazen bu sessiz bir seviyeydi. Bazen neredeyse mistikti. Başkaları ona ulaşamadığında, ben ulaşabiliyordum ve... bu bir hediye idi, asla bir zorunluluk değildi.

Gözlerimi kapattım ve bir anlık meditasyona daldım.

O kadar derin, o kadar doğru bir şekilde ki, burada olmam gerektiğini şüpheyi yer bırakmayacak şekilde biliyordum.

Dayanmak için değil.

Ama hayatta kalmak için.

Tüm bu unutulmuş kölelerin hayatta kalmasına yardım etmek için. Peter'ın hayatta kalmasına yardım etmek için.

Derin bir nefes çekerek, dün geceden kalan kızın kalıntılarını toplamak için elimden geleni yaptım. Kırık kalbimin sonuçlara atlamasına izin vermeyi reddedtim. Henri sarhoştı. Ben uyuşturulmuştum. İkimiz de yapmamamız gereken şeyler yapmıştık.

Bugün yeni bir başlangıç.

Bugün yardımın geleceği gün... göreceksiniz.

Kolyemi yumruklayarak boynuma geçirmeye çalıştım.

Peter parmaklarını bileğime doladı. "Yapamazsın. Tasma ve kelepçelerimiz dışında takı yok." Yatak odasına doğru bir bakış fırlatarak gülümsemeye zorladı. "Yastığında uyuşturucu saklamayan tek kişi sen olacağına göre, onu orada tut. Ona dokun. Onunla uyu. Onu asla geri dönemeyeceğin bir hayatı hatırlamak için değil, ne pahasına olursa olsun bu hayatta hayatta kalmak için kullan."

Derin bir nefes vererek onu inceledim.

Dün gece, seks partisi yemeğinden önce, Elmas Öpücük her neyse ondan kaçınmak için elektrik çarpmasına maruz kalmamın daha iyi olacağını söylerken, beni nefes almaya teşvik etmesi için ne değişti?

Tedbirli bakışlarında hiçbir cevap görünmüyordu.

Tavsiyesinin çelişkili ve kafa karıştırıcı olduğu konusunda haklıydı.

Ama şimdilik sadece başımı salladım. O hayvan leşiyle dolu odada Victor'sakso çektiğini hatırlamayı reddediyordum. Onu özgürlüğüne kavuşturmadan önce diğer Efendileri memnun edişini izlemek zorunda kalacağımı kabul etmeyi reddettim. Savaşmaya devam edeceğime dair söz vermemi istiyorsa, savaşmaya devam edecektim. Onun için. Hepsi için. "Yastığımın altına koyacağım."

"*Achchha*." (Güzel.) Gözlerini hiç kaçırmadı. Başını eğip tam ağzımın üzerine kısacık bir öpücük kondurmadan önce an çok uzamıştı.

Dondum kaldım.

Kirk nefesini içine çekti.

Rebecca bir şey söyleyecek oldu ama kapının çerçevesinde iki uzun gölge . "Hepiniz burada ne halt ediyorsunuz?"

Köleler dağıldı.

Bazıları iki muhafızın yanından kaçtı. Diğerleri odanın köşelerine doğru geri çekildi.

Peter yutkundu ve yavaşça yüzünü onlara döndü. Başını eğdi ve vücudunu olabildiğince uysal tuttu. "Hiçbir şey. Bizi affedin."

Gardiyanlardan daha uzun boylu, geniş ve parlak kel kafalı olanı tükürdü: "Kahvaltıya kalk. Geç kaldınız. Hepiniz geç kaldınız."

Peter dün gece sanrı ejderhamın somurttuğu saate bir bakış attı.

Sabah 8:19.

"*Siktir*." Peter harekete geçmeden önce ölümcül bir şekilde hareketsiz kaldı. Bana doğru dönerek kolyemi elimden kaptı ve tekrar değerli taş sepetlerinin üzerine fırlattı. Gözlerini kalabalık odanın üzerinde gezdirerek tısladı, "Kaç."

Mücevherler koridorda ilerleyip gözden kaybolurken muhafızlar kenara çekildi.

"." Bileğimden yakalayan Peter beni dörtlale sürükledi. Banyoyu geçtik.

Odamızın içinden.

Kaleden geçip göz kamaştırıcı derecede parlak, korkunç yeni sabaha doğru.

Altıncı Bölüm

Henri

DİŞLERİM, buz gibi tereyağı ile harika sıcak bir bagete battı.
Hiç bu kadar lezzetli bir şey tatmamıştım.
Hiç bu kadar doymak bilmez bir iştahım olduğunu hatırlamıyorum.
Midem beni başka bir yemek için uyandırmadan önce sadece birkaç saat uyumuştum ve en yüce sabaha adım atmış, hiper farkındalık içinde dolaşıyordum.

Kasıtlı olarak aldığım soğuk duş, tenimde tertemiz kar gibi hissettirdi.
Diş fırçam ağzımda naneli baloncuklar gibi.
Kıyafetlerim bile her zamankinden daha iyi hissettiriyordu ve benim bile değillerdi.

Gardıroptan seçtiğim gri tişört ve kot pantolon, özel dikim takım elbiseler içinde yaşayan ve sadistlerle omuz omuza gezen zengin bir orospu çocuğu gibi davranmak zorunda kalmadan önceki tarzıma daha çok benziyordu.

Ama artık rol yapmak zorunda değildim.

Zengin bir orospu çocuğuydum ve... hayatımda ilk kez kendime sadist diyecek kadar cesurdum.

Sadist.

Bir parça daha ekmek koparıırken kıkırdadım.

Sadist.

Bu kelime tam olarak ne anlama geliyordu?

Araştırmaya hiç zahmet etmemiştim.

Tek bildiğim, başkalarına acı çektirmekten veya onları aşağılamaktan zevk alan biri anlamına geldiği idi. Eğer gerçek tanı mı buysa, bunu hayatım boyunca yapıyordum. *Kendime* karşı. Ama en azından mazoşist yanım ölmüş ve gömülmüştü ve bu sabah sadece bir gündü. Yani. Lanet olsun. *Muhteşemdi.*

Terleyen tereyağına uzanarak bir bukle daha ekledim, tam da otuz mücevher, boxer, gecelik ve çıplaklık içinde Victor'un şatosundan yuvarlanıp bahçeye düşerken. Bir ayak telaşıyla evin önüne doğru fırladılar.

güvertede diz çökmüş, başlarını öne eğmiş ve ellerini dua ederek düzenli bir yatay hat oluşturmuşlardır.

Victor açık kapılarıyla güverteye taşan ziyafet salonundan dışarı çıktı, sağ elinde şekerli ikramlarla dolu bir tabak tutuyordu. Arkasında, oymalı arşitravlara ve erotik sanatın zarif eserlerine sahip devasa yemek odasında, kızarmış sülünden safranlı çırpılmış yumurtaya kadar lezzetler sunan yüz kralın sarayına uygun bir büfe vardı.

Garsonlardan oluşan ekibi, birkaç erkek favori yemeklerini seçerken bile her şeyin akıp gitmesini sağladı. Fırından yeni çıkmış bagetime mükemmel bir eşlikçi olan lattemi getiren barista, çekirdekleri cennette kavurmuş olmalı çünkü hiç bu kadar güzel bir demleme tatmamıştım.

Özgür olduğunuzda her şeyin tadı daha güzeldir.

Sırıttım.

Evet, öyle oldu.

Ve en iyi kısmı?

Daha sonra hiçbirini

göremeyecektim. Acınası hastalığım

sona ermişti.

Tabağındaki mini hamur işlerini masama bırakan Victor, ellerini gümüş pantolonunun içine soktu ve güvertenin kenarına doğru yürüdü. Topuklarının üzerinde sallanarak, mücevherlerini sanki gerçekten sıkı bir sürünün içine çekilmiş gibi inceledi.

Yolun yarısında bakışlarım Ily'ye takıldı. Kalbim hızlandı.

Arzu damarlarımı çatlattı.

Cildi altın güneş ışığında parlıyor, ona verdiğim kesikleri gizleyen birkaç çirkin yara bandını öne çıkarıyordu. Çenesi düşük ve gözleri kapalıydı. Mavi-siyah saçları safir taşlarıyla parıldıyordu ama dağınık görünüyordu.

Sandalyemde öne doğru kayarak gözlerimi kısıtım.

Aslında, kan hala yer yer ona bulaşıyordu. Sol göğsünde, dilimi içine sokarken sıktığım yerde mükemmel bir kızıl parmak izi vardı.

Duş almadı.

Biri ona kara ışık tutsa, bacaklarının arasında döllerimin izlerini görürdü.

Hala onun içindeyim.

Sikim kalktı.

Bastırdım.

Dün gece hayatımın en iyi orgazmını yaşamıştım; bir tane daha istiyordum. Şimdi.

Onu gün ışığında becermek istiyordum. Başkalarının önünde, umurumda değildi. Gücümü test etmek ve eskiden olduğum kalbi kırık aptalın tabutuna bir çivi çakmak istiyordum.

"Bana söylemek istediğiniz bir şey mi var, canlarım?" Victor nazıkçe gülümsedi ve parmaklarımı şıklatıp Ily'yi çağırarak beni masanın altından uçurma fantezimi yarıda kesti.

İçimdeki en küçük parça hâlâ Ily'yi tekrar gördüğüm anda pişmanlığın beni saracağından korkuyordu.

Tek bir gecede gerçekten, temelden değişebilir miydim? Ama...

onu şimdi görmek?

Bu cevap evetti. Evet,

değişmiştim. Evet,

özgürdüm.

Ama en önemlisi... Ben hâlâ .

Hâlâ bendim ve tüm duygulara açıldım - artık hiçbirini görmezden gelmek istemiyordum. Bu baş döndürücü sahiplenme ve saldırgan kıskançlık dalgası, ona olan ihtiyacımı asla tedavi etmek istemediğim bir ateşe dönüştürdü.

Asla geri , değil mi?

İçimdeki ses, hayatım boyunca beni yargılayan ve bana eziyet eden kanatları kırık bir melek gibiydi.

İçimden kıkırdadım ve başımı salladım. Hayır, asla geri dönmeyecektim.

Hiç kimse ya da hiçbir şey için değil.

Tanımadığım bir erkek kardeş ya da yeni tanıştığım bir kız için değil. Küçük kabusumu seviyordum.

Küçük kabusumu *hala* seviyordum.

Ama dış dünya anlamazken, kan bağı beni öldürmek isterken ve sahip olduğum kız benden kaçabilirken neden onu serbest bırakmak isteyeyim ki?

Siktir et.

Ben

geldim.

Eve geldi.

Ve asla ayrılmayacağız.

Victor, üstü örtülü, tehlikeli derecede yumuşak sorusuna kimse yanıt vermeyince ofladı. Bir aşağı bir yukarı, bir aşağı bir yukarı volta atarken mokasenleri güverteyi sıyrınıyordu. Dilini şaklatarak, "Kolay başlayalım, olur mu?" dedi.

Hızla eğilmeden önce birkaç kafa yukarı çıktı.

"Lütfen biri bana güvenlik kamerası kayıtlarında neden tüm değerli mücevherlerimin bu sabah yataklarından kaybolduğunu açıklayabilir mi?"

Omuzlar kambur, eller toplanmış.

"Ya da belki hepinizin neden kasa dairesinin zemininde bir deri sandviç haline geldiğinizi açıklayabilirsiniz?"

Ily irkildi ve başını kaldırdı. Tuhaf altın bakışlarında parıldayan cesaretle ağzını açıp şöyle dedi

"Bir kâbus gördüm," diye ağzından kaçırdı Peter. "Ben, eh... onları kazara uyandırdım ve onlar da beni mücevher odasına kadar takip ettiler." Başını öne eğdi. "Sadece beni teselli etmeye çalışıyorlardı, Sör V. Özür dilerim-"

"Ah, Peter." Victor elini ağzının üzerinde gezdirdi. "Suçu üstlenmeye çalışmaktan vazgeçecek misin?"

Peter kamburunu indirdi.

Ily daha da yaklaşarak çıplak kalçasını keten kaplı kalçasına bastırdı.

İçimde bir sıkıntı parıltısı belirdi. Bagetimi boğazıma kaçmadan yere .

Victor volta atmaya bırakıp çürük ve itaatkâr mücevherleriyle yüzleşmeden önce durgun bir sessizlik oldu.

İlk defa bazılarının birkaç parçasının eksik olduğunu fark ettim. Bir parmak, bir kulak.

Kalbim bir an için acıdı, sonra sessizleşti.

İnsanları katletmek benim eğilimler listemde yoktu, ama bunu yapanları yargılayacak ahlakım da kalmamıştı.

"Yalan söylemenin asla işe yaramadığını biliyorsun çünkü ben her şeyi görüyorum." Omzunun üzerinden bir sırtıma savurdu ve doğrudan bana baktı.

İçgüdülerim karıncalandı.

Bu da neydi böyle?

Victor kölelerine dönerek ekledi: "Deri sandviğine tahammül edebilirim. Herkesin arada bir rahatlamaya ihtiyacı vardır ve ben de arada platonik bir kucaklaşmayı reddedecek kadar sert bir Efendi değilim. Ancak..." Sesi buz gibi çıkıyordu. "Olmaması gereken bir öpücük gördüm ve

Hepiniz geç kaldığınız için misafirler rahatsız oldu." Rolex'ine dokundu.
"Tam olarak yirmi üç dakika geç kaldım." Dramatik bir şekilde iç çekti.
"Seninle ne yapacağım ben?"

Yanımda yürüyen Victor elini omzuma koydu. "Henri, kararı sen ver. Ne de olsa öpücüğün içinde çok cömertçe ödediğın mücevher de vardı."

"Affedersiniz?" Sesim karardı. "İly birini mi *öptü*?" enesi yukarı kalktı, meydan okuyordu ya da sadece umutsuzdu...

Anlayamadım.

Dün gece içine girdiğımden beri gözlerimiz ilk kez buluştu.

Eskiden olduğum aptalın bir parçasını yeniden bekledim. Aşkların ve takıntılarının saldırmasını.

Ama kafam berrak kaldı.

O bana aitti. Her nefesi, dokunuşu, öpüşü ve sevişmesi *benimdi*.

Peki kim bir tane çalmaya cüret etti?

Yavaşça ayağa kalkarak gözlerimi Peter'a diktim.

"*Sen*." Güvertenin kenarına doğru yürüdüm. "Ona dokunursan ne olacağını dün gece sana söylemişim."

Diğerkonuklar sandalyelerine iyice yerleşmiş, kahvelerini yudumluyor ve meyveli keklerini ısıyorlardı. Bahçelere sessizlik çöktü. Kuş sesleri ve mutlu cırcır böcekleri bile sustu.

Peter gözlerini imenlerden ayırmadı.

Sonunda özgür olduğumu anladığım aynı imenler. Ellerimi esnetirken, cezalar kafamın içinde arpışıyordu.

Bir kırbaç uygun olabilir.

Kastrasyon muhtemelen çok ileri gitmekti.

Elimi cebime sokarak, böylesine hızlı bir disiplin getiren siyah cihazı parmakladım. Onu çıkararak tüm mücevherlerin avucumda duranı görmesini sağladım. Beklediğım gibi, birkaç inilti duyuldu ve ardından tüm sıra taş gibi sertleşti

İly, Peter'a yaklaşmaya cesaret etti ve beni hemen becerdi.

Olduğım yerde dönerek elektrik kumandasını kaldırdım. "Disiplin için aklından bu muydu Vic?"

Victor kıkırdadı ve benim boşalttığım sandalyeye oturdu.

Çok nazik bir şekilde, yarısı yenmiş kahvaltımı bir kenara itti ve ellerini kucağında birleştirdi. Hareket ediş şekli bana bir şeyi öldürmek üzere olan bir kediye hatırlattı. Beni izleme şekli onun avı olduğumu söylüyordu.

Ki bu hiç mantıklı değildi.

Victor iki siyah takım elbiseli korumanın dar bir kapıdan çıkmasını izlerken kaşlarımı çattım.

masanın büyük bir düz ekran vardı. Güvertede en iyi konuma geldiğinde, geri çekilen bir muhafız terk edilmiş kahve fincanımın yanına bir uzaktan kumanda yerleştirirken başıyla teşekkür etti.

Onu alan Victor, evcil bir anakonda gibi okşadı. "Küçük soruna birazdan cevap vereceğim *Ward*, ama önce... biraz da benimkine izin ver."

Soyadımı vurgulamasından hoşlanmadım.

Tanrının unuttuğu mücevherlerine gülümsediği gibi bana da hoşlanmamıştım.

Eski ben şimdiye kadar buzterlemiş olurdu. Yeni ve gelişmiş ben orada öylece duruyordu.

Cesur ve dikkatsiz.

Kollarımı kavuşturarak çenemi eğdim. "Aklında bir şey mi var Victor?"

"Aslında var. İzin verin size göstereyim." Kumandayı televizyona doğru çevirerek açtı ve ortaya sisli bir deja vu gibi hissettiren bir sahne çıktı.

Güneşin parıltısının ayrıntıları gizlememesi için ekrana biraz daha yaklaştığımda, kollarımın Ily'ye sıkıca sarıldığı, ağzımın gözünün köşesine bastırıldığı, çıplak vücudunun kütüphanenin meşe palamudu motifli yoğun halısı üzerinde kucağıma döküldüğü hareketsiz görüntüye kaşlarımı çattım.

Onlarca yıl önceymiş gibi geldi.

Kalbim küt küt attı, sonra duruldu. "Beni daha önce açıkladığım günahlarımdan dolayı mı sorguluyorsun?"

Victor dudaklarını büzdü. "Sadece birkaç dakikalığına beni *şımart, dostum*. Fetişlerinizin arasında gözyaşları ve fısıltılar olduğunu söylediğinizin farkındayım."

Birkaç konuk güvertenin etrafında kıs kıs güldü. Arkamdaki mücevherler ürkütücü bir sessizlik içindeydi.

"İlk beşim arasında, evet. Ama bizi bulmaya geldiğinde ne yaptığımı sormuşsun zaten. Ben de sana söyledim."

Tuhaf, Ily'ye fısıldama düşüncesi şimdi onu kurtarmak için elimden geleni yapmaktan ziyade ona tam olarak ne istediğimi söylemeye yöneldi. Artık oyun oynaması için fısıldamak değil, kanının beni zonklattığını ve gözyaşlarının onu parçalamak için beni aç bıraktığını gerçekten itiraf etmek istiyordum.

"Sakıncası yoksa tekrar söyle." Victor kumandayla boş kahve fincanıma vurdu. Sırıttı ama sırtışı gözlerine ulaşmadı. " et. Sakın

utangaç. Ne de olsa aramızda sır yok." İşte yine şifreli saçmalamaya başladı.

Dün olsa muhtemelen panik atak geçirir ve Ily'yi parçalara ayırmak istediğime dair ağır bir itirafta bulunarak kendimi telafi ederdim.

Bugün sadece omuz silktim ve evcilleştirilemeyen karanlığımın bir parçasını serbest bıraktım. "İyi. Onun hüznünü içtim."

"Neden?"

"Neden? Bilmiyorum. Neden sevdiğimiz şeyleri seviyoruz? Her zaman gözyaşları beni çekmiştir. Muhtemelen benim boktan hayatımın bir başka çocukluk."

"Oh? Ne kadar ilginç." Victor mini yaban mersinli danish'inden bir ısırik aldı. "Lütfen... devam edin."

Misafirleri ve onların yargılayan bakışlarını görmezden gelerek, "Annem bana asla dokunmazdı... ağlamadığı sürece. Ortada hiçbir neden yokken hıçkırığa hıçkırığa ağladığı geceler, aslında teselli için bana baktığı gecelerdi. Hiçbir zaman *bana* sarılacak kadar ileri gitmedi ama *ona* sarılmama tahammül etti. Sanırım ergen zihnimin şefkat hissetmek için gözyaşlarına ihtiyacım olduğunu düşündüğünü ve yetişkin tarafımın bunu cinsel bir şeye dönüştürdüğünü söyleyebilirsiniz."

"Anlaşılabilir bir sonuç." Victor başını salladı. "Konukların kendilerini psikanaliz etmelerini dinlemekten her zaman keyif almışımdır." Uzaktan kumandayı tıklatarak, Ily'nin benim kucagımda, kitaplıklara sıkışmış, ben çok ama çok fazla duyguyla bir şeyler fısıldarken gözlerimizin kilitlendiği kısa ve sessiz bir videoya geçti.

Kahretsin, onu gerçekten bu kadar sıkı tuzağa düşürmüş müydüm? Bu kadar şiddetle fısıldamış mıydım?

Her sözümden ve tutku damlıyordu. O zaman bile ona bakışım sahiplenmeyle parlıyordu. Ve onun bana bakışı.

Durakladım ve içimdeki hızlı düğümü değerlendirdim.

Bana dehşete düşmüş ama aynı zamanda güvenmeye istekliymiş gibi baktı. Ağzı büküldü ve gözleri büyüdü. Boğazını kavrayıp kulağına tısladığımda çıplak teninin parlaması.

O zaman bakışlarını görememiştim. Ama şimdi gördüm.

Sıcaklığın parıltısını gördüm. Boynuna söylediğim aptalca şeyi söylerken kirpiklerinin ağırlığını.

"Peki ya bu?" Victor videoyu duraklattı.

En azından sesi yoktu.

Verdiğim tüm sözlerin tutulmadığını ya da onun inandığı sonuçlara atladığını bilmesine imkân .

"Sadece aptalca küçük bir oyun." Titremedim ya da terlemedim. Artık saklayacak bir şeyim yoktu. Dün bir sahtekârdım, ama bu sabah bir sahtekârdım.

Yüzde yüz onlardan biriydim -telafi edilemez, anlaşılmaz bir piç- ve artık bundan dolayı utanç duymuyordum.

"Ona istediğimi söyledim-"

"Bırak da anlatayım." Victor elini kaldırarak kumandayı çimlerin üzerinde donmuş duran mücevherime doğrulttu. "Tatlım...?"

Ily sertçe yutkundu ve bana bakmayı reddetti. Yavaşça çenesini kaldırdı. "Beni mümkün olan her şekilde kendine ait kılmak istediğini söyledi. Beni parçalara ayırmak. Kanımı akıtmak ve her damlasını içmek."

Kaşlarım kalktı.

Hafızası etkileyiciydi.

Onun kanının tadına baktığım gerçeği beni ürpertti.

Benim için yalan söyleme konusundaki istekliliği kütüphanede beni neredeyse dizlerimin üzerine çökartecekti. Ama burada, harika yeni bir günün parlak ışığında, ona sadece acıdım.

Gerçek kisvesi altında söylediğim tüm o yalanlar. Yalanların pelerini altında söylediğim tüm o dürüstlükler. olsaydı, itiraf ettiğim her aşağılık şeyin gerçekleşmesini isterdim. Umutsuzluğunun ekşi tadı şimdiden dilimi kapladı ve beni açlıktan öldürdü.

"Teşekkür , evcil hayvanım. Bu neredeyse kelimesi kelimesine doğruydı." Victor keskin bir ifadeyle başını salladı. "Sanki prova edilmiş bir senaryodan okuyormuşsun gibi."

Ily'nin bakışları Victor'unakilere

kaydı. Benimki daraldı.

Şanslı bir tahmin miydi, yoksa balık mı tutuyordu?

Bizimle oynamaktan zevk alıyormuş gibi mutlu bir şekilde iç çekerek kumandaya tekrar bastı.

Bir sonraki sahne utançtan kızarmamı sağladı.

Birkaç konuk kıkırdadı. Hatta bir tanesi üzüldü. "Merak etme Ward. Teslim olduğum ilk gün ben de kusmuştum."

"Amcık," diye fısıldadı bir başkası.

Victor sadece açıklamamı bekledi.

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde, duşun yağmasıyla sıırılsıklam olmuş ve parmaklarımla fayansları tutarkenki görüntüme kaşlarımı çatarak baktım. Sırtım kemerli

Fırlat. Yüzüm mide bulandırıcı bir sefaletle işkence görüyordu. Sikimin ilk kez Ily'nin içine girdiği için hâlâ parladığını göstermek için videoya ihtiyacım yoktu.

Mayıs direğine bağlı.

Çok zorlandım çünkü içine girdiğim anda duramadım.

Ily çimenlerin üzerinde nefesini içine

çekti. Tenim kaşınıyordu.

Bunu görmesini istemedim.

Ama yine de beni en zayıf halimle görmüştü. En aptal halimde benimle hareket etti. Sadece bana itaat etmekle kalmadı, aynı zamanda benim için üzüldüğüne dair içimde sinsî bir şüphe vardı.

Kollarımı daha sıkı kavuştururken parmaklarım pazularıma saplandı. Yalan söyleyecektim. Yediğim bir şeyi, jet lag'i ya da yorgunluğu suçlamak için ama... Artık yalan söylemek *istemiyordum*. Beş muhafız güvertede bize dikkat çekmeden katıldı, elleri gizli silahlarının üzerinde gezinerek yayıldı diye değil ama

Çünkü dün gece değişmişim ve bu değişimi geri almak

istemiyordum. Özgürlüğümü, ona sırtımı dönemeyecek kadar çok seviyordum.

"Ee, Henri?" Victor başını eğdi. "Bunun için açıklaman var mı?"

Kaşlarını çattı. "Mücevherini becerdiğin için mi yoksa bu ayrıcalık için bana iki milyon avro verdiğin için mi kusuyorsun?"

Bir adam kıs kıs güldü. "Sahip olmadığınız parayı vermekten daha kötü bir şey yok, değil mi?"

"Aptal olduğumu biliyordum." Birisi kıkırdadı.

"İkisi de değil." Gülümsedim. Gerçekten. O küçük illet geçmişte kaldığı için içim rahatlamıştı.

"Lütfen söyleyin," diye mırıldandı Victor.

"Bağırsaklarım her zaman hassas olmuştur. Bunu sana dün gece de söyledim. Sanırım vücudumun beni yoldan çıkmaktan alıkoyma görevini üstlendiğini söyleyebilirsiniz."

"Başiboş mu?"

"Karanlığa

doğru."

"Yani tecavüzün karanlığını böyle mi temizliyorsun?"

Ily'ye bir bakış attım, itiraf ederken yüzümü görmesini istiyordum,

"Tecavüz değildi. Rızası vardı."

Bir başka kahkaha dalgasını Ily'nin tıslayan nefesi izledi. Peter başını kaldırmadı ama tüm vücudu gerildi.

Victor'a bakarak çürümüş sayfalarımı açtım ve açık bir kitap haline geldim.
"Ona fısıldadığımda... bazı şeyler söylemiş olabilirim.

benimle birlikte oynamasını sağlayan
şeyler." "Ne gibi?" Victor gözlerini
kıstı.

Ily'nin kim olduğumu sandığı çizgiyi aşmaya çalıştım ama Victor'un
bilmesine gerek yoktu. Pandomimin o kısmı sona ermişti. Dün gece
yaptıklarımın sonra Ily polis olmadığımı anlayacaktı.

Hiç öyle biri olmadım. Asla olamayacaktım.

Bu bilgi onu en az benim sustalı bıçağım kadar incitecekti.

Bu bana Victor'un ölü hayvanat bahçesinde bıraktığımı hatırlattı.

Uyandığım gece için bir hatıra olarak geri istedim.

"Eğer uslu durursa, onu başkasının almasına izin vermeyeceğimi
söyledim. Bana güvenmesini istedim. Ona yaptığım her şeyin daha iyisi için
olduğunu söyledim."

Peter acı dolu bir ses çıkardı. Ily
ölüm sessizliğinde kaldı.

Daha iyi.

Kütüphanede, bu iki kelime midemi korkunç bir şekilde çalkalamıştı.
Burada, bir dalgalanma bile yok.

"İlginç. *Bu* yüzden mi dikenli dilli bir cadıdan bu kadar çabuk itaatkâr
küçük bir oyuncağa dönüştü?" Sanki söylediğinden daha fazlasını biliyormuş
gibi beni izledi.

Gardımı alarak başımı salladım. "Zekice, ha?"

Beni yakından inceledi. "Bazıları onun zihnini tasmladığınızı
söyleyebilir... ki bu sadece bedenini tasmlamaktan çok daha etkili görünüyor."

Çenemi eğdim. "Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

"Bunu sen yap." Yine de gülümsemedi, sadece lanet kumandasını tekrar
tıklattı. "Sanırım bunun için de aynı derecede anlaşılabilir bir açıklaman
vardır?"

Ekran nöbetimi sildi ve yerine banyo kapısına yaslanmış, dizlerimi
yukarı kaldırmış, dirseklerimi kapıya dayamış, ellerimi saçlarıma gömmüş
fotoğrafımı koydu.

Sefil bir aptal gibi
görünüyordum.

Uyuyakalmışım.

Ily tüm oda servisimi yemişti.

Sinyal karıştırıcıyı kapatacak kadar yetenekli ya da şanslı olduğumu
düşünmeden önce onu orgazmın eşiğine getirmiştım.

Bu ittifakımızın sonu olmuştu. Bir pişmanlık belirtisi bekledim.

Ama sadece hafif bir nostalji hissi geldi.

Altımda uysallaşması hoşuma gitmişti.

Fırsatım varken onu becermediğim için pişman olmuşum.

"Yani?" Victor elini yuvarladı. "Devam et ve açıkla."

Omuz silktim, ne kadar kalp hastası bir embesil olduğumu ortaya çıkarmasından hoşlanmamıştım. "Hâlâ kabul etmeye hazır olmadığım şeyler istiyordum. Mücadele etmekten yorulmuşum. Boşluğa ihtiyacım vardı ve o benim yatağımdaydı. Banyo tek mahremiyeti sunuyordu."

"Anlıyorum."

Bu cevaptan hoşlanmadım.

Kumandayı dikkatle masanın üzerine koyan Victor parmaklarını dikleştirdi. "Sana göstereceğim sadece üç ufacık şey daha var. Şimdiye kadar dürüst davrandın. Dürüst olmaya devam etmeni öneririm çünkü sana şimdiden söylüyorum, yalanların kokusunu alacağım."

"Yalan mı?" Dişlerimi gösterdim. "Sana gerçeği söyledim-"

"Ve az önce sana bunun farkında olduğumu söyledim. Beni bu kadar üzen de bu." Muhafızlara baktı. Hepsi öne doğru sürüklendi, safları sıklaştırdı ve beni geniş bir çemberin içine hapsetti.

"Ne halt ediyorsun Victor?" Hareket etmedim. Nereye gidebilirdim ki?

Ama kollarımı indirdim ve ellerimi kavuşturdum. "Kim olduğumu kabul etmem bir gün sürdü diye beni vurmayı mı planlıyorsun?"

"Seni vurmayı düşünüyorum çünkü seni anlayamıyorum. I Ne istediğin konusunda bana doğruyu söylediğini biliyorum. Ruby Tears oynamaktan ne kadar hoşlandığını kendi gözlerimle gördüm. İhtiyaçların için numara Ward. Gerçek eylemde de tıkanmıyorsunuz. Ama sen benden bir şeyler. Zeki olduğunu ve bu oyunu kazanabileceğini düşündüğün için sandığın şeyler. *Sen doğduğundan beri oynadığım bir oyun.*"

Son cümlesindeki vahşet onu bile hayrete düşürmüştü.

Bana asil bir gülümseme fırlattı, sonra bir elini ağarmış saçlarında gezdirdi. "Bağışlayın beni. Bazen sinirlerime hakim olamıyorum."

Sustum.

Neden sinirli olsun ki?

Keyifli şafak yemeğimizle şimdi arasında ne sikim oldu?

Dudaklarını yalayarak daha sakın ve soğuk bir tonda devam etti.

"Kameraları her yerde gördüğünüzü biliyorum. Onların varlığını gizlemeye çalışmıyorum. Evimde olup biten her şeyin kaydedildiğini de saklamıyorum - rüşvet vermek ya da misafirlerimi kontrol etmek için değil, değerli mücevherlerimi korumak için." Çimlerin üzerinde sıralanmış mücevherlere el sallayarak, ataerkil bir endişeyle sesini alçalttı.

"Her yere kamera koymadan önce, konuklarımdan bazıları... sevgilerinde aşırıya kaçıyorlardı. Mücevherlerim gereksiz yere acı çekti ve pervasızca kontrolsüzlüğüm sayesinde birkaçını kaybettim. Şimdi, herkes kamerada olduğunu biliyor ve eğer ben

Bir mücevheri sakatlayan, kesen ya da öldüren birini görürseniz, bana hesap verirsiniz.

Bazen para cezası bazen de evimden kalıcı olarak uzaklaştırılma şeklinde."

Kalıcı mı?

Bu ölüm anlamına mı geliyor?

"Misafirlerimin mahremiyetine izin verdiğim tek bir yer var, o da tuvalet. Her şeyi bilişimdeki en küçük kara nokta." Nezaketle gülümsedi.

"Ne de olsa kimsenin bunu görmesine gerek yok."

"Ne kadar da cömertsin," diye tersledim, kendi öfkem nihayet . "Lanet olası konuya gel."

"Demek istediğim, *dostum*, şu..." Tek parmağıyla oynatma düğmesine bastığında, televizyon ekranında Ily ve benim başka bir videom patladı. Sanki önceki düşüncelerimden bir sahne koparmış gibi, yatağında onunkinin üzerine sıkışmış yarı çıplak bedenime baktım. Bacakları benim için yeterince genişti. Beyaz sabahlığı beline dolanmış, bileklerini başının üzerinde tutarken gözleri kocaman olmuş bir o mükemmel noktaya bastırıyordu.

Televizyonun sesini yükselten Victor bana kaşlarını çatı.

Ve orada, dikkatli fısıldaşmalarımız sayesinde zar zor duyulabilen sesim, ihtiyaçtan boğuklaşmış ve kendini kontrol etmekten yıpranmıştı. "İkimiz de... seni tekrar kullanmak. Muhtemelen...odada...kameralar için...oynarım.

Gösterdiğinde sana iyi davranmayacağım. O zaman beni kullan. Tam burada.

.....Hayır.
pişmanlık. "

Zihnim söyleyecek şeylerle dolup taşı.

Ama Victor sadece elini kaldırdı ve başka bir videoya geçti. "Bu düşünceni unutma Henri. Eminim sonraki iki videodan sonra bana anlatacak çok şeyin olacak. Önce sen izlesen, sonra da içine düştüğün bu lanet çukurdan çıkabilecek misin bir baksan nasıl olur?"

Parmağıyla düğmeye basarak sonrakini başlattı.

Karıştırıcıyı kapatmaya çalışmak için gecenin karanlığına karışmaya hazırlanırken Ily kapının yanında benimle tartıştı. Gelmeyi teklif etti. Neden gelmesi gerektiğine dair makul sundu. Tereddüt etmişim çünkü onu daha da fazla tehlikeye atma düşüncesi beni sakat bırakmıştı.

Geçmişteki alay ettim.

Bu sorgulamadan nefret ediyor olabilirim ama dün geceki halimden daha çok nefret ediyorum.

Televizyonda o versiyonu izlemek, ne kadar gergin olduğumu, ne kadar seğirdiğimi görmek

-Neredeyse bir kokain bağımlısının yeni bir kokain kuyruğuna girmesi gibi, hazmetmesi zordu.

Artık o kadar zayıf ya da çaresiz olmadığım için minnetin de ötesindeydim.

Düz ekrandan gelen çatırdama sesi, misafirlerin, mücevherlerin ve sabah kuşlarının sesleri arasında , düzensiz ve kötü kalitede, sadece birkaç fısıltımızı yakaladı.

Ağzım hareket etti; kırık kelimeler döküldü. "İhtiyacım olmayacak... görünmeyeceğim."

Ily duyulamayan bir şey sordu.

Dudaklarım geriye kıvrıldı. "Evet...muhafızlar...tembel....Herkes düşünüyor...ben dolaşıyordum...karanlık...yolculuk burada olacak...bitecek."

Ily tartışırken ses kalitesi parazitlerle doldu ve ben de tıslayarak karşılık verdim.

Sonunda, en kınayıcı kısım Ily'nin yumuşak, tatlı sesiyle geldi. "Bana... zarar vermeni tercih ederim....Bu daha büyük.... Onlar... hepsi... köleler... ve ben... onları... yüzüstü bırakamam. Onları yüzüstü bırakamazsın."

Bu son cümle çok açık, çok tutkulu bir şekilde söylenmişti.

Mücevherlerin hepsi kıpırdandı, konuşmaya cesaret edemediler ama kıpır kıpır vücut dilleri şaşkınlıklarını açığa vuruyordu.

Kollarımı kavuşturarak kaşlarımı kaldırdım ve beklemeye başladım. Bir video daha.

Daha kötü ne olabilir ki?

Victor durakladı ve gözlerini kıstı. "Sana küçük bir sır vereceğim *Ward*." Adımı tekrar vurguladı, öfkesi her harfe keskin bir şekilde yapışıyordu. "Dün gece seni öldürecektim. O kadar geç saatte yaptığım evrak işi var ya? İşte buydu. *Senin* yüzünden geç saate kadar ayaktaydım." Kumandayı bana doğru tuttu. "Seni o koridorda vurmamak için tüm irademi kullandım. Ama... Kendini ne kadar derine gömeceğini görmeye karar verdim ve..."

Yolun bir yerinde, beni şüpheye düşürdün. *Tekrar*. Kim olduğunu bildiğimi sandığım anda başka birine dönüşüyorsun ve beni aptal yerine koymandan gerçekten bıktım."

Omuz silktim, alev alev yanan öfkesi karşısında soğukkanlılığı korudum. "Sen aptal değilsin."

Beni görmezden gelerek hırladı: "Evime girdin ve mümkün olan her şekilde arkamdan iş çevirdin. Bizden *daha iyi* olduğunu düşünürken inkâr ettin. *Benim mabedime girip benim olanı çalmaya* çalışma cüretini gösterdin!" Yeni tıraş olmuş yanağını kaşıyarak sakinleştirici bir nefes aldı. "Kusura bakma, saygısızlığın beni biraz sinirlendirdi. Son videoyu izleyelim mi?"

Gardiyanlar beni biraz daha sıkıca sararken başımı salladım. Victor oynat tuşuna bastı.

Ve küçük video yolculuğumuz tam bir daire çizip kütüphaneye güldüm. Tek bir kelime bile konuşulmadan kaderimi biliyordum.

Ily'yi kitaplıklara yaslamıştım ve sanki onu canlı canlı yemek istiyormuşum gibi ona bakıyordum.

Ses çatırdadı.

Statik ve sürtünme.

Parmaklarım kalçalarına saplandığında Ily'nin nefesi kesildi ve hayatım onun son derece net, korkunç derecede kınayıcı fısıltısıyla sona erdi, "-gizli." *Anlaşılmaz fısıltılar*. "...karışık sinyaller." *Tanınmaz mırıltılar*. "...gelmesi mi gerekiyordu? ...mücevherlere mi gönderildi? Sen polis misin?"

Herkes ayağa fırlarken sandalyeler güverteye çarptı.

Bazıları bana doğru gelmeye başladı, korkunç yüzlerinde öfke vardı.

Muhafızlar safları sıklaştırdı.

Silahlar kılıflarından çıkarıldı.

köleler aceleyle fısıldaşmaya başladılar.

Ily'nin dehşete kapılmış soluğu enseme yapıştı ama gözlerim sadece Victor'u görüyordu.

Ses kaydını geri sararken ve tekrar oynatırken gözümü ondan ayırmadım.

"-gizli." *Anlaşılmaz fısıltılar*. "...karışık sinyaller."

Tanınmaz mırıltılar. "...gelmesi mi gerekiyordu? ...mücevherlere mi gönderildin? Sen polis misin?"

Ancak Ily'nin şaşkın ama umutlu sesi sabah güneşinin altında kaybolunca videoyu durdurup arkasına yaslandı.

Konuşmadı.

yoktu.

İki muhafız bana doğru yürüdü ve iki silahı şakaklarıma dayadı.

İçim buz kesti. Merhametli,

zarif bir şekilde üşüdüm.

Bugünün hayatımda yaşamayı öğrendiğim ilk gün olması ne kadar da trajik. Yemeğin tadı nihayet tatlı geldi ve duyularım nihayet neşeyi tanıdı.

Çok kısa sürdü.

Yirmi dokuz yıllık mücadele ve ne için? Ne

büyük bir kayıp.

Keşke on yıl önce karanlığımı kucaklasaydım. En

azından *yaşardım*.

Bitmesini bekledim.

Bir tetik patlaması için ve sonra hiçbir şey.

Ama zaman *uzadı*, çığlık attı, *gerildi*.

Beni öldürmedikleri sürece kalbim hızlandı.

Öfkelendim ve bu işi bir an bitirmelerini diledim. En

azından o zaman dinlenebilirdim.

Tam da tahmin ettiğim gibi

dinleniyordum. Yalnız. Her

zaman yalnız.

Konuklar Victor'a emri vermesi için bağırdı.

Ily, diğer mücevherlerin mırıltıları arasında kaybolan bir şey

söyledi. Dünyam sadece Victor'un bir iğne ucu kadar küçüldü.

Bekliyoru

m...

Bekliyoru

m...

"Son bir sözün var mı Henri Ward?" Dirseğini masaya dayayarak parmağını alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Amirine söyleyeceğin bir şey var mı? Hangi polis teşkilatında çalıştığını söylemek ister misin? Ne kadar zamandır

Gizli mi? Cennetime girmeye çalışan siz iğrenç küçük *sıçanlardan* daha fazlası varsa?"

Solumdaki muhafız değiştirdi ve silahının namlusunu kafatasıma daha sert bastırdı.

Victor sanki bunu yapmak ona gerçekten acı veriyormuş gibi derin bir iç çekti. "Sen

Biliyorsun *Henri*... Beni ilk kandıran sensin. Benim bir yeteneğim var. Başkalarının sadece erkekleri gördüğü yerde yırtıcıları görme yeteneğim var. Ve sen... sen bir yırtıcısın. Bunu şimdi bile görebiliyorum. Belki de bu yüzden bu görev için seçildin.

Belki de kaptanın sende bunu gördü ve seni çalışma odamıza atmaya karar verdi... ya da belki de gördüğüm en iyi aktörsün ve sana bir ödül vermeliyim. Her iki durumda da, gerçek şu ki... yalan söyledin-"

"Yalan söylemedim." Hırladım. "En azından sana." Omuz silktim. "En azından... her konuda değil."

"Muhbiri öldür, Vic. Beynini dağıt." Daha önce konuşmadığım bir misafir Victor'a yaklaştı. "Ben . Her zaman birini vurmanın nasıl bir his olduğunu bilmek istemişimdir."

Victor elini kaldırarak muhafızları ve uzatılmış silahların ağırlığından titreyen kollarını sakinleştirdi. "Herkes sabırlı olsun. O öldü. Ama... ona karşı belli bir düşkünlüğüm var ve bu yüzden... konuşmana izin vereceğim, *dostum*. Son bir kez."

Son bir kez daha.

Bu sözler boş zihnimde yankılandı. Nefes almak için son bir kez.

Var olmak.

Ily'nin kanından son bir yudum almak ve onun içinde olmanın son bir tadına varmak için neler vermezdim.

İçimdeki buzdurgunluk katılaşıp bir buzula dönüştü. Don ve buz sarkıtları oluşurken her şey ışıldamaya başladı.

Ben ne verirdim? Dürüstçe

mi? Gerçekten mi?

Her şeyimi verirdim.

Tıpkı tanımadığım bir erkek kardeşe ve yeni tanıştığım bir kıza her şeyimi vermeye hazır olduğum gibi. Tüm hayatımı başkalarına göre yaşamaya çalışarak geçirmiştım ama şimdi ve burada... *kendim* için yaşamayı seçmeliydim.

Ve bunu yapmanın tek yolu.

Farkına vardığım şey bir yumruk gibi yüzüme çarpınca kıkırdadım.

Sikeyim.

Ward'un ölmesine izin vermek zorundaydım.

Herkese ve her şeye sırtımı dönmek zorunda kaldım.

Her zaman olduğum kişiye dönüşmeliydim.

Geri dönecek bir cankurtaran salı olmadan.

Gardiyanların hapsinden çıkıp Victor'un karşısındaki sandalyeyi kapıp kadar yürümeye devam ettim. Muhafızlar ne yapacaklarını bilemez halde beni takip ediyorlardı.

"Bunu yanına mı bırakacaksın Vic? Vur şu ," diye bağırdı bir konuk.

"Yapma!" Ily çığlık
attı. "Yap." Başka bir
misafir.

Ama Victor tek kelime etmedi ya da infazımı emretmedi, ben de gülümsedim ve sadece açık bir kitap olmakla kalmadım, tüm günahlarımı ve sırlarımı ortaya çıkarıp önündeki tabağa dökmeye hazırlandım.

"Ben polis değilim."

Sanki bir şey söylememi bekliyormuş gibi başını salladı. "Sana inanmadığım için beni affet."

"Duyduğun şeyler. Paylaştığımız fısıltılar... Bu bir kontrol yöntemiymi."

"Yine sana inanmıyorum."

"Tamam o zaman... Ondan benimle birlikte oynamasını istedim. Ona karşı koymamasını ve onu buradan çıkaracağımı söyledim. Ona, ne gerekiyorsa yaparak kölelerinizi kurtarmak için gönderildiğimi söyledim."

"*Buna* inanıyorum."

"Ona böyle şeyleri başarabilmem için desteğin gelmesini beklemem gerektiğini ve bunun da rol yapmam gerektiği anlamına geldiğini söyledim. Tacizci 'gibi' davrandığımda bile bundan zevk alacağımı itiraf ettim."

Kaşları çatıldı. "Ve o da bunu kabul etti?"

"O yaptı." Arkamı dönüp onu bulma isteğime direndim. "Bana rızasını verdi. Her şey için. Bu yüzden... asla tecavüz değildi."

"İlginç." Küçük bir poğaçayla oynadı. "Eğer bu doğruysa ve onu umursamıyorsan... o zaman bu seni rahatsız etmez." Parmaklarını şıklatarak havladı, "Roland. Ily'yi yakala ve buraya getir."

"Benim için zevktir." Roland yediği şeyin geri kalanını ağzına tıktırdı, sonra kırıntılarla kaplı ellerini şortuna sildi.

Hepsi de sıraya girmiş ve cinayetimi düşünerek salyalarını akıtan diğer polis düşmanı misafir kalabalığından ayrılarak bana hınzırca bir sırıtış fırlattı, sonra da merdivenlerden çimlere doğru fırladı.

İri göbeği bordo polosunun altında sallanıyordu Ily'yi dirseğinden tutup ayağa kaldırırken haki şortu geniş poposunu zorluyordu.

Sahiplenme içimde çirkin bir şekilde yükseldi.

Benim olana dokunduğu için o lanet ellerini koparmak istedim.

Ama onu harekete geçirirken sessiz ve metanetli kaldım.

Peter tepki vermekten kendini alıkoydu ama bakışı gördüm: dehşet ve güçsüzlüğün, destek ve tesellinin hızlı parıltısı.

Roland onu kulağından kelepçelerken Ily sendeledi. "Düzgün yürü yoksa seni süründürürüm."

Kendini toparlayarak ayaklarını yere bastı ve adamın pençesinde güverteden yukarı fırladı. Çıplak, çarpıcı teni onun yanında saygısızca görünüyordu. Yaptığım kesikler -hepsi yara bantlarının ve onu benim olarak işaretleyen kanlı parmak izlerinin altında gizliydi- tarihimizi kükretti, tüm bunlar başka bir adam onu sürüklerken onun kızıydı.

Bana nefret dolu bir kaş çatan Roland masamıza doğru yürüdü, boş olan iki sandalyeyi kenara itti ve Ily'yi bize doğru fırlattı.

Roland ensesinden tutup Victor'la benim aramda yüzüstü iterken gözleri benimkilerle buluştu, geniş ve endişeliydi. Altın kelepçeleri ve yakası masaya çarptı, bilekleri tabak çanağa çarptı ve çeşni kutusunu yere saçtı.

Tüm içgüdülerim Roland'ın boğazını tereyağı bıçağıyla kesmek için kükrüyordu ama... bu yeni oyun her neyse, kazanmak zorundaydım.

Ve aklımı korumalıyım.

Sandalyeme yerleşirken kaşlarımı kaldırdım. "Konuklarınızın her emrinize atladığını ve mücevherlerinizin hiçbir kontrolü olmadığını kanıtlamaya çalışıyorsunuz,

Usta Kuyumcu?"

Onun adımı vurguladığı gibi ben de onun unvanını vurguladım.

Umurunda değil gibiydi; sadece bıyık altından . "Hayır, yalancı dostum. Sadece gerçekte olduğun kişi olmadığını kanıtlamak için ne kadar ileri gideceğini görmeye çalışıyorum."

"Tabağıma Ily atarak ne yapacağımı sanıyorsun? Polis olduğumu itiraf mı ?" "Roland'ın senin önünde onu becermesini izlemenin seni gerçeği itiraf et. Özellikle bir muhbir, bir ispiyoncu ve lanet olası bir ölü olduğunu kabul edersen onu durduracağıma söz verirsem."

"Ah." Başımı salladım. "Anladım."

"Yani...?" Victor bir kaşını kaldırdı. "Son bir şans Henri. Bir kanun adamı olduğunuzu kabul edecek misiniz, etmeyecek misiniz? İngiliz bir aileden mi geliyorsun?"

Güç mü? Fransız mı? İnterpol mü? Kim?"

"Sana söylemiştim." Masanın üzerinde saf korkuyla nefes nefese kalan Ily'ye bakmayı reddettim. "Ben polis değilim."

"Roland." Victor enfiye izleyen nekrofil arkadaşına bir gülümseme attı. "Sik onu."

"Tam zamanında." Roland sosis parmaklarını kadının omurgasında gezdirdi ve elini bacaklarının arasına soktu.

"Bırak beni, seni hasta *piç*!" diye bağırdı.

Çırpındı.

Kadının ani öfkesi Roland'ın dengesini onu sersemletti.

Ayağa fırlayıp kaçacak gibi oldu, ama sonra uzaktan kumandanın yumuşak bir sesiyle nefesi kesildi, kaskatı kesildi, sonra masanın üzerine yığıldı, seğirdi ve acı içinde inledi.

Victor elektrik kumandasını doğrudan kızın yakasına dayamıştı, mavi gözlerinde duygudan eser yoktu. "Senin için her şeyi yapmak zorunda mıyım Olivan?" Roland'a gözlerini devirdi.

Roland fermuarını karıştırdı. "Hayır, *bijuteri*."

"Etrafım aptallarla çevrili." Başparmağını Ily'ye vurmaktan çeken Victor, kızın kasılmalarının durması için birkaç saniye bekledikten sonra başını salladı. "Aletini çıkar ve onu becer o zaman. Bakalım Henri'nin itiraf etmesi için kaç hamle gerekecek-"

"Ben lanet bir polis değilim." Öfke her kelimeyi vurguluyordu. "Ve eğer sikini kıza sokarsa, çok sinirleneceğim."

"Neden? Başka bir erkek tadına onu kurtaracağına söz verdiğin için mi?"

"Hayır. Çünkü o *benim*. Bir anlaşma yapmıştık."

"Taraflardan biri işbirlikçi bir yılansa anlaşmaların sona erme gibi bir huyu vardır." Victor, Roland'ın şortunu aşağıya itip şişko, güdük sikini ortaya ona boş boş baktı.

Ily gücünü topladı ve geriye doğru tekme atmaya çalıştı, bir elini ensesine sıkıştıran adamın dizini hedef aldı. "Dokunma bana, seni hastalıklı-"

"Kapa çeneni." Roland çıplak kalçalarını onun kışına bastırdı. "Yoksa o nankör dilini koparırım."

Bacaklarını büktü.

Kendini yumrukladı-

"Sana söylemiştim." Sandalyemden fırladım ve onu tam suratının ortasına yuvarladım. "Ben değilim. Lanet olası bir Polis değilim!"

Tek yumruk.

Hepsi bu kadardı.

Çenesi camdan olmalıydı çünkü bir saniye ayaktaydı; bir saniye sonra güvertede baygındı.

Yumruklarımı sıktım.

Ona vurmak çok iyi hissettirdi.

Onu tekmelemeye başlamak ve hiç durmamak için kendimi zor tuttum. İçimde çalkalanan, *yanan* enerjiyi boşaltmaya ihtiyacım vardı.

Ily ayağa kalktı. Göğsü inip kalkıyor, teni kızarıyordu. Bana bakışında ihanet vardı ... bu ihanetin altında umut yatıyordu.

Umut.

Yapmamam gerektiğini biliyordum ama bana bakışı hoşuma gidiyordu. Hâlâ olduğumdan daha iyi olduğuma inanması hoşuma gidiyordu... şimdi bile.

Zorlukla nefes alarak tekrar oturdum ve iki elimi saçlarımda gezdirdim. Victor'a odaklanarak, "Bak, ona vurduğum için özür dilerim ama... sadece beni dinle. Sana lanet olası gerçeği söylüyorum. Ily sonuçlara atladı. Polis olduğumu hiç söylemedim. Bu onun küçük fantezisiydi, benim değil. Ben de ona uydu çünkü işimi çok kolaylaştırdı."

Victor elini kaldırarak başka bir işaret etti. "Larry. Sik onu." "Ben yaparım." Koyu tenli bir adam sırtıttı. "Ona çığlık attırabilirim Larry'den daha yüksek sesle."

"Peki." Victor omuz silkti. "Biri . Bu pisliğin bana yalan söylemesinden bıktım artık."

Ily geri adım attı, ancak bir muhafız ona silah doğrulttu.

Victor pantolonunun arkasından kendi silahını çıkarıp kalbime doğru salladı. "Eğer ona nazıkçe verdiğim şeyi alırken Ian'a vurmayı aklından bile geçirirsen, seni vururum ve bu biter. Elbette yalanlarını itiraf ettiğini duymak istiyorum, ama daha fazla zaman harcamak için sabrımı çok abartıyorsun. senin zavallı küçük-"

"Gönderildiğimi kabul ettim. Görevim malikanenizin nerede olduğunu bulmak ve kölelerinizi kurtarmaktı."

Silahını indiren Victor, Ian'ın güverteyi geçip Ily'nin arkasında yerini almasını izledi. Kemerini ve fermuarını kurcalarken onu izleyemedim.

"Kaypak bir orospu çocuğusun, vereyim." Victor kaşlarını çattı. "Nasıl olur da buraya gelip kolluk kuvveti olmamakla görevlendirilirsin?"

"Benim farklı türde bir derebeyim vardı ama... Artık ona sadık değilim." Ellerimi açtım. "Sana söz veriyorum Vic, her ne isem... Ben bir polis."

"Seni kim gönderdi?"

İçimi bir tereddüt kapladı. Sadece birazcık. Ama yeterince. "Önemli değil. Önemli olan tek şey Ily'nin polis olduğumu düşünmesine izin vermiş olmam, ama değilim ve-"

"Bu doğru." Ily irkildi, sonra nefesini içine çekti. Sonunda aletini çekip kendini birkaç kez pompalayan arkasındaki Usta'yı görmezden gelerek, bunun başka bir oyun, başka bir sahne olduğuna inanarak yeni replikler için çabaladı. "Bu benim hatam." Ellerini masanın üzerine bastırdı. "Benim yüzümden -"

"Sessiz ol." Ian kürek kemiklerine bir yumruk indirerek yanağını tekrar masaya bastırdı. Yakası yemek zili gibi tıngırdadı.

Gözleri benimkilere
kilitlenmişti. Güvenle
kanıyordu.

Hala.

Geri çekildim.

Hala mı?

Dün gece ona yaptığım şeyden sonra
bile mi? Hala iyi olduğumu mu
düşünüyordu?

Ne *aptalca*, aptalca-

"Yap şunu, Ian," dedi Victor. "İnatçılık ediyor. Küçük aşkına tecavüz et ve-"

"Sizi kolluk kuvveti olmadığımı ikna etmemin bir yolu yok." Ellerimi kıvırdım, başka bir piçin burnuna yumruk atmaya hazırdım. "Size verebileceğim bir rozet numaram ya da arayabileceğim gizli bir telefon numaram yok. Kendin de biliyorsun ki yardım için arayamadım çünkü senin teknolojin burayı çok iyi saklıyor. Senin için bir tehdit olduğumu düşünmeyecek kadar zekisin."

Gözlerimi, sikini Ily'nin çıplak kıkına bastıran Ian'a diktim.

Ve lanet olsun, çok zordu.

Oturduğum yerde kalmak ve çıplak ellerimle sikini koparmamak *çok* zordu.

Gözlerini kapattı.

Nefesi sığılaştı.

"İltifatlar hakkında ne hissettiğimi biliyorsun." Victor sıkıca gülümsedi.

"Devam et."

Ian kıpırdandı, duruşunu genişletti.

Muhafızlar iki dizilmiş, soğuk silahlarını yine şakaklarıma dayamışlardı.

En azından beni vururlarsa, Victor beyin ve kemikle kaplanırdı. Ama Ily de öyle.

Ve ben zaten onu hayatı boyunca korkutmuştum.

Ve eğer onu yaralamaya devam etmek istiyorsan, o zaman bir şeyler yap.

Artık sadakatim kalmamıştı.

Artık iyi olmak için kahramanlığa gerek yok.

Tereddüt etmenize gerek yok.

Söyle ona.

"Meraktan soruyorum..." Ian kendini aşağı doğru eğerken hırlamamak için elimden geleni yaptım. "Tüm durdurmak için ne yapmam gerekiyor?" Parmaklarımı sabit tutamayarak atılmış bir peçeteyle oynadım.

Victor ofladı pufladı. "Hiçbir şey. Bana ihanet ettin. Sahte bahanelerle evime girdin ve beni alt edebileceğini sandın." Mavi gözleri karardı. "Senin adın Henri Ward mı?"

Ve işte oradaydı.

bile bilmediğim soru. Beni kurtaracak ya da mahvedecek soru.

Arkama yaslandım, kalp atışlarım yavaşladığı ve ellerimin titremesi durduğu için şükrederek başımı salladım. "Hayır."

"Hayır mı?" Victor başını eğdi. "Ne demek hayır?" "Demek istediğim, Ward benim soyadım değil."

"Görünüşe göre bir yalan daha." Victor sanki herkesten gerçekten nefret ediyormuş gibi içini çekti. "Söyle bana, eğer çok *büyük bir rahatsızlık* vermeyecekse Henri, gerçek adın nedir ve neden umurumda olsun ki?"

Omuzlarımı büktüm.

Boynumu kırdım.

Ian itmeye başladı.

"Ona durmasını söyle, ben de sana her şeyi anlatayım." Bir kaşımı kaldırdım. "Ve söz veriyorum, söyleyeceklerimi duymak isteyeceksin."

Victor yanağının içini çiğneyerek bir süre düşündükten sonra silahını Ian'a doğru salladı. "Bekle."

"Ama ben-"

"*Bekle* dedim." Çenesini eğdi.

Ian geri çekilip ereksiyonunu kot pantolonunun içine sokarken birkaç küfür mırıldandı.

Ily hareket etmedi.

Gözlerini bile açmadı.

Minnettarım.

Dikkatimi dağıtmayacağı için minnettarım çünkü hayal ettiğim her geleceğe veda edip yeni bir geleceği kucaklarken dikkatimin dağılmasını göze alamazdım.

"Soyadımı ." Ben de onun kadar soğuk gülümsedim. "Anlaşılan kardeşimi uzun zamandır tanıyormuşsun."

Entrika gözlerinde parladı. Victor biraz öne doğru eğildi. "Kardeşin mi?"

"Ben polis değilim."

"Bu doğru olsa bile, seni kurtarmaz."

"Buraya biri tarafından gönderildiğim konusunda haklısınız. Bunu birkaç kez itiraf ettim. Bana yerinizi bildirmem, kölelerinizi saymam ve sizi katletmeleri için paralı askerleri çağırmam emredildi."

Victor'un bakışları muhafızlara kaydı.

Konukların hepsi büyük bir geri adım atarak patlamayı bekledi. Ily masanın üzerinde kaskatı kesildi.

Omuz silktim. "Sana karşı olan niyetimin onurlu olmadığını itiraf etmekten korkmuyorum ve bunun için özür dilerim."

Özrümü görmezden gelen Victor'un yüzü acımasızlıkla kazanmıştı.

"Davana hiç yardımcı olmuyorsun."

"Değilim, değil mi?" İnce bir şekilde gülümsedim. "Bana verilen görevi yerine getirmek için elimden geleni yaptım. Buranın cazibesini görmezden gelmeye çalıştım ve itiraf etmek istediğimden daha fazla sana benzediğimin çok gerçek, çok rahatsız edici farkındalığı tarafından baştan çıkarılmamış gibi davrandım. En azından ondan çok sana benziyorum."

"O mu?"

"Kardeşim."

"Ah evet... merak beni öldürüyor."

"Seni bitirmeye geldim Victor Grand, ama... Fikrimi değiştirdim."

"Oh, değiştirdin, öyle mi?" Parmakları silahının tetiğinde gezindi.

"Soyadımı kullandığınızı fark etmediğimi sanmayın. Sadece çok az kişi biliyor. Peki... sana kim söyledi?"

"Kardeşim."

"Evet, bu lanet olası kardeş. O da kim?"

"O da benimle aynı laneti paylaşıyor ama... o bununla ömür boyu sürecek bir hastalık gibi mücadele etmeye karar verdi. Ben mi? Tedavi peşinde koşmayı bırakmaya karar verdim. Benden bu kadar. Dün gece özgür kalmama yardım ettin. Sen ve Ily... ve artık tamamen enfekte olduğuma göre, benim için başka bir yer olmadığının farkındayım."

"Sana kesinlikle bir şey bulaşmış," diye mırıldandı. "İlk tahminim delilik olurdu."

"Hepimiz biraz kızgın değil miyiz?" Güldüm. "Ama en azından bazılarının aksine biz bunu kabul ediyoruz."

"Bir varlık...?"

"Kardeşim."

"Seni ve dramatik gecikmelerini sikeyim Ward. *Sadede gel!*" "Burayı seviyorum Vic." Sırıttım. "Burada olduğum kişiyi seviyorum."

"Ne güzel." Belli belirsiz bir alaycılıkla gülümsedi. "Bunu eleştiri defterine yazacağımdan emin olabilirsiniz."

"Ily'ye sahip olmayı ve *kendim* olmayı seviyorum." "Bu değişmez-"

"Ölmek istemiyorum."

Victor . "Acı-" "Yaşamak istiyorum, Vic." "Bu olmaz-"

"Kalmak istiyorum."

"Evimden hoşlanmanız gurur verici ama-"

"Ben gördüğün şeyim. Yanılmadın. Ve ben rol yapmıyordum. Ben bir Sadist orospu çocuğu ve sayende artık bunu kabul edebiliyorum." "Yalanlar-"

"*Gerçek.*" Öne doğru eğilerek kolumu Ily'nin çıplak sırtına doladım ve parmaklarımı bileğine kenetledim. İçimdeki tüm karanlığa rağmen gülümseyerek onu sıktım. "Kalmak istiyorum, sadece bu hafta sonu ya da bir ay için değil."

Sonsuza kadar kalmak istiyorum. Ömür boyu üyelik istiyorum. Ve bana güvenmeniz ... Size gerçekte kim olduğumu söyleyeceğim."

Victor nefesini içine çekti, ona kilitlenmiş elime baktı, sonra tek kaşını kaldırdı. "Devam et zaman, ısracağım. Söyle bana... Kimsin sen?"

Ruhum titredi.

Kalbim gümbürdedi.

Tek söylediğim, "Ben Henri Mercer, Q Mercer'ın kardeşiyim ve sizinle resmi olarak tanışmak bir zevk." oldu.

Yedinci Bölüm

Ily

KAOS ORTADAN KALKTI.

Konuklar bağırmaya başladı.

Bir silah kazayla ateş aldı, mermi vızıldayarak karanlığa karıştı.

Mücevherler kaçışarak çalılarının ve çitlerin arkasına saklandı.

Ve Victor o kadar hızlı ayağa fırladı ki, neredeyse topuklarının üzerine düşecekti. Silahı uçarak masanın altına girdi.

Kaçmak için bir fırsat kollayarak güverteden fırladım ve Peter'ın uzanmış kollarına atıldım. Tek kelime etmeden beni, ağzında bir balıkla bize bakan bir balıkçılın bulunduğu, neşeyle şakıyan fiskiyelelerden birinin arkasına sürükledi.

Dizlerimin üzerinde kayarak geriye döndüm ve anarşinin ortaya çıkışını izledim.

Muhafızlar bir anda Henri'yi sandalyesinden çekip aldılar, bacaklarının arkasına tekme attılar ve dizlerinin üzerine çöktürdüler.

Parmakları tetiklerin etrafında sıkıştı.

İkinci bir patlama için kaskatı kesildim.

Victor elini kaldırdı. "*Durun!*" Herkes dondu kaldı.

Köleler ve efendiler bir arada.

Garsonlar içeri dalarken dikenli, barut fıçısı gibi bir enerji tüm bahçeyi kapladı.

Victor Henri'nin yanında durmak için yaklaştı. Parmaklarını uzatarak muhafızlardan birinin ona bir silah uzatmasını bekledi.

Şeytani bir kokuyla ağzını Henri'nin alnına doğru bastırdı. "Sen bir *nesin?*" Tıslaması bana binlerce kobrayı, yüzlerce çingiraklı yılanı hatırlattı. Dili çatallanmış gibiydi, yüzü tamamen insanlık dışıydı. "O ismi bir daha söyle, sana meydan okuyorum."

Henri titremedi ya da kaçmaya çalışmadı. Sesi sabit ve emindi. "Ben bir Mercer'ım. Ben Birinci Quincy Mercer'ın piç oğluyum. O bir

Fransa'daki kölelerin ahır. On yıldan fazla bir süre anneme tecavüz etti."

Victor dişlerini gösterdi. "Merhum Quincy Mercer'ın benimle aynı ilgi alanlarını paylaştığının farkındayım ama şu anki-"

"Kardeşim. Q ile anılır."

"Evet, farkındayım," diye tısladı Victor tekrar. "O orospu çocuğu."

"Horozun onun tercih ettiği bir lezzet olduğunu sanmıyorum ama sana katılıyorum." Henri omuz silkti. "Onunla sadece bir kez karşılaştım ama istediği şey için hayatımı takas etmeyi hiç umursamadı."

"Seni gönderen o mu?"

"Öyle." Henri'nin sırtı haklı bir güçle dalgalandı. "Dürüst oldum, Victor. Ne istediğime dair her itirazım ve hissettiğim her dürtü korkunç bir gerçektir. Bir canavarın çocuğu olarak doğdum ve o zamandan beri de öyleyim. Kardeşim bunu bana karşı kullanabileceğini düşündü ama... ona acıyorum, ait olduğum yeri buldum."

Kalbim küt küt
atıyordu.

Anlayamadım.

oluyor?

*Yani... gerçekten polis
değil mi? Devam et,
Ilyana!*

Victor Henri'nin üzerine yürürken Peter kolunu omuzlarıma doladı. Ayaklarının üzerinde sallanarak silahını Henri'nin alınına dayadı. "O piçle ilgili elimdeki dosyaların hiçbirinde seninle ilgili bir kayıt yok. Bağlantı yok. Uyarı yok. Yıllardır beni bulma girişimlerini engelliyorum ve bir kardeşten tek bir *fısıltı* bile gelmedi."

"Beni bu iş için mükemmel yapan da bu." Henri silahı iterek dizlerinin üzerinde yükselmeye cesaret etti. "Beni gördüğünü söylüyorsun. Görüyorsun. Bunların hiçbirisi hakkında yalan söylemedim. Aslında..." Silahı savurdu, sonra omzunun üzerinden baktı, gözleri dağılmış mücevherlerin üzerinde kayarak Peter'ın elindeki bende durdu.

Kaşlarını çattı ama yumuşak bir sesle, "Gerçekten yalan söylediğim tek kişi Ily'di. Polis olduğumu sandığımda yalan söyledim. Gitmesine izin vereceğimi düşündüğünde yalan söyledim. İyi olduğumu düşündüğünde yalan söyledim."

Dehşet boğazımda düğümlendi.

Başımı salladım, gerçeğin gri bakışlarında parıldamasından nefret ediyordum. Artık sorunlu değildi. Artık gölgeli değildi.

Bana yapmak zorunda kalacağı şeylerden zevk almakla ilgili tüm fısıltıları. Kontrol edemediği bir şeyi tetikleyeceği için ona karşı koymamam konusundaki tüm ısrarları.

Oh Tanrım...

"Ona bakma," diye bağırdı Victor.

Henri bakışlarını tekrar ona çevirdi. Ellerini bir şehit gibi açtı. "Gerçek beni öldürmeni engelleyemeyecekse, öyle olsun. En azından polis olmadığımı biliyorsun." Gözlerini kapattı, Victor'un varlığı üzerindeki gücüyle tamamen barışık görünüyordu.

Eğer onu

vurursa- Tanrım,

kendimi

kaybederim.

Yapayalnız

kalırım.

Hiç mi dinlemiyorsun?!

Seni fark ettiği andan beri yalnızsın!

Başımı salladım, dün gece her şeyi berbat ettikten sonra bile sadık kalmak için .

Hayır... bu... bu gizli kalmak için başka bir girişim olmalı. O hala iyi. Hala bizi kurtarmaya çalışıyor.

Masanın üzerine yayıldığım süre boyunca buna tutunmuştum.

Bir değil iki adam tecavüz etmeye hazırlanırken umutla dua etmiştim.

Be

n. Bunu öylece bırakamazdım. Umut etmeyi bırakamazdım.

Karışık ve karmaşıktı ama *yine de bizi buradan çıkaracak.*

Ne de olsa bu iğrenç yeraltı dünyasında başkalarının isimlerini biliyordu.

Onları kendi yararına nasıl kullanacağını bilirdi.

Dün gece bana yaptığı şey ikimiz için de büyük bir hataydı.

Öyle değil mi?

Ama Victor tereddüt etti.

Henri'yi inceleme şekli umudumu paramparça etti.

Zaman.

Alt dudağını çiğneyerek sessizlik için kolunu havaya kaldırdı, misafirleri birbirleriyle didişiyor ve ona öldürme emri veriyorlardı. "Kesin sesinizi, hepiniz."

Silahını çıkararak Henri'nin sendeleyerek ayağa kalkması için elini kaldırdı. "Beş dakikan var."

Henri uzun boyuyla ayağa kalktı ve çenesini saygıyla eğdi. "Ne öğrenmek istiyorsunuz?"

"Hepsini." Victor, Henri'nin sandalyeyi işaret ederek onunkini aldı ve kendini yavaşça aşağıya bıraktı. "Devam et o zaman."

Henri otururken ellerini masanın üzerine koydu. "Sanırım sana önemli noktalar. Birkaç ay öncesine kadar kökenim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Aslında bir gece çok fazla içki içip kontrolümü kaybettiğimde kendimi öldürmeye çalıştım. alkol."

Bekle... kendini öldürmeye mi çalıştı? Kalbim acı içinde kıvrandı.

"İçimdeki karanlıkla savaşmaktan bıkmıştım ve kardeşimin varlığını öğrendiğimde yardım için ona gittim." Henri kara kara kıkırdadı. "Onun yardımdan anladığı beni sana atmak ve benim hayatta kalmak."

"Ve bana karşı kazanabileceğini mi düşündü?" Victor parmağıyla pasta tabağına vurdu. "Sana hiç eğitim verdi mi? Hazırlık?"

"Hayır." Henri omuz silkti. "Bana bir isim listesi verdi -sizi düzenli olarak ziyaret ettiğini bildiği misafirler- ve arkadaş olmak için birini seçmemi söyledi." Gözleri, Henri'nin onu bayıltmasından sonra nihayet uyanan Roland piçini aradı.

Roland yavaşça kendini güverteden kaldırdı ve çenesini ovuşturdu. Arkamda çıplak olduğunu hatırlayınca tüylerim diken diken oldu. Onun grotesk izi beni ürpertti.

Keşke Henri onu sersemletmek yerine öldürseydi.

"Roland'ın güvenini kazanmam altı ay sürdü," diye devam etti Henri. "Rolümü oynadım ama oynamadığımı biliyordum. Beni yanlış anlama, Roland'ın bana izlettiği videolardan nefret ettim. Hasta herifin teki - sana yemekte de söylediğim gibi, onları sıcak ve canlı seviyorum - ama seninle bir buluşma ayarladı."

Roland Henri'ye parmağını salladı, hâlâ çenesiyle ilgileniyordu.

"Kardeşine o toplantıdan bahsettin mi?" Victor yumuşak bir sesle sordu. "Söyledim." Henri başını salladı. "Farkındaydı."

"Peki beni kandırmayı başardıysan senin peşinden nasıl gelmeyi planlıyordun?"

Henri'nin omuzları ilk kez gerildi ama sonra bu gerginliği üzerinden attı.
"Bana bir çift kol düğmesi verdi. İçlerinde bir GPS takip cihazı var."

Nefesim kesildi.

Demek bu yüzden onları başucundan indirdiğimde boğazıma atladı.

Tek çıkış yolumuz onlar.

Victor'un yüzü karardı. "Onları malikaneme mi getirdin? Sana böyle hoş bir konukseverlik göstermişken?"

"Zaten bildiğiniz gibi işe yaramazlar. Ancak, kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacaksa, onları alabilirsiniz."

Victor gözlerini devirdi. "Ne kadar cömert."

Henri sırttı. "Başka ne cömert biliyor musun?"

Henri'nin yemini yutarak kaşlarını çatı. "Ne?"

"Sana iki milyon avro ödediğim gerçeği."

Victor . "Senin paran da diğerklerinininkiyle aynı."

"Ama de bu... *benim* param değildi." Sanki büyük bir sırrı varmış gibi başını eğdi, kısa siyah saçları güneşi yakalıyordu. "Neredeyse beş parasızım. Okumayı sevdiğimi söylediğimi hatırlıyor musun? Şey... Yazmayı da seviyorum.

Yıllardır bir kitap yazmaya çalışıyorum, bir yandan da faturalarımı bar işleri ve ara sıra işçilik ödüyorum." Henri cesur ve açıkçası aptalca bir pervasızlıkla masaya uzanarak Victor'un önündeki tabaktan bageti kaptı ve dişlerini geçirdi. "Son bir yemeği bana çok görmeyeceksin, değil mi Vic?"

Victor'un kaşları çatıldı, gerçekten dikkat etmiyordu. Önceki bir cümleye takılmış gibiydi ama bir türlü çözemiyordu. "Bu kitabın haklarını sattınız mı? Parayı oradan mı aldın?"

Henri yutkundu ve başını salladı. "Bu yine de benim param olurdu... değil mi?"

Bir misafir aniden öne doğru yürüdü. "Bu saçmalık Vic. Hain olduğu için öldürün onu. İştahımı kaçırıyor."

"Kyle'a katılıyorum," dedi bir başkası. "O bir sahtekar."

Roland yüzü yara bere içinde kavgaya karıştı. "Çok özür dilerim Kuyumcu Usta, onun böyle bir pislik, böyle bir dolandırıcı olduğunu bilmiyordum. İzin verin onu sizin için öldüreyim. Hatamı düzeltmemeye izin verin."

Henri ona kaşlarını çatı ama Victor yine de bir şey söylemedi.

Koyu mavi gözlerini Henri'ye kilitlemişti, gümüş gömleği ve pantolonu parıltıdan neredeyse kör oluyordu.

Ve Henri sadece . Korkusuzca.

Ya da saklamakta çok iyi.

Peter'ın kolu sanki her an bir silah sesi daha duyacakmış gibi omuzlarıma dolandı. Citra' da yakınımızda saklandığı yerden çekerek aramıza soktu. Henri'nin kafatasının parçalandığını görmeyelim diye kafalarımızı aşağı doğru itmeye çalıştı.

"Yapma." Onu . "İly-"

Güvertedeki birkaç usta beni fark edince biraz uzaklaşarak titredim.

Be

n. Dondum kaldım ve diz çöküp çıplak göğüslerimi avuçladım. Ne yapabileceğimi sanıyordum?

Başka bir senaryo provası mı? Başka bir pandomime başlamak mı?

Henri başroldeydi ve bana hiç replik kalmamıştı.

Hepsi yalan zaten.

Hayır.

Buna inanamıyorum.

Eğer inanırsam, kendimi

kaybederim.

Bir şeye inanmaya ihtiyacım vardı.

Artık neyin gerçek neyin sahte olduğu hakkında hiçbir fikrim

olmaması çok kötüydü. Sanki saatler geçmiş gibiydi ama sonunda

Victor'un dudakları kıpırdadı.

Yavaşça, korkutucu bir şekilde yavaşça, seğirme gülümsemeye dönüştü ve Gülümsemesi kahkahaya dönüştü. Gülmeye başladıktan sonra sesi gittikçe yükseldi ve masanın öbür ucuna uzanıp parmaklarını Henri'nin omzuna geçirdi.

Onu salladı ve yüzüne doğru bir parmağını salladı, gülüşü neredeyse müstehcendi.

Konuklar dondu kaldı.

Muhafızlar birbirlerine şaşkın şaşkın

baktı. Köleler bahçenin derinliklerine

çekildi.

Henri ise sadece yarısı yenmiş bageti kadeh kaldırmak için kaldırdı.

"Aynen öyle."

Tam olarak ne?

"Oh, bu çok *parfait*." Victor başını arkaya attı ve güldü. Ancak gözlerindeki yaşları sildikten sonra ayağa kalktı ve Hepimize duyurulur: "Görünüşe göre yıllardır beni mahvetmeye çalışan adam gerçekten çok cömert davranmış."

"Anlamıyorum." Roland somurttu. "Bu kadar komik olan ne?"

Victor ona dönerek kıs kıs güldü. "Q lanet Mercer *bana* -yıllardır durdurmaya çalıştığı *bir* insan tacirine- bir köle için iki milyon avro ödedi."

"Ne?" Roland burnunu kırıştırdı. "Ama Henri ödedi-"

"Aptal." Roland'ın kafasına vuran Victor, Henri'ye döndü. "Bir sonraki soruma tüm dürüstlüğüyle cevap ver, çünkü bu senin son sorunun olabilir."

Henri omuzlarını dikleştirdi ve başını salladı. "Sor."

"Kardeşin güvenimi kazanman için sana ne kadar verdi?"

Henri en ufak bir tereddütle, "Otuz milyon," diye cevap verdi. Peter sanki biri ona vurmuş gibi homurdandı.

Kalbim durdu.

Henri'nin önüme yığıldığı iskambil kâğıtlarının nihayet yıkıldığı anın bu an olması ne kadar tuhaf. Onun zavallı bir devlet memuru olduğuna inanmıştım... *yalan*. Hâlâ iyiliğin tarafında olan, karanlık ve karışık bir polis olduğuna inanmıştım... *yalanlar*. Uyuşturucunun beni dövüşmeye zorlamasına engel olamadığım için dün gece kendini kaybetmesinin benim suçum olduğuna inanmıştım... *yalanlar*.

Kart kart.

Yalan üstüne

yalan.

En yumuşak rüzgârla hepsi dağıldı ve beni tamamen yalnız ve korumasız bıraktılar.

Tüylerim diken diken oldu ve çimlerin üzerinde büzüldüm. Gözlerim yaşardı ama düşmelerine izin vermedim. Tüm kederimi.

Tüm suçluluk duygum.

Kuruyup pörsümüştü kabuklara dönüştüler ve *aptal* kalbimin derinliklerine zehirli dikenler gibi saplandılar.

Misafirlerinin tekrar sessizleşmesini bekleyen Victor, Henri'nin yanına sordu: "Hayatın senin için ne kadar değerli Henri *Mercer*? Hayatta kalmak için ne kadar ödemeye razı olursun?"

Başını eğen Henri'nin sesi gerçek bir tutkuyla titriyordu. "Hayatta kalmak için mi?"

Tek bir kuruş bile. Ama gelişmek için? Sana her şeyimi verirdim."

Victor gözlerindeki saygı parıltısına engel olamadı. "Gerçeğini duyuyorum, tıpkı kim olduğunu gördüğüm gibi. Yine de..." Başını eğmiş, öldürmesine ramak kalmış adamı inceliyordu. "Yalan söylersen sana ne yapacağımı biliyorsun, değil mi?"

Henri soğuk bir ifadeyle başını salladı. "Farkındayım."

"Eğer bunun başka bir oyun olduğunu anlarsam, seni yakalar, kelepçeler ve merhamet çılgınlıkları atana kadar zindanlarda hizmet etmeni . Ancak bir kez becerilip, doğrandıktan ve zar zor tanınır hale geldikten sonra seni bu sefaletten kurtaracağım. Bu cevaplarınızdan herhangi birini değiştirir mi?"

Ürperdim.

Henri

yapmadı.

"Tek bir tane bile yok." Henri çenesini dik tuttu. "Yıllardır seni alaşağı etmeye çalışan adamın akrabasıyım ve elim kararmış kalbimin üzerinde sana söylüyorum, bu adamla olan her türlü bağlantımdan vazgeçiyorum. onu."

Acele etmeyen Victor sonunda burnunu çekti. "Kanıtlamaya istekli olur musun

Bu mu?"

Henri kaşlarını çatı. "Nasıl yapabileceğimden emin değilim ama elbette.

Eğer bu beni hayatta tutacaksa ve

Bir köle olarak değil, bir Efendi olarak karar verirsem, ne gerekiyorsa yaparım."

"Güzel." Victor yeni bir sözleşme imzalanmış gibi başını sallayarak elini uzattı. "Seninle ofisimde bir randevumuz daha var. Eğer kendini kanıtlayabilirsen

Eğer söylediğin kişiysen, Mercer'in sana verdiği her bir avroyu bana hediye ederek yardımseverliğim için bana teşekkür edebilirsin." Dişleri parladı.

"Bunu yaparsan... sana ömür boyu bir ev veririm."

Henri belli belirsiz bir duyguyla kıpırdandı ama sonra omurgası dikleşti ve avucunu Victor'un avucunun içine koydu. "Anlaştık."

Henri'yi kendine doğru çeken Victor tısladı, "Bu paçayı kurtardığın anlamına gelmiyor. Sadece bugün ölmeyeceğin anlamına geliyor."

"Anlıyorum."

"Şartlı tahliyesin, *Mercer*." Victor gözlerini kırıştırdı. "Garip... Ward'un sana yakıştığını hiç düşünmemiştim. Şimdi sen ... Ona çok benziyorsun."

"Karısı öyle düşünüyor gibiydi. Beni kollarını açarak karşıladı. Ne yazık

ki o karşılamadı."

Victor kıs kıs güldü. "Artık seni öldürmek için her şeyi yapacağını biliyorsun, değil mi?"

Görünüşe göre iki düşman arasında sıkışıp kalmışsınız."

"Ama belki bir gün arkadaş olabiliriz." Henri kıkırdadı. "Artık bu iğrenç iş geride kaldı."

"Sanırım bunu zaman gösterecek." Victor parmağıyla Henri'nin yüzünü işaret etti. "Ama artık korkakça davranmak yok. Sana güvenmemi mi istiyorsun? O zaman kendine güven. Artık hem canavar hem de aziz olabileceğini düşünmek yok."

"Senden çok öndeyim. Dün gece benim uyanışımdı."

"Aferin oğlum." Victor'un dudakları vahşi bir gülümsemeye kıvrıldı. "Tatlı, fazlasıyla güven veren mücevherini enfiye kutusuna koymaya bir itirazın olmayacak o zaman?"

" de değil." Henri yavaşça olduğu yerde döndü. "Bunu dört gözle . Her ne ise."

Gözleri beni aradı, misafirlerin ve mücevherlerin arasında beni aradı, beni yalnız bulduğunda alevlendi, çimlerin üzerinde mahsur kaldım.

Daha önce bana baktığı zamanların aksine, hiçbir birliktelik parıltısı yoktu. Bizi bağlayan gizli bir ittifak yoktu. Tehlikeli oyunumuzu oynadığımız sürece yasak duygular ağ örmedi.

Bana sanki sonunda ona ait olduğumu kabul etmiş ve çok farklı bir hikâyeye başlamak için sabırsızlanıyormuş gibi baktı.

Güverte merdivenlerinden bana doğru yaklaşarak dirseklerimi kavradı ve ayağa kalkmama yardım etti.

Derim geri tepti.

Midem bulandı.

Yüzüne tükürüp *kaçmamak* için türlü çabayı gösterdim.

Başparmaklarını usulca tenimde gezdirdikten sonra bakışlarını dün gecedan kalan ve beni hâlâ kirleten kırmızı lekelere çevirdi. "O adamların sana dokunmasını izlemek beni çok öfkелendirdi ama parmak izlerimin seni kanla işaretlediğini görmek

beni çok sertleştiriyor. Artık benimsin. Sen gerçekten, resmen-" "*Bırak* beni."

Uzaklaşmak için kıvrandım. "Sen lanet bir yalancısın. *Yalan* söyledin Bana. O yalancı ağzını her açtığında bana yalan söyledin!"

Parmakları buz dönüştü. "Ve şimdi, sana gerçeği söylüyorum."

"Senden nefret ediyorum." Debelendim ve sarsıldım. "Bunu ödeyeceksin-"

"Hayatım boyunca ben ödedim, küçük kabus. Değişiklik olsun diye başkasının ödemesinin zamanı geldi."

"Ve ödemesi gereken kişinin *ben olduğuma* mı karar verdiniz?"

"Karar vermedim." Omuz silkti. "Barda birbirimizi fark ettiğimiz anda kader karar verdi."

" cehenneme." Ellerimi birleştirdim, için çabalarımı yeniledim. "Gerçekten bunun yanına kalacağını mı sanıyorsun?"

"Şimdiye kadar öyle görünüyor, evet."

Kalbim bir kez daha kırıldı.

İzleyen herkesin gözleri tenime batıyordu. Mücevherler, Ustalar... her bir kişi beni bu kadar aptalca saf olduğum için yargılıyordu.

Onda iyilik diye bir şey yoktu... sadece kötülük vardı.

Elinde gevşedim. "Bunların herhangi biri gerçek miydi?"

Parmakları dirseklerimde yumuşadı. "Çoğu öyleydi. Özellikle de sana benimle dövüşmemeni söylediğim kısım." Gözleri hastalıklı bir minnettarlıkla yumuşadı. "Dün gece hayatımın en güzel gecesiydi bu arada. Sana teşekkür etmek istiyorum."

."

"Siktir. Seni." Öfke, gevşekliğimi tekrar mücadeleye dönüştürdü.

"Benimle savaşmaya devam et, Ily." Gülümsedi. "Bunu yaptığında neler olduğunu gördün ve sana bağımlı olmaya başladığımdan oldukça eminim. O yüzden... savaşmaya devam et. Sana yalvarıyorum."

Hemen taşa döndüm.

Ofladı. Gri bakışlarında sadist bir pırıltı belirdi. "Oyunbozan."

"Cehenneme kadar yolun var."

"Aramızda hiçbir şey değişmedi, biliyorsun," diye mırıldandı. "Seni hâlâ istiyorum. Seni hâlâ gördüğüm en lezzetli yaratık olarak görüyorum. Farklı olan tek şey artık nasıl hissettiğimi saklamıyor olmam-"

"Ne yazık ki artık benden iğreniyorsun."

"Ah, deme." Sırıttı. "Vücudun benden hoşlanıyor... Bunu kesinlikle biliyorum."

Herkesin bizi izlemesini umursamadan. Ne kadar aptal göründüğümü ya da ne kadar zavallı olduğumu umursamadan, son bir kez umuda sesim çatladı.

"Polis olduğuna inanmama izin verdin."

"Aptalca sonuçlara varan sendin. Yeterince iyi olabileceğime inanmak için."

"Bana yalan söyledin. *Her* konuda."

"Sana söylemiştim. Her şeyi değil." İç çekti. "Bilmen gerekiyorsa, denedim. Gerçekten yaptım. Baştan çıkarıcı şeylere aldırmayıp bir şeyler yapmak için yeterli güce sahip olacağımı umdum."

Kardeşimin benden istediği şeyi. Ne yazık ki sen çok baştan ıkarıcısın ve şimdi teslim olduğum için çok daha mutluyum."

"Burada olmamın sebebi sensin, seni piç kurusu." Tekrar ırpındım, sonusuzca. "Beni eve götüreceğini söylemiştin."

"Ah, küçük kabus." Burnumun ucuna en yumuşak öpücüğü kondurdu. "Evindesin. İkimiz de."

Victor'un ayak sesleri güverte merdivenlerinden inip çimenlikte bize katılırken yankılandı. "Artık fısıldamak yok, Mercer. Ona söylediğin her şey hepimizin kulağına geliyor."

"Sorun değil." Daha önce hiç görmediğim bir şekilde gülümsedi. Gerginlik yoktu. Stres yoktu.

Sadece barış.

Kendimi onun gözlerine bakmaya zorladım ve daha önce tanıdığım Henri'bir parça aradım. Beni tamamen ikna eden adam. Benimle muhteşem bir şekilde oynayan düzenbaz.

Eğer dün gece hüngür hüngür ağlamamış olsaydım, gözyaşlarına boğulacaktım. şimdi sadece uyuşukluk var.

Ve ihanet.

Ve korku.

Bakışları gümüş ve berrak bir şekilde parıldıyordu, yüzü maskesiz ve rahattı.

Beni kendine doğru çekerek ellerini yüzüme doğru kaydıldı.

Dokunuşundan milyonlarca iğne battı bana. Onu itmeye çalıştım ama elmacık kemiklerim kırılma tehlikesi geçirene kadar parmaklarını sıktı. "Seni istiyorum." Pürüzlü başparmaklarını yanaklarımda gezdirirken bana kalçalarımı şefkatle okşadığı tüm anları hatırlattı.

Victor'un burnunun altından beni okşadı.

Beni incittiği için özür dilerken bana nazikçe dokundu.

O hayvanlara inanmıştım. Onun nezaketinden cesaret almıştım.

Aydınlık ve karanlığın sınırına dayanmış olması umurumda değildi.

Ona *gvenmiştim*.

Ama şimdi... o ışık söndü.

"Drtlerime ve sana yapacağım tüm ahlaksızca şeylere rağmen bir psikopat olmadığımı bilmeni istiyorum. Bir şeyleri telafi etmeye alışmıyorum. Aklı başında bir bedenim ve zihnim var."

"Hey," diye homurdandı bir misafir yakındaki bir masadan. "Geri deli olduğunu mu söylüyorsun?"

Henri ona cevap vermedi, nefesi dudaklarımın üzerinde sıcaktı. "Bunu biliyorum.

Sen farklısın ve her zaman üzerimde garip bir etkiye sahip olacağını kabul ediyorum. Senin yanında ne kadar zorlandığımın tamamen farkındayım ve elimdeki diğer pek çok mücevhere rağmen sadece seni istiyorum. Bu saplantının sürüp sürmeyeceğini zaman gösterecek ama şimdilik Victor'un bende olduğunu düşündüğü küçük aşka kendimi kaptırıyorum ve tasmamı tamamen bırakıyorum." Enfes bir tapınmayla yanağımı öptü. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Dişlerimi sıktım ve cevap vermedim.

Burnumun kenarından diğer yanağıma doğru en yumuşak öpücüklerden oluşan bir çizgi çizerken tüylerim diken diken oldu. Beni içine çekerken inledi. "Bu

bana ait olduğun anlamına gelir. Benim için eğileceksin. Benim için açılacaksın. Benim için inleyecek ve kanayacaksın. Seni bağışlamayacağım. Sahip olduğun her şeyi alacağım ve seni yönetmek benim için en büyük zevk olacak. Seni buraya getiren burnunu çeken aptalı aramaya gitme. Henri Ward öldü, bu da kendimi tanıtmam gerektiği anlamına geliyor. *Gerçek* benliğimi. Artık ait olduğun Efendi."

Yumruğunu saçlarıma sararak beni yavaşça ama sertçe dizlerimin üzerine itti.

Seyircilerimiz hepsini izledi.

Parmakları saç tellerimi sıkarken irkildim.

"Benim adım Henri Mercer ve sen, küçük kâbus, benimsin." dediğinde dünyanın parçalanıp beni alıp götürmesini diledim. Bedenin, aklın ve ruhun."

Sekizinci Bölüm

Henri

AKLIM GÜÇLE DOLDU.

Sikim kabardı.

Ona dört ayak üzerine kalkmasını emretme isteği her an artıyordu.

Beni durduran ne?

Kendimi normal toplumdan ayırmıştım. Artık canavarların yasak meyve yediği ve kadın etiyle beslendiği bir Cennet Bahçesinde yaşıyordum.

Sertçe yutkunurken, elim kotumun düğmesine gitti-

", şimdi de ilmikten kurtulmaya heveslisin. Geçici olarak, ekleyebilirim." Victor'un sesi kanımdaki şehvetli uğultuyu kesti. "Aletini olduğu yerde tut. O tekrar senin olmadan önce hâlâ kimlik doğrulama ve ödeme meselemiz var, Mercer."

, Ily'nin kalın, siyah saçları hâlâ avucumdaydı. İçimdeki hayvan yüzeye çok yaklaşmıştı. Benim olana dokunduğu için Roland'a vurmuştum bile.

Haklarımı reddettiği için Victor'a vurmaya hazırlandım.

Victor başını eğdi, çok da akıllıca olmayan bir şey yapmam için bana meydan okuyordu.

Bakışlarımın üzerinde kıvrılan gölgelerden kurtulmak için birkaç kez gözlerimi kırptım. Tekrar bir erkek gibi konuşabildiğimde, "O halde bir pazarlık yapmak istiyorum," diye patladım.

"Pazarlık mı?" Victor kıs kıs güldü. "Sadece yaşamana izin verdim, seni nankör piç. Sanırım-"

"Q'nun bana verdiği her şeyi sana vereceğim. Tek bir avroyu bile esirgemem... Tek istediğim Ily'ye tamamen sahip olman ve ona başka kimsenin dokunmayacağını kabul etmen."

Ily ayaklarımın dibinde kaskatı kesildi.

Birkaç mücevherin nefesi kesildi. Konukların hepsi çok yüksek sesle, çok rahatsız edici fikirlerini dile getirdi.

Ellerini pantolonunun içine sokan Victor başını eğdi. "Kameralarımın daha iyi ses verdiğinin farkındayım. Vicdanının seni neredeyse kırdığı anlar olmasaydı, bu küçük hareketinden neredeyse paçayı kurtaracaktın. Dün, ona sahip olma arzun onu güvende tutabileceğin fikrinden geliyordu... öyleyse neden bu isteğin farklı olduğuna inanayım?"

Ily'yi ayağa kaldırarak parmaklarımı saçlarında sıktım. "O benim ilkimdi. Beni özgür bırakan ilk kişi." Sesim sahip olmaktan boğuklaştı. "Ve dürüst olmak gerekirse? Bir başkasının benim olanı tatması, benim olanı kullanması, benim olanı *incitmesi* düşüncesi? Şey..." Omuz silktim. "Beni katil gibi yapıyor diyelim."

Victor uzun bir süre beni inceledi. Sonra konuyu tamamen değiştirdi. "Ofisime çıkmadan önce, şu basit mesele var Disiplin."

Kimin disiplini?

Benimkini mi?

Ayrılan ve unuttuklarının üzerine mırıldanarak oturan konuklar kahvaltılar ilgiyle canlandı. "Sonunda geç kaldıkları için onları cezalandıracak mısın Vic?"

"Kesinlikle." Victor başını salladı. "Henri öyle." Gözlerimi kısmıştım. "Kimi cezalandıracak?"

"Mücevherlerim tabii ki."

Başka bir test gibi hissettirdi. Korkup korkmayacağımı görmek için. Bir daha asla.

Burnumu çektim. "Nasıl yapmamı istiyorsun?"

"Hayal gücünüzü kullanın." Sırıttı. "Ama senden hepsini cezalandırmanı bekliyorum. Bir çırpıda."

Kaşlarımı çattım. "Kumanda aynı anda birden fazla mücevheri şoklamanıza izin veriyor mu?"

"Evet. Eğer dokunuyorlarsa." Victor sinsice gülümsedi. "Aslında, bu sabah dokunmaktan o kadar keyif aldılar ki, bence bu iyiliğe karşılık verelim."

Kalbim küt küt attı, sonra sessizleşti.

Aklıma Victor'un suçladığı şey geldi. Peter'ın Ily'yi öptüğünü. Ağzını onunkinin üzerine koymuştu. *Bana ait* olana. Öfke hızlı ve siyah bir şekilde kaynadı.

Ily'yi bırakarak Peter'ın çeşmenin yanında diz çöktüğü yeri işaret ettim. Ona dokunmayı çok mu istiyordu?

Öyle olsun.

Biraz geri çekilerek parmaklarımı şıklattım. "Bütün mücevherler, sıraya girin.

Şimdi."

Bozulmamış çimlerin üzerinde ayakların koşuşturması. Yontulmuş hayvanların arkasından sürünürken hızlı bir şekilde titremesi.

Hepsi teker teker diz çökmüş, yakın ama çok da yakın olmayan, başlarını öne eğmiş ve bekler geri döndüler.

"Git onlara katıl, küçük kabus." Titreyen kölelere karşı çenemi dikleştirdim. "Peter'ın yanına otur."

Üst dudağı, itaat edip ona gitmeden önce bana şiddetli sözler söylemek ister gibi kıvrıldı. Endonezyalı bir kız ona yer açmak için yana kaymak zorunda kaldı ve hepsini biraz daha sıkıştırdı.

Victor ne müdahale etti ne de talimat verdi.

Beni vurmamış olabilir ama ince bir buzun üzerindeydim. Saç çizgisi çatlakları oradaydı. Ayaklarımın altındaki denge bozulma tehlikesi geçirirken arada bir inliyordu.

Cebimden kumandayı çıkarıp havaya kaldırdım. "Bu tür ihlaller için normal süre ne kadardır?"

Victor dudaklarını büzdü. "On saniye yapalım."

"Bu kadar mı?"

"Bu yeter." Biraz kaşlarını çattı. "Hala tam bir gün onlardan önce hizmet. Sırf siz kendinizi... nasıl ifade ettiniz? Katil gibi mi?"

"Sadece biri benim olana dokunursa öldürücü olur."

"Demek bu yüzden bu kadar heveslisin." Gözleri Peter'a kayarken sırtıttı. "Onu gerçekten öpmemeliydin, evcil hayvanım." Biraz daha yaklaşırken mokasenleri çimlerin üzerinde tısladı. "Ve eğer bunu bir daha yaptığını görürsem, o nankör dilini keserim." Sessizce güldü. "Biliyorum, ben

Biliyorum... Bunu daha önce de yapmakla tehdit ettim, ama sen her zaman beni ikna ettin çünkü onu çok iyi kullanıyorsun. Ama öyle bir zaman gelecek ki iyi bir oral seks bile seni kurtaramayacak."

Peter başını eğdi. "Evet, Sör V."

Önden giden Victor kollarını açarak otuz mücevherden oluşan diziyi sardı. "Bu sabah hepiniz çok samimi görünüyordunuz, mutlu bir şekilde birbirinize . Şimdi neden birbirinizden bu kadar uzaksınız?"

Mücevherlerin hepsi birbirlerine endişeli bir bakış fırlattıktan sonra çenelerini eğip yaklaştılar, kalçalar kalçalara, kalçalar kalçalara. Hiç boşluk kalmadığında Victor, sanki onu hayal kırıklığına uğratmışlar gibi iç geçirdi. "El ele tutuşun, canlarım. İşte böyle."

İtaatkâr bir hareket bulanıklığı içinde, her köle komşusunun elini sıktı ve yarı çıplak, tamamen çıplak insanlardan oluşan lanet bir papatya zinciri oluşturdu. Bazılarında çürükler, bazılarında kesikler parlıyordu, Ily burnunu kaldırıp solundaki kızın ve sağındaki Peter'ın elini sıkarken en parlak parıldayan kişi gibi görünüyordu.

Gözleri onu cezalandırmam için bana
meydan okuyordu. Başparmağım
kumandanın üzerinde geziniyordu.
Mücevherler bekledi.

Sessiz ve donuk, bunun gibi birçok sabahtan dolayı boyun eğmiş.
Kaçınılmaz acı ve sürekli ıstırap dolu günler.

Kalbim
kıpırdadı.
Tabii ki öyle
oldu.

Ben bir canavardım, kalpsiz değil.

Özgürlüklerinin ellerinden alınması için. Haysiyetlerinin satın alınması.
Bedenlerinin en yüksek teklifi verene kiralanması yeryüzünde cehennem
olmalı.

Ama... Victor'un dediği gibi: avcılar olmadan, avlar başıboş dolaşır. Ben sadece o ayrım çizgisini aşmış ve avlanan avlayan olmuştum.

Bir adım öne çıktım. "Ne olursa , özür dilerim. Seni bu şekilde cezalandırmaktan hiç zevk almıyorum ama bu gerekli ve yakında bitecek."

Ily bakışlarımı yakaladı.

Yüzü nefretle doldu.

Peter'a nişan aldım ve düğmeye bastım.

Anında sarsıldı.

Elleri tuttuklarına kenetlendi akımı hat boyunca besledi.

Dalga gibi yayılmasını bekliyordum. Ama hayır. Peter'ın tüm kemiklerine ve sinir sistemlerine tek bir vahşi anda saplandı.

Geçen saniyeleri saymadım.

Bakışlarımı Ily'ye kilitleyip tüm vücudunun elektrikle dalgalanmasını izlerken sayıları ve kelimeleri kullanma becerim elimden kaçtı.

En ürkütücü şey sessizlikti.

Misafirler arkamdan mırıldandı ve ama tek bir köle bile çığlık atmadı. Sistemlerinden milyonlarca yıldırım geçirirken bunu yapabileceklerini sanmıyordum.

"Yeter, Mercer. Yeter."

Victor'un sert komutu beni geri getirdi ve düğmeyi bıraktım.

Ürkütücü sessizlik nefes nefese kalışlara ve merhamet isteyen iniltilere dönüştü. Mücevherler teker teker birbirlerini bıraktı, yer açmak için kıpırdandı, sonra artık sarsıntılar çerçevelerinde işlerken kendilerine sarıldılar.

"Corine, sabah masajımı geciktirdim," diye bağırdı bir misafir. "Acele et."

Dün gece Peter tarafından sikilen kız yorgun bir iç çekiş ve gözyaşları içinde ayağa kalktı ve güverteye çıktı. Koyu kahverengi saçlı, güçlü kuvvetli bir beyefendinin yanında dizlerinin üzerine çöktü.

Beni izlerken gördü ve gözlerini kısıtı.

Victor'un kendisine bakıp bakmadığını kontrol ettikten sonra bana ters ters baktı, ardından Corine'in tasmağını taktı ve onu arkasından sürünerek kaleye götürdü.

Bakışlarım diğer konukların üzerinde gezindi.

Hepsi ya ölümümü sembolize etmek için parmaklarını boğazlarına götürdüler ya da beni görmezden geldiler.

Sanırım polis kelimesini duydukları anda hiç arkadaş kazanamamıştım.

"Peter, tatlım." Victor öne doğru sürüklendi. Peter elini kaldırına kadar bekledi.

Başını eğdi ve çenesini yakaladı. Peter'ı öyle sert kavradı ki parmakları bembeyaz oldu ama Peter tepki vermedi. Geri çekilmedi. İrkilmedi.

Ily yaptı.

Elleri çıplak kucağında toplanmış, Victor'a kolayca fırlatabileceği, ancak kaybedip yeniden cezalandırılacağı silahlar oluşturunuyordu.

Onlara katılmak için adım atarken parmaklarımı şıklattım - bu evcil hayvan sahibi olma işinde oldukça iyi olmaya başlamıştım. "Ily. Topuk."

"*Topuk* mu?" Üst dudağı kıvrıldı. "Ciddi

misin?" "Şimdi." Kaşlarımı çattım.

"Siktir *git*, Henri Mercer. Bana farklı olduğunu düşündüğün her gün için siktir *git*."

Kalçalarım doğru eğilerek, ağzımı kulağına dayadığımda Peter'ın keskin nefesini duymazdan geldim ve önceki fısıltı oyunumuza başvurdum. Sadece bu

Bu sefer bana itaat etmesi ya da kavgayı bırakması için yalvarmadım. Bu sefer sadece "Ben farklıyım. Tıpkı senin gibi. Ne düşündüğümü bilmek ister misin? Bence birbirimizi fark etmemiz gerekiyordu. Bunun olması gerekiyordu. Sen her zaman benim olmalıydı."

Beni itip geriye doğru sürünerek nefretle kükredi. "Bunun için seni asla affetmeyeceğim. *Asla*."

Omuz silktim. "Benden nefret etmek için iznim var, küçük kâbus. Duygularını kontrol edemem. Ancak beni Efendin olarak kabul edeceksin ve ben istersem geleceksin."

"Roland'la seks yapmayı tercih ederim."

Ayaklarımın üzerinde geriye doğru sallandım ve göğsümü avuçladım.

"Ahh. Bu çok alçakçaydı." "İşte seni bu kadar aşağılık buluyorum."

"Ama seni tekrar sikimin üzerine yatırdığımda vücudun bunu söylemeyecek."

Bir kuğu kadar zarif ve zarif duran Ily, içime adım attı.

Parmağını gri tişörtle kaplı göğsüme sapladığında dikleştim. "Bir gün seni en çok korkutan şeyi bulacağım. Bir gün, senin en büyük zayıflığını bulacağım ve o gün geldiğinde... seni onunla *mahvedeceğim*."

Titredim.

değildi.

Kızdığı zaman o kadar güzeldi ki.

Elimi bırakarak şişen ereksiyonumu yeniden düzenledim ve Victor'a sııttım. "Ofisine gitmeden önce oynamak için zamanım var mı, yoksa kendimi dizginlemem mi gerekiyor?"

Peter'ı bırakarak dik bir şekilde sallandı. "Sadece benim lütfumla hayattasın.

Kanıt ve nakit... Size o hayatı geri verecek tek şey bunlar." "Peki." Elim çektim. "O zaman şu işi bitirelim."

Victor kıkırdadı. "Tahtada birine göre çok ukalasın."

"Sadece tekneye geri döneceğimi bildiğim için." Göz kırptım. "Senin benzetmenle oynamak için tabii ki."

"Göreceğiz." Peter'a yumuşak bir gülümseme vererek, "Efendi K ile zor bir gece geçirdiğini biliyorum, evcil hayvanım. Sana yaptığı şeyin görüntülerini gördüm. Kurallarımın birini çiğnemiş olman hoşuma gitmiyor ve beni buna zorlamandan nefret ediyorum.

Değerli taşlardan oluşan mücevher kutumun tamamını cezalandırabilirim ama... bence yaptıklarını düşünmek ve iyileşmek için bir öğleden sonraya ihtiyacın var."

Peter sanki böyle bir teklifi daha önce hiç duymamış gibi gözlerini kırıştırdı. "Eh, emin misin?" "Emrimi mi sorguluyorsun?"

"Hayır, Sör V. Asla." Ayağa kalkan Peter gözlerini yere indirdi. "Ne yapmalıyım?"

"Sen nasıl istersen." Victor omuz silkti. "Bu geceye kadar hizmetten muafsin. Git uyu. Git güneşlen. İstersen yüzmeye git, umurumda değil. Senden tek istediğim sebep olduğun karmaşayı tekrar yaşaman ve daha iyisini yapmak için çabalaman." Victor yanağını okşayarak dramatik bir şekilde içini çekti. "Aslında, biliyor musun? Buradaki hava benim zevkime göre biraz fazla ciddi. Bence hepimiz biraz eğlenceyi hak ediyoruz."

Ily, ses tonunun altında yatan canavarlığı hissederek nefesini içine çekti.

"Bence bir hazine avına çıkmalıyız, sence de öyle değil mi?"

Peter yüzünün buruştuğunu gizleyemedi. "Evet, Sör V."

"Bunu ayarlama görevini sana veriyorum. Tipik ödülleri biliyorsun. Uygun gördüğün kadar ödül topla ve onları malikanenin etrafına dağıt. Ne beklediğimi biliyorsun." Peter'ın yakasını kavrayan kibar kişiliği kayboldu. "Ve sadece size ve kendinize fayda sağlayacak ödüller ekleyebileceğinizi düşünmeyin. Misafirlerim için de ödüller ekleyin lütfen. Aksi takdirde başka bir tartışma yapmak zorunda kalacağız."

Peter ürperdi. "Evet, Sör V."

Onu Victor elini pantolonuna sildi. "Bu arada, Ily'nin dün geceki tuhaf durumundan herhangi bir şekilde siz mi sorumluydunuz?"

Soru çok nazik bir şekilde ifade edilmişti ama içinde bir hançer titremesi vardı.

Peter, Ily'ye baktı. Ağızını açtı-

"Korkunun sağduyumun önüne geçmesine izin verdim," diye tersledi Ily. "O hiçbir şey yapmadı."

Victor sırttı. "Bilirsiniz, bir arkadaşta duyulan sadakatin bir Efendiye duyulan sadakate tercih edilmesi çoğu zaman en büyük acıya yol açar."

Burun delikleri alevlendi.

Victor, Peter'a dönerek kibarca, "Senin yasadışı eczanenden haberdar olduğumu biliyorsun, değil mi?" dedi. Peter beton gibi sertleşirken kıkırdadı. "Sakin ol. Bunun için sizi cezalandırmayacağım ya da yastık kılıflarınızda sakladığınız hapları bile almayacağım. Dr. Belford'un madde bağımlılığına tolerans gösteriyorum."

Kaçakçılık çünkü içinizden biri kendi kendine ilaç içtiğinde, misafirlerim her zaman ne kadar iyi seviştiğinizi söylüyor."

Aletini yeniden düzenleyen Victor omuz silkti. "Hatta birkaç gece önce Rachel bana geldiğinde de bir tanesine katıldım. Eğlenceliydi."

"I..." Peter söyleyecek bir şeyler aradı, kelimeleri bulamadı. "Ben, eh..." Ily'ye bir bakış fırlattı, sonunda cesaretini topladı ve ağzından kaçırdı, "Ily'nin izni olmadan ona ilaç verdim. Bu yüzden bu kadar garip tepki verdi."

Bekle, ne?

Onu yakından inceledim.

Bu yüzden mi kavga etti?

Neden ikimiz de birbirimizi

kırdık?

Bu tesadüfe kıs kıs güldüm.

Victor beni sarhoş etti, Peter da Ily'yi uçurdu.

Görünüşe göre bu iki bileşen bana özgür olmak için her derde deva mükemmel bir ilaç sağladı.

Bir ara tekrar denemeliyim.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Victor bilgece başını salladı, sonra Ily'ye döndü. "Sana ne verdi tatlım? Peki neden bu kadar kötü tepki verdin? Sadece benim için

Tabii ki kayıtlar. Zihinsel ve fiziksel sağlığınıza ilgileniyorum.

sağlık." Sanki bu onu gerçekten dehşete düşürmüş gibi iç çekti. "Tina bir keresinde benden bir şeyler sakladı ve nadir görülen agresif bir kanser türü olduğu ortaya çıktı. Keşke bana daha önce söyleseydi, onu tedavi edebilirdim."

"Belki de hastalığı özgürlük bileti olarak almıştır?" Ily tısladı. "Ölmekten çok daha kötü şeyler var."

Peter ona uyarıcı bir bakış attı.

"Evet, var." Victor başını salladı. "Bu yüzden ben bu kadar samimi ve bağışlayıcı davranırken bunu aklından çıkarmamanı öneririm. Hâlâ yeni olduğunu biliyorum ve Henri'nin yalanlarının gerçekliğini gördüğün için o ateşin büyük olasılıkla yeniden ortaya çıkacak, ama sana tavsiyem uzun uzun düşünmen. tartışmacı."

"Ne var biliyor musun? Sen de siktir git. *İkinizin de canı cehenneme.*" Ily burnunu çekerek bana ateşli bir bakış fırlattı.

Elim titredi ama Victor sadece kıs kıs güldü. "Bir gün, evcil hayvanım. Bir gün. Hatta belki birlikte."

Yutkundu.

Sinirlerim tepeme çıktı. Victor benimle bir Ily sandviçini paylaşacağını düşündüyse, Q'nun servetini istiyorsa birkaç şartım ve koşulum olduğunu öğrenecekti.

"Yani?" Victor iki mücevher arasında bir ileri bir geri baktı. "Ily'nin tepki vermesine neden olan ilaç neydi?"

Peter ellerini kavuşturdu, sorulduğunda cevap vermeye alışkındı. "Psi'ydi -."

"Neden?" Ily araya girdi. "Bunu bana karşı bir silah olarak kullanabilmek için mi?"

Her yaramazlık yaptığımda bana ilaç mı vereceksin?"

"Buna Henri karar verecek." Victor omuz silkti. "Ya da gelecekte sizi hangi Efendi yönetiyorsa ona. Ben sadece neyin öldürebileceğini ve sakat bırakabileceğini bilmek istiyorum. Alerjilerim yüzünden mücevherlerimi öldürmeye niyetli olduğumu mu sanıyorsunuz? Rachel ve Colin hakkında tuttuğum notların, onların yer fıstığı ve Susam intoleransları onları öldürmek için alçakça bir komplo mu?"

"Senden hiçbir şey beklemezdim." Ily kollarını kavuşturdu, çıplak olduğunu ya da kanlı parmak izlerimin hâlâ üzerinde olduğunu umursamıyordu.

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum ve belki de sen bunu bir uyarı olarak almalısın." Victor fazla beyaz ve geniş sırttı. "Şimdilik, Henri'ye nihayet güvenilip güvenilemeyeceğini görmek için sabırsızlanıyorum, o yüzden... bunu başka bir gün öğrenirim."

Peter'ın çıplak omzunu okşayarak ekledi, "Bu gece harika bir hazine avı bekliyorum. Ve unutmayın. Yerini kabul eden ve efendilerine saygı duyanlara iyi şeyler gelir."

"Evet, Sör V."

"Aferin oğlum." Victor'un eli geri çekildi. "Arkadaşlarıma şimdilik sınırların dışında olduğunu söyleyeceğim. Hatta bu emre uymayan olursa bana haber vermek için var."

Peter'yanakları doğal esmerliğinin altında pembeleşti. "Teşekkür , efendim. V."

"Şimdi git." Bileğini sallayarak onu başından savan Victor Gözlerini Ily'nin üzerine dikti. "Görüyor musun, evcil hayvanım? Bir mücevher sevgimi kazandığında ne kadar cömert olabildiğimi görüyor musun?"

Peter oradan ayrılıp şatonun içinde gözden kaybolmadan önce yüzünü buruşturdu.

Ancak o gittikten sonra dişlerini göstererek cevap verdi: "Nezaketi başka bir kontrol biçimi olarak kullandığını görüyorum."

"Senin bu gerçek halini mi yoksa yeni efendisinin bir polis olduğuna inandığı için rol yapan halini mi tercih edeceğimi bilemiyorum." Victor kıkırdadı. "Dün çok daha sessiz ve uysaldın."

"Dün bir yalana inandım."

"Evet, sanırım öyle. Yazık oldu."

Cebinden deri bir tasma çıkarıp bana fırlattı. "Onu bizimle getir. Eğer söylediğin kişiysen, sanırım onu yakınında tutsan iyi olur. Önünde uzun bir görev var Henri. Fısıltılar ve yalanlar sayesinde doğrudan itaatkâr köleye atladın. Ama bugün, itaat etmeyecek.

Bugün dövüşecek ve onu nasıl kıracağınızı görmek için sabırsızlanıyorum."

* * * * *

Victor'un ofisinin eşiğinden adımını atarken Ily'nin ağzı isteksiz bir huşu aralandı.

Ben iki milyon avroyu havale ederken onu Victor'un uzandığı düğmeli deri kanepeye doğru yönlendirirken tasma yakasından çekiştirilerek avucumun içine doğru kıvrıldı.

O parayı onu mayıs direğinde beceren kişi olmak için ödemiştim.

Şimdi hayatımın sonuna burada kalıp onu becerme hakkının bedelini ödemek üzereydim.

Ne gariptir ki dün ona dokunmaktan bile , şimdi *her yerine* dokunmak için içimde taştan *bir* istek duyuyordum.

"Onu oturt Henri ve buraya gel." Victor çok uzun çalışma alanının ortasındaki sandalyeyi çekti. Bir uçtaki dört bilgisayar ekranına güç verme zahmetine girmedi ya da diğer uçtaki dizüstü bilgisayarı çevirmedi bile. Sadece masanın altına eğildi, yumuşak bip sesleri çıkaran bir kod yazdı ve güçlendirilmiş bir çekmece açıldı.

Scrambler'ı orada mı tutuyor?

Merakım alevlendi. Hâlâ Q'nun sözlerini yerine getirmeye çalıştığım için değil.

Saçma bir görevdi ama burayı ölü bir teknoloji bölgesiyle gizlemek oldukça dâhiceydi. Bir daha asla çevrimiçi olamayacağım düşüncesi, huzur için ödenecek küçük bir bedeldi.

Ily'nin tasmaını bırakarak kanepeyi işaret ettim. ". .
Konuşma."

"Üşüyorum," diye mırıldandı buzderinin üzerine tünerken. Taş şatoda yürüdükçe meme uçları koyu pembe buz küplerine dönüşmüştü. Victor'un pelüş ofisinin kapısından içeri gün ışığı sızıyordu.

Avlusuna hırlayan gargoyller ve ağlayan meleklerle çıkıyordu, ancak kalenin iç sıcaklığı kutup sınırındaydı.

"Sana söyleneni yaparsan ve baş belası olmazsan, işimiz bittiğinde sana giyecek bir şeyler alırım."

Bir çeşit küfür savuracakmış gibi baktı ama sonra gözlerini indirdi ve başını salladı.

Kalbim bu itaat karşısında tekmeledi.

Benim horoz kalınlaştı-

"Henri. Şimdi," diye emretti Victor, gizli çekmecedan bir cep telefonu çıkardı.

Ily'ye son bir kez daha bakarak kalın altın halının üzerinden ona doğru ilerledim. Artık öğrenilme korkusuyla savaşıyor, yeni derimin içine daha da gömülüydüm. "Benden ne yapmamı istiyorsun?"

Beni bir an görmezden gelerek telefonla oynadı. Rehberinde gezinirken görmediğim bir ismi seçti, sonra ayağa kalktı. Elimi tutarak avucumun içine itti. "Bu arada, dün gece ofisime girip karıştırıcıyı kapatarak intihar etme görevin var ya? Asla işe yaramazdı. Nedenini bilmek ister misin?"

Elim telefonun etrafına dolandı. Hat açıldı ve Victor'un seçtiği kişi hafifçe çalmaya başladı. "Neden?"

"Çünkü karıştırıcı burada değil. Kalemde değil. Benim adamda bile değil. Yukarıda." Altın kabartmalı tavanı işaret etti.

"Nereye kadar?" Kaşlarımı çattım. "Az önce adanızda olmadığını söylediniz, o halde çatıda olamaz."

Victor içini çekti ve omzumu sıktı. "Hızlısın Mercer. İşte bu yüzden senden hoşlanıyorum."

Durdum, düşündüm. Ama çınlama kesildi ve avucumdan belli belirsiz bir ses yankılandı.

Dondum kaldım.

"Bunu alsan iyi olur." Victor kıkırdadı. "Oh, ve karıştırıcı bir uyduda. Uzayda ve dünyanın dönüşünde evimi takip etmek üzere programlandı. Sadece bir kod onu kapatabilir ve kodu sadece ben biliyorum. Hiçbir yerde yazılı değil. Bilgisayarlarımın hiçbirisi tarafından erişilemez. Uyduya bağlanan ve dışarıya arama yapılmasına izin veren tek telefon bu ve o bile başka bir kodla sınırlandırılmış durumda. İnternetim uydudan geçiyor ve dünya çapında ağa bağlanmadan önce şifreleniyor. Gördüğünüz *gibi dostum*.

Başarısız olduğun için kendini hırpalama. Kardeşinin kirli emirlerini yerine getirmeyi kabul ettiğin anda başarısız oldun. Onun kaltağı olamayacak kadar akıllı ve dürüst olduğun için kendini kötü hissetme."

Yanağımı küçümsemek yerine şefkatle okşayarak, güneş ışığı birikintisi içindeki gri deri koltuğa yayılmak hareket etti. "Şunu al. Onlar telefonu kapatmadan önce."

Telefonu kulağıma götürdüğümde kalbim hafifçe çarptı. "Alo?" "*Bonjour?*" kadınsı bir ses kusursuz bir Fransızca ile cevap verdi. "*Je pensais que personne n'était là. Puis-je vous aider?*" (Kimsenin orada olmadığını sanıyordum. Size yardım edebilir miyim?)

Kalbim Victor'un konuşması yüzünden hâlâ küt küt atarken ana dilime geçtim. "*Qui... qui est-ce?*" (Kim... kim bu?)

"*Qui?*" (Sen kimsin?)

Keskin, neredeyse ilkel sesi hafızamı canlandırdı.

Sikeyim.

Suzette.

Q'nun hizmetçisi.

sadece bir kez karşılaşmıştım ama bana sevdikleri için ölümüne savaştan cesur bir kadın gibi gelmişti.

Victor'a bir bakış attım.

Tanrım, eli nereye kadar uzanıyordu?

Telefonunda kardeşimin ev numarası vardı. Muhtemelen adresi ve tüm alerjileri de vardı.

Victor çenesini kavrayıp dirseğini koltuğa dayamadan önce iki parmağıyla beni selamladı.

Ağır ağır otururken burnumun kenarını sıktım ve bir daha Victor'un evinden dışarı adımımı atamayacağım bir konuşma yapmaya hazırlandım. tekrar kale.

"Hoparlörü aç," diye fısıldadı Victor. "Quincy'nin seni gerçekten tanıyıp tanımadığını öğrenmek istiyorum." Sanki o da bu sabahki eğlencenin içindeymiş gibi Ily'ye bakarken sırtıttı. "Gördüğün gibi sesinden anlayabileceğim. Hazır mısın tatlım? Seni beceren adamın gerçekten Mercer soyundan gelen bir canavar olup olmadığını öğrenmeye hazır mısın?"

Onu görmezden gelerek *telefonu* hoparlöre aldım ve Suzette'e, "*Passez le téléphone à Q...s'il vous plaît. Je dois parler à mon frère.*" (Telefonu Q'ya ver... lütfen. Kardeşimle konuşmam gerek.)

"Henri?" Sesi cam kıran oktavlara yükseldi. "*Est-ce vraiment toi?*" (Bu gerçekten sen misin?)

Adımı annemin gibi söyledi. Hen Ree yerine

Onn Ree.

"Evet, öyle. Fazla vaktim yok ve Q ile konuşmam gerek. Orada mı?"

"Eve yeni geldi!" Mutlu bir kıkırdamayla beni taklit ederek İngilizceye geçti. "O ve Tess, Lino'yu bir keçi seçmesi için komşu çiftliğe götürdüler. Tess ona tavuk, ördek ve teke hakkında bir kitap okuduğundan beri bir keçi istiyordu."

Eski benim hayali çekiştirmeleri kalbimin içindeki kafese çarparken sertçe yutkundum. Canavar oynamak için ortaya çıktığında, insan kısmı sıkıca kilitlenmiş gibi görünüyordu. Daha iyisini bilmesem, göğsümdeki ağrıların ihanetin başka bir seviyesi olduğunu söyleyebilirdim.

Boğazımdaki ani kayaların arasında konuşmakta zorlandım. "Benim bir *amca* olduğumu mu söylüyorsun?"

Suzette durakladı. "Ah..." Bir süre hiçbir şey söylemedi, sonra aceleyle, "Q yemeğe geldiğinizde hiçbir şey söylemedi çünkü oğullarına karşı son derece korumacı. Bunu kişisel algılama."

Başka nasıl alabilirdim ki?

Lanet olsun.

Doğru kararı verdiğimden emin değildim ama artık emindim.

Onu ve mükemmel ailesini sikeyim.

Onu ve taparcasına seven güzel karısını sikeyim. Onu ve sevgili oğlunu sikeyim.

Onlara ihtiyacım yoktu.

Onun sadece hayal edebileceği bir şeye sahiptim - hiçbir kısıtlama veya pişmanlık olmadan gerçek olma özgürlüğü.

"Henri?" Q'nun sesi sanki telefonu Suzette'in elinden çekip gibi hattan aşağıya fırladı.

Adımı söylenmesi gerektiği gibi telaffuz ederek *hepsinden* nefret etmeme neden oldu. Görünüşe göre bana Onn Ree diyen herkes beni umursamıyordu ve ben de bitmişim.

Öfke oluştu.

İnanılmaz, *dayanılmaz* bir öfke.

"Her şey yolunda mı?" Q sordu. "Güvende misin? Takip cihazı çalışmıyor ve korktum-"

"Neyden korktun? Kendimi öldürteceğimden mi?" Öfkemi hırladım. İçimde barındırdığımı bile bilmediğim bir öfke. Sinsi ve son derece sakın olan öfke, köpürmek için sadece bu anı bekliyordu.

Nefesini içine çekti.

Bir an için ikimiz de konuşmadık.

Sonra diplomasıyı ve sakinliği seçti. "? Seni almaları için bir ekip göndereceğim. Kuyumcu Usta ile ayarladığınızı söylediğiniz toplantıya ne oldu? Onunla görüştün mü?"

Victor'a bir bakış attım.

O da sırtarak karşılık verdi.

"Oh, onunla tanıştım. Victor Grand tam da tarif ettiğiniz ." "Onun adasına mı gittin?"

"Evet."

"Ve dönmene izin mi verdi? ?" Sesi karardı. "Sana güvenmesi için onu ikna etmek için ne yapman gerekiyordu?"

"Hangi köleyi becermek zorundaydım demek istiyorsun?"

Hat titriyor gibiydi. "Onlardan birine dokundun mu *kardeşim*?"

Bakışlarımı odanın diğer ucundaki Ily'ye kilitledim. Altın rengi gözleri yaşlarla parıldıyordu ama tuzlu sıvı kalın siyah kirpiklerinin arasında sıkıca hapsolmuştu.

Aramızdaki tüm anların bir parıltısı.

Onu ilk gördüğümde verdiğim içgüdüsel tepki.

Ruhu için ona para teklif etmekten duyduğum tiksinti.

Victor'un çarpık müzayedesinde onun için teklif verirken duyduğum arzu.

Victor boğazımdan aşağı alkol dökerken mutlak çaresizlik. Ve son olarak, burnuma tekme atarkenki dayanılmaz özgürlük. Bir hatıra defteri gibi, unutulmaz evrimlerden oluşan bir Rolodex.

Sandalyeye geri oturdum, karalama defterini yırttım ve konfetileri kardeşimin yüzüne doğru patlattım. "Bir kızla tanıştım. Tatlı, masum, *harika* bir kız. Tek bir bakışla onun farklı olduğunu anladım ve eğer daha iyi, normal biri olsaydım, kim bilir? Belki bir gün karım olurdu. Ama Babamın lanetli oğlu olduğum için ona kur yapmak yerine onu çaldım. Ruhunu bana satması için ona senin parandan bir milyon avro teklif ettim ve... o da anlaşılmayı kabul etti. Onu Victor'a verdim ve o da adasını açtı."

Q'nun eşdeğer öfkesi hattan aşağıya doğru çatırdadı. "Anevrizma geçirmemem için az önce söylediğin her şeyi göz ardı ederek, ona sadece bir milyon teklif ettiysen, neden

İki kişilik bir işlem fark ettim mi?"

Hesabımı izleme konusundaki katı şartını hatırlayarak irkildim.
Ne harcadığımı görebilecekti ama harcamamı engelleyemeyecekti.

Bu öğleden sonra bakiye sıfırlandığında kötü bir şok yaşayacak. "Çünkü onu Victor'a ben verdim."

"Sen ne?"

Victor homurdandı ve kalçasını tokatladı, harika vakit geçiriyordu.

"Lanet paramı lanet olası bir *kaçakçıya* mı verdin? *Es-tu fou putain!?*" (Delirdin mi sen?!) diye kükredi Q, sesi ofisin her köşesinde yankılanıyordu.

"Hayatımda ilk defa kafam rahat aslında." Kot pantolonuma tırnaklarımı geçirdim. " bu sonra anevrizma geçirmenize ramak kaldıysa, gerisini anlatmama izin ." Gözlerimi Ily'den uzak tutarak

Victor, mırıldandım, "Onu becerdim. Onu sahiplendim. Onu bir çarmıha bağladım ve kanını akıttım. Ve ne oldu biliyor musun? Hayatımın en güzel gecesiydi. Tüm o lanet yalnızlık... tüm o mücadele... hepsi gitti. Ait olduğum yeri buldum ve tam burası. Kendime ait bir köleyle. Beni memnun ettiği sürece saklayacağım bir mücevher."

"Hâlâ orada mısın?" Q sordu, aldatıcı bir yumuşaklıkla. "Grand ile birlikte. Şu anda mı?"

"Gerçekten de öyle." Victor sandalyesinden kalktı ve yanına geldi. "Merhaba, eski düşmanım. Sanırım oğlun için tebrikler sıraya girmiştir. Çoğaldığını bilmiyordum. Bunun ne büyük bir zevk olduğunu anlatamam-"

"Siktir ," diye tükürdü Q. "Güvende olduğunu mu ? Seni asla bulamayacağımı mı?"

Tekrar düşün. Seni bulacağım, Grand. Ve bulduğumda-"

"Bana ulaşmak için kendi akrabalarını öldürmek zorunda kalacaksın."
Victor güldü. "Bunu yapabileceğini mi sanıyorsun?"

"O çoktan öldü," diye tısladı Q. "Bunu kapımın eşiğine takılıp düştüğü gece yapmalıydım. Önemli değil, onun çürümüş kalbinden beslenmek için sabırla bekleyen bir gül ağacım var."

Hiç ürkmedim.

Umurumda
değildi.

Bana kalırsa bu konuşma yapması gereken her şeyi yapmıştı.

Q aile olduğumuzu açıkça belirtmişti ve şimdi o piçle bir daha asla konuşmak istemiyordum.

"Son bir sözün var mı Vic?" Gözlerimi kaldırdım.

Victor masanın üzerine eğilmiş, düşünüyordu.

İkimiz de Ily'nin kanepedeki yerinden fırlayıp odanın diğer ucuna uçtuğunu görmedik.

"Yardım edin! *Lütfen yardım edin!* Benim adım Ilyana Sharma. Babam Londra'daki Royal Brompton Hastanesi'nde kardiyolog. Lütfen Krish'e benim-"

Victor ona elinin tersiyle vurdu.

Telefona doğru uçmaktan geriye doğru uçmaya geçti.

Sırt üstü yere düştü, nefese, soluk soluğa ve gözleri faltaşı gibi açıldı.

Kıvranırken ve boğulurken altın halı onu kucakladı, elleri kalın telleri pençeledi.

Ayağa fırladım ve onun yanına koştum, Q'yu tamamen unutarak, "Senin için geliyorum, Ilyana. Seni bulacağıma ve sana yaptıkları için kardeşimi öldüreceğime yemin ederim."

Hat kesildi.

Telefonu fırlatıp attım.

Hafifçe titreyen ellerimle İly'yi kollarımın arasına aldım ve homurdanarak ayağa kalktım.

Hâlâ nefes almak için çırpınıyordu; kuş gibi soluklarının arasından konuştum. "Parasının geri kalanını sabah sana transfer edeceğim. Ona ait olanın tek kuruşunu bile istemiyorum. Ama... bir milyonu onun. Tanıştığımız gece ona söz vermiştim ve borçlarımı ödemeye niyetliyim, özellikle de onun ruhunun her parçasını talep edeceğimi düşünürsek."

Victor telefonu yavaşça yerden aldı ve dokundurdu. "Sen onurlusun. Bir arkadaşta bunu severim. İsteğini kabul edilmiş say."

"Güzel."

"Bu..." Bir kaşını kaldırdı. "İlginç bir konuşmaydı." "Tatmin oldun mu?"

Başımı eğdim ve Ily'yi kollarımda biraz daha yukarı kaldırdım. "Gidecek başka bir yerim olmadığı ve olmayı tercih edeceğim başka bir yer olmadığı için memnun musun?"

Uzun bir süre beni, kollarımdaki Ily'yi inceledi, sonra bakışlarında tuhaf, yumuşak bir şefkat belirdi. "Biliyorsun Henri... Ben de yalnızlığı iyi bilirim. Bu bir lanet, görüyorsun. Bir lanet

Dünyanın gerçekte ne olduğunu farkına varanlar."

Kaşlarımı çattım. "Diğerleri dünyayı nasıl görüyor?"

"Bir eş bulmayı, bir sürü çocuk sahibi olmayı, bir ev, bir ipotek, bir evcil hayvan ve ömür boyu sürecek bir vergi faturasıyla kendilerini zincirlemeyi Tanrı vergisi hakları olarak görüyorlar. Bunu istemeyenler ya da önceden programlanmış bu kalıba uymayanlar için sonsuza dek kenar mahallelerdeyiz... yalnızız."

Ily öğürdü ve sonra ilk doğru nefesini içine çekti.

Hiç düşünmeden onu salladım, şefkatim de şehvetim kadar şiddetliydi. "Demek bu yüzden kendi dünyanı yarattın? Bu adada mı?"

"Aynen öyle." Bize doğru gelen Victor, benimkini avuçlamadan önce Ily'nin yanağına şefkatli bir öpücük kondurdu. "Senden hoşlanıyorum Henri. Zorlu başlangıcımıza rağmen, sonunda ışığı gördüğüne inanıyorum. Ve on yıllardır ilk kez kendimi bir başkasında görüyorum. Diğer tüm konuklarım mı? Onlar bu cennette bile peşimi bırakmayan yalnızlığa geçici bir çözüm. Bana senin halimi hatırlatıyorsun. Bana ütopyamı bırakabileceğim çocuklarımın olmadığını hatırlatıyorsun. Bana daha çok şey olduğunu hatırlatıyorsun.

hayat eğlence ve sikişten daha önemlidir."

Geri adım atarak neredeyse bilinçsizce omuz silkti. "Seni öldürmek zorunda kalmadığıma sevindim."

Yarı gülümsedim, Ily kollarımda ağırlaşıyordu. "Evet, ben de."

"Hâlâ evde özgür değilsin." Yüzüme doğru bir parmak salladı. "Bu olacak Sana tamamen güvenmem yıllarımı aldı ama sen beni kendi kanından ve canından birine tercih ettin. Ben de bundan etkilenmeden edemiyorum. Ve böylece..." Masasına geri döndü ve telefonu . "Gerçekte olduğun kişi olmaya devam et Henri Mercer. Sadece karanlık ve rahatsız edici yanlarını değil, tüm yönlerini paylaş. Savunmasız olmanıza izin verin. Mutlu olmana izin ver. Ve belki de... bir gün, kazanmak için çok uğraştığınız ömür boyu üyelik çok ama çok daha fazlasına dönüşebilir."

Sustum. "Bu ne anlama geliyor?"

İçini çekti ve basitçe şöyle dedi: "Bir varise var, değil mi? Eninde sonunda."

Ily öksürerek nefes aldı; ben de tökezleyerek geri çekildim. Beni vurmasına saniyeler kalmış bir adamdan gelen kabullenme yumruğu, sanki soluk soluğa kalan benmişim gibi hissetmeme neden oldu.

Nasıl cevap vereceğimi bilemeden, son birkaç uykusuz gecenin ağırlığı, onlarca yıllık taklidin yorgunluğu, her şeyi kaybetmenin ve çok farklı bir gelecek kazanmanın acısı beni boğmak için o anı seçti. "Bana güveniyor ?

günün geri kalanını mücevherimle geçirmeme izin verecek kadar mı? Yalnız... odamda?"

Dizüstü bilgisayarını açtı ve dalgınca başını salladı. "Evimde tam yetkiye sahipsin, *dostum*. Kaçış olmadığını biliyorsun... Scrambler ya da kardeşin tarafından. Kendi seçiminizle buraya kilitlendiniz." Başını kaldırdı ve gülümsedi. "Artık sizden hiçbir şey talep etmeyeceğim ve istediğinizi yapmakta özgürsünüz. Para meselesini başka bir gün halledebiliriz."

Başım la teşekkür ettim.

Başka bir şey söylemeden Ily'yi merdivenlerden aşağı taşıdım, odama girdim, kapımı tekmeleyerek kapattım ve onu zarif bir şekilde yatağa yatırdım.

Dokuzuncu Bölüm

.....

Ily

ÜÇ GÜN BOYUNCA UYUDUK.

Yorgunluk ikimize de geldi ve bizi aşağıya, iğrenç, yapışkan pençesine doğru itti. Onunla savaşmaya çalıştım. Yataktan sıvışıp mücevher odasına dönmek için yeterli gücü toplamaya çalıştım ama Henri beni cam kırıkları gibi yatağına yatırıp gardırobundan bir siyah tişört daha çıkardığı ve altına girmem için yorganı geri çektiği anda gözlerimi açık tutamadım.

Saklanmak için tuvalete gitmedi. Bana dokunmadı ya da canımı yakmadı.

Sadece kot pantolonunun düğmelerini açtı, boxer'ına kadar soyundu ve sonra yanımdaki yatağa girdi.

Benden daha çabuk uykuya daldı.

Boğazını bir şeyle kesebileceğim birkaç saniyem vardı. Belki makyaj aynasını kıran bir cam parçası ya da komodinin üzerine bırakılmış kol düğmelerinin sivri iğneleri bile olabilirdi.

Ama sonra her şey karardı. Ve ben uyudum.

* * *

Öğle ve akşam yemeklerinde uyuduk.

Kendimizi rahatlatmak ve biraz su içmek için bulanık gözlü ve sessiz bir şekilde tuvalete doğru tökezledik.

Uyanık kalmaya çalıştık ama duygusal ve fiziksel tükenmişlik bitmemişti.

Düşmanımın yanında uyudum ve hiç umursamadım.

İkinci gecenin sonunda, oda servisi sipariş edecek kadar kendimize geldik. Yakıcı bir sessizlik içinde, en mantarlı ve balkabaklı risottoyu mideye indirerek yedik. Taze peynirli ekmek midemi karbonhidratla doldurdu ve ben daha ne olduğunu anlamadan tekrar derin bir uykuya daldık.

Bilinçsizce, yan yana, yeni bir şafak parlayana ve güneş yavaş yavaş zayıflatan yorgunluğumuzu iyileştirene kadar.

*

Kendime Henri'nin düşunu ısmarladım.

Uyandığımda sırtı bana dönüktü ve tek boynuzlu at katili goblinin yanındaki saatin öğlenin çok uzakta olmadığını ima ettiğini fark ettim.

Hiç bu kadar uzun ve derin uyumamıştım.

Birkaç gündür uyumadığım için mi, yoksa yaşadığım dehşet ve kalp acısı yüzünden mi bilmiyorum ama buharlı, yakıcı damlacıkların altında dururken, Samuel'le tren istasyonuna gidip tünelden Paris'e doğru yola çıktığımdan beri hiç olmadığım kadar kendimi iyi hissediyordum.

Bir ömür önce.

Geçmiş bir
dünya.

Yüzümü ağır akıntıya doğru eğerek iç çektim.

O Q denen adam beni yeterince iyi duydu mu? Babamı bulmuş ve olanları ona anlatmış mıydı? Beni ve diğer köleleri bulmak için yola çıkmış mıydı?

Üç gün uzun bir süreydi.

Üç gün, cinsel kölelik ile özgürlük arasındaki fark olabilir.

Tenim farkındalıkla karıncalandı.

Soluma baktığımda Henri'nin beni izlediğini görünce sıçradım. Gri gözleri keskin ve vahşiydi, artık uykudan bulanık değildi.

İçgüdüsel olarak kollarımı kaldırıp göğüslerimi kavradım ve kalçalarımı onun göremeyeceği şekilde çevirdim. Ama sonra hatırladığım bir şey beni ürküttü ve ellerimi indirdim.

Her şeyi görmüştü. Her şeye dokundu.

Onun yalanlarına kandıığım gerçeği - beni acı içinde bırakan yalanlar Beni başkalarının elinden kurtarmış olması ve bu yerde bana kutsanmış bir balayı yaşatmış olması gerçeğini değiştirmiyordu.

Evliliklerini sapkınlar gibi aşk ve neşe içinde tamamlayan çiftlerin aksine, bu evlilik tek bir dokunuş olmadan sağlamlaştırılmıştı. Üç gece boyunca uyumaktan başka bir şey yapmadık. Rüyalarımızda, ben onun olmuştum. Kabuslarımızda, o beni satın almıştı.

*Ondan
nefret
ediyorum.
Boş ver
onu.*

Parmaklarımı korkunç yakamın altında gezdirerek klostrofobi hissine kapıldım. İşlemi kelepçelerimle tekrarlayarak, tüm yıkama boyunca onu görmezden gelmeyi başardım.

Ancak sabundan kurtulduktan ve dışarı çıkmaktan başka yapacak bir şeyim kalmadıktan sonra cesaretimi toplayıp onunla yüzleştirdim.

Dondum kaldım.

Çok yavaş bir şekilde iç çamaşırlarını çıkardı, köşeye fırlattı ve duşa girdi. Devasa yağmur başlığı ve bank oturağı olan geniş, siyah fayanslı alan, içeride sadece ben varken kavernöz gibi görünüyordu.

Şimdi, küçük bir hapishane gibi hissettiriyordu.

Etrafıma uzanıp sebilden avuç sabun aldığı anda tenim karıncalandı.

Ellerini kollarının altında, yontulmuş göğsündeki seyrek kılların üzerinde ve aşağıya, sertleşen sikine doğru gezdirirken buharlı sıcak havaya hanımeli ve jojoba kokusu yayıldı.

Başka tarafa

bak, Ily. Şimdi

başka tarafa

bak. Denedim.

Gerçekten.

Ama gözlerim onun yumruğuna yapıştı. O kendini zorladıkça nefesim kesildi. Herhangi bir gevşeklik belirtisi kadife kaplı çeliğe dönüşürken kalbim ölmekte olan bir şey gibi çırpındı.

Beni iterek akıntının altına girdi, sıcaktan tısladı ve sonra duş başlığından buz sarkıtları damlayana kadar akıntıyı kıstı.

Nefes nefese kaldım ve cam kapıya doğru koştum.

Sadece, eli kelepçeli bileğime dolandı.

Parmakları sıkışıp nabzıma baskı yapınca irkildim. Yine de tek kelime etmedi.

Tek bir tane bile.

Beni tuttu ve karda duruladı, sonra suyu tekrar sığağa çevirdi ve beni altına çekti.

Beni soğuk fayanslara bastırıp elini bacaklarımın arasına indirdiğinde sıçradım.

Tek bir parmağım beni bulup duşa ıslanmış kıvrımlarımdan geçip içeri girdiğinde parmak uçlarıma fırladım.

Yüce Tanrım.

İstila. İzinsiz

giriş.

Beni okşarken dişlerimi sıktım.

Parmağını kancaya takıp o vefasız, kandırılmış noktayı bulduğunda karşılık vermedim.

Gidecek başka bir yerim olmadığını bilen bir adamın tüm küstahlığıyla dokunmaya devam ederken karnım sıkıştı.

durgun sessizlik ve lanetli sinerjinin ağırlığı kalbimin daha da çarpmasına neden oldu.

Boynunu eğerek ağzını boğazımdaki damara bastırdı.

Beni öpmek mi yoksa ısırarak mı istediğini bilmiyordum ama tüm duyularım dudaklarının okşadığı yere yöneldi, bir parmağı iki parmağa dönüşürken çırpındı ve *hâlâ* konuşmadı.

Elini bacaklarımın arasında salladı, bu sırada siki onunkinin arasında ağır ve aç bir şekilde asılı duruyordu.

Boynumdan çekilip gümüş bakışlarıyla beni esir aldığı anda, yükselen buhar kalınlaşarak yüzünü gizledi.

Tüm dürtülerim ve kendimi korumam bana yere bakmamı emretti. Eğilmemi, diz çökmemi ya da onu üzerimden uzaklaştırmak için bir sürü şey yapmamı.

Ama parmakları içimde gezinirken ondan gırtlaktan bir inilti geldi ve vücudum sonunda cevap verdi.

Benim isteğim dışında.

Doğru ve yanlışın dokusuna karşı. Becerikli dokunuşuyla ıslandım.

Karıncalanmalar ve çekiştirmeler üzerinde hiçbir gücüm yoktu.

Beni daha derine, daha sert bir şekilde çalıştırırken, eli o mükemmel ritimde pompalarken, başparmağı klitorisimi bulurken ve beni daha derine, daha derine, yüce bir paramparça vaat eden bir girdaba zorlarken yanaklarım alev aldı.

Bileğini tuttum ve onu durdurmaya çalıştım.

Tendonları tutuşumun altında esnedi ama hiç durmadı.

Parmakları içime girip çıkmaya devam ediyordu.

Beni parmak uçlarımda yükselmeye zorlarken bakışlarımız kilitlendi, kaçamayacağımı biliyordum. Çılgılık atamayacağımı. Bunu durduramazdım.

Önceki birlikteliklerimizin tecavüz olmadığı konusunda doğru söylüyor olabilirdi ama artık onun gerçekte kim olduğunu biliyordum.

Ve bu... bu istenmiyordu.

Ona hayır demek için ağzımı açtım. Bu kelimenin herhangi bir gücü olup olmadığını görmek için. Ama eli dudaklarıma kenetlendi ve başını salladı.

Üç gün içindeki ilk iletişim.

Korkunç bir canavarın sinsiliğiyle yanağını yanağıma bastırdı ve "Ellerinin ve dizlerinin üzerine çök, küçük kabus" diye nefes aldı.

Parmaklarını kaldırıp duştan çıkıp askıdaki havlulardan birine uzandığında gözlerim parladı. Altına getirdiğinde kaşlarımı çattım. sprey ve sıcak damlacıklar anında onu boğdu ve pelüş beyaz pamuğu vıcık vıcık yaptı.

Yere vurarak işaret etti. Bir daha konuşmadı.

yoktu.

İkimiz de Efendi'nin kim olduğunu biliyorduk ve bir elini omzuma sıkıştırıp beni aşağı iterken ona tekrar lanet ettim.

Ve aşağı.

Ve aşağı.

Havlunun üzerine diz çökene kadar beni itmeyi bırak.

Diz çöktüğüm anda beni çevirdi, sonra enseme bastırarak beni öne doğru itti.

Savaşmayı düşündüm.

Bacaklarını altından çekip tekmelemek ve ağır bir düşüşle onu öldürmek için pek çok senaryo hayal ettim. Duş başlığını kapıp boğazına tıkmayı hayal ettim. Onu havluyla boğma ya da sabunluk ile öldüresiye dövme hayalleri ile kendimi eğlendirdim.

Ama tüm bunlar güç ve hız gerektiriyordu. Ve beni çoktan dizlerimin üzerine çöktürmüştü.

Ve dışarıda, onun gibi yüzlercesi daha gizleniyordu.

Ve her biri bana zarar vermek için seve seve yer değiştirirdi. Daha kötüsü neydi?

Daha önce içime girmiş adam tarafından becerilmek mi yoksa yeni biri tarafından becerilmek mi?

Beni daha az ne kırabilir?

Hiç yalan söylememiş bir adam tarafından kaçırılmak mı yoksa bana umut veren adam tarafından kaçırılmak mı?

Umutsuz bir iç çekişle elini tutmayı bıraktım ve öne doğru eğildim.

Kaygan fayansı kavradım. Dizlerim havlunun yastıklamasına minnettar.
Ağır su kürek kemiklerimin arasına çarptı, biraz fazla sıcaktı,
Sıcak acının dikenleri.

Damlayan saçlarım dolanıyordu ve arkama bakmayı reddediyordum. Ne kadar sert olduğunu görmeyi reddettim.

Beni becermek için ne kadar çaresiz olduğunu.

Başka bir havlu kaptı, ıslak tokadıyla tüyleri diken diken oldu ve dehşete kapıldı.

Arkamda dizlerinin üzerine çökerken duyduğu ürperti beni başka bir yerde olmak için yalvarttı.

Parmakları beni tekrar buldu, hazır olup olmadığımı test etti, beni hazırlamak için en azından biraz düşünmeme izin verdi.

Bu onun için, seni aptal.

Islak ve sıcak bir şeyi becermek başka bir şeydi. Kuru ve soğuk bir şeyi becermek tamamen başka bir şeydi.

Ani bir hıçkırıkla boğuldum.

Frijit.

Sam o kelimeyi kullanmıştı.

Onun suçlamasının başıma gelebilecek en kötü şey olduğunu düşünmüştüm.

Şimdi o gece kulübüne geri dönüp aptal eski sevgilime teşekkür etmek için her şeyimi verirdim. İsim takıp beni özgür bıraktığı için ona teşekkür ederim. Bana cinsel hünerlerinin söylenmesinin dünyanın sonu olmadığını gösterdiği için teşekkür ederim.

şişme bebekten daha kötü çünkü her şeyimi verirdim.

Bir daha asla seks yapmamak için.

Henri'nin parmakları geri çekildi ve kaygan bir şekilde kalçama indi. Geçmişte yaptığı gibi beni okşadı.

Daha önce, bu küçük girdapları aptalca bir şekilde Mors alfabesinin kendi versiyonumuzla ilişkilendirmiştim.

Sadece benim için sessiz küçük bir mesaj. Parmakları *sakin ol* diyordu.

Tuttum seni.

Hayatta kalacağız... birlikte.

Ama şimdi?

Ne alay ama. Ne lanet

bir yalan.

Daha derin bir keder kalbimi burkarken başım öne eğildi.

Ama ağlamadım.
Bir daha *asla*
ağlamayacaktım. Onun için
değil.
Onlar için değil.
Ve kesinlikle benim için değil.
Başparmaklarını kalça kemiklerimde son bir kez gezdirdikten sonra
doğrulup kalçalarını benimkilerin arkasına bastırduğında ürperdim.
Kulaklarım onun sesini aradı.
Bana itaat etmemi ve uyumlu davranmamı ve her şeyin yakında biteceğini
söylemesi için. Zehirli sözcükler cevap vermek için dilime oturdu.
Ona bir uçurumdan atlayıp ölmesini söylemek
için... Sadece... Sessiz kaldı.
Tacını içime yerleştirip durakladığında sadece nefes nefese bir
inilti duydum.
Parmakları kalçalarımı kavradı, dizleri benimkileri biraz daha araladı.
Aletin genişliği tüm vücuduma fetih mesajları gönderiyordu. Daha
içimi bile doldurmamıştı, ama sadece beni yerimde tutarak, bizi hayvanlar
gibi birbirimize düğümleyerek, içimdeki gücü dışarı çıkararak beni
fethetmişti.
gerilim anı. Ne bana huzur veriyor, ne içime işliyor, ne beni memnun ediyor,
ne de karmakarışık, korkunç ıstırabımı dindiriyor.
Bekledim.
Tıpkı yardımın gelmesini beklediğim gibi bekledim.
Ve daha fazla bekleyemeyeceğimi düşündüğümde, omurgamın
boncuklarına bir öpücük kondurdu ve-
İtiş gücü.
Sonuna kadar.
Kalın ve sert, uzun ve baskın.
Haykırdım.
Bir çığlık attım.
Kendini içimde çok derinlere oturturken homurdandı.
Sırtıma doğru eğildi, kolunu göğsüme doladı ve sallanan göğüslerimi
avuçladı. Eli çok ama çok sıkı kavradı.
Dişleri sanki beni sahiplenip yaralamak istercesine omzuma battı ve
sonra... bana bindi.
Benimle seks yapmadı.
Kızıştırdı.

İnsanlığını bir kenara bıraktı ve bir canavar gibi benimle
çiftleşti. Ve tek yapabildiğim destek olmaktı.
Vuruşuna karşı koy. Onun cezasına. Onun zonklayan, çıldırtıcı itişlerine.
Yaktığı küçük ateşin gittikçe daha parlak alevler nefret ediyordum.
Kalçalarımın onunkilerle eşleşmeye başlamasından nefret ediyordum,
duştan gelen ıslak emişler ve tenimizden gelen yüksek sesli alkışlarla bizi
birbirimize tokatlıyordu.
Dişlerinin iyi hissettirmeye başlamasından
nefret ediyordum. Meme uçlarımı
çimdiklemesi iyi hissettiriyordu.
Tekrar tekrar sürmesi çok iyi hissettiriyordu.
Ve bir seçeneğim vardı.
O günahkâr anda tek bir seçim. Gel ve bu zorla
seksin benim olduğunu iddia et.
Ya da gelsin ve beni yönettiğini sansın.
Karanlık akıl sağlığımın üzerine çökerken ve umutsuzluk haysiyetimi yok
ederken, ben bu seçimi yaptım.
Onun altında değiştim.
Tanımadığım birine dönüşürken hastalıklı mutasyonu hissettim.
Çıkış yolu yok.
Hiçbir şekilde bedava değil.
Bu yüzden kendi özgürlüğümü bulmak
zorundaydım. Peter haklıydı.
Bu yerde var olmanın püf noktası, bizi zincire vurmak için kullanılan şeyi
kucaklamaktı.
Seks.
Seks onlar içindi.
Seks onların ve biz de onu alacak kaplardık. Ama
ya *benim* yapsaydım?
Düşüncenin ortaya çıktığı anda karanlık dalgalanmayı bıraktı ve saldırdı.
Kafamı bulandırdı, kalbimi pıhtılaştırdı ve bedenim alınmaktan bıktığına
karar verip onun yerine aldı.
Acımasız, yok edici bir orgazm içimin *derinliklerini* kesti.
Henri'nin azgın zevk alarak, fetheden horozu tarafından tekrar tekrar
bıçaklanarak, ısıya, ateşe ve büyüye teslim oldum.
Ve o büyü patladığında, içimdeki tüm acıyı serbest bıraktım.

Ben geldim.
Sert boşaldım.
Efsanevi bir yer olan ama artık tamamen gerçek olan G
noktamdan geldim. Onun gücü beni uyandırdı ve bozdu.
Sıkışmalar diğerlerinden daha şiddetli, daha derin, daha güçlü hissettirdi;
kendimi fırıldaklara ve hafif kıvılcımlara kaptırdım.
Daha önce hiç bu şekilde gelmemiştim.
Vücudumun daha sert, daha hızlı, *daha fazla, daha fazla, daha fazla* için bu
kadar açgözlülükle fişkırdığını veya kavradığını hiç hissetmedim.
Bir anda bağımlısı oldum.
İstilasını bastırdım ve bana her şeyi vermesini istedim. Ve arkamdan en
hayvani kükreme geldi.
Henri'nin bana boyun eğmekten başka
çaresi yoktu. Onu ben yönettim.
Ona emrettim.
Onu kırdım.
Geldi.
İçime ritmik ve acımasızca fişkırırken, sonunda nasıl hayatta kalacağımı
biliyordum.
Birlikte değil.
Onunla değil.
Ama yalnız.
Kendi başıma.
Bu seks ve fitne çukurunda. Ta ki bir
gün tekrar özgür olana kadar.

Onuncu Bölüm

Henri

GÜNEŞ, kapalı göz kapaklarının arasından KÖR ETMEYE ÇALIŞTI. Sıcaklığı beni yakmakla tehdit ediyordu, sürekli varlığı aynı hem kınayıcı hem de yatıştırıcıydı. Nehir kayalarından aşağıya ve insan yapımı kaya havuzlarına akan şelalenin müzikal şırıltısı, keyifli öğleden sonraya serenat yapıyordu.

Cenneti bulmuştum.

Ve hayatımda ilk defa *mutluyum*.

Parmaklarım, Ily'nin tasmaına takıp onu odamdan çıkardığımdan beri elimde tuttuğum deri tasmayı sıkıca kavradı. Sahiplendiğim şezlong, önceki havuz müdavimlerinden kalma hafif bir hindistan cevizi losyonu kokuyordu ve çakıl taşlarıyla kaplı kıyısındaki suyun tembel kucağı şelalenin şarkısıyla eşleşiyordu.

Victor'un arazisini inceledikten sonra göletten ilham alan bu havuzu seçmiştim. Benzer bir havuz kaleye daha yakın bir yerde de vardı ama bu... doğal kıvrımları, gerçek leylak yaprakları ve vıraklayan arsız kurbağalarıyla sadece gölet süsü verilmiş klorlu bir havuz değil, filtrelenmiş gerçek bir ekosistem olduğunu ima ediyordu

Sazlıklar, kayalar ve soğuk derinliklere daldığımda ayak parmaklarımın arasında küçük minnoşların yüzdüğü derin bir uçla tamamlandı.

gelmişken, yeni bir daldırma vakti geldi.

Tenimde ter parıldıyordu ve midem yemek için hafifçe gurulduyordu.

İştahım bu kadar şiddetli olmaya devam Ily sessizce arkamdan gelirken bugün erken saatlerde bulduğum spor salonuna gitmem gerekecekti.

Odamdan çıktığımızda, Victor'un odamdan fırlamasını bekliyordum. ve beni ofisine geri götürdü, ama onu fark etmemiştim. Diğer Üstatlar bizi görmezden geldi. Diğer mücevherler başlarını eğdi. Kendimi her şeye alıştırmak için onların ilgisizliğinden yararlandım.

Arazinin öğrenmek istedim: mutfaklar, köle odaları, dinlenme alanları ve böyle bir yerin sahip olabileceği diğer pek çok kuytu köşeyi.

Ne de olsa burası artık benim evimdi. Asla terk edemezdim.

İki saat boyunca taş koridorları takip ettik ve kafalarımızı müstehcen bir çöküşle damlayan odalara soktuk. Meğer Victor'un en üst kattaki ölü hayvanat bahçesi tek ganimet odası değilmiş ve silahlara rastladık -tüm kılıçlar, hançerler, tabancalar ve duvarlara zincirlenmiş bıçaklar- sonra hayvan derilerini takip ederek bir oyun odasına, bilardo salonuna, başka bir küçük kütüphaneye, kış bahçesine, günlük spaya ve sayısız diğer solaryumlara, salonlara ve kabul odalarına girdik.

Ily'nin soluk soluğa kalmasını ya da bir lakap veya perde hakkında yorum yapmasını bekledim ama o dikenli ve dengeli kaldı. Ona kabusum dediğim gibi peşimden sürüklendi, siyah tişörtümün içinde bir kraliçe gibi hareket etti, konuşmadığı her kelimeyle beni rahatsız etti.

Dile getirilmeyen duyguları her adımda fırtına gibi esiyordu; Grek tarzı kapalı yüzme havuzundan geçip tam donanımlı spor salonuna doğru ilerlerken hiçbir etkilenme belirtisi göstermedi. Diğer konukların egzersiz yaptığı yerde -bazıları koşu bandına bağlı mücevherlerle, dürtü geldiğinde onları yakın tutuyorlardı.

Dışarı çıktığımızda, başka hiçbir misafirin ya da mücevherin katılmadığı bu pastoral gölet havuzunu bulduğumuzda ve öğleden sonra için bölgemizi ölüm sessizliğinde kalmıştı.

Oturması için çimlerin üzerine birkaç havlu bıraktıktan ve büyük siyah bir şemsiyenin gölgesine yerleşmesini işaret ettikten sonra konuşmasını bekliyordum. Şezlonga uzanıp tişörtümü ve şortumu çıkarırken söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştım, üzerimde sadece siyah bir boxer vardı.

Boğazım kelimelerle kaşınıyor ve kulaklarım onun sesi için ağrıyordu, ama ikimizin de söyleyecek bir şeyi yokmuş gibi görünüyordu.

Tıpkı sikimin etrafında paramparça olurken konuşacak fazla bir şeyimiz olmadığı gibi, bana o kadar sıkı yumruk atıyordu ki onunla birlikte boşalmaktan başka çarem yoktu. Orgazmı beni kelimenin tam anlamıyla zedelemişti ve onu o kadar sert boşalttığım için mi yoksa beni de aynı şekilde patlattığı için mi yarı yüksekte uçtuğumu anlayamadım.

Karo döşeli zeminde nefes nefese kalmıştık, hala birleşmiş ve yapış yapıştık, eski dönmüştüm. okşamak, öpmek ve teşekkür etmek isteyen insan yanım. Ama o beni iterek, ayağa fırlayarak ve sonra da tökezleyerek duştan çıkarak bunu .

Tek bir hamleyle bana, sırf bu işi yapabildiğim için
Onu ne zaman istersem almam, onun da benim gibi hissedeceği anlamına
gelmiyordu.

En azından çok uzağa gitmemişti.

Onu odamın köşesindeki çirkin tahtta otururken buldum, tişört giymiş,
saçlarını taramış, gözleri halıda ve elleri kolçakları sıkıyordu.

Sanırım bir şeyler söylemek için mükemmel bir an olurdu.

Ondan ne beklediğimi tartışmak için. Üç günün nasıl bir fûğ halinde
geçtiğini bir şekilde anlamak için.

Nasıl bu kadar uzun ve derin uyuyabilmiştik? Daha önce hiç bu kadar sert
çarpmış mıydı?

Ben kesinlikle bilmiyordum.

Annemin cenazesinden ya da kardeşimi ziyaret etmek için yaptığım uzun
yolculuktan sonra bile -her ikisi de uykusuz gecelerle olaylar- yüzüstü düşüp
sürünerek çıkmaya çalışmamıştım.

Her ne olduysa ya da bedenlerimiz neden kapanmak için tam o anı seçtiyse,
bunun gerçekten bir önemi yoktu.

Olmuştu.

En savunmasız anlarımızdaydık ve ikimiz de zarar vermemiştik. Bu da bir
güvenin var olması gerektiği anlamına geliyordu.

Ve şimdi... Uyanmıştık.

Dinlenmiştik.

Bilinçli.

Hayatımızın geri kalanında konuşacaklarımız vardı ve onun beni
görmezden gelmesine izin vermeye hiç niyetim yoktu.

Belki de bu yüzden seninle tek kelime konuşmamıştır?

*Çünkü ona söylediğin her şey yalandı. Şezlongda
kaydım.*

Her şeyi değil.

Dürüst davranmıştım. Çok dürüst.

Tüm kötülüklerin içinde iyiyi duymayı seçmesine engel
olamadım. Bu onun sorunuydu, benim değil.

Ve ayrıca, ben hala anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirdim.

Sadece kalıp onu tutmayı seçmiş olmam, başka bir erkeğin onu
becermesine izin vereceğim anlamına gelmiyordu.

O benim.

Sonuna kadar.

Ona karşı duyduğum çekimin azalacağından şüpheliydim ve... bu benim için sorun değildi.

Ona karşı bir şeyler hissetmekte sorun görmüyordum çünkü hayatım boyunca mahrum bırakıldığım şey buydu. Aşkın her türlü bana yasaklandığı için böyle sapkın bir şeye dönüşmüştüm.

Hükmetmek istediğim kadar sevgiyi de hissetmek istememe engel olabilir miydim?

Onu kanatırken şefkatli olmam gerektiğini mi?

Gözlerimi açarak gardıropta bulduğum koyu renk havacı gözlüklerinin arkasından gözlerimi kısıtım.

Karnımı sıkarak doğruldum ve ayaklarımı yumuşak, süngerimsi çimlere doğru salladım.

İly tepki vermedi.

Şemsiyenin oluşturduğu dairesel gölge birikintisinde, aydınlanmış bir aziz gibi bağdaş kurarak oturuyordu. İşaret parmaklarını birbirine bastırarak Sonsuz daireler çiziyor, avuç içleri dizlerinin üzerinde, sırtı omurgasına kazınmış asa kadar dik.

Ona verdiğim havlulardan biri bacaklarının arasına dökülerek iç çamaşırı giymediği gerçeğini gizledi ve ödünç aldığım tişört kalçalarının etrafında baştan çıkarıcı bir şekilde kıvrıldı.

Elimi kapalı gözlerinin önünde salladım; en ufak bir kıpırdanma bile olmadı.

Yine mi uyuyordu? Trans halinde mi?

Parmaklarımı burnunun yanında şıklatarak, ", yeterince uyudun," dedim.

Altın rengi bakışları genişledi.

Kaşlarını çatmadan önce saf ışıkla parıldadıklarına yemin edebilirim ve nefretle doldular. "Meditasyon yapan birinin sözünü kesmek kabalıktır."

"Demek öyle yapıyordun." Onun sert duruşuna baktım. "Çok komik, yerel bir barda birlikte çalıştığım kızlardan biri bunu denemem gerektiğini söyledi. Bende gördüğü üzüntüye iyi geleceğini söyledi."

Gözleri kısıldı. "Artık sende üzüntü görmüyorum. Sadece bir şeytan görüyorum." Ellerini dizlerinin üzerindeki garip konumlarından indirerek parmaklarını birleştirdi. "Boynuzlar ve yarasa kanatları, kemik pençeler görüyorum ve..." "Geçen gün bana nasıl görüldüğünü biliyor musun?" diye sormadan önce daldı.

gece? Sanrılarımın seni nasıl boyadığını?" Başını iki yana salladı. "Tabii ki yapmazsın. Neden yapasın ki? Kendi fantezinle o kadar sarhoştun ki benimkinden tamamen habersizdin."

"Bu benim hatam değildi. Peter sana zorla ilaç verdiğini itiraf etti."

"Bunu beni korumaya çalışmak için yaptı."

"Görünüşe göre durumu daha da kötüleştirmiş."

"Belki de." Öfkeyle omuz silkti. "Ya da bu sadece senin gerçek yüzünü ortaya çıkardı ve şimdi *tam olarak* kime ait olduğumun farkındayım."

Bana ait olduğunu itiraf etmesinin verdiği heyecan neredeyse şezlongdan yuvarlanmama neden oluyordu.

Kalbim sıkışmıştı.

Midem sıkıştı.

Tasmasını çekip onu kucağıma oturtmamak için tüm disiplinimi kullanmam gerekti. "Sonunda yerini kabul ettiğine sevindim." Sesim boğuk ve kalın.

"Benim *evim* mi?" Buz gibi güldü. "Benim yerim evim. Benim kardeşimin yanı. Benim yerim, beni kendisine inandıran, yalanlarına inandıran, iyi, nazik ve cesur olduğuna inandıran adamın yanı."

Sustum. "Ben hala o adamım."

Güldü. Akli başında sayılamayacak kadar tiz ve manik. "Söyle bana, *Henri*," sanki adım dilini kirletmiş gibi tükürdü. "Bunların herhangi biri gerçek miydi?" Ben konuşmadan elini kaldırdı. "Ve ben o anları kastetmiyorum.

Bana söylediğin şeyler. 'Ben farklıyım' ve sen benim 'farkındasın' gibi sözler. Baştan çıkarma laflarını bırak, tamam mı? Kulüpte bunu yutmuş ve o aptal umuda tutunmuş olabilirim, ama sen -çok ateşli bir şekilde- kanıtladın ki "Şehvet ve bencillik dışında bir şey hissetmekten acizsin." Dışlerimi

sıkarak kendimi kontrol etmeye odaklandım.

İly sessizliğimi, zaten yanmakta olan ateşime daha fazla yakıt eklemek için mükemmel bir fırsat olarak değerlendirdi.

"Dışarıda başka biriyle birlikte olduğunu düşündüğüme inanabiliyor musun? Senin iyi bir gizli polis olduğunu, işini yaptığını -ki buna ben de dahilim- ama kendini bağlı ve neredeyse utangaç tuttuğunu çünkü sen başkasına aitsin." Öfkeleni. "Aslında senin için *üzüldüm*. Bana gerçekten şekillerde dokunmak zorunda kaldığın için üzgünüm. Her zaman mücadele ettiğini söylediğin çizgiye bu kadar yaklaşmak zorunda kaldığın için üzgünüm."

Kendimi ondan başka biriyle hayal ettiğim için kalbim küt atıyordu. Resim tamamen yanlış görünüyordu. Çarpıtılmış. Ya o olacaktı ya da hiç kimse. Onu seçmiştim.

Kader onu seçmişti. Bana kalırsa hayat boyu . Bir canavar olabilirdim ama bir tek eşlinin sarsılmaz sadakatine sahiptim.

Muhtemelen diyebileceğim tek bir kişiye sahip olmanın ayrıcalığı, bir ömür boyu hiçbir şey yapmadan yaşadktan sonra bana yettiği içindir. Elbette Victor'un mücevherleriyle uğraşabilirdim. Kim bilir, belki canım isterdi ama o varken neden bir başkasına ihtiyacım olsun ki?

"Sen benimsin, küçük kâbusum." Onun üzerine eğildim, onu bana bağlayan tasmayı yumrukladım. "Ve ben de seninim. Bununla savaşmayı ne kadar çabuk bırakırsan, birlikte yeni hayatımıza o kadar çabuk başlayabiliriz."

"Yeni hayat mı?" Gözlerinden kıvılcımlar saçılırken burnunu kırıştırdı. Yakasını çekiştirip altın kelepçelerini birbirine vurarak hırladı: "Bu hayat değil. Sen benim hayatımı çaldın."

"Hayat her şekil ve boyutta gelir."

"Ve her türlü acı ve ıstırap."

Dudaklarımı büzerek ona bu verdim. "Acı çekeceksin ama... aynı zamanda seni koruyacağım."

Hayal kırıklığına uğramış, mutsuz bir iniltiyle ellerini havaya kaldırdı. "İşte ben de bundan bahsediyorum. Gerçekten sorunu görmüyor musun?"

"Sorun mu? Ne sorunu?"

Sanki beni gerçekten anlamamış gibi başını eğdi. "Bana dürüstçe cevap ver-"

"Ben her zaman yaparım."

"Kanımı tekrar çekecek misin?"

"Kesinlikle." Dilim anında karıncalandı. "Tadın nirvana gibi."

Kadın ürperdi. "Başka... bana başka ne yapmayı planlıyorsun?"

"Dürüstçe mi?" Omuz silktim. "Her şeyi." Elimi uzatıp başparmağımı yanağında gezdirdim. "Seni kıvrana kadar kırbaçlamak istiyorum. Benim olana kadar seni işaretleme istiyorum. Şu anda bana sakso çekmeni emretme dürtüsüyle savaşıyorum çünkü muhteşem ağzının böyle savaşçı kelimeler oluşturmasını izlemek beni göletteki o lanet kayalar kadar sertleştiriyor."

Elimi iterek yutkundu. "Beni taciz etmekten bahsedip bana nasıl böyle bakabiliyorsun?"

Sırıttım. "Peki ben sana nasıl bakıyorum?"

"Gibi... gibi..." Ofladı; kelimeler aceleyle yuvarlandı. "Sanki bana aşık oluyormuşsun gibi."

"Yapsam çok mu kötü olur?"

"Aklı başında hiç kimse istismar etmek istediği birine aşık olmaz."

"Hiçbir zaman normal bir aklım olduğunu iddia etmedim."

"Sen hastasın," diye fısıldadı. "Buradaki her bir piç kurusu hasta."

"Belki." Tasmaşını okşadım. "Ama bu, hayatımın çoğunda bekar olduğum gerçeğini ortadan kaldırmıyor, bu yüzden bir ilişkinin doğru görgü kurallarını kaçırdım. Gerçek benliğime adım atmış olmam geçmişimi daha az gerçek yapmıyor. Ben hâlâ, biriyle tanışana kadar dayanılmaz derecede yalnız olan bir adamım.

Seni bulduğum gece. Seni gördüğüm an, o yalnızlık sanki oldu. Ve şimdi sana sahibim? *Gerçekten* sana sahibim. Kimsenin seni benden alamayacağı bir yerde mi? Bu rahatlamayı, bu sevinci, bu-"

"Kes şunu!" diye bağırdı. "Şu lanet akıl oyunlarını bırak. Kes-" "Oyun mu?" Kaşlarımı çattım. "Oyun yok. Gerçek."

Güldü ve gözlerimin içine baktı. "Belki de en büyük korkun budur. Yalnızlık."

"En büyük korkum mu?"

"Nihai zayıflığını bulacağım konusunda seni uyarmıştım Henri Ward. Durmayacağım. En çok şeyi bulana kadar asla durmayacağım. Sonra bu bilgiyi bir yaba gibi kullanıp şeytani kalbine saplayacağım."

Göğsümde yarattığı alevleri bastırarak, kendimi zorladım ve gotik esintiler taşıyan şatoyla aramızdaki uzak bahçeye bir göz attım. Ana konuttan uzakta olduğumuz için minnettardım. Göletin Asma köprülerin ve hendeklerin bizi koruduğu kalenin yüksek duvarlarının altında oturuyorduk.

Ily ile konuşmayı seviyordum.

Onunla konuşmayı hep sevmişimdir.

Ama diğer Üstatların bu kadar rahat konuştuğunu ya da mücevherlerinin bu kadar huysuzlaşmasına izin verdiğini hayal bile edemezdin.

Başparmağımı tasmanın üzerinde gezdirirken, bu konuşmayı bitirmek yerine ona eğilmesini söyleme fikrini aklımdan geçirdim.

O konuştukça ben daha da sertleştin.

O beni kırmaya çalıştıkça, ben onu kırmak için daha da ateşleniyordum. Gözlerimi kaldırmadan deri şeridi inceledim.

En büyük zayıflığımı mı istedi? Güzel.

Bunun ne olduğuna dair içimde sinsi bir şüphe vardı ve eğer düşündüğümün yarısı kadar zekiye, şimdiye kadar anlamamış olmasına şaşırıyordum. Ona anlattığım her şeyde bunu itiraf ediyordum.

"Artık Ward değil. Ve gerçekten Mercer da değil. Sadece Henri... yalnızken. Ama birlikte olduğumuzda, herhangi bir sorun çıkmaması için bana Efendi H demeni öneririm."

"Senden nefret ediyorum," diye neredeyse duyamayacağı kadar alçak sesle tısladı.

Laneti kalbime bir ok gibi saplanmamış gibi .

Dudaklarımda bir gülümseme tutarak mırıldandım, "Ve sadece sorabilirsin, biliyorsun. Bana en büyük zayıflığının ne olduğunu sor. Sana söyleyeceğim."

Tekrar güldü. "Sanki."

"Yapardım." Yukarı baktım, ihtişamını içime çektim. Safir Mavi-siyah saçlarının ışıltısı, teninin benimkinden biraz daha koyu parlaması, sağ gözünün hemen altındaki tek bir çilin güzellik noktasını nasıl damgaladığı. Bir gün bana bir peri olduğunu ve sırtındaki mürekkepli asanın gerçek olduğunu söylese, muhtemelen ona inanırdım.

Bana kesinlikle çok kötü bir büyü yapmıştı.

İlk kez, onu yakalamakla görevlendirilmemiş olsaydım günaha karşı koyup koyamayacağımı merak ettim. Onun dışında başka bir köle verilseydi.

Kararlılığımı koruduğuma inanıyordum çünkü bir şeyler *hissediordum*.

On

u. Onu kurtarmak için doğru olanı yapmaya çalışmışım.

Ama şimdi... geriye dönüp baktığımda, yakaladığım andan korkuyorum Gerçek duyguların laneti, düşüğüm andı.

Verildi.

Kırılmış.

Onu incitme düşüncesini için değil, onu bir daha asla görememeyi kaldıramadığım için.

Sertleştim.

Kendime şimdiye kadar yapılmış en büyük sadist otelde ömür boyu kalacak bir yer satın almakla kalmamış, aynı zamanda onun da yanımda kalmasını sağlamışım.

Birlikte.

Tam istediğim gibi.

İki elimi saçlarımda gezdirerek biraz daha dik oturdum ve ona baktım. O sadece benim kölem değil, aynı zamanda karımdı. Tıpkı Q'ya söylediğim gibi, eğer normal olsaydım o da benim karım olabilirdi. Ve her müşfik koca gibi, her parçamı onunla paylaşmak istiyordum.

"et," diye ısrar ettim. "Sor bana."

Bir süre beni inceledikten sonra sanki bütün ateşini çalmışım gibi çıkardı. "Peki. En büyük zayıflığınız nedir, ey büyük Üstat H?"

Dudaklarım ama yemine karşılık vermedim. "Bunun açık olduğunu sanıyordum.

Diğer herkes için öyle."

Burnu kırıştı.

Önünde dizlerimin üzerine çökerek parmak uçlarımı onun mükemmel, hafif terli yanaklarında gezdirdim. "Tahmin yok mu? Teori yok mu?"

Yüzünü dokunuşumdan çekip aldı ve öfkeyle baktı. "Kardeşin diyecektim... ama sen öyle olmadığını kanıtladın."

Öfke biraz alevlendi. "Bu arada Victor'un ofisinde yaptığın küçük aptalca bir numaraydı. Q'ya adını söylemek. Babanın nerede çalışıyor." Surat astım. "Tam adını benden önce öğrenmiş."

"O bunu hak ettiği ve sen hak etmediğin için olabileceğini düşündün mü?"

"Zaten bir önemi yok." İçimi çektim. "Bana yıllardır Victor'u alaşağı etmeye çalıştığını söyledi. Daha önce başaramadı ve gelecekte de başaramayacak. Yapabileceği en iyi şey ailene senin hayatta olduğunu ve bana ait olduğunu söylemek."

Sanki vücudu duyduğu nefretin seviyesini kaldıramıyormuş gibi titredi.

Konuşmadı.

Aramızdaki dikenleri yumuşatmaya çalıştım.

"Sharma." Yakınına eğilerek teninin tatlı kokusunu içime çektim. "Ilyana Sharma. Hintli mi? Çarmıhta konuştuğun şey bu ? Hintçe mi? Sırtında neden bir asa var?"

Yüzünü . "Bana yalan söylediğin gün bana soru sorma hakkını kaybettin."

"Hemen sonuca varan sensin." "Bana izin veren sensin."

"Özür dilerim."

"Hayır, değilsin."

Öfkelendim. "Bir gün benimle konuşmak isteyeceksin, biliyorsun. Aileni benimle paylaşmak için. Çocukluğunu ve biz tanışmadan önceki hayatını oluşturan tüm anları."

"Bundan şüpheliyim."

"bağlıyız. *Birlikteyiz*, unutma. Sonsuza kadar, aslında. İlişkimizin neredeyse bir evlilik gibi olduğunu düşünüyordum-"

"Şimdi ne var?" Öksürdü ama yanakları pembeleşti. "Sen... benim *karın* olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Bu çok mu kötü olurdu? Normal yollardan asla bir eş edinemeyeceğimin farkındayım ve... bu şekilde benim olduğun fantezisini oynamaktan hoşlanıyorum.

tek nadiren olur ama seni hiç paylaşmama düşüncesi bana daha cazip geliyor-"

"Vay canına, seni zavallı, kandırılmış aptal." Başını salladı, gözleri kısılmış ve çirkindi.

Anında savunmaya geçerek geri çekildim. "Bu ne içindi?"

Gözyaşları bakışlarında parıladı ama düşmediler. "Gerçekten başkalarının beni becermeyeceğini mi düşünüyorsun? Beni taciz etmeyeceklerini mi? ya benden sıkıldığın gün ne olacak? Beni kesip biçmekten sıkıldın ve başka bir zavallı mücevhere mi ? Dürüst olmak gerekirse bir çeşit

ilişki? Tanrım!" Ellerini gökyüzüne doğru kaldırdı. "Sen delisin. Bunu biliyordum. Sen..." Vahşi bakışları, yara izimin siyah boxer'ımın altında saklandığı üst baldırıma kaydı. Tüm öfkesi sönmüş gibiydi. "Sözümü geri alıyorum. Kimseye deli denmemeli. Krish burada olsaydı, seni yargılamakla ne kadar hata ettiğimi söylerdi. Nasıl bir konumda olmadığımı..." Gözleri utançla titrerken dudakları büküldü. "Kendini öldürmeye çalıştın."

Dondum kaldım.

Konunun değişmesi beni şaşırttı ama yavaşça başımı salladım.

"Yaptım." "Neden?"

"Çünkü kendi isteğim dışında birini incittim. Çünkü olduğum şeyin acısıyla ."

Üzgün bir şekilde burnunu çekti. "Yine de bana zarar vermekte bir sakınca görmüyor musun?" İrkildiğimi gizleyemedim.

"En büyük zayıflığınızın ne olduğunu düşünüyorum biliyor musunuz, *Efendi H?*" Dizlerinin üzerine çöktü, öfkesi geri dönmüştü. "Bence bu aşk. Bence onu o kadar uzun zamandır istiyorsun ki, gerçekte ne anlama geldiğini unutmuşsun. Ya da belki de gerçekten hiç bilmediniz. Her iki durumda da, bence sen inanıyorsun"

"bir şekilde aşka *dönüſebilir*... eğer sadık kalır ve beni diğer kötü adamlardan . Hayatımı mahvettiğin, beni evimden çaldığın ve beni kendine tasmaladığın gerçeğini görmezden geliyorsun. Bedenimi satın alarak kalbimi ve ruhumu da satın aldığını sanıyorsun ama gerçek ſu ki..." İçini çekti ve sanki ſu anda bile tatlılığı ve ſefkati beni incitmek istemiyormuſ gibi elini dizime koydu.

"Gerçek ſu ki, bunları *asla* satın alamayacaksın. Seni sevmemi asla sağlayamayacaksın. Bana asla karım diyemeyeceksin çünkü bizim olduğumuz tek ſey... dūſman."

Bunu hak
etmiſtim.

Yaptım.

Yine de kaburgalarıma saplanan ve içimdeki hayati her ſeyi delip geçen hançere hazırlıklı değildim.

Sanki sözleri içimdeki tüm yeniliği -tüm davetkr karanlığı- katledecek ve beni sevgisiz, yalnız bir varoluſa geri itecek güce sahipmiſ gibi homurdandım.

Ona karſı bir ſeyler
hissediyor olabilirim. Onu
tutmak isteyebilirim.

Ona zarar verebilirim, onu becerebilirim ve derin, karanlık dürtülerim olabilir.

Ama hiçbir koſulda onun tek mutluluk ſansımı mahvetmesine izin veremezdim.

Uzakta bir adam bize doğru yürüyordu. Zarif ve kendinden emin, uzun bacaklı ve zayıftı.

Victor.

Kahretsın.

imlerden kalkarak ſezlonga oturdum ve adımlarını değerlendirdim. Sanırım o gelmeden önce bira dakikamız vardı. Bira dakika daha. Davranıſlarımdan dolayı beni kınamadan önce rahatça konuſmak için bira dakika.

Kameraların muhtemelen kulak misafiri olması ve bizi mazgallardan kaydetmesi umurumda değildi. Dürüst olduğum için utanmadım. Umurumda değildi.

Çünkü artık umursamıyordum. Ama söyleyecek bir ſeyim vardı. İly'nin duyması gereken bir ſey.

"Nasıl hissettiğini bana anlattığın için minnettarım, o yüzden... aynı nezaketi bana da göster." Burnumun kenarını sıkarak dūſncelerimi topladım ve elimi bırakıp yukarı baktım. "Benim hakkımda ne hissediyor olursan ol, Gerçek ſu ki, sana karſı güçlü hislerim var. Aſkın nasıl bir his olduğunu

bilmediğim konusunda haklısın. Bana hiç verilmedi. Kimse istemiyor gibi
görünüyor

Bunu sunmaya çalışıyorum. Belki de her şeyi yanlış yapıyorumdur." Ellerime baktım. "Tek bildiğim, burada özgür olduğum. Bir adada özgür, bir kalede kilitliken, dışarıda, o sevgisiz, soğuk kalpli dünyada korkuyordum, yalnızdım ve ölüyordum. Seni gördüğüm gece hayatımda ilk kez *burada* bir şeyler hissettim." Göğsümü yumrukladım. "Sanki göğsüme uzanıp kalbimin üzerine imzanı atmışsın gibi temiz ve acımasızca hissettim. Bana inanmaman umurumda değil. Benim aşk anlayışımın zehirli ve yanlış olduğunu düşünmen umurumda değil. Bunun aşk *olduğunu* bile söylemiyorum. Tek söylediğim... Seni istiyorum. Seni elimde tutmak istiyorum. Ve benimle birlikte oynamanı istiyorum."

Sessizlik çöktü.

Victor daha da yaklaştı.

Ily başını salladı, söylediklerimi sindirmeye çalışıyordu. Sonunda, "Şimdi bile mi? Bana yaptığın onca şeyden sonra bile, hâlâ *seninle birlikte oynamanı* mı istiyorsun?" Öfke yanaklarını parlak kırmızıya boyadı. "Kasıtlı olarak zalim olmaya mı çalışıyorsun, yoksa bu kadar mı cahilsin?"

"Daha önce benimle çok iyi anlaşıyordunuz. Onlara karşı bizdik. Biz bir takımdık... bir ortaklık."

"Böylece bizi serbest bırakabilirsin!"

"Evet, şey..." Bu konuda söyleyecek başka bir şeyim yoktu. "O kadar yalnız kaldıktan sonra birine bağlanmanın nasıl bir his olduğunu tarif edemem. Sana sahip olmak.

Beni savunduğunu duymak ve beni teselli etmen. Bana güvenmeye istekli olduğun gerçeğiyle, seni ilk kez becerdiğimden daha çok sarhoş olmuştum."

İnce bir nefes çekti.

"Bu, içine girdiğim anda kendimi kaybetmediğim anlamına gelmiyor. Yüce sana girdiğim an, bedenim senin oldu. Aramızdaki ilişkinin farklı olduğunu hissettiğini biliyorum. Hissettiğini biliyorum." Sesim karardı.

"Bu sabah duşta boşaldın. O kadar sert boşaldın ki beni sıktığını hâlâ hissedebiliyorum. Bana seninle birlikte paramparça olmaktan başka seçenek bırakmadın. Peki benim senin farkında olduğum kadar sen de benim farkında değilsen bunu nasıl açıklayacaksın?"

Çenesi kibirle eğildi. "Neden? Zevkime sandığın gibi sahip olamamak seni rahatsız mı ediyor? Beni tasmaladığın için bedenimin efendisi olamaman mı?"

"Hayır, dürüst olmaman beni rahatsız ediyor."

"Senin gibi mi?"

"Evet," diye tersledim. "Kendimi senden asla saklamayacağım. Senden asla bir şey sakve işte bu yüzden-"

"Söylesene, birdenbire bu kadar geveze olduysan..." Ellerini birleştirdi. "Victor sana parmaklarımdan birini ya da kulağımı, hatta bir elimi kesmeni söylerse... keser misin?"

"Ne? Hayır, tabii ki değil." Kaşlarımı çattım. "Yönetmek istediğim senin bedeninken neden bedeninin parçalarını çalayım ki?"

"Diğer Üstatlar yapıyor. Yoksa kasıtlı olarak bazılarını görmezden mi geliyorsun?
mücevherler kayıp parçalar mı? Kurtarmaya söz verdiğiniz insanları istismar ediyor olmanız gerçekten umurunuzda değil mi?"

"Onların yerini kabul ettim, tıpkı benimkini kabul ettiğim gibi. Ve evet, farkındayım. Geçen sabah fark ettim. Ama ben öyle biri değilim."

"Ama bana zarar vermek istiyorsun?" "İstiyorum."

"O zaman ikiyüzlülüğü görmüyor musun? Beni doğramaktan hoşlanmadığını söylüyorsun ama bunu yapan insanlarla aran iyi mi? Bunun için bir kelime var, biliyorsun... kayıtsızlık. Kayıtsızlık da en az günah işleyen kadar kötüdür."

"Sanırım uyuyor olmanı tercih ederdim. En azından dilin sessizdi."

"Kesip ." Sanki gerçekten umurunda değilmiş gibi omuz silkti. "Sonsuza dek senin uysal küçük *sessiz* kölen olacağımdan emin ol."

"Cezbedici." Nefesimin altında güldüm.

Nefes nefese kaldı. "Berbat durumdasın Henri. Özgür olduğunu mu ? Özgür değilsin. Bana kendi gerçeğini söylediğini düşünüyorum ama gerçekte bu gerçeğin ne olduğu hakkında hiçbir *fikrin* yok. Eğer istediğini elde edersen başkalarının yaptıklarını görmezden gelmekten mutluluk duyuyorsun." Bir yargıç ciddiyetiyle başını salladı. "Ve bu seni sadece canavar yapmıyor. Sizi *insanlık dışı* yapıyor."

Sertleştim. "Ben insanım, küçük kabus. Ve... burada olup bitenlerin katılmıyor , benim de katılmam gerektiği anlamına gelmez." I Omuz silkti ve ona başka bir gerçeği söyledi. "Kardeşimi duydun. Buradan ayrılırsam beni öldürür. Yatağımı yaptım ve içinde yatmaktan mutluyum. Sadece

"Sanki seninle yatmaktan mutluymuşum gibi."

Sanki başını ağrıtmışım gibi kaşlarını ovuşturdu. "Söyle bana... Victor sana şu anda beni bağlaman için başka bir çarmıh ve kesmen için başka bir bıçak teklif etse... bunu yapar mıydın?"

"zaten bildiğin bir başka soru. Evet," dedim hiç tereddüt etmeden. "Evet. Binlerce kanayan damlacık için binlerce kez evet."

"Yani... bunu istediğini, buna *ihtiyacın* olduğunu bile bile, nasıl da orada oturup aşktan, evlilikten ve-"

"Yapabilirim çünkü ikisini de hissediyorum. Aydınlık ve karanlık. İyi ve kötü. Sana sahip olmak istiyorum. Hem de çok. Bana doğru sürünmeni, boyun eğmeni, olduğun her şeye erişmeme izin vermeni söylemek istiyorum. Ahlaksız ve sapkın dürtülerim var. Ve evet, Canım ne kadar isterse o kadar canını yakarım ama kimsenin sana dokunmamasını sağlarım. Seni koruyacağım... eğer yine benimle oynarsan. Eğer sen-"

"Karınmışım gibi mi davranayım?"

"Hayır, sadece... Bilmiyorum. Pretend-"

"Bundan zevk aldığımı mı? Beni kırbaçlamandan ve aşağılamandan tahrik olduğumu mu?"

"Hayır, ben-"

"Küçümsemek yerine ayaklarınıza kapanıp tapınmamı mı bekliyorsunuz?"

"*Bon Dieu, ferme-la seconde.*" (Tanrım, bir saniye sus.) Bize doğru gelen Victor'a bir bakış attım.

Çok
yaklaştın.

Çok
yakın.

*Acele
edin.*

Öne doğru eğilerek ellerimi birbirine kenetledim. "Polis olduğumu ve her dokunuşumun sana zarar vereceğini düşündüğünde benimle oynaman Serbest kalmak hayatımın en iyi deneyimlerinden biriydi ama... aynı zamanda hayal kırıklığına uğramıştım. Boyun eğdiğin gerçeği mi? Dövüşmek için doğal içgüdülerinizi dizginlemeniz? Bunu takdir ettim ama aynı zamanda nefret de ettim."

Gözlerimiz bir kıvılcım çarpışmasında buluştu.

Üst dudağını kıvırdı. "Bana kavga etmememi, çünkü kaybedeceğini söylemiştin." "Ama yine de dövüştün."

"Ve sen de muhteşem bir şekilde
tersledin." Birbirimize ters ters
baktık.

Sonunda bir yağmur damlası kadar sessizce sordu: "Ne sen? Benden ne istiyorsun?"

Victor el salladı, adım adım .

Tasmasını ve onu yayılmış kalçalarımın kafesine sürüklemeyden önce el salladım.

İçime düştü.

Onu yakaladım.

Yanaklarını tuttum ve kulağına derin derin fısıldadım, "Savaş benimle, Ilyana Sharma. Benimle savaş. Kanını, çığlıklarını, acını hak etmemi sağla. Benimle canavarcılık oyna. Benimle evcilik oyna. Benimle cehennemde oyna. Seni bağlayıp kanını akıttığımda benim için ağla ve her şey bittiğinde tapınmamı kabul et. Seni cezalandırmama ve idolleştirmeme izin ver. Sadece korkunu değıl, şehvetini de istiyorum. Aklınızı, kalbinizi, ruhunuzu istiyorum ve bunları satın alamam umurumda değıl. Onları kazanacağım... lezzetli bir bir seferde çürük."

Kaçmak için mücadele etti. Onu sıkıca tuttum.

Başparmaklarımı elmacık kemiklerinin üzerinde gezdirerek onun büyüleyici gözlerine baktım. "Benimle oyna küçük kâbus, çünkü en büyük zayıflığı *sensin* ve bunu anladığın gün gerçek oyunlarımız başlayacak."

On Birinci Bölüm

Ily

HENRI'NİN SÖZLERİ KAFAMDA DÖNÜP DURUYORDU.

"En büyük zayıflığım sensin ve bunu anladığın gün gerçek oyunlarımız başlayacak."

Bahçeler dönüyordu.

Gölet parıldadı.

Onunla konuşmak psikolojik savaşın kural kitabını yazmaya çalışmak gibiydi.

Sapkınlıklarına rağmen hala bir ruha sahip olduğunu görmesini sağlamaya çalışmak sadece sağır kulaklara düştü. Diğerleri gibi olmadığını görmesini sağlamaya çalıştım.

Diğerleri tam kafasının üzerinden uçtu.

Bu doğru olabilir mi?

Duygular söz konusu olduğunda gerçekten bu kadar bilgisiz olabilir miydi? Sevgiden ve beraberlikten o kadar mahrum muydu ki, gerçekten nasıl hissedeceği hakkında hiçbir fikri yok muydu?

Birini önemsemek, sevmek nasıl olur?

Tanrım, bu korkunçtu, dehşet vericiydi... söyleyebileceği en endişe verici şeydi.

Onu anlamaya çalışırken, en kötüsünü öğrenmiştim.

olduğunu itiraf ettiği bir kızı incitmekte hiçbir sakınca görmeyen birini nasıl manipüle edebildiniz? Nasıl olur da beni incitmek isterken aynı nefeste tek eşlilikten bahsedebilir?

Krish hakkında sık sık duyduğum deli kelimesinden nefret ediyordum ama... vay canına... *Gerçekten de onun gerçekten deli olduğunu düşünüyorum.*

Bu da korktuğumdan daha büyük bir tehlike içinde olduğum anlamına geliyordu çünkü delilik öngörülemez ve kaprisliydi ve-

"Nihayet!" Victor'un iğrenç derecede pürüzsüz Fransız aksanı arkamdan süzüldü. "Odanızda öldüğünüzü düşünmeye başlamıştım."

Beni bırakan Henri kibarca ayağa kalktı. Boş bir şezlongu işaret ederek sırtıttı. "Günaydın. Ya da daha doğrusu, öğleden sonra."

"Benim durduğum yerden neredeyse akşam oldu." Victor kıkırdadı, beyaz ve aqua çizgili yedek şezlonga oturdu. Siyah şortu ve kömür rengi polosu onu ruh emen bir parazit gibi gösteriyordu. Gözleri bana kaydı, tasmalıydı, öfke ve korkudan öğürüyordu.

"*Bonjour*, Ilyana. Vay, vay, ne güzel bir isim." Sesi biraz gerginleşti. "Söylesene, bu Arapça'da güneş ışını ve parlayan ışık anlamına mı geliyor?"

Ölümcül, korkunç bir şekilde hareketsiz kaldım. "Bunu nasıl... nasıl biliyorsun?" "Size söyledim, mücevherlerim hakkında öğrenebileceğim her şeyi bilmek isterim. I soyadınız Hintli olsa da ilk adınız değil. Bu biraz muamma ve anlamak istediğim bir şey."

Üvey annemin masalları aracılığıyla bana anlatılan anılar.

Bebek battaniyemdeki not.

Öz annemden gelen karalanmış mesaj, çok sevdiğim annem tarafından okundu.

Hassas kardeş ve yanlış deşifre, beni her gün açık ela gözlerimde yaşayan bir isimle buluşturdu.

O paha biçilmez andan asla vazgeçmem.

Hiç.

Daha da kötü bir düşünce geldi.

Beni araştırmıştı.

Babamın çalıştığı hastaneden bahsettiğimi duymuştu.

Krish-

Tanrım, Il... Ne yaptın sen?

Henri'nin elindeki tasmayı çekip aldım ve ayağa kalkmak için hamle yaptım. Ancak Henri iri elini omzuma sıkıştırarak beni diz çökmüş halde tuttu.

Mücadele ettim ama parmakları derin ve acı verici bir şekilde ısırdı.

Ondan *nefret ederek* Victor'a tısladım, "Aileme zarar , değil mi?"

Onlara zarar vermeyin. Yapma-" Sesim boğuk bir şekilde kesildi.

Kahretsin, Henri'nin kardeşinin beni bulabileceği mikroskobik bir ihtimalde bile adımları verecek kadar nasıl *aptal* olabildim? Onları, etrafta dolaşan ve onları öldüren haydutlara mahkum edebilirdim.

"İly, sessiz ol." Henri omzumu sıktı.

"Dokunma bana!" Tırnaklarımı bileğine geçirdim, çaresizce savaşmak istiyordum. "Bırak beni. Tanrım, *lütfe*n bırak gideyim. Ona geri dönmek zorundayım. Çok endişelenecek. Çok korkacak."

"Kim yapacak?" Sesi karardı.

"Kardeşi," dedi Victor hiç istifini . "O otistik. Görünüşe göre kiminle konuştuğu konusunda çok seçici. Paris'e gittiğinden beri tek kelime etmedi."

"Onları rahat bırak!" Kendimi ona doğru fırlattım.

Henri beni geri sürükledi. Parmaklarını yakama geçirerek beni bacaklarına bastırdı. "Sakin ol."

"Onlara zarar vermemesini söyle."

"Tatlım, ben etrafta dolaşıp masum insanları öldüren bir adama mı benziyorum?"

Öksürdüm.

Kelimenin tam anlamıyla doğru nefes alamıyordum.

"Bu hileli bir soru mu?" Gözlerimi ovuşturmak ve kulaklarımı yıkamak istedim. "Sen kaçakçılık yapan bir psikopatsın."

"Hayır, hayır, hayır, evcil hayvanım, ben bir insan ticareti *uzmanıyım*." Büyük gölet havuzuna bakarak, parıldayan zümrüt rengi bir yusufçuğu izleyerek, "Ayrıca, Ailene ihtiyacım yok. İyi bir küçük mücevher gibi davranmaya devam ettiğın sürece, seni kaybederek sevdiklerinin hayatını zaten olduğundan fazla bozmayacağıma söz veriyorum."

Gözyaşları.

Sıcak, *acı veren*

gözyaşları. Ağlamak istedim.

Feryat etmek.

Ama onları geri yuttum.

Bir daha asla, *asla*, tek bir damla bile ağlamayacaktım. Duşta bu yemini etmiştim. Şimdi tekrar onayladım.

Asla.

Bana ne yaparlarsa yapsınlar.

Ne kadar kötü olursa olsun.

Henri bir daha asla kederimi içmeyecekti çünkü bir gün *onun* gözyaşlarını içen *ben* . Yetişkin bir adamı ağlatmanın bir yolunu bulacaktım.

Hayır, sadece ağlamak değil, *hıçkırmak*.

Ve sonra çekip giderdim ve onu bıraktığı parçaların içinde bırakırdım.

Ben.

Dikkatimi Victor'a verdiğimde, midemin bulanıp titremesini kontrol edemiyordum.

Öfke.

Tek kelime etmeden elimi kaldırdım ve ona parmağımı gösterdim.

Güldü, sonra da Henri'ye dilini şaklattı. ", itaat eğitimi nasıl gidiyor? Görünüşe bakılırsa o kadar da iyi değil. On iki sahiplik seviyesini hatırlıyor musun?"

"Unutmadım," diye mırıldandı Henri, parmakları omzumu morartırken. "Onun bedeni, zihni, zevki, duyuları üzerinde sahiplikle ilgili bir şey, dürtüler..."

"Boyun eğme, özgürleşme, yaşam ve ruh." Victor ellerini iki yana açılmış bacaklarının arasında birleştirdi. "Bu uzun bir süreç ama her katmanın kırıldığını hissettiğinizde çok ödüllendirici." Çenesini bana eğerek ekledi, "Onun derslerine başlaman gerekiyor. Onu hizada tutmanı bekliyorum. Diğer mücevherlerimi bozmasına izin vermeyeceğim. Zaten Peter birkaç gündür ahırda olmadığından beri çok daha iyi davranıyor."

Göğüs kafesim gerildi, kalbime bir lades kemiği saplandı. Diğerlerini sormak istedim. Peter ve Citra, Corine ve Kirk. Uyku her şeyi geçersiz kılmış ama şimdi her şey çok keskin ve gerçekti.

Onları görmek istiyorum.

"Onu disiplin altında tutmaya niyetliyim, Vic." Henri'nin gri bakışları daraldı. "Onun sadece ve sadece benim olması isteğimi kabul ettiğin sürece."

Victor kaşlarını çatı. "Hala taleplerde mi bulunuyorsun?"

"Hâlâ bana ait olanı istiyorum." Saçlarını topladı, tellerin parmaklarının arasından dökülmesine izin verdi. "İkimiz de onu ilk benim gördüğümü biliyoruz. Sanırım bu bir şeyi açıklıyor. Ne de olsa ömür boyu buradayım. bana sahip ol."

Victor geniş bir sırıtışla rahatlayarak başını salladı. "İtiraf etmeliyim ki, şu ana kadar burada olmanızdan büyük keyif aldım. Entrika oyunundan, gerçekte kim olduğunuzun gizeminden, kardeşinizle yaptığınız çok keyifli sohbetlere kadar." Güldü. "Evimde bir Mercer olması beni ne kadar gıdıkıyor anlatamam. Hem de herhangi bir Mercer değil, yıllardır başımın belası olan adamın kardeşi."

"Bu kadar eğlenceli biri olduğuma sevindim."

Victor ayıldı. "Üç gün, *dostum*. Bazı konuklarımın birkaç gün dayanamadığını görmüştüm - yorgunluk her zaman maskelerimizi çıkardığımızda en sert şekilde ortaya çıkar - ama üç gün mü? İyi misiniz?" Gözleri sinsî ve arayış içindeydi. "Pişmanlık duymuyor musun? Buradan ayrılıp evine, küçük ailene koşmayı dilemiyor musun?"

Henri ürperdi. "O benim ailemden değil." Omzumu başparmağıyla o alaycı Mors okşadı, yumuşak ve baştan çıkarıcı, sırtımdan aşağı diken diken eden. "İly artık benim ailem. Sen de artık benim ailemsin."

"Bu durumda... kalan son kuralları da açıklığa kavuşturmanın tam zamanı, böylece yeni bir başlangıç yapabilir ve keyfimize bakabiliriz, değil mi?"

"*Evet.*" Henri başını salladı. "Dinlenmemiz ve toparlanmamız için bize tanıdığınız zaman için minnettarım ama ben oynamaya hazırım."

"Mükemmel." Victor ellerini ovuşturarak nefesini içine çekti. "İlk sorum şu... Kardeşiniz size verdiği paraya erişebiliyor mu? Yapabilir mi yatırdığı parayı geri mi alacak, yoksa o para hesabınızda mı kilitli?"

Henri bana bir bakış fırlattı. "Benim adıma. Ona bir e-posta bildirimi aracılığıyla bakiyeyi görme izni verdim, başka bir şey değil. Sahtecilik yapmadığı sürece, benimdir."

"Mükemmel. Bu durumda, bakiyeyi bana transfer etmeniz için acele etmiyorum. Kabul töreninin bana ödeme yapacağın gün olması konusunda anlaşalım, adil mi?"

"Kabul törenim mi?"

"Deneme süresindesin. Sana ömür boyu üyelik vermeye açığım ve uzun süreli bir misafir olman fikrine şaşırtıcı derecede yatkınım. Seni gönderirsem Q'nun öldüreceğinin farkındayım, bu yüzden... şimdilik, süresiz olarak kalman için onayımı aldın."

Henri saygıyla çenesini eğdi. "Teşekkür ederim-"

"Ve..." Victor bana bir bakış attı. "Mücevherinize oldukça bağlı olduğunuza göre, öngörülebilir gelecek için ayrıcalığınızı uzatmayı kabul edeceğim.

Diğer konuklarla zaten konuştum ve tüm kuşklarına rağmen bana bu ayrıcalık için sizin vereceğiniz parayı vermedi, yani... siz benzersiz bir vakasınız ve bazı avantajlara izin vermeye açığım."

Henri daha uzun oturdu. "Bu-"

"Sadece ufacak bir şey." Victor parmağını kaldırdı. "Ne zaman gün tadına bakmak istediğimi söyle. Onu becermek için istekte bulunduğumda... karşı koymayacaksın. Tek bir kelime bile etmeyeceksin. Duydun mu beni?"

Sözleri bir kova buzlu çamur gibiydi.

Omuzlarım kıvrıldı.

Gerçek korku kanıma işledi, kirli ve lanetli.

Kimse bana dokunmadığı için minnettar olmaya çalıştım. Ama bir gün Victor'un olacağını bilmek?

Hasta olmak istiyordum.
Şiddetli, iğrenç bir şekilde
hasta.

Henri dişlerini sıkarak beni inceledi.

Elleri büküldü. Burun delikleri açıldı. Aklını kaçırmış gibi görünüyordu.

Ama sonunda başını salladı. "Onu kendime saklamanın bedeli buysa,
o zaman... kabul ediyorum."

"*Merveilleux.*" (Muhteşem.) Victor ayağa kalktı ve avuçlarını şortuna sildi.
"Şimdi ikimiz de aynı sayfadayız... İhtiyacın olan bir şey var mı?

Kıyafet tercihleri? İlaçlar? Dış dünyadan özleyeceğiniz şeyler?"

Henri saat beş yönündeki gölgesini kaşdı. "Eh... Sanırım iyiyim.
Gerçekten mi? Ne var biliyor musun? Bir dizüstü bilgisayar olurdu."

"Dizüstü bilgisayar mı?" Victor'un kaşları çatıldı. "Ne kadar güvenimi
kazanırsan kazan, internete biliyorsun. Kendi kanımdan, canımdan oğlum
olsan bile sana telefon ya da sosyal hesap izni vermezdim."

Henri ayağa kalktı ve kendini düzeltti. "Bunun için değil. Dürüst olmak
gerekirse, internete girmeyi özlemiyorum. Sızlanmalardan ve karmaşadan uzak
olmak için bir sığınak ama özlediğim şey yazmak."

"Ah, evet." Victor sırttı. "Yazmakta olduğun kitap."

"Görünüşe göre artık boş zamanım olacak. Faturalarımı ödemek için
önemsiz işlerde çalışmak zorunda kalmayacağım ve..." Kıkırdadı. "Bir günde
ancak bu kadar sikişebilirim."

Victor sırtarak Henri'nin gergin donuna baktı. "Söyle bana, *dostum*.
Bugün mücevherini becerdin mi? Kameralara bakıp duruyordum."

"Bir kez. Duşta." Bir elini yüzünde gezdirdi. "Bunu düşünmeden ."

"Oh?"

Henri bana baktı.

Ben de ters ters

baktım.

"Yemin ederim bana vermek istemediği bir şeyi çalmak en iyi afrodisyak
türü. Onunla her sevişmemin hayatımın en iyi sevişmesi olduğunu düşünüp
duruyorum ama her seferinde biraz daha sönük kalıyor." Mutlu bir şekilde iç
çekti. "Peki ya bu sabah altımda yer değiştirdiğinde? Geri sallanıp kendini
sikimin üzerine bıraktığında? Onun beni yumrukladığını hissettiğimde, kendi
kurtuluşumu içimden boğan bir orgazmla? Tanrım."

Kendimden nefret ederek öğürdüm.

Aman Tanrım, İly.

Hayatta kalmak için seksi kendi yöntemim olarak benimsemek gibi aptalca bir planım çoktan yüzüme geri tepmiş gibi görünüyordu.

Onun beni kullandığı gibi ben de onu kullanmayı seçmiştim. Gücümü geri çalmıştım.

Beni yönetme şansını elinden aldım.

Acıyı zevke, umutsuzluğu arzuya dönüştürdü ve... Henri'nin nasıl tepki vereceğini düşünmeyi bırakmamıştım.

Onu *istediğimi* nasıl düşünürdü.

Bizi çok daha kötü bir ahlaksızlığa nasıl da bulaştırmıştım.

Kalbim kendinden nefret etme vagonuna atladı ve bana evlilik ve canavarlar saçmalığına ayak uydurmakla ilgili önceki tüm yorumlarına rağmen benim de benzer düşüncelere sahip olduğumu hatırlattı. Üç gecelik uykumuzu garip, zıfafsız bir balayına benzetmiştim.

Bu sabah bu işi tamamladık ve Henri'nin bana bakışlarına bakılırsa, beni tekrar dizlerimin üzerine çöktürmesi an meselesiydi.

"Görünüşe göre elinizde küçük bir su perisi var. Şanslısın." Victor göz kırptı, şezlongun etrafında dolaştı ve ellerini arkasına . "Kitap ne hakkında?"

"Bütün kitaplar ne hakkında?" Henri garip bir irkilmeyle omuz silktilti.

"Acı."

Victor yumuşak bir sesle, "Onun acısı mı, senin acın mı?" diye sormadan önce bu cevabı düşündü.

"Daha çok birbirimize çektireceğimiz acıya benziyor."

Bu cevap hoşuna gitmiş gibi başını salladı. "Tamam. Sana bir dizüstü bilgisayar alacağım. Yazma yazılımı olan ama Wi-Fi çipi olmayan bir tane. Başka bir şey var mı?"

Henri bana baktı, gözleri sanki tüm sırlarımı görebiliyormuş gibi rahatsız edici bir şekilde doğrudan bakıyordu. "Belki onun için birkaç kıyafet? Transparan olmayan bir bornoz? Diğer misafirlerin benimkinden etkilenmemesi için iç çamaşırı?"

Victor kıs kıs güldü ve başını salladı. "Şimdi bile beni şaşırtıyorsun."

Henri geri çekildi. "Ben mi seni şaşırtıyorum?"

"Ona kırmamak için her şeyi yapacağın güzel bir oyuncak bebekmiş gibi bakıyorsun ama biliyorum ki eline bıçak aldığın an kanını akıtacaksın."

"Yani?"

"Yani... Hem yumuşak hem de sert olmaya bu kadar istekli pek fazla Üstatla karşılaşmadım."

"Eğlenceli olan da bu değil mi? Acı çekmek ve iyileşmek?"

"Onları onarılamaz parçalara ayırmanın yolu kesinlikle bu." Bana sevgiyle gülümsedi. "Ona duygularını kismaya devam edersen, sadece onu bir canavar gibi kırbaclar ve becerirsen, kafası o kadar karışacak ve kaybolacak ki, senin olacak bu ay bitmeden."

Henri alt dudağını yalamadan önce korkunç derecede uzun bir süre durakladı. "Bu durumda, onu öyle bir kaybedeceğim ki, ancak onunla birlikteyken bulunabilecek.

Ben."

"Gerçek bir yazar gibi söyledin." Victor şezlongun arkasını sıkıca kavradıktan sonra ellerini şortunun ceplerine soktu. "Akşam yemeği saat yedide. Başka bir gösteri sunulacak ve Peter'a düzenlediğim hazine avı siz katılana kadar ertelendi. Sen Bize katılabilirsiniz ya da... Sanırım konuklarımdan birkaçı bilardo salonunda dostça bir yarışma düzenlediler."

"Rekabet mi? Ne tür bir rekabet?" Henri sordu.

"Gel ve ." Victor sırtıttı. "Çok eğlenceli. Ilyana'yı da getir. O da oynayabilir." Geri çekilirken gözlerini Henri'nin kasıklarına dikti. "Tecrübeli bir Usta'dan yenisine bir tavsiye mi? Eğer sertleştirdiysen, onu çalıştır. İyi bir ereksiyondan asla vazgeçme, *dostum*. Ayrıca, küçük patlaması için biraz cezalandırılmayı hak ediyor. Böyle ihlallerin peşini bırakamazsın."

Henri titredi ve onun sert boyunu yumrukladı. "Tavsiyen için minnettarım."

"İkinize de iyi eğlenceler." Victor bana bir öpücük verdi. "Onu için de alıştır, Mercer. Arabaya bindiğim zaman onu iyice evcilleştirmek istiyorum."

Mutlak bir nefretin kızarması ağzımı hırıltıya dönüştürdü. Victor fark etmedi.

Bir pislik gibi ıslık çalarak uzaklaştı ve Henri ile beni tekrar yalnız bıraktı.

Victor dinleme mesafesinden çıkana kadar Henri kıpırdamadı. Bir an için kalbim bunun çok ama çok büyük bir hata olduğunu fısıldayacağı umuduyla çarptı. Hâlâ bir senaryo, bir sahne, bir perde ve gizli bir yönetmen vardı.

Ama şezlonga oturup bana tembel bir gülümseme fırlattığında, bu umut öldü.

İlk ve son kez.
Alev alev yanan küllerin içinde.
Parmakları boxer'ına gitti.
Siyah kumaşın içinden kendini okşadı.
Sonra dişleri ve zarif, devasa elleriyle kalçalarını oynattı, iç çamaşırlarını çıkardı ve çimlerin üzerine fırlattı.
Gözlerimiz buluştu.
Kalbim gümbür gümbür atıyordu.
Tüm nefretime rağmen bedenim ısındı ve ağırlaştı.
Dışarıdan yarı tanrı gibi görünüp içeriden bir sapkın olması adil değildi.
Kaslar, gölgeler, delici gümüş gölgeli gözler.
Alt dudağını ısırarak kendini yumrukladı ve bakışlarını tişörtlü bedenimde gezdirdi.
"Enlève-le." (Çıkar.) Başparmağını tepesine bastırarak, reddetmem için bana meydan okurcasına başını eğdi.
Çıplak.
Giyin.
Hiç fark etmedi.
Dizlerimin üzerinde yükselerek etek ucunu başımın üzerinden geçirdim ve kollara takılan kalın manşetlere küfrettim.
Gözleri hemen göğüslerime takıldı. "Tanrım, çok güzelsin." Bir iltifat.
Bir ibadet.
Kendimi iğrenç, kirli ve beni kontrol etmek için kullandığı her dokunuş her kelimeyle lekelenmiş hissetmeme neden oldu.
Kendini sıktı. "Rampe jusqu'à moi." (Yaklaş.) "Siktir git."
"Seni becermek niyetindeyim. Ama sadece beni emdikten sonra." "Isırmayı tercih ederim."
Çok hızlı hareket ediyordu, insanlık dışı bir hızla.
Bir an, bacaklarını uygunsuz bir şekilde açarak şezlonga oturdu. Sonra kalçalarını tuttu, beni ellerimin ve dizlerimin üzerine fırlattı ve öne doğru eğdi. "Seni uyarıyorum, küçük kabus. Eğer en ufak bir şey hissedersen sivri küçük dişlerini sıyıırırsan, sana öyle vururum ki kendini surların dışındaki hendeğin içinde bulursun."

"Yap ," diye hırladım. "Beni yen ki ikimiz de diğer piçlerden daha iyiymişsin gibi davranmayı bırakalım. Ağzından çıkan her cümlenin saçmalık olduğunu bana kanıtla."

Sertleşti.

Tutuşuna karşı koymaya çalıştım. "Yap hadi. Yap hadi. Sana meydan okuyorum!"

Bileklerimi altımdan çekip aldı ve yanağımı çimlere bastırdı.

Beni bu kadar zahmetsizce hırpalamasından nefret ediyordum.

Zayıf ve güçlü, köle ve efendi dinamiklerinden nefret ederdim.

"Seni lanetliyorum," diye tısladım. "Akla gelebilecek her türlü talihsizlikle seni lanetliyorum."

Sanki sırtımdaki asaya bakıyormuş gibi durakladı. "Biliyor musun... Sanırım beni çoktan lanetledin."

"Beni ve diğer mücevherleri serbest bırak, ben de sana olan borcumu ödeyeyim... Buna ne dersin?" Derin bir nefes verdi. "Üzgünüm ama hayır. Kahraman olmaya çalışmaktan bıktım." "Senden nefret ediyorum," diye fısıldadım kokuşmuş bir tutkuyla.

"O kadar emin olma." Parmakları bacaklarımın arasına daldı, cesur ve acımasız.

İki tanesini içime sokarken haykırdım.

"Islak." İnledi. "Benden nefret ettiğini tekrar söylemek ister misin?"

"Umarım cehennemde yanarsın." Parmakları o hain küçük noktaya takılınca kıvrandım.

"Ben yanıyorsam, sen de benimle yanacaksın." Eğildi ve kalçamı ısırdı. "Söyleyeceğin başka bir şey var mı?"

"Bırak beni, seni piç."

"Hayır, bir daha asla gitmene izin vermeyeceğim. Başka bir şey var mı?"

"Evet." Ona baktım, çaresizlik ve umutsuzluğun kötü tarifi beni her zamankinden çok daha acımasız yapıyordu. "Kimse seni sevmiyor çünkü tamamen sevimsizsin. Yalnız kalmayı hak ediyorsun ve-"

Anında pişmanlık.

Vicdan azabı.

Henri sanki kalbine asit dökmüşüm gibi bakıyordu. Dondum kaldım, ne kadar düştüğümü görünce tamamen şok olmuşum. Ne kadar korkunç biri olmuşum.

Tanrım, Krish beni görebilseydi... çok hayal kırıklığına uğrar, çok üzülürdü. "Henri, ben-" Çimleri tırmaladım. Özür dilemekten tılandım. Nefret ettim

Bana o kadar çok borcu varken, ona bin tane vermek istedim.

"Sorun değil." Parmaklarını içimden çekerek ofladı. "Bunu hak etmiştim. Ve sen haklısın." Sesi sertleşti ve duygusuzlaştı. "Yalnızlık benim katlanmam gereken bir yük çünkü başka hiçbir şeye layık değilim. Beni bununla lanetlemene gerek yok. Ben zaten acı çekiyorum. Bana hatırlattığın için çok teşekkür ederim."

Kıımı avularken ondan kutup karanlığı yayıldı. "Bu benim hatam. Sana karşı çok yumuşak davrandım. Ne yapıp ne yapmayacağım konusunda söz sahibi olduğunu dşnmene izin verdim. Ama gerçek şu ki, sen bana aynı anda iki erkek olamayacağımı hatırlattın. Senden benimle birlikte oynamanı istedim. Benim ol ki ben de senin olabileyim. Ama şimdi görüyorum ki bu seçimi sadece *sen yapabilirsin*. Ne kadar yalvarırsam yalvarayım, bunu senin için yapamam. Ve işte sana küçük bir ders."

Büyük avucunu kııma bastırarak beni sevgiyle sıktı. "Bir karar vermelisin, küçük kâbus. Buradaki hayatının cennet ya da cehennem olmasını sağlayacak bir karar."

Sormak istemedim ama kelimeler yine de döküldü. "Ne kararı?" "Benim harika itaatkâr karım olarak benimle birlikte oynama kararı ya da... benim fena halde kırılmış klem olarak boyun eğmeye zorlanacaksın." Kalbim ırpındı.

"Yapmazsın."

"Yapmaz ?"

Söyleme şekli.

ncekinin sıcaklığı

yok. Bağlantı yok.

Victor'un katledilmiş hayvanat bahçesinde beni kana buladığı an bağı öldürmüştü.

"Henri...yapma."

"On vuruş." Eli aniden kıımdan ayrıldı ve başının üzerine yükseldi. "Beş tanesi düşünmeye başlayan için, beş tanesi de beni manipüle edebileceğini düşündüğün için seni cezalandırmak için. ığlık attığında ve tenin kıpkırmızı olduğunda dizlerinin üzerine çöküp bana sakso çekeceksin. Eğer beni tatmin edersen, senden bir isteğim olacak. İtaatinin karşılığını ödeyeceğim ve bana ait olmanın o kadar da kötü olmadığını öğreneceksin. Eğer benimle oynarsan, ben de seninle oynarım. Diğerlerinin sahip olduğundan daha fazlasına sahip olabiliriz. Seks yapabiliriz, ama aynı zamanda yakınlık da kurabiliriz ve eğer tamamen dürüst olursam - ki sana karşı her zaman aptalca davranıyorum - en çok istediğim kısım bu. Sana bağlı hissetmek istiyorum. seni incitirken. Seni iyileştirirken sana tapmak istiyorum. Ama bu yakınlığı bana çok görüyorsan, belki de haklısındır. Belki de benim nerim

Tek eşlilik çok saçma ve senin üzerindeki ayrıcalığımı kaldırıp seni diğerlerine vermeliyim."

Ben cevap veremedim.

Ona beni korkuttuğunu söyleyemeden ve sadece vücuduma verdiği zarar yüzünden değil-

Vurdu.

Beni yerimde tutmak için sırtımın küçük kısmına morartıcı bir elini yerleştirip ardından sertçe şaplak atarken inledim.

Çok zor.

Kütüphanedeki kitapla bana vurduğundan çok daha sertti. O gösteriş içindi.

Bu onun içindi.

Sadece onun için.

"Henri-" Bana tekrar vurduğunda çimleri tırmaladım. "*Ahhh!*"

Yakıcı bir acı. Beş parmak acı. "Kes şunu. Ne demek istediğini anladım. Dur-"

Üçüncü bir vuruş.

Acı üstüne acı.

Arka arkaya dördüncü, beşinci, altıncı. Acı, *ıstırap* ve... korkunç bir heyecan. *Yedi*.

Çılgılık attım.

değildi.

Zonklayan etimi besleyen ateş alevlenirken haykırdım.

"Henri!" Tırmaladım ve miyavladım, için çok uğraştım. Ama beni çimlerin üzerinde sıkıştırdı, sırtım olduğum yerde kilitliydi, kalçalarım tam olarak

Onları istediği yerde.

"Tanrım, üzerinde benim izimle inanılmaz görünüyorsun."

Sekiz.

Nefesim

kesildi.

Homurda

ndı.

İçim titredi. Clit

ağrıyordu.

Dokuz.

"Bu bir marka gibi. Kendi markam. Bana ait olduğunu gösteren parlak kırmızı bir damga."

Dudaklarıma ve terli tenime yapışan otlarla inleyip durdum.

Her hücrem beni terk etti, sıcak ve ağırlaştı. Ama ağlamadım.
Dürtü bile duymadım.
İçimdeki ateşi bastırdım.
Acımasız bir intikama tutundum.
Ve son darbe indiğinde, Henri tökezleyerek şezlonga geri döndü.
Bacaklarını açtı ve beni bacaklarının arasına sürükledi.
Beni seviyormuş gibi yanağımı okşadı ve sonra beni fahişesi gibi konumlandırdı.
Ne yapacağımı çok iyi biliyordum.
Tüm yanlışları, tüm iffetsizlikleri topladım ve... onu kırmak için kullandım.
Efendi ve köle mi oynamak istedi?
Güzel.
Hadi oynayalım.
Derin bir nefes çekerek, kontrolden çıkmış nefes alışverişlerimi dizginledim ve parmaklarımı onun kalın tabanının etrafına sardım.
Yukarı baktım.
Bakışları güvensizlikle parladı.
Eli bileğimi tutacakmış gibi havada asılı kaldı. Sıktım.
"Siktir." Sesi bir fırtınayı andırıyordu. "Uslu dur, küçük kâbus. İyi bir küçük mücevher gibi sikimi em - dişlerin olmadan - seni beslediğim her damlayı yut ve sonra... seni ödüllendireceğim."
Sesi kanımdaki açgözlülüğü okşadı.
Hiçbir şeye ve sıcak, sıcak bir ihtiyaca dayanamadım. Parmaklarım şaftının etrafında sıkılaştı.
"İly..." Ürperdi, istekliliğimden çekiniyordu. "Nazik ol."
"Oh, nazik olacağım," diye fısıldadım. "Çok, çok iyi."
Aleti avucumun içinde seğirdi, istekli ve sertti.
Savunmasızdı - bir erkeğin kadar savunmasızdı, yine de... beni esir alan bakışlarıydı.
Soğuk ama savunmasız.
Güvensiz ama umutlu.

Öfkeli, acımasız ve sadist bir güçle dolu ama tüm bunların altında... yalnız.
Şimdi bile.

Yalnız.

Onun en büyük zayıflığı *ben*
değildim. Öyleydi.

İki "L" kelimesi.

Aşk ve yalnızlık.

Onu yok etme gücüne sahip iki soyut, önemli şey... Keşke onları nasıl kullanacağımı bilseydim.

"İly..." diye nefes aldı dudaklarımı tepesine indirdiğimde. Yüzdüğü yerden gelen pırıl pırıl tatlı su ve şehvet kokan toprak kokuyordu.

Bu şehvetin beni yeni bir umutla doldurmasına izin verdim.

Adımın gerçekte ne anlama geldiğini ve onu her kullandığında bana ne söylediğini bir kenara sakladım.

Yalnızlığını giderecek ve onu bütünleştirecek bir eş mi istiyordu?

Peki o zaman.

Ağzım sikini sardı.

Sanki ona elektrik vermişim gibi sarsıldı.

Elleri saçlarımı toplamak için yukarı kalktı ve izleyebilmek için at kuyruğu yaptı.

Kafa derim

karıncalandı.

Kıçım acıdı.

Biri zalimlikle, diğeri okşayarak. O bir paradokstu.

Bir muamma.

Onu yutabildiğim kadar derine yuttum. Oral

seks yapmaktan hiç hoşlanmamıştım.

Samuel'le mutlu olduğumuz zamanlarda bile, bu benim onun için yaptığım bir şeydi, kendim için değil.

Ama bu?

Henri sarsılıp inerken, başım aşağı yukarı sallanırken ve elim onun uzunluğunun etrafında tirbuşon gibi dönerken, ilk gücün çırpınışları.

Gerçek güç.

Ham, kadınsı güç.
Onu bu şekilde öldürebilirim.
Damarını kesip kan kaybından .
Taşaklarını kesip sakat bırakabilir.
Bunların hiçbirini yapmadım.
Ben onun oldum çünkü karşılığında o *da benim oldu*.
Ona ihtiyacım yoktu.
Bana ihtiyacı olduğu şekilde
değil. Ve bu benim ilk
silahımdı.
O kadar kötü bir silahtı ki, onu kullanmak beni
titretiyordu. "Siktir," diye tısladı ben yarığını
dillerken. "*Siktir*."
Keskin, tuzlu bir damlacık dudaklarımı kapladı; başımı kaldırdım.
Gözleri ıslık ıslık parlıyordu, bana kendisinden açıkta kalan, umutsuzluğa
kapılmış her parçayı verirken.
Hızımı artırdım, ağzımla ona tapıyordum. Göbeğim
sıkıştı.
Meme uçlarım çakıldı.
Cinsel açlığın sarsıntıları içimde titreşti ve... farklı bir seçim yaptım.
Bir zamanlar iyiydi.
Hepimiz bir ömür boyu süren sefalet ve kargaşanın altında doğuştan
iyiydik.
Saldırganlığı kaybetme korkusundan, sahipleniciliği ise yalnızlık
korkusundan kaynaklanıyordu.
Bu yüzden ona değer verdiği şeyleri verirdim.
Ona ihtiyacı olanı vermeden istediği her şey olabilirdim.
Ve sonra... bir gün uyanacak ve ne kadar yuvarlandığını görecekti. Ve o
gün geldiğinde, bizi kurtaracaktı.
Sadece kendini kurtarmak için.
Sertçe emiyordum, onu yaladıkça çenem ağrıyordu. Onu emdim ve
yuttum. Teni çok yumuşaktı, sertliği dilimin üzerinde seğiriyordu.
Kalçaları mermere dönüştü. Elleri
saçlarımda taşla dönüştü.
Onu yuttum ve boğazımın arkasında mırıldandım.
"İsa Mesih-" Başını geriye eğildi. Gözleri kapandı. Bana her şeyini
verdi.

Hepsini aldım.

Elimi bacaklarının arasına atarak taşaklarını parmaklarımın arasında yuvarladım.

Tepkisi anlık oldu.

Hırıltısı göletin üzerinde yankılandı ve yusufçukları dağıttı. "Evet. Aynen böyle. Sikimi emme konusunda çok iyisin."

Övgüsü bana verdiği acıyı hafifletti ama affedilmemi sağlamadı.

Sam'in yatakta berbat olduğumu söylemesine rağmen Henri'nin sanki en büyük fantezisiymişim gibi davranması ne kadar garipti.

Egonun beni daha çok çabalamaya itmesinden nefret ederdim.

İçimdeki ipleri koparıp kendimi savaşın içine attığımda gurur beni yıkıma sürükledi.

Kırılmasını istedim.

Onu yok edecek kişi ben olmak istiyordum. Daha sert emdim.

Daha sıkı yumrukladım.

"Lanet olsun-" Sesi çatallaştı. "Ağzın... *kahretsin*-"

Çoğu şeyi içgüdülerimle yaptım, onu okşadım, okşadım, en hassas noktalarını buldum. Onu inceledim, soydum, her şeyini çaldım.

Elim daha aşağıya indi, bacaklarının arasındaki karanlık sıcaklığa gömüldü. Seğirdi ve inledi.

Yine yaptım.

Dilimde bir tuz kızarması.

Yumruğumu demir uzunluğunun etrafında sıkarak emdim ve üç parmağımı taşaklarından arkasına doğru uzanan çıkıntılı çizgiye bastırdım.

İkimiz de onun tepkisine hazır değildik.

İki elini başıma kenetleyerek ağzımın içine daldı. "Lanet olsun. *Evet, evet.* Tanrım, evet. Al şunu. Em beni-"

Onu okşadım.

Tüm konuşma gücünü kaybetti.

Vücudu titriyordu.

Aleti nabız gibi atıyordu.

Cildi bir cehenneme dönüştü.

"*Merde*-" Tekrar ve tekrar itti ve... ona izin verdim.

O çıkıntılı küçük noktaya daha da sert bastırdım.

"Lanet olsun, bu konuda çok iyisin." Akıl sağlığına kavuşmak için çabaladı. "Yeter. Bekle. Çok erken. Ben..." Kendini kontrol etmek için çabaladı, beni uzaklaştırmaya çalıştı.

Tüm ağırlığımla üzerine çöktüm, sertliğinde boğuluyordum.

Sağ elimle onu boşalttım ve sol elimle bastırdım. Sadece patlamakla kalmadı, infilak etti.

"*Siktir, siktir!*"

Döl şeritleri ağızıma fişkırdı.

Parmaklarımın altındaki kabarık çizgi her sıçrayışta nabız gibi atıyordu.

"Lanet...ah, dur, yapma-" etti, kalın ve tuzlu, ürperdi orgazmı boyunca. Parçalanmasının yarısında, savaşmayı bıraktı ve teslim oldu.

Sesi gırtlaktan gelen bir hırıltıya

dönüştü. Parmakları saçlarımın

derinliklerine gömüldü.

Ağızıma sokarak, fişkıran her santimi bana yedirdi. "Bunu çok mu istiyorsun, seni pis, pis kız? O zaman sonuna kadar aç."

İçime boşalmasına izin verdim.

Sert artçı şoklarla titremesine izin ver.

Her damlasını içtim.

Utanç verici bir özlemle acı çektim.

Ve sadece büyük bir nefes çektiğinde topuklarımın üzerine oturdum ve acı, utanç ve diğer tüm iğrenç duygular içimi kaplarken tısladım.

Çok yavaş bir şekilde gözlerini açtı.

Bir an için odaklanamıyor gibi göründü ama sonra gözlerini kırptırdı ve öfke onu boyadı. "Bu da neydi böyle?"

İrkildiğimi gizleyerek ayağa kalktım ve tişörtümü aldım.

Tekrar içine kayarak, yakamda unutulmuş bir şekilde sallanan aptal, korkunç tasmanın klipsini açtım ve çıplak kucağına fırlattım. Halka bir yüzük fırlatır gibi ereksiyonunun etrafına indi. "Seni tatmin etmemi söyledin, ben de... tatmin ettim."

Onun topraksı tadına lanet ederek dudaklarımı yaladım. "Yoksa tepkini yanlış mı değerlendirdim? Tatmin olmadın mı?"

"*Tatmin* oldum mu?" Bir eliyle yüzünü ovuşturduktan sonra tasmayı yere fırlattı. "Bıktım usandım."

Alaycı bir gülümsemeyle reverans yaptım. "O zaman rica

ederim." O da ayağa kalktı, üzerimde yükseldi. "Ne

yapıyorsun?"

Başımı masumca eğdim. "Sadece bana yapmamı söylediğin şeyi yapıyorum."

"Sana beni hayatımın en iyi oral seksiyile mahvetmeni söylediğimi hatırlamıyorum."

Onun başka saksolar çektiğini düşününce içimde beliren saçma sapan kıskançlık duygusunu görmezden geldim.

Kim tarafından? Onları sevdi

mi- Aman Tanrım, kimin

umurunda?

Sen değil.

Kesinlikle sen değilsin.

Kıçım onun on şaplaklık el iziyle parlarken çenemi kaldırdım. "Hepsi bu kadar mı, *Efendi H?*"

"Yapma." Çimlerin boxer'ını aldı ve üzerine geçirdi.

Kıyafetlerinin geri kalanını ve tasmayı toplarken gözleri karardı. "Kaltaklık yapma."

"Ben mi?" diye kendimi işaret ettim. "Sanırım beni başka biriyle karıştırıyorsun. Ben senin itaatkâr küçük karınım, unuttun mu?" Dudaklarımı yaladım, kasıtlı olarak müstehcen. "Senin emdim. Dölünü içtim. Karşılığında bana bir iyilik yapacağına söz vermiştin."

Kendini zarif bir şekilde hareketsiz tuttu. "Ne istiyorsun?"

Senden uzaklaşmak için.

Gerçeklerden uzaklaşmak

için. Kendimden

uzaklaşmak için. "Diğer mücevherleri görmek için."

Derin bir iç çekti. "Onun yanında sana güvenilebilir mi?" Kimi kastettiğini biliyordum.

Ve onu benim yapmak için kıskançlığı kullanmama gerek yoktu. "Peter'dan hoşlanıyorum. Hem de çok."

Gözleri avcı bakışlarına dönüştü.

"Ama onu bir arkadaş gibi seviyorum... bir kardeş gibi."

"O seni öptü."

"Platonik olarak." Burnumu çektim. "Beni rahatlatmaya çalışıyordu, hepsi bu." "Eğer bunu bir daha yaparsa, mezarını kazıyor olacağım."

"O beni koruyor." "*Ben* seni koruyorum."

"Buna böyle mi diyorsun?" Burnumu kırıştırdım. "Bunu söylemekten nefret ediyorum Henri ama az önce bana yaptığın şey güvenli ve koruyucu olmaktan başka bir şey hissettirmedi."

"Sana yaptığım şey mi?" Alay etti. "Lanet olası ruhumu emen sensin."

"Ve beni tokatlayan da sensin!"

Sanki uğradığı kötü muameleyi yeniden yaşıyormuş gibi bakışları avucuna kaydı. Sonunda başını kaldırdı ve "Eğer sana bir daha dokunursa, ben-" diye çıkıştı.

"Yapmayacak."

Sanki bana inanmıyormuş gibi beni inceledi.

Sonunda başını salladı ve uzaklaştı. "Tamam. İki saatin var. Mücevher odasında geçir. Ne istersen yap. Ama akşam yemeği için seni ayağımın dibinde bekliyorum."

Ben başımı öne eğip yalvaramadan sinsice uzaklaştı.

Onu takip ettim, omuzlarındaki gerginliği inceledim. Adımlarının pürüzlü ritmini.

Yeni gelmiş bir adama .

Kafası karışmış bir adama benziyordu. Kafası karışmış. Şaşkın.

Ve onun nasıl hissettiğini *tam olarak* bildiğim için *nefret* ediyordum, kesinlikle *nefret ediyordum*.

Yürürken, görmezden geldiğim düşünceler zihnime doluştu.

Bir elimi karnımın alt kısmına sıkıştırırken alt dudağımı ısırdım ve ona küfrettim.

Bacaklarımdaki sıcaklığa lanet ettim.

Islaklığın iç baldırlarıma bulaşması.

Ve beni tokatladığında sadece acı korkunç, berbat bilgisi.

Olamaz.

Bu çok kolay olurdu. Çok haklı ve uygun olurdu.

Keşke eli az önce alçaltıcı, delirtici bir acı verseydi.

Keşke dilime boşalması bana cezanın yanı sıra güç de vermeseydi.

Keşke ben de onun kadar delirmeseydim. Keşke.

Keşke.

Keşke tüm vücudum onun başladığı şaplak işini bitirmesi için ağrımasaydı.

Keşke içim uyuşsaydı, içim ölseydi, onun akıl oyunlarından ve itiraflarından korunsaydım.

Keşke şehvet hissetmeseydim.

Korkunç, dehşet verici bir *şehvet*.

Henri çalamasın diye cinselliğime sahip seçmiştim. O beni kırmadan önce ben onu kırmaya yemin etmiştim.

Ama karşılığında kendimi Araf'a atmıştım.

Ve bir hamlede birbirimiz kadar ölümcül bir şekilde hasta olmamızı sağladı.

On İkinci Bölüm

Henri

Ayaklarımın dibinde itaatkâr bir şekilde diz çöken ILY'ye baktım.

Saçları gece yarısı kobaltı gibi parlıyordu ve siyah diamante sütyeni ve G-string'i onu çok fazla boğucu gösteriyordu. Koyu kırmızı çizgiler onu kestiğim yeri işaretliyordu, iyileşmişti ve şimdi yara bantlarını çıkardığında görülebiliyordu.

On dakikadır sıcak meşe zeminde diz çökmüş, zarif ve güzel şekilde sessiz duruyordu. Lanet olası on dakika ve benimle bir kez bile göz teması kurmadı.

Balo salonunda taşları sarsan bir gök gürültüsü daha koptu. Birkaç mücevher, Efendilerinin yanında diz çöktükleri yerde kamburlaştı. Birkaç adam bile irkildi, sonra tepkilerine kıkırdadı.

Yağmur, yemek yiyen kalabalığı biçmeye niyetli sıvı mermiler gibi tavandan tabana devasa pencerelere çarpıyordu.

Güneş batarken fırtına karanlık bir intikamla gelmiş, ben kütüphanede oturup odama götürmek üzere bir yığın kitap seçerken ufukta uzaktan gürlüyordu. Odama dönüp Ily'nin tükürüğünün izlerini ve yuttuğu ruhumun kalıntılarını duşla temizlediğimde tüm ada sarsılmıştı.

Şimşek çatallandı ve hava elektrikle çatırdadı, ardından birkaç Saniyeler sonra öfkeli sevgilisi tarafından kemiklerimi çınlatan bir zil sesiyle.

Ily'ye tekrar ters ters baktım.

Diğerleri gibi seğirmedi. Gözleri masanın ayaklarına kilitlenmiş, elleri gevşek bir şekilde kucağında birleşmişti.

Bütün öğleden sonra ne yapmıştı?

Diğerlerine ne söylemişti?

Peter ona dokunmuş muydu? Onunla konuşmuş muydu? Ellerim yumruk oldu.

Ily'ye köle odalarına kadar eşlik ettikten sonra meşguldüm. Kendimi kasıtlı olarak yazılı kelimelerle oyalamıştım, böylece geri dönüp ona eşlik etmeyi talep etmemiştim.

Onu gerçekten özlemiş olmam beni rahatsız ediyordu.

Kıskançlığımı kontrol edemediğim gerçeği beni mahvetti.

O yanımdayken, tüm bu yalnızlık duyguları kutsanmış bir şekilde silindi, ama o gittiği an... *merde*.

Ağırbaşlı bir personel mükemmel bir şekilde kızartılmış tavuk, salata ve otlarla kavrulmuş patatesle dolu gümüş halkalı bir tabak getirirken elimi yüzümde gezdirdim.

Yukarı baktım ve gülümsedim. "Teşekkür ederim."

Sanki kendisiyle daha önce hiç konuşulmamış gibi irkildi. Güzel ela gözleri bana Ily'ninkileri hatırlattı, sadece daha koyu ve daha az altın rengi. Başını eğerek, korkmuş bir fare gibi kaçmaya başladı.

"Samimi ve kibar olma çabanı takdir ediyorum Henri, ama bunu yapmak zorunda değilsin." Victor mumlarla örtülü karanlıkta belirdi. Balo salonunda hiç ışık yoktu. Sadece devasa avizeler ve aplikler balmumu damlayan mumlarla titreyordu.

Antik bir atmosfer mi yaratmaya çalışıyordu yoksa fırtına yüzünden elektrikler mi kesilmişti bilemedim. Her iki durumda da, yumuşak aydınlatma herkesi romantik, neredeyse rüya gibi bir ışığa boyadı.

Aklıma rastgele bir düşünce geldi. "Misafirlerin de personelinle oynuyor mu Vic? Yoksa onlar yasak mı?"

Ily nefesini içine çekti.

Victor sandalyeye yerleşirken güldü. "Neden? Şimdiden gözlerin mi kaymaya başladı?"

"Hayır." Parmaklarımı Ily'nin gür saçlarında gezdirdim. "Sadece böyle bir malikânede çalışan herkes adil bir oynasa, bu malikâneyi nasıl ayakta tuttuğunuzu merak ediyorum."

Victor başını salladı ve göz alıcı siyah saçlı, mavi gözlü mücevherin yanına diz çökmesini bekledi. Yakası mum ışığını yakalayarak yüzünün üzerinde minik alevler dans ettirirken, giydiği siyah tulum kıvrımlı vücuduna karanlık gibi çöküyordu. "Görüyorum ki şimdiden büyük resme ilgi duymaya başlamışsın."

Onu okuyamadım. "Bilmeye iznim var mı, yoksa burayı nasıl yönettiğinize dair sırlar yasak mı?"

"Yasak mı? Hayır, hiç de değil." Sırıttı. "Birinin seninle Böyle bir ütopyanın oluşturulmasındaki koordinasyon düzeyini takdir ediyorum."

Diğer misafirlerim birkaç günlüğüne geliyor ve gidiyorlar. Yemeklerin nasıl teslim edildiğini, çarşaflarını ve havlularını kimin değiştirdiğini düşünmüyorlar."

Dizimi okşayarak ustalar, mücevherler ve asalarla dolu yarı dolu balo salonuna göz gezdirdi. "Bilmek her şeyi sana söylemekten mutluluk duyarım. Sonuçta, dediğiniz gibi, gidecek başka bir yeriniz yok. Sen de yeni evinizin nasıl işlediğini biliyorsunuz. Ama size bir tavsiyede bulunmama izin verin. Eğer mücevher olmayan biriyle uğraşmak isterseniz, önce izin istemelisiniz. Çalışanlarım -temizlikçiler, aşçılar, garsonlar, bahçıvanlar- hepsi diğer mücevherlerim gibi seçilip çalınır ama... onlara farklı bir amaç verilmiştir. Joyero'nun farklı bir bölgesinde ve farklı kurallara tabidirler."

"Yani sikişmekten muaflar mı?"

"Bir Efendi içlerinden birinin rol değiştirmesini talep etmediği sürece, evet. Burayı temiz ve düzenli tutmalarını istiyorum. Bunu sırtlarında yapamazlar."

Ily burnunu kırıstırdı ama akıllıca sessiz kaldı.

Gözlerim Victor'un ilk gece masanın üzerine koyduğu mücevhere kaydı.

Beni bakarken yakaladı ve çenesini kavradı. "O bir şey değil mi? Bir gün, küçük aşkına daha fazla kapılmadığında, dilersen onun tadına bakabilirsin. Onu kimin ödünç alacağı konusunda seçiciyimdir, ama senin için... Bir istisna yap." Başparmağını kızın alt dudağında gezdirdi.

Tepki vermedi, kirpiklerini düşük tutarak gözlerini korudu. "Adı ne?"

Güzelliğini takdir ederek ama hiçbir şey hissetmeden sordum.

tekme, şehvet yok. Ily'ye dönüp baktığımda, hem arzuyla hem de bağlantıyla lanet olası karnıma yumruk yedim.

Öğleden sonra hissettiğim yalnızlık, şimdi o sessizleşmişti. Ve açıkçası bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

"Rachel." Victor mücevherini ve başka bir garsona, yemek yiyen konukların arasında dolaştırılan şaraptan bir kadeh getirmesi için parmaklarını şıklattı. "O bir kimyager. Ya da öyleydi." Bir garson tarafından sunulan tepsiden bir kadeh seçti.

Sonra da . "Artık benim kişisel favorim ve keskin zekasını olağanüstü buluyorum."

"Bir kimyager kulağa ilginç geliyor."

"Görünüşe göre eskiden hükümet için çalışıyormuş. Bir aerosol ilacın kontrol edilemeyen nöbetler yarattığı çok gizli bir proje. Bu bir

Görünmez bir silah, . Savaşta kullanılmak üzere."

Kaşlarımı çattım. "Eğer aktif savaşa katılmıyorsan savaşın ne anlamı var? Kan ve zafer ortadan kalkar."

"Kesinlikle." Başını salladı. "Anlat bana." Ayaklarımın dibinde uysal ve garip bir şekilde itaatkâr duran Ily'ye baktı. "Öğleden sonranın geri kalanı nasıl geçti? Sanırım küçük 'sorunun' konusunda sana yardım etmesini sağladın?"

Elim sikime bastırmak için uzaklaştı. "Yaptım." "Ve?"

"Ve... beynimi uçurdu."

Güldü. "Mükemmel. İkinizin de bu kadar iyi uyum sağladığınızı duyduğuma sevindim."

Victor'un önüne bir yemek kondu; yemeği getiren kıza teşekkür etmedi.

Çıtır bir patates saplayarak ağzına attı ve ellerini çırptı.

Hemen balo salonunun başındaki siyah örtülü podyumda yumuşak ve altın rengi bir spot ışığı parladı. Bir kuartetin çaldığı ya da bir şarkıcının mırıldandığı eski günlerin aksine, iki mücevher ışığa doğru adım attı ve eğildi.

Bir gök gürültüsü patladı.

"Başka bir gösteri mi?" Victor'a doğru eğildim. "Her gece porno mu koyuyorsun?"

"Çoğu gece." Çiğnedi ve yutkundu. "Herhangi bir tercihiniz varsa, bana bildirin. Belirli zevklerinize göre bir gösteri tasarlanmasını sağlarım."

Gözlerimi tekrar Ily'ye çevirdiğimde midem sıkıştı.

Gösteri yapmamız emredildiğinde onun içine batışımın anısı. Onu aldığım vahşilik.

Tekrar yapmak istedim ama bu sefer acele . Sunulan oyuncakları kullanacaktım. Belki bir kırbaçla onu ısıtırdım.

Öğleden sonra onu dövdüğüm için elim acıdı.

Beni emmeden önce ona yaptığım şey yüzünden bu kadar sert boşalmış olduğuma neredeyse kendimi ikna edecektim. Ama... Dilinin beni yaladığı ve elinin bacaklarımın arasına uygunsuz bir şekilde daldığı anda, onun elinde oyuncak olacağıma dair korkunç bir şüphem vardı.

Böyle üflemeyi nereden öğrenmişti?

Ve neden onun bu kadar iyi olmasından
nefret ediyordum? Ona kim öğretti?

Öfke içime aktı.

Eski sevgilisine doğum gününde oral seks yapmış.

Tanrım, eğer bana verdiğini ona da verdiyse, o amcık onu nasıl bıraktı?

Ellerim onu öldürmek için kıvrıldı.

Benim olana dokunduğunu bilmek. Benim
olanın *içindeydi*.

Beni cinayete meyilli yaptı.

Bakışlarımı fark etmeyen Ily dizlerinin üzerinde yükseldi ve sahneye doğru
baktı. Peter'ın yine başrolde olup olmadığını görmeye çalıştığına şüphe yok.
Onun

Seçilmiş çocuğu fark ettiğinde omuzları biraz , sonra alet kemeri ve düşük
askılı kot pantolonuyla etrafta dolaşan Viking görünümlü köleyi tanıdığına
gerildi.

da benim kadar bilgisiz , mücevherlerle iki saat geçirdiği için bu hiç
mantıklı değildi.

Çatalımla biraz tavuk parçaladım, eğildim ve ona ikram ettim. Nefes nefese
bana döndü.

"Güzel bir öğleden sonra geçirdin mi?" Dişlerini dudaklarına bastırarak
usulca sordum.

Tavuğu dilinin üzerine koyabilmem için yeterince açıldı. Isırdığı
anda sikim taş gibi sertleşti.

Çiğneyerek başını salladı. "Hayır."

"Hayır mı?"

Yutkundu. "Herkes hâlâ servis yapıyordu. Öğleden sonrayı yalnız
geçirdim." Gözlerinde bir şey titreşti. Göğsümün içinde cevap veren bir
titreşimi çağıran bir şey.

"Benimle geçirebilirdin."

"Tanrı'ya şükür yapmadım," diye karşılık verdi. Yine o küçük titreşim.
Küçük bir duman. Bir ihtiyaç parıltısı.

Tıpkı benim onu neyin azdıldığını çabuk öğrenmem gibi, ben de onun
anlattıklarını kataloglamaya başlamıştım.

Bir lokma daha aldım, bu sefer mükemmel terbiye edilmiş bir patates,
ona yedirdim ve fısıldadım, "Hayal kırıklığına uğradın, küçük kabus."

"Ne?" Patates yağı yanağına yapışmış bir halde geriye çekildi. "Hayır, ben-
"

"Yalancı." Victor'un bakışlarını görmezden gelerek ensesini kavradım ve onu kendime çektim. Ağzım kulağına indi. "Bu öğleden sonra beni öyle bir boşalttın ki, iyiliğine karşılık vermeyi tamamen unuttum. Senin de parçalanmaya ihtiyacın vardı. Hâlâ da ihtiyacın var. Kokusunu alıyorum. Gözlerinde görüyorum."

"Sen delisin." İrkildi ve uzaklaşmaya çalıştı. Patatesi çiğneyerek sertçe yutkundu. "Bırak beni."

Onu sadece daha yakına sürükledim. "Sana şaplak attığım için mi ıslandın? Seni bu kadar azdıran ve rahatsız eden bu mu? Neden bu kadar sessiz ve hareketsiz oturuyorsun? Hareket etmek istemiyorsun çünkü her seğirme sana şunu hatırlatıyor muhtaç ve açgözlüsün ve seni açmam ve dilimi içine, *derinlerine* sokmam için ölüyorsun."

Sarsıldı. Nefes nefese küçük bir inilti. "Hayır. Yani... *kesinlikle hayır*. Bana vurmandan nefret ediyordum. I-"

". Tişörtünle saklamadan önce uyarılmış olduğunu fark ettim."

"Hayır, ben-"

"Bakalım, olur mu?" Çatalımı bir takırtıyla tabağıma fırlatarak onu dirseklerinden tutup yukarı çektim. Ani bir hareketle onu yerden kaldırıp dizime yatırmam karşı koymamasını sağladı. Ama yüzünü başka tarafa çevirip bacaklarını kalçalarımın üzerine yaydığım anda buz gibi sertleşti.

Victor sırtı ve ayaklarının dibindeki Rachel'a birkaç lokma yedirdi.

Müdahale etmedi ve porno balo salonunun tepesinde başladı. Adam kıza doğru ilerledi. Kız en ince güneş elbisesini giymiş ve sanki bir tamirci tarafından ırzına geçilmek üzere olan uysal bir ev kadınıymış gibi bir bulaşık bezine sarılmıştı.

Ily'nin rahatsızlığını dile getirerek Victor'a döndüm. "Bu gece kim oynuyor?"

Victor bakışlarını Ily'nin kucagımda yayılmış ve titreyen vücudunda gezdirdi. "Kirk ve Suri. Birkaç yıl önce yanlış yerde ecstasy bulmaya çalışırken rastladığım Norveçli bir çocuk ve bir alexandrite değerli taş karşılığında bana verilen İranlı bir kız."

Ily'nin kafası yukarı kalktı. İradesi dışında tutulmanın verdiği gerginlik, mağrur bir küçümsemeye dönüştü. "Alexandrite mı? Aleksandriti nasıl ele geçirdin?"

Parlak siyah sütyeninin içinden göğsünü sıktım. "Sus."

"Bırak konuşsun." Victor bir parça tavuğu çiğneyerek yedi.
"Ten ve seks başka hobilerim olduğunu bildiğin için şaşırırmış gibi davranıyorsun tatlım."

"Ah, özür dilerim." Bir bileğini alnına bastırdı. "Yargılamam ne kadar da kötü."

"İly." Göğüs ucunu çimdikledim. "Sessiz ol."

Victor yemeyi bıraktı ve tüm dikkatini ona verdi. "Mücevherlerle neden bu kadar ilgilendiğimi sanıyorsun, Ilyana? Bunun nedeni rastgele bir tema seçmiş olmam değil. Çünkü ben de -hatırladığım kadarıyla senin gibi- seyahat etmekten hoşlanıyorum.

ve değerli taşlar çıkarıyorum. Birçok madende hissem var. Pek çok şeyle uğraşıyorum."

"Ne şeyleri?" diye tersledi.

Ona sadece en iğrenç, en acımasız gülümsemesini takındı. "Diyelim ki, sadece kayadan değil, çıkarılabilecek pek çok başka değerli ganimet var."

"Bu da ne demek şimdi?"

"Yani, çeneni kapa ve bana haklı olduğumu kanıtla," diye emrederek konuşmalarını kestim.

Kollarımın arasında dönerek bana baktı, kalçaları hâlâ uyluklarımın üzerindeydi. "Bırak beni gideyim."

Sırıttım, kollarımı ona doladım ve yanağından öptüm. "Bak sana ne diyeceğim..."

Taşa dönüştü.

"Sana dokunacağım. Meraklı tek bir parmağımı içine sokacağım."

Nefesini içine çekti.

"Eğer..." Burnumu yanağında gezdirdim. "Eğer kuruyasan ve bana karşı gerçekten bir çekim hissetmiyorsan, seni yere yatırır, bu lezzetli akşam yemeğini ağzına kadar yedirir, sonra da rahatsız edilmeden yatağına gitmene izin veririm."

Rachel, Ily'nin çalkantılı bakışlarını yakalayarak bize bir bakış fırlattı.

Ily hızla gözlerini kaçırdı, yanaklarında giderek kızaran bir allık belirmişti. "Peki ya değilsem?" diye sordu sessizce.

"Eğer değilsen?" Gülümsedim, sikim onu almak için ağrıyordu. "Eğer kadar ıslaksan. Eğer inandığım kadar hassas ve kırılmaya hazırsan. O zaman... O yemeği fırtınaya atıyorum ve seni yemeğim olarak alıyorum. yerine." Masaya vurdum. "Tam buraya. Sırt üstü. Herkesin seni yiyip bitirmemi izleyeceği, sonra da doyuracağım yere."

Titredi ve dizimden kaymaya çalıştı. "Ah ah, nereye gittiğini ?" Gözlerime bakmayı reddetti. "Henri..." "Efendi H, sakıncası yoksa."

Dişlerini sıktı. "Efendi H. Kendimi iyi hissetmiyorum. Her tarafına kusmamı , değil mi? Ben-"

"Beni bununla kandıramazsın, küçük kabus." Kıkırdadım. "Mide bulantısını iyi bilirim ve sen, benim ıslak, arzulu kızım, zayıf ve mide bulantısının tam tersisin."

Sahnedede, eli kadının vücudunda ve elbisesinde gezinirken, tamirci karısının boğazını sıkıyordu. Kadın kalabalığa doğru uzanırken, herkes adamın parmaklarının kadının içine girdiği anı gördü.

Birkaç Efendi parmaklarını şıklatarak mücevherlerine yemek verken kendilerine hizmet etmelerini emretti.

Ily öfkeyle dişlerini gösterdi. "Hepiniz hastasınız. Bütün bu yer yanlış."

"Ve sen de bundan etkileniyorsun. Tıpkı benim gibi." Çıplak omzunu öptüm. "Bundan *iğreniyorum*."

"Onun yüzünden ıslandın. Benim yüzümden ıslandın... Kabul et." "Asla. Ölmeyi tercih ederim."

"." Başımı kaldırdım, onun altın öfkesinde boğuluyordum. "Elimi tut, bacaklarının arasına götür ve bana göster."

"Ne?" Kaşları inanmaz bir şekilde . "Ciddi olamazsın."

"Göster bana. Ve bunların hepsi sona ersin." Dudaklarımı yaladım. "Eğer kuruyusan, özgürsün. En azından bu gece için. Ama... eğer ıslanırsan. Parmağımın etrafında sadece bir kez kenetlenirsen, o zaman... bir daha bana yalan söylemene asla izin vermem. Benim gibi teslim olursun. Tıpkı istediğim gibi benimle oynamayı kabul ediyorsun."

"Seninle birlikte oynamak mı?" Victor araya girdi. "Bunun bittiğini söylediğini sanıyordum?"

Kanımda biriken hayal kırıklığı dişlerimi tırmalıyor, bana içimde bir canavarın dolaştığını ve onunla ne kadar uzun süre dalga geçersen o kadar kötü saldıracığını hatırlatıyordu. "Seni kandırmak için benimle oyun oynamak değil Vic." Omuz silktim, aptalca fantezimi paylaşmak istemiyordum ama yine de kameralarda göreceğini biliyordum. "Ömür boyu buradayım. Asla ayrılmayacağım. İly de öyle. Ben sadece onun öyle davranmasını istiyorum-"

"Ben onun mükemmel küçük *karısıyım*," diye tükürdü Ily. "Beni dövmesi için ona yalvarmak. Beni becermesi için yalvarmak. Onu seviyormuşum gibi davranmak." Kontrolsüz bir öfkeyle ürperdi. "Tüm o çarpık-"

"Bence bu çok tatlı." Victor arkasına yaslandı ve Rachel'in saçlarını okşadı. "Hepimizin o özel birine ihtiyacı var. Erkeklerin tuhaf bir tür olduğunu düşünüyorum. Onlar ki

yıllardır buraya gelenlerin hepsinin seçtiği bir mücevher var. Tercih ettikleri mücevheri bulduktan sonra bir daha ayrılmaları nadirdir. Eğer Henri seçtiği mücevheri bulduysa, o zaman minnettar olmalısın, evcil hayvanım."

"İkiniz de öldüğünüzde minnettar olacağım. *Hepiniz* öldüğünüzde."

"Eh, hiçbirimiz ölümsüz değiliz, yani bu bir gün ." Victor parmaklarıyla Rachel'a bir parça tavuk yedirdi. "Ama... bu çok uzun bir süre. bekle." Gözleri kısıldı, zaman zaman kontrolünü kaybettiği patlayıcı bir öfkeyle parlıyordu. "Şimdi, Efendin sana bir emir verdi. Aç şu lanet bacaklarını. Elini tut. Ve ona bilmek istediği şeyi göster."

"Ona emir vermene ihtiyacım yok Vic," diye homurdandım. "Benim mücevherim. Benim kurallarım."

"Peki." Parmaklarını bir peçeteye silerek sahneye döndü.

Balo salonunda çakan şimşekler, erotik Duvarlarda duvar halıları ve iblisler tarafından becerilen kanatlı halk heykelleri. Etrafımızdaki müstehcen sanat eserleri bizi de katılmaya teşvik ediyordu.

Tamirci sanki eli bir darbeli matkapmış gibi onu parmaklarken ev kadını iğrenç bir inilti çıkardı.

Elektrik yüklü havaya gök gürültüsü de tam tepemizde kulakları tırmalayan bir gümbürtü koptu.

Ily'nin göğsü panik atak sınırındaymış gibi inip kalkıyordu. Gözlerinde yaş aradım. Tuz döküldüğünü görmeyi arzuluyordum. Ama o ilk gün kütüphanedeki kırılmanın aksine, hüznün parlamıyordu... nefret parlıyordu.

Kalbim acıyla burkuldu.

Midem ekşimek için o anı seçti.

İsteyebileceğim her şeye sahiptim ama bir şekilde, nasıl isteyeceğimi bilmediğim tek şey şimdi uğruna cinayet işleyebileceğim tek şeydi.

"Bir gün bana olan nefretini aşka dönüştüreceğim," diye fısıldadım kendimi sansürleyemeden. "Bir gün sen de benim sana karşı hissetmeye başladığım kadar güçlü bir şekilde bana karşı hissedeceksin ve bunu yaptığında... ikimiz de burada mutlu olacağız."

Gözleri benimkilerle buluştu.

Nefreti acımaya dönüştü.

Yumuşacık parmaklarıyla çizgili yanağıma dokundu ve burnunu yanağıma bastırdı. Sırtı büküldü, vücudu kucağımda kıvrıldı. Uzun bir süre konuşmadı ama sonra nefes aldı, "Çocukluğun seni bu yaratığa dönüştürdüğü için üzgünüm. Bu kafası karışık, yalnız

Aşkın anlamını bilmeyen bir yaratık. Sana ait diyebileceğin biri olmadığı için üzgünüm. Ait olmayı yanlış yerlerde aradığın için de üzgünüm." Elini çekerek yanağımdan indirdi ve bileğime doladı. "Ama sana birine değer vermekle ilgili en önemli şeyi öğretmeme izin ver."

Yer değiştirip elimi aşağı indirdiğinde nefes alamadım. muhteşem bir vücut. Sinir sistemim tekledi. Kanım lav oldu. Sikim ihtiyacın koçbaşı oldu.

"Gerçek aşkın ne olduğunu öğrendiğin gün Henri Mercer, mutluluğu değil, umutsuzluğun en karanlık çukurlarını tanıyacağın gündür." Elimini avucunun içinde çevirerek parmak eklemlerimin üzerinde gezdirdi ve parmaklarımı yumruk haline getirerek sadece orta parmağımı açıkta bıraktı.

"Sırf beni boşaltabiliyorsun diye seni istediğimi mi sanıyorsun?" G-string'ini kenara çekerken teni kızardı.

"Sırf ıslak olduğum için sana gizliden gizliye aşık olduğumu mu düşünüyorsun?" Beni aşağıya, daha aşağıya yönlendirirken gözleri bronz rengine döndü.

"Sana itaat ettiğim için sana saygı duyduğumu mu sanıyorsun?"

Elimi bacaklarının arasındaki kavurucu ateşin üzerinde gezdirirken sertçe yutkundum.

"İnsanların aşk için ne kadar ileri gidebileceği hakkında hiçbir fikrin yok. Bir gün senden kurtulmak için ne kadar ileri gideceğim hakkında en ufak bir fikrin bile yok."

Haşlayan, sırsıklam sıcaklığının ilk dokunuşu parmak ucuma battığında inledim.

Başı geriye doğru düştü ve omzuma çarptı.

Parmağımı içinde daha derine götürürken, "Seni her parçamdan mahrum bırakmak için neler yapmaya hazır olduğumu tahmin bile edemezsin" diye fısıldadı.

Bir nefesle parmağımı kadar derine soktu. İkimiz de sarsıldık.

Sikey

im.

Ben.

İly parmağımı içine sokmuş bir halde kucağıma uzanırken Victor bize sırtıttı.

Kendimi durduramadım.
Serbest kalan kolum ona dolandı.
Elim kırılğan boğazını kavradı.
Dişlerim kulağını buldu.
Ve dilim boynundan aşağı yaladı.
Kendini bana teslim ederken kalçaları parmağıma doğru .
Islaklığı parmak eklemlerime damlıyordu.
Arzusu siyah pantolonumu lekeledi.

O anın erotizmi aklımı başımdan almış olmalıydı ama... bir şeyler eksikti.
Şiddetle temel bir şey. Sadece amcığı etrafımda kenetlendiğinde ve kulağımda
ahlaksızca inlediğinde anladığım bir şey.

Bu bilgi alçakça dengesiz kalbime çarptığında homurdandım.
İçimdeki canavar öfkeleni.
Kendini bana vermemiştii.
Benden *almıştı*.

Beni
kullandı.
Beni soydu.

İkinci parmağıımı sokup tam olarak ne kadar sıırılsıklam olduğunu
öğrendiğimde bile, sesi paramparça etmek istediğim bir yeminle parlıyordu.

"İslağım çünkü ıslanmayı *ben* seçiyorum, sen beni ıslattığın için değil.
Muhtacım çünkü bedenimi *ben* yönetiyorum, sen değil. Seks istiyorum çünkü
bunu benden alamayacağınıza karar verdim. Sen umurumda değilsin *Efendi H*.
Ben kendimi önemsiyorum. Evdeki ailemi ve benim için yas tutan kardeşimi
önemsiyorum. tek bir güç kırıntısı bile kullanmanı reddedecek kadar
önemsiyorum." Eli tekrar bileğime kenetlendi ve beni onu daha derinden
parmaklamaya zorladı. "Bu yüzden beni diz çöktürüp emerken ve inletirken
bunu hatırlamanı öneririm.

Bunu *benim* seçtiğimi unutma, senin değil. Bunu sana *rağmen* istiyorum. Ve
bana verdiğin her şeyi alıp benim yapacağım. Bana sahip olduğun için değil,
asla ama asla senin olmayacağım için."

Tersledim.
Tasmam
yırıldı.
Canavarlığım serbest kaldı.

Ayağa fırlayarak bir kolumla Ily'yi belinden yakaladım ve diğer kolumla porselenleri, yiyecekleri ve şarap bardaklarını karıştırdım.

Her şey dans pistine çarpıp parçalanırken Victor arkasına yaslandı.

Ily'yi masanın üzerine sırt üstü yatırdığımda konuklar canlı porno izlemeyi bıraktı. "Bu, sana sahip olmamı engelleyebileceğini düşündüğün için, küçük kabus."

Kemerimi çözdüm, pantolonumun fermuarını açtım ve sikimi dışarı çektim. "Bu bana tam olarak neye sahip olup olamayacağımı söylediğin için."

Dizlerini birbirinden ayırarak kalçalarını masanın kenarına sürükledim ve ereksiyonumu asla bana ait olmayacağına yemin ettiği ıslaklığa bulaştırdım. "Ve bu da benim cevabım."

İtiyoru

m.

Sert.

Hızlı.

Acımasızca derin, derin, .

Bağırdı ve masa örtüsünü tırmaladı.

Dişlerini alt dudağına gömdü ve karşı koymamak için sırtını kamburlaştırdı.

İnkar etmedi.

Beni karşıladı. Beni yere indirdi.

Tam olarak söz verdiği şeyi yaptı ve onu isteyerek tüm gücümü çaldı.

Vücudu beni kötü, ahlaksız büyüsünün içine çekti ve kırılan ben .

Kükreyen, şehvet dolu yüzünün iki yanına yumruklar savuran ve kalçalarımı onunkilere geçiren ben.

Onu gökyüzünden koparmak için öfkelenen ben, o benim ulaşamayacağım kadar yüksekte uçarken.

Nerede olduğumuza dair tüm odağımı kaybettim.

Fırtınanın şiddetlendiğini ve diğerlerinin izlediğini unutmuşum. Başkaları yoktu.

Element yok.

Erkek yok.

Yıldızlar, fırtınalar ya da güneşler yok. Sadece biz varız.

Tek
başına.
Sadece
ben.
Tek
başına.

Ben bir kadını pençelerken o beni fark etmedi bile. Beni umursamadı. Beni hissetmesi, bana cevap vermesi, lanet gözlerini açıp beni *görmesi* için yalvararak tekrar tekrar içine girerken beni kabul etmedi.

Hiç sahip olmadığım bir şeyi kaybetme duygusu parmaklarımın arasından akıp giderken hastalık boğazımı tırmaladı.

Onu daha sert aldım.
Kızıışmış bir canavar gibi.
Eşinin içine girmeye çalışan bir erkek.

Ve benim kokumun ortasında, elini bacaklarının arasına götürdü ve kendine dokundu. Bana öğretmediği şekillerde kendini okşadı ve tutunduğu her türlü edep ve utangaçlığı parçaladı.

Mastürbasyon yapıyordu... ve ben sadece boşalmak için kullandığı dildoydum. Ve boşaldı.
Sert.

Ağzı genişçe açılırken karnı esnedi.
Kenardan attığı çığlık gök gürültüsüyle yankılandı. Amcığı beni yumrukladı.

Vücudu benimkinden ayrı düştü.
Her dalgalanma, her sıkışma bana onun mutluluğu bulduğunu hatırlattı.

Be

n. *Benden nefret ediyor.*

Tökezleyerek geri döndüm.

Aletim geri çekildi ve ikiye katlanırken bir elimi karnıma soktum ve nefes almak için çabaladım.

Başım döndü, kayboldum-

Bir şimşek sesi daha kafamı yırttı.

Ily masaya Victor'un merlotunu çalmaya cüret ettiğinde, elektrik gücü beyazı kıvılcımlar saçtı. Bardağı geri fırlatarak gülümsedi ve yerdeki diğer parçalanmış yemek takımlarının üzerine fırlattı.

Bir gök gürültüsü daha.

Ardından en gürültülü *çınlama*.

Metalik tını, suya atılan bir çakıl taşı gibi kemiklerime işledi.

Victor ayağa kalktı ve köşedeki adama ters ters baktı. Elinde büyük bir davul tokmağı olan bu adam, kocaman dairesel bir gongun yanında duruyordu. "Seni salak, dışarıda yağmur yağıyor. Yarın çalarız-"

"Şimdi oynuyoruz." Orta yaşlı beyaz adam balo salonunun kapılarına doğru adım attı ve kapıları ardına kadar açtı. Rüzgâr içeri doldu. Bunaltıcı ve ıslak, masa örtülerini mini kasırgalarla kırbaçlıyordu. "Henri'nin kış uykusuna yatmış bir sincap gibi uyuklamayı bırakmasını beklememiz gerektiğini söylemiştin. Ama o uyanık olduğunu kanıtladı." Sırtını fırtınaya dönerek sırtıttı. "Şimdi size soruyorum çocuklar. Kim lanet olası bir hazine avına hazır?!"

"O sikiş gösterisinden sonra mı?" Charles bizimkinin yanındaki masadan seslendi. "Kesinlikle evet."

"Oynamak isteyenler ellerini kaldırsın," diye bağırdı beyaz adam yağmura karşı.

Her bir Usta kolunu kaldırdı.

Victor başını salladı. "Hepiniz embesilsiniz. Size yıldırım çaracak."

"Bu noktada, eğer bir şey becermezsem kalbim zaten duracak." Roland güldü.

Yerden bir kadın mücevheri kaparak açık kapıları işaret etti. "Kaçmanızı öneririm."

Kaçmak mı?

Ily masadan zıpladı ve iç çamaşırlarını yeniden düzenledi. Bana bakmadı bile.

Hasta olma dürtüsü tekrar geldi, sahip olma ve ihtiyaçla öylesine karışmıştı ki dik duramıyordum.

Bundan kurtulduğumu sanıyordum.

Hissetme kapasitesine sahip olmadığım duygularla boğuşmaktan kurtuldum.

Victor yavaşça balo ortasına doğru yürüdü ve rügan ayakkabılarının üzerinde döndü. "Tamam. Hepiniz aletlerinizi kızartmaya bu kadar hevesliyseniz, bırakın hazine avı başlasın!"

"Sikeyim evet!" Konuklar yemekleri ellerinin tersiyle itti; porno gıcırdayarak durdu. Victor onlara gülümsedi. "Kirk, Suri... Ne beklendiğini biliyorsunuz."

Her köleye bakmak için yerinde dönen Victor, her birine başını sallayarak şöyle dedi

yavaşça sendeleyerek ayağa kalktılar. "Hepiniz kuralları biliyorsunuz. Ama... az önce yemeğimin yanında yutulan yeni kişi için sizi bilgilendirmeme izin verin."

Lacivert ceketinden bir kronometre çıkaran Victor, parmağını düğmenin üzerinde gezdirdi. "Bir saatiniz var. Dışarıda, arazinin etrafına dağılmış, Peter Sweetling birçok ödül sakladı. Bazıları elmas, nakit para, film ve çizburger gibi hediyeler içeriyor. Sen büyük bir ödül arıyorsun.

İçinde bir parça kağıt olan plastik değerli taşlar. Her bir chit sizin takdirinize bağlı olarak nakde çevrilebilir. Onları bulacak kadar şanslı olan herhangi bir mücevher için mevcut olan önemsiz, hoşgörülü şeyler. İnanıyorum ki bir ya da iki gece

doğu köşesine sıkışmış bir bungalov. Yalnız bir gece... tamamen kendinize ait." İly bana bir bakış fırlattı.

Bana olan şiddetli nefreti yerini gerçek bir korkuya bıraktı.

"Ve... tabii ki harika konuklarım için de ödüller var. Kamera ya da kontrol olmadan enfiye odasında bir gece. Henüz tanıtmadığım birkaç yeni oyuncak. Diledikleri her şeyi yapmalarına izin verdiğim zindanlarda bir gün. Oh...ve bir Elmas Öpücük."

Mücevherler birbirlerine dehşet dolu bir bakış attıktan sonra koşmaya başladılar. Kapıdan dışarı fırlayarak fırtınanın içine doğru koştular.

İly hariç herkes.

Konukların hepsi hayvanlara dönüşerek bağırıp çağırırken kaşlarını çatıttım. Bazıları kovalamaya başladı ama Victor elini kaldırdı. "Henüz değil, beyler. Bu pek sportmence değil."

Roland olduğu yerde zıplıyor, ellerini açıp kapatıyordu.

Victor kronometresinin saniyeleri geri almasını izlerken kimse konuşmadı.

Sonunda düğmeye bastı ve başını salladı. "Saatiniz şimdi başlıyor.

İyi avlar, dostlarım."

Yetişkin adamların bu kadar hızlı hareket ettiğini hiç görmemiştim.

Birbirlerini iterek fırtınanın içine daldılar. Ne ceketleri ne de şemsiyeleri vardı, hırıltılı yağmur onları hemen yuttu.

Victor mutlu bir şekilde iç geçirerek masamıza döndü ve İly'ye bir bakış attı. Dikkati bana kaymadan önce gözleri sürüngene döndü. "O küçük gösteri çok utanç vericiydi Mercer."

"Affedersiniz?" Tatmin olmamış ereksiyonumu bir kenara bırakıp kemerimi bağlayacak beyin gücüne nihayet sahip olduğumda ağzım kurudu.

"Senin mücevherin tatlı olabilir ama biraz psikopattır." İly ile alay etti.

"Seni yönetti, Henri. Hepimiz gördük. O senin

Eğer bu kadar bariz ve saygısızca haddini aştığı için onu cezalandırmazsanız, o zaman ben cezalandırırım. Onu zindanlara atacağım ve bizim söylediğimizden başka bir şey olmadığını ilk ve son kez öğrenene kadar orada tutacağım."

Başımı salladım ve onu almaya gittim. "Onu odama götüreceğim ve şimdi başlayacağım." "Hayır, diğerlerine katılacaksın." Bir katil gibi gülümsedi. "Ve sen de

o." Balo salonunu ve en sevdiği mücevheri boşalttığı için tek başına tekrar yerine oturdu, bıçağını ve çatalını aldı ve bir patates kesti.

"Koş, Ilyana. İki dakika önde başla, sonra Henri seni kovalayacak. Ondan kaçmanın mı yoksa hazineyi bulmanın mı daha önemli olacağına karar vermelisiniz."

Ily gözlerimle buluştu.

Orada ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ama içimde birimizin kanamasıyla sonuçlanacağına dair korkunç bir his vardı.

"Şimdi, tatlım." Victor yavaşça belinden güvenilir silahını çıkardı. "Eğer beş saniye içinde koşmaya başlamazsan, seni vuracağım ve bu işi bitireceğim. Küçük gösterinle beni çok kızdırdın. Bu da beni sana terbiyeni hatırlatmak için çok ama çok istekli hale getirdi. O yüzden..." Gülümsedi. "Beş."

Ily kaskatı kesildi ve masaya doğru ilerledi. "Dört."

Geri sayımı bana daha önce beni sarhoş ettiği ve kafasına silah dayadığı bir olayı hatırlattı.

"Üç."

O zaman kendimi kaybettim.

Ily şimdi tersledi.

Titrek bir nefesle fırladı. "İki." Victor onun gidişini izledi.

"Bir." Fırtınaya bir el ateş etti, rüzgâr onu yutarken ve gök gürlerken mermi Ily'nin peşinden gitti.

On Üçüncü Bölüm

Ily

KÖR VE SAĞIR KOŞTUM.

Gökten su yağdı; gök gürültüsü kulak zarımı delmek için elinden geleni yaptı.

Henri'nin beni süslediği çürükler yüzünden kığım ağrıyordu ve birkaç gün önce oluşan kesikler iyileşme aşamasına gelmiş, yumuşak, yaylı çimlerin üzerinde çıplak ayakla dörtnala koşarken sızlıyordu.

Dantelli, kristal işlemeli sütyenim hiçbir destek sağlamıyordu ve G-string'im hala kanımda yankılanan orgazm sayesinde dünya kadar ıslaktı.

Ben geldim.

O yapmadı-

Tanrım, bunu düşünme.

Ellerimi birleştirdim ve yaptığım şeyden kaçmak için çaresizce daha hızlı koştum. Ama ayaklarım ne kadar hızlı uçarsa uçsun, gerçeklerden kaçamazdım.

Henri'yle geçirdiğim her an cehennem azabının daha da derinlerine düştüğüm gerçeği.

Bu adamların sahiplenmeye çalıştıkları şeyi geri almanın kendimi güçlendirici, aydınlatıcı olacağını umuyordum.

Ve o...

Korkunç bir şekilde.

Bana kendimle ilgili hiç yüzleşmek istemediğim gerçekleri gösterdi. Karanlığın, yanlışlığın ve günahın gerçeklerini. her şey siyahtı. İçim karmakarışık.

Koşmaya devam ederken içim cız etti.

Hayatım boyunca normal olduğumu düşündüm. Seks ve aşk söz konusu olduğunda normal.

Bir öpücük ve sarılmanın tadını çıkardım.

Yatakta seks ve arabanın arka koltuğunda ara sıra yaşanan bir deneyim.

Nadiren kendimi tatmin ve eğer edersem... fantezilerim güzel adamlara, güzel dokunuşlara, güzel-

Ben

iyiyim.

Öyleyim.

Ama eğer güzel şeylerden hoşlanıyorsam ve iyi bir kız olduğuma yemin ediyorsam, o zaman nasıl bu kadar hassas, bu kadar ıslak, *daha fazlası için* bu kadar şiddetli bir şekilde susamış olabilirdim.

Kes şunu.

Kafan karışmış.

Acı çekiyorsun, kaybolmuşsun ve çaresizsin.

Evet.

Çaresiz.

Çaresizdim.

Çok, çok çaresiz.

Gitmek için.

Koşmak için.

Eve gitmek için.

Yine de bir şekilde bu çaresizlik hastalıklı bir şeye dönüşmüştü. Beni dönüştüren bir hastalık.. Victor nasıl demişti? Tatlı ama psikotik?

Tanrım, deli olan ben miyim?

Onu yok etme şansım olmadan önce kendimi yok eder miydim?

Tanrım, o.

Lanet olsun ona.

Vur ona.

Henri her konuştuğunda ruhumun ürpermesinden nefret ediyordum.

Bana dokunduğu anda vücudumun erimiş hale gelmesinden nefret

ediyordum. Yumuşak ya da sert. Nazik ya da küfürlü.

Hiç önemi yoktu. Ve

önemliydi.

Bu çok ama çok önemliydi çünkü kendime bu şekilde nasıl ihanet edebilirdim? Buradaki her Efendiyi öldürmek için nasıl sonsuz bir öfkeyle seğirebilirdim?

Doğru olsalar bile nasıl böyle kötü şeyler söyleyebildim? Nasıl *yapabildim*

Özellikle de nefret ettiğim bir adamla.

Parmağını içime soktum.

Midem altüst oldu, akşam yemeğini nasıl arakladığını hatırladım.

ve onun yerine beni ana yemeği yaptı. Sahiplenme gösterisi. Aynı derecede akli dengesi yerinde olmayan birinin öfkesi.

İçime girdiği anda boşalmaya başlamıştım.

Kes şunu, İl.

Sadece... daha

fazla değil.

*Sahip olduğun her şeyle savaşıyorsun. Hepsi bu. Vücudunuz bir silah.
Kalbin bir bıçak. Kullan onları. Ölene kadar kullan.*

Ayak parmaklarım

daha derine indi.

İleri doğru

savruldum.

Gözlerimdeki yağmuru silip nereye gittiğimi görmek için elimden geleni yaptım.

İşıklar bakımlı hayvan çitlerinin üzerinde parıldıyordu. Fıskiyeler şırıldıyor ve peri ışıkları vahşi rüzgârda sallanıyordu.

Yukarıdaki çalkantılı bulutlara rağmen ufukta soluk bir inci parlıyordu, sanki ay ıslak şiddetin altından kaymak için elinden geleni yapıyor, beni kale duvarlarına tırmanmaya, hendekten yüzmeye ve kendimi uçurumdan aşağı atmaya çağırıyordu.

Solumdan erkeksi bir kahkaha geldi, ardından kadınsı bir çığlık.

Ayaklarım hemen yön değiştirdi ve az önce yakalanan zavallı mücevher için kalbim parçalanmasına rağmen onlardan kaçmaya başladım.

Şimşek, hastalıklı, öldürücü bir havai fişek gibi tepemde çatallandı. Eğildim, bekledim.

BOOM.

Geniş çimenliklerin üzerinden geçip meyve ağaçları ve dev bir labirentin bulunduğu arazinin bir bölümüne doğru ilerlerken, cevap veren gök gürültüsü kırılan kalbimi tehdit etti.

Hiçbir şekilde labirente girmem.

Kaybolacak ve tacize uğrayacak kadar aptal değildim ama saklanacak bir yer aramak için yaprak korusuna koştum.

Bir saat.

Oyun sadece bir saat sürecekti.

O kadar uzun süre saklanabilirsem, Henri'ye -yeni zehirle kaplanmış dilimle kadar nazıkçe- geceyi mücevherlerle geçirip geçiremeyeceğimi sorabilirdim.

Öğleden sonrayı yalnız geçirmek planım değildi.

En azından Peter'ın duşlarda ya da yatakhane de olmasını . Biriyle konuşmam gerekiyordu. Bunun normal olup olmadığını sormak için. Bu korkunç, mide bulandırıcı sırların beni canlı canlı yememesi için itiraf ederek kendimi arındırmalıydım.

Bunun yerine, kasada geçirdiğim değerli birkaç saati kolyeler ve değerli taşlarla dikkatimi dağıtmak için elimden geleni yaparak geçirdim çünkü vücudumu fırçaladığımda tek düşünebildiğim oydu.

Omu.

Tanrım, yine mi bu?

Çıkın, çıkın, çıkın!

Ona ihtiyacım vardı.

İnandığım gibi bir polis olmasına

ihtiyacım vardı. İyi olmasına ihtiyacım vardı.

İkimizi de kurtarmasına ihtiyacım vardı çünkü kurtarmazsa... Kurtaracak bir şey kalmayacağına dair korkunç bir his vardı içimde.

Gölgelerin arasından birkaç adam koşarak geçti.

Elma dolu bir ağacın arkasına saklandım.

Ben de meyve bahçesindeyim.

Belki saklanabileceğim barakalar vardı. Meyve ve diğer kırılgan şeyler için depolar.

Bir ödül bulan birinin kısa kutlaması, bir Üstadın onları bulmasıyla hızla acıya dönüştü.

Sol tarafımdan gelen seks homurtularını, kendini tutmaya inanmayan birinin ritmik hırıltıları takip etti.

Canavarlar.

Etrafımda.

Her yerde.

Tekrar koştum.

Ayak parmaklarım acılı dallara ve çıtır çıtır yapraklara takılarak hızımı yavaşlattı.

Yumuşak çimlere nişan aldım. Bu şekilde daha fazla mesafe kat edebilirdim. Belki de sipere doğru koşup bir okçu köşesi bulabilirdim.

Fırtınanın boğduğu çimenlere daldım, başımı eğdim ve başladım.

Neredeyse üzerinden geçiyordum.

Büyük plastik bir değerli taş, sanki şiddetli bir gök gürültüsü tarafından düşürülmüş gibi görünüyordu. Sahte sarı fasetlerinden aşağı yuvarlanan iri yağmur damlaları gibi donuk ve bulutlu duruyordu.

Beni ileri çağırırdı.

Krish'le oynadığımız benzer bir hazine avı anısı zihnimi doldurdu.

O zamanlar ailelerimiz bahçeye içinde küçük oyuncaklar ve çikolatalar olan büyük plastik Paskalya yumurtaları saklardı. Onları bulmanın ya da yeşilliklerin arasında bekleyen tecavüzcüyü yakalamanın bir cezası yoktu.

Göğsüm masumiyet için ağrıyordu.

Vücudum bana zarafetten çok uzağa düştüğümü hatırlattı. Mücevheri almak için eğildim.

...tam o sırada karanlıktan bir adam fırladı.

Bana çarptı, bileğimi kaptı, eğildi ve büyük plastik taşı yakaladı, sonra beni hızla çekti.

"Peter?" Nefes nefese kaldım, yüzümden aşağı süzülen damlacıkları yalıyordum. Rüzgâr çıplak tenimi sıkıştırıyor, meme uçlarımı sütyenimdeki elmaslar kadar sertleştiriyordu.

"Koş." Başını eğdi ve beni sürükledi. Yanında olabildiğince hızlı koştum ama o daha hızlıydı, beni daha önce hiç ulaşmadığım hızlara çekti.

"Nereye gidiyoruz?" Rüzgârda nefes nefese kaldım.

"Elmas Öpücük olan değerli taşı bulmalıyım. Onu bilerek dışarı koymadım. Tüm hasta ödülllerinin beklediği dolaba geri koydum ama... fark etti." Yırtık bir nefes alarak daha hızlı koştu. "Nereye sakladığını bilmiyorum ama bir Efendi fark etmeden önce onu bulmalıyım."

"Neden?"

Bir şimşek çakması vücudunu aydınlattı. Kahverengi saçları , beyaz dar boxer'ı bacaklarının arasında şeffaflaşıyordu. Sırtında şişmiş bağlardan oluşan bir çaprazlama vardı.

Ayağım takıldı. "Aman Tanrım, sırtın."

Yüzünü buruşturdu. "Aldırma. Koşmaya devam et." "Ama-"

"Ama hiçbir şey. O değerli taşı bulmalıyım!"

Gözlerimi taze yırtıklarından alamıyordum, koşabildiği kadar hızlı koşuyor, beni hiçbir şey değilmişim gibi sürüklüyordu.

Birisi onu kırbaçlamıştı. Son zamanlarda.

Korkunç bir Efendi onu zincire vurmuş, kırbaçla cezalandırmış ve sonra-

Onun daha fazla istismar edildiğini hayal edemeden düşüncelerimi durdurdum.

Dişlerim birbirine çarptı; kalbimde beliren öfke daha keskin pençelere dönüştü.

Burası beni değiştirmişti.

Parçalarımı yeniden birleştirmişti ve artık umursamayıcı, ağlamayı ya da iyi olmayı göze alamadığım için *nefret ediyordum*. Fırtına kanımdaki pisliği temizleyemedi ama eski beni boğdu.

Beni boğdu ve boğdu ve öfkem taşmak için o anı seçti.

"Yeter!" Elini çektim. Yağmurdan

kayganlaşan tenimiz birbirinden

ayrıldı. O ileri fırladı; ben geri

savruldum.

Tırnaklarının beni yakaladığı parmak eklemlerimi ovuşturdum. "Yeter artık, Peter. Buradan gitmemiz gerek. Hemen. Bu gece. *Derhal*."

Zorlukla nefes alarak dizlerini kilitledi ve yürüncesini durdurdu. Titreyen elleriyle otların arasından çıkardığı büyük değerli taşı açtı ve kâğıt parçasını bir sincabın çitine doğru tuttuğu ışığa doğru çevirdi.

Ustalardan birinin ona kış uykusuna yatan sincap demesi sayesinde aklım bir anda Henri'ye gitti.

Tanrım!

Damlayan saçlarımı tutarak onu kafamdan çekip çıkarmaya çalıştım. Bu kadar yeter.

Yeterli.

Yeter!

Nefesimin altında çığlık atarak Peter'a doğru yürüdüm ve ellerimi yumruk yaptım. "Bir şeyler yapmak zorundayız. Ben burada kalamam. Sen de burada kalamazsın. *Kimse burada kalamaz*." Onu göğsünden ittim. "Dışarıda mücevherlere zarar verildiğini duydum. Birisi meyve bahçesinde seks yapıyor. Biri çığlık attı. Onlar canavar Peter ve beni canavara dönüştürüyorlar. Burada kalamayız! Beni dinliyor musun? Savaşmamız gerek. Otuz kişiyiz ve ben sadece on beş kadarını yemekte gördüm. Yapabiliriz..." Her şeyin umutsuzluğu göğsümde paslı bir çapa gibi otururken omuz silktim. "Denemek zorundayız."

Patlamamı görmezden gelen Peter ödülü gözden geçirdi. Dişlerini göstererek nemli kâğıdı aynı derecede nemli donunun içine soktu ve çatlayarak açılan sahte mücevheri yere fırlattı. "*Lanet olsun*."

"Beni kasıtlı olarak görmezden mi geliyorsun?"

"Şu anda aklımda daha önemli şeyler var."

"Kaçmaktan daha mı büyük?"

"Evet, aslında." Onun öfkesi benimkiyle eşleşti, ikimiz de öfkeliydik ve bunu hak edenler yerine birbirimizden çıkarıyorduk. "Eğer o mücevheri bulamazsam biri ölecek. Ve şu anda bulduğum tek şey lanet olası bir çizburger!"

"Bekle, ne?"

Suratı asık bir şekilde ofladı. "Biri ölecek, İly. Eğer o Elmas Öpücük'ü bulamazsam biri ölecek." İleri atılarak elimi yakaladı. "Hadi ama. Onu labirentin içine saklamış olabilir."

Onu kendime doğru çekerek koşmaya başlamasını engelledim. "Onu bulacağız. Söz veriyorum. Aramana yardım edeceğim, yemin ederim. Ama... bu konuşmak için tek şansımız olabilir." Çağlayan gökyüzünü işaret ettim. "Fırtına bizi susturuyor. Eğer kameralar burada, bizi duyamazlar." Elini sıktım. "Bir plan yapmalıyız Peter. Bunu biliyorsun, değil mi? Çok geç olmadan buradan gitmeliyiz."

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Ne diyorsun sen?"

"Henri'nin bana söylediklerini duyduğunu söylüyorum. Aptalca onun bir polis olduğunu düşündüm. Bizi kurtaracağını düşündüğüm için onunla birlikte gittim."

Tüm vücudu gerildi. "Evet, duydum. Hepimiz duyduk. O piçin sizi itaate bağlamak için kelimeler kullandığını itiraf ettiğini duyduk. Hepsi bu. Sana yaptıklarını neden sadece hoşgörülle karşılamadığını, aynı zamanda hastalıklı *bir şekilde minnettar* göründüğünü şimdi daha iyi anlıyorum. Sanki arkadaşınmış gibi davrandın, peki ya bu? Kahretsin, Victor'un kupa odasında onu tekmelediğin ana kadar, aslında kafana dokunulduğundan korkuyordum."

"Nasıl göründüğünü biliyorum."

"Hayır, bildiğini sanmıyorum." Üzüntüyle iç çekti. "Bir parçanın ona aşık izin verdin. Bir yalana kapıldın ve şimdi o parçanın onun merhametine kalmış durumda çünkü geri alamıyorsun. O senin bir parçana sahip. İşte bu yüzden bu kadar

Kaçmak için çaresiz. Bunun nedeni, kurtuluş diye bir şeyin olmadığını nihayet görmeniz değil, zaten onun olduğunuzu ve sizi öldürmek için nezaket kullandığı anda özgürlüğünüzün sona erdiğini kendi içinizde biliyor olmanızdır."

Geriye doğru tökezledim. "Bunun için beni suçluyormuş gibi görünüyorsun."

"Hayır. Sana acıyorum." Boynundan aşağı süzülen yağmuru silkeledi. Şimşek parladı, pürüzlü ve gümüş rengindeydi, ardından onun gürleyen eşi geldi.

Ağır bir nefes daha vererek içime ve beni soğuk, ıslak kollarıyla sıkıca sardı. "Sana ne yaptım, seni kurtaracağı yalanını mı? Bu Şimdiye kadar karşılaştığım en zalimce şeylerden biri olmalı." İçimden sulu bir kahkaha döküldü ve nemli omzunu ıslattı. "Bu cehennem çukuruna bu kadar uzun süre katlandıktan sonra bunu söyleyebiliyorsanız...? Tanrım.

tamamen korkutucu."

"Ben de." Beni daha sıkı sıkı. "Ama fiziksel savaş ile psikolojik savaş arasında bir fark var. Buraya gelen çoğu Üstat sadece bedene odaklanır, ama o? Zihnini karıştırma konusunda özellikle yetenekli görünüyor."

Lanet gerçek bu değil mi?

Onun kucağında sarktım. "Kesinlikle derimin altına giriyor."

"Lütfen, *lütfe* daha derine inmesine izin verme."

Başımızın üstüne yağmur yağdı.

Henri'nin ilk geldiğimizde bana söylediklerinin yankıları damlacıklar sıcıyor: "*Her iplik kopuyor. Her edep soluyor. Ve söylemek zorundayım... ölüm, bırakmanın bedeli olabilir.*"

Ölüm.

Kendisinin tüm iyi parçalarına sırtını dönmüştü. Ölümü ve ona doğru hastalıklı, sadist bir yolculuğu seçmişti.

Peki neden ona katılmayayım?

Ahlaki değerlerim beni bu belaya bulaştırmışken neden ahlakımı koruyayım ki?

Peter'ın kollarından çekiştirirken öfke içime aktı.

Ona üzgün bir omuz silkme hareketi yaptım. "Görünüşe göre bizi kurtarmaya gelen biri hakkındaki fantezine aptalca kandım. Ona *inandım*."

Yüzünü buruşturdu. "Beni yiyip de bu. Senin videonu gördüğümde Kütüphanedeki çocuklar, bir ben de inandım. Onun bir polis olduğuna ve bizim için burada olduğuna inandım. Kahretsin, beni nasıl hissettirdiğine hazırlıklı değildim. Böyle

Umut, Ily. Çok acı verici, moral bozucu bir umut. Ben durduramadan içimi parçaladı. Peki ya sen? Sen benden çok daha uzun süre umut ettin, bu yüzden sadece sana ne yaptığımı hayal et. Özür dilerim. Seni manipüle ettiği için çok ama çok üzgünüm."

Yanaklarım kızardı. "Özür dilemeyi hak eden biri varsa o da sensin. Sırtını görmedin mi? Aman Tanrım, Peter, bu-"

"Ağrılı ama atlatılabilir." Zorla gülümsedi. "Az önce söylediğim gibi... bedensel taciz bir şeydir, ama zihinsel taciz? Önünde umut mu sallanıyor? Seni

Sana yaptıklarına rıza gösterdin mi?" Başını salladı. "Sana onun en kötülerinden biri olduğunu söyledim ve sen bana inanmadın. Ama artık bana inanıyorsun. Seni tanıyorum.

yap. Ve bu gecenin bir ordu kurup savaşa gitmek için neden iyi bir gece olacağını düşündüğünü anlıyorum. Ama-"

"Bu gece güzel bir gece."

"Bu gece bir hayat kurtarmalıyım, hepimizi öldürmemeliyim." "Eğer birlikte ayağa kalkarsak. Kazanabiliriz."

Ofladı ve elimi tuttu. "Konuşacağız ve . Zaten çok fazla zaman harcadık. Gel hadi."

Onunla birlikte koşmaya başlayarak, muhtemelen ölümcül, korkunç intihar planımı paylaşmak için elimden geleni yaptım. "Henri yalan söylemiş olabilir ama ben . Sizi buradan çıkarmak için bir söz verdim. O vazgeçti diye ben de vazgeçmeyeceğim."

Yağmur ve çimenlerin arasından geçerken bana bir bakış fırlattı. "Ne diyorsun lan sen?"

"Deneyeceğim. Denemek . Bu iş böyle bitmeyecek. Hiçbirimiz için."

Tekrar çarparak durdu. "Ciddi olamazsın. Hiç mi dikkat etmiyorsun? Bu kokuşmuş adadan çıkış yok. Hiç yok." Uzaktaki yüksek siperlere el sallayarak omuz silkti. "Onları nasıl geçmeyi planlıyorsun, ha? Muhafızların seni vurmasını nasıl engellemeyi planlıyorsun?" Yakasından çekti. "Elektrikli çitin bir adım ötesine geçmeyi ve bu ayrıcalık için ölmemeyi nasıl planlıyorsun?"

diken diken oldu. "Ben-ben bilmiyorum-"

"Onları öldürmeye çalışırsan, onlar seni öldürmekle kalmaz, *jaanu*. Seni bunun için yalvartırlar."

Hintçe sevgi sözcüğü dökülürken donup kaldım. Memleket hasreti her kası, her sinapsı, düşünceyi ve duyguyu boğuyordu.

Ayaklarım, sanki beni güvenlik ve sevgi anılarıyla fiziksel tokatlamış, ancak tecavüzcü adasında bir fırtınanın içine geri atmış gibi sendeledi.

Yüzünü buruşturarak beni yakaladı. "Özür dilerim. Ayağım kaydı." "Sorun değil."

"Bunların hiçbiri iyi değil, Ily." Bana doğru adım attı ve yanağını avuçladı. Gözleri aslında olmaması gereken bir şekilde yumuşayınca ürperdim.

Bileğini tutarak, "Beni kasada öpmemeliydin..." diye fısıldadım.

Dondu kaldı.

Sertçe omuz silkmeden önce yüzünde tartışmalar geçti. "Sadece bir sürçme daha oldu. Hepsi bu."

Neye inanacağımı bilemedim ama başımı salladım ve uzaklaştım. "Buradan çıkmamız gerek. Lütfen bana savaşımaya hazır olduğunu söyle. Beş yıl yeter. Hak ediyorsun-"

"Hak ediyor muyum?" Buz gibi güldü. "*Hak* ettiğim şey, istediğim kişiyi öpme hakkı - tabii beni geri isterse. Hak ettiğim şey, her gün kıcıma bir sakin girmemesi!"

Burnunun kenarını sıkarak sertçe nefes verdi. "Bak, her zaman mantığın sesi olmaktan nefret ediyorum ve senin savaşçı ruhunu seviyorum ve *Elbette* çıkmak istiyorum. Her lanet dakikanın her lanet saniyesinde çıkmak istiyorum ama... bu imkansız. Hiçbir çıkış yolu *yok*. Bir sonraki enkarnasyona ve buna veda etmeye istekli olmadıkça olmaz."

Geri çekildim. "Bir yolu olmalı. Henri bugün beni kalenin etrafına götürdü. Cephaneliği gördüm. Çok fazla silah var Paavak. Onları çalmanın ve Efendileri uykularında öldürmeye başlamanın bir yolunu bulabiliriz."

Korkunç bir iç çekişle kıkırdadı. "Tam bir katile dönüşüyorsun." Ciddileşti. "Peki ya senin yapman gereken karma geri ödemek mi?"

"Bununla bir sonraki döngüde ilgileneceğim. Sayısız insanı kurtaracaksa bir can almaya hakkım olduğuna eminim."

"Ve siz de elinizde palayla dolaşıp bize sahip olanların kafalarını mi sanıyorsunuz?"

"Şey, tam olarak öyle değil-"

"Bir gardiyan Glock'uyla sizi vurmadan önce eski bir tüfekte -muhtemelen barut ya da mermi olmadan- ateş edebileceğinizi mi sanıyorsunuz?"

"Hayır, ama-"

". Aramaya devam edelim."

Düşüncelerim çarpışırken onunla birlikte koşuya geri döndüm. Hayal ettiğim her senaryo masumiyetin kötülüğe karşı zaferini içeriyordu. İyiliğin güçleri bizim tarafımızda, doğruluk yolunu açıyor.

Ama gerçekte... Peter haklıydı.

Yaptığımız her hareket

kaydediliyordu.

Dokunduğumuz her eşya kataloglandı.

Ayaklanma şansımız varsa akıllı davranmak zorundaydık.

"Diğerlerine söyle," diye konuştum hızlanan nefeslerimin arasında. "Bu iş daha bitmedi. Bir plan yapacağız. Öyle ya da Krish'in yanına, eve döneceğim. Yapmak zorundayım. Ve sen ailenin yanına dönene kadar durmayacağım-"

"Vay, vay, ... Burada ne bulduk çocuklar?" Fırtınanın gölgelerinden üç Efendi belirdi.

"Ah lanet olsun." Peter hemen durdu ve geçti. Başını eğerek itaatkâr olmaya çalıştı ama yumrukları kıvrılmıştı. "İyi akşamlar, Efendi R, Efendi D, Efendi L."

Üç adam kıkırdadı. "Her zaman çok kibarsın, küçük Peter."

Peter kaskatı kesildi ve bana geri çekilerek beni itti.

Ustalardan biri fark etti. "Aww, şuraya bak. Peter hissediyor Yeni kızın koruyucusu." Kendisine en yakın olan adama dirsek attı. "Sanırım onu kendisi için istiyor." Bizi bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra kıs kıs güldü. "Fırtınada sikinin ıslanacağını düşündün, ha? Kimse seni bir kadınla sikişirken görmeyecekti.

köle dostum, mi?" Peter

cevap vermedi.

Gözlerim kısıldı.

İçlerinden birini Henri'nin soyadının Mercer olduğunu açıkladığı kahvaltıdaki fiyaskodan tanıdım. Bunun neden bu kadar önemli olduğunu hâlâ anlamamıştım ama şu anda bize doğru yaklaşmakta olan büyük sorunu hissediyordum.

Larry.

Göbeği göbek, kolları erişte gibi olan çelimsiz, genç bir adam. Muhtemelen bir yazılım uygulamasından milyonlar kazanmış, hayatı boyunca zorbalığa maruz kalmayı kendi zorbalığına dönüştürmüş.

"Roger, seni bilmem ama ben ilgilendiğim tüm hazineyi bulduğumu düşünüyorum," dedi Larry.

"Evet." Saçları dökülmüş ve vücudu spor salonunda şekillenmiş olan Roger kıkırdadı. "Sanırım haklı olabilirsin, dostum."

"Koş, Peter. Bencilliğine rağmen sana serbest geçiş hakkı vereceğiz. tavrı." Üçüncü adam ince ve sinsî bir şekilde gülümsedi. "buradan. Bu gece onunla ilgileniyoruz, seninle değil."

Peter beni arkasında tutarak tekrar geri çekildi.

Tüm tavrı korkudan cilveye dönüştü. "Biliyor musun... Seninle her zaman eğleniyorum, Efendi D. İçeri girip-"

"Ne yaptığınızı anlıyorum." Efendi D sırtıttı. "Ve işe yaramayacak."

Peter kendini topladı, sesi . "Pekala o zaman. Şuna ne dersiniz? Elmas Öpücük'ü henüz kimse bulamadı. Koşun ve aramaya devam edin ve-"

"Eğer birini öldürmek isteseydim, seni hemen şimdi öldürebilirdim." Larry kıkırdadı. "Hey, Daxton? Bu gece biraz cinayete katılmak ister misin, yoksa sikini yasak mücevhere sokmayı mı tercih edersin?"

"Ya da ikisini birden yapabiliriz?" Daxton diğer ikisine sırtıttı. "Onu adamı öldürmek mi? Bu eğlenceli olabilir."

"Vic çok kızardı." Roger yağmurdan arınmış alnını sildi. "Bize kızın yasak olduğunu söyledi ve hepimiz Peter'ın onun uşağı olmak için yetiştirildiğini biliyoruz. İkisini de becerip öldürmeye ne dersiniz? Böylece sadece bir kez sinirlenebilir."

"Mantığınız gayet yerinde." Daxton güldü. "Bunu kabul edebilirim."

Bir şimşek çaktı.

Gök gürültüsünün sonik patlaması.

"Dur bakalım... üyeliklerimizi iptal edebilir," diye mırıldandı Larry.

"Gerçekten bu riski almak istiyor muyuz?"

"Meh." Roger omuz silkti. "Yarın başka bir ava çıkacağını duydum. Oynamak için parlak yeni mücevherler getirdiğinde bu ikisini özlemeyecektir."

"Tamam." Larry ıslak gömleğinin manşetlerini kollarından yukarı itti. "Çok hevesliyim." Boncuk gibi gözleri Peter'la benim aramda gidip geliyordu. "Yeni bir oyun oynamaya hazır mısın? Bunun adı Suck and Scream."

Bir an için kimse kımıldamadı.

Yağmur yağmaya devam etti; ay kara çalkantılı bulutların altından sızmaya çalıştı.

Dışarıdan bakınca hiç

kıpırdamadım. Ama içten?

Kırıldım.

Uğuldayan rüzgara çığlık attım.

Gökyüzünü yumrukladım.

Yıldızları parçaladım.

Bundan nefret ediyordum... bu *çaresizlikten*. Bu *işe yaramazlıktan*. Bu trajik **HAYIR** diyememe durumundan.

İçindeki her atom uzaklara, çok uzaklara uçmaya çağırdı.

İçimdeki yavru canavara dönüşmek ve bu piçleri kanlı, pis iç organlarına ayırmak istedim.

Artık onların kurallarına göre oynamak istemiyordum. *Hiçbir* kurala uymak istemiyordum.
İntikam almak istedim.

Savaş.

Katliam.

Ama ben sadece bir kızdım.

Çaresiz ve işe yaramaz.

Fırtınada damlayan.

Larry çimenleri göstererek, "Dizlerinin üzerine çök, Peter," diye emretti. "İzlemene izin vereceğiz. Buna ne dersin? Hatta ölmeden önce otuz bir çekmene bile izin veririz." Kıs kıs güldü. "Dur bakalım. Daxton mı? Harika oral seks yaptığını söylememiş ?"

"Evet, dostum. dölleri emiyor."

"Mükemmel. Yeni plan. Sen aletini ona sok, ben de kıza ilk adımı atayım."

"Vay be. Seni kim görevlendirdi?" Roger kaşlarını çatı. "Oylama yapıyoruz." "Ama onları ilk ben fark ettim." Larry dört yaşında huysuz bir çocuk gibi surat astı. "Umurumda değil." Roger bir adım öne çıktı. "O Henri amcığ

onu ulaşamayacağımız bir yerde tutmak. Onu daha fazlası için geri döndürecek kadar büyülü olan şeyin ne olduğunu görmek istiyorum. Önce ben."

"İkiniz de sürtünüp çekiştirebilirsiniz. İlk sürüşü ben yapacağım." Daxton öne çıktı, elleriyle kemerini çözmeye başlamıştı bile. Herkesin giysileri tenine ve uzuvlarına yapışmıştı. Yüzlerden aşağı sular süzülüyor, yağmur camların üzerinden akmaya devam ettikçe bahçe lambaları sarsılıyor ve zıplıyordu.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki dumanlar çıkıyordu. Gerçekten kokusunu aldım.

Yanan, kömürleşen is ve üzgün organ kokusu. Daha önce hiç hissetmediğim bir korku beni diri diri yaktı.

Peter titredi; tüm cesareti onu terk etmiş gibiydi. "Ben, eh..." Beş yıllık taciz boğazını sıkarken sertçe yutkundu. "O... Yani Efendi H, kendisine ait olana dokunmandan hoşlanmayacaktır. O-"

Daxton, "İsterse uçurumdan atlasın, umurumda değil," diye mırıldandı. "O Henri denen adamı geldiği anda sevmemiştım, şimdi daha da çok sevmiyorum.

Ne düşünüyorum biliyor musun? Bence o hala bir polis. Bence Victor

O söz konusu olduğunda pembe gözlükler takıyorum ve bir Joyero üyesi olarak ondan kurtulma görevimi yerine getiriyorum."

Larry başıyla onayladı. "O zaman yapacak mıyız?" Başımı kaldırdım.

Ne yapacağım?

"Evet, evet. Onu öldüreceğiz. Sadece biraz beklememiz gerekiyor. Victor'un kavga etmemizden hoşlanmadığını biliyorsun."

"Muhafızlardan birini rüşvet karşılığında tuttum. O piçi vurmak istediğimizde bana silahını verecek," dedi Larry.

"Mükemmel." Roger başını salladı.

"Bütün gece burada dikilip çene mi çalacağız?" Daxton havladı. "Sen." Peter'ın yüzüne bir parmağını soktu. "Diz çok. Şimdi."

Peter'ın dizlerinin bağı çözüldü.

Korkunç bir itaat hayatı bacaklarını bükmek için salladı.

Ama... omzunun üzerinden bana baktı.

Gözlerimiz buluştu.

Ve bir şey oldu.

İşe yaramazlık, çaresizlik -yumruklar ve tekmelerle öğretilen her trajik ders- Peter'ın üzgün bakışlarından silinip gitti.

Bütün tacizleri.

Tüm acıları, tecavüzleri ve aşağılanmaları.

Bağımlılık yapan, asil bir öfke kütlesine dönüştü ve sadece bir kez başını salladı. "Biliyor musun, *jaanu?* Sikerim böyle işi. *Main aapke saath reh Kar yuddh Karnes ke like tayyar khadi hoon.*" (Seninle savaşmaya hazırım.)

Daxton daha sözlerini sindiremeden kendini ileri onu yakaladı.

Usta çürük bir bina gibi yuvarlandı, su birikintileri uçuşurken ve bir çatal şimşek daha çakarken çimlere çarptı.

"*Kaç, Ily!*" diye bağırdı diğer Ustalar çullanırken. Hepsi ona tekme atarken ayaklarında bir telaş vardı.

Peter'ın anlamsız olduğunu bile bile beni korumayı seçtiği tek bir zaman dilimi.

Ben de aynı derecede anlamsız bir karar verdim.

Kükredim ve kendimi Larry'nin üzerine attım. En küçük olana. Alt edebileceğim tek kişi. "Bırak *onu!*"

Vahşı bir şey gibi yumruk attığımda şok içinde homurdandı. Parmak eklemlerim acıyla şişti. Elimde bir şey çatladı. Elimden geldiğince güçlü ve vahşi bir şekilde vuruş üstüne vuruş yaparken kollarım ölü ağırlıklara .

"Tanrım." Başını eğdi. "Biri onu alsın!" Kolları belime dolandı.

Karşı konulamaz bir güç beni geri çekti.

Roger ellerini boğazıma kenetlerken, parmakları yakamın üzerinde boğulurken zor nefes alıyordum. "Bunu bir daha yaparsan seni önce öldürür sonra sikerim."

Zihnimin karanlık bir köşesinde, aslında bu seçeneği tercih ediyordum. En azından onun bedenimi deldiğini hissedecek kadar hayatta olmayacaktım.

Daxton ayağa fırlayıp tam böbreğine tekme atarken Peter yine . "Orospu çocuğu! Ne cüretle üzerime atlarsın, seni küçük fahişe."

Larry ince, sarı saçlarını düzeltti ve Peter'a doğru yürüdü. İyi bir önlem olarak onu tekmeledi, eğildi ve tasmaını yakasına taktı. Deriyi elinin etrafına birkaç kez sararak, Peter kuduz bir köpek gibi kaçacakmış gibi kendini hazırladı. "Bunun karşılığında üçümüzün de onu becermesini izleyebilirsin. Kulağa nasıl geliyor?"

Peter çimlerin üzerine bir damla kan tükürürken Roger kıkırdadı. Karanlıkta yağ gibi parlıyordu.

"Ne düşünüyorum biliyor musunuz çocuklar?" Tekrar güldü, parmakları boğazımı sıkıyordu. "Sanırım buna karşı bir şeyler hissediyor."

"Oh?" Larry Peter'ın yakasını çekiştirerek onu geri çekti. "Bu doğru mu, küçük fahişe? Yeni kıza aşık olduğunu mu sanıyorsun?"

"Kes ," diye tükürdüm, Roger'ın boğucu boğazında kıvranırken. "Onu rahat bırakın."

"Oh, bu çok mükemmel." Larry olduğu yerde dans etti. "Bak ne diyeceğim. Birbirinizi sevdiğinizi itiraf edin, biz eğlendikten sonra size de izin vereceğiz. *senin* eğlenen."

Peter kaçırarak tavşan şeklindeki çitlere baktı.

"Söyleyecek bir şeyin yok mu?" Daxton Peter'ın kalçasına vurarak sordu. " et. Tek söylemen gereken 'Ben bir fahişeyim ve başka bir fahişeye aşığım'." Eğildi ve Peter'ı kulağından yakaladı. "Ona karşı bir şeyler hissettiğini itiraf et, biz de onu becermene izin verelim."

Peter'ın kara gözleri kısıldı. "Bırakın onu gitsin. Efendisi sadece sizin hayatınızı zindan edecek. Benimle oynayın. Becerin beni. Nasıl sevdiğini bilmeyen bir acemiden çok iyi yapacağımı . Hatta sana izin vereceğim-"

"Kapa çeneni." Larry'den tasmaını alan Daxton, Peter'ı tutup bana doğru sürükledi. Emeklemeye çalışırken bacaklarına ot ve çamur bulaşmış, tasmaı nefes borusunu kestiği için boğuluyordu.

Peter'ı ayaklarımın dibine bırakan Daxton sırttı. "Peki ya sen, güzel yeni kız? Peter'dan çok daha fazla sık yalamış olan bu çocuğa karşı bir şeyler hissediyor musun?

Sen?"

Sırtım hıçkırıklarla doldu.

Panik zihnimin köşelerine kazındı.

Kendimi korumam için kontrol

gerekiyordu. Boş ve sessiz ol ve git.

diz çöken Peter'dan gözümü ayıramıyordum. Gözleri çok endişeliydi.

Kalbi çok yorgun.

Tıpkı diğerleri gibi.

Corine ve Citra, Kirk ve Dane. Bir

sürü kırık yüz.

Ama tekrar tekrar aklımda kalan tek yüz *onunkiydi.*

Tüm bunlardan sorumlu olan adam.

Benim ezeli düşmanım olan adam.

Lanet olası Henri Ward.

Kalbimin onun görüntüsüne yapışmasından nefret ediyordum.

Yalanlarından önceki bir görüntü, bozuk kartlardan oluşan bir ev gibi çöktü.

Bana karşı hisleri olduğunu düşünerek beni kandırmış olabilir. Ben de ona karşı hislerim olduğunu düşünerek kendimi kandırmış olabilirim. Ama orada, etrafımı şeytanların sardığı bir fırtınada, yalnız olduğumu gerçekten kabul ettim.

Yalnızım ve ölmek üzereyim.

Seks seks

değilse.

Bedenim sadece bir bedendi.

Bana dokunamazlar...gerçekten.

Ölümlü ne olursa olsun. Ben içimdeki gözcüyüm.

Ve izlemek zorunda değilim.

Başımı kaldırarak, tıpkı Peter gibi savaşa girmeye hazırlandım. Bu muhtemelen beni yok edecekti.

Bir daha asla eski kız olamayacaktım.

Her anından nefret ederdim.

Her saniye öl.

Ama bunu yapardım çünkü yeterince cesurdum.

Otuz mücevhere aşık olacak ve özgür olabilmeleri için bedenimi, hayatımı, ruhumu takas etmeye razı olacak kadar cesur.

Uzanıp Peter'ın ıslak yanağını okşadım, tam o sırada bir şimşek daha gece yarısını gün ışığına çevirdi. Ona hızlı, titrek bir gülümseme verirken, cevap veren gök gürültüsü dişlerimde zonkladı. "Ben iyiyim. Bunu ben seçiyorum. Benim için savaşmak zorunda değilsin."

Üç Efendi kıkırdadı ve kollarını kavuşturdu. Hiç şüphesiz benim sonsuz sevgimi dile getirmemi ve bizi ruh eşi olarak ilan etmemi bekliyorlardı.

Peter benim ruh eşim değildi ama arkadaşım ve amacımdı.

Buraya onu kurtarmak için getirilmiştim.

Ve böylece... Onu

kurtaracağım.

Kurtarabildiğim kadar.

"İly..." Elini benimkinin üzerine kenetledi. "Yapma."

" yok. Ben iyiyim. Her şey yolunda." Parmaklarımı geri çekerek ayaklarımı ıslak toprağın derinliklerine .

Topraklayıcı bir ışık kordonu hayal ettim.

Tüm bunlar bitene kadar beni güvende tutacak bir kordon.

Yağmur daha hızlı, daha ağır yağıyor, beni bir cehennemin içine daha da çekiyor gibiydi. Yıldız ışığı omuzlarıma indi, siyahın arkasından parlıyordu-

bulutları lekeliyor.

Asla özgür olamayabilirim.

Krish'i bir daha göremeyebilirim.

Ama bedenim izin verdiği sürece savaşmaya edecektim. Babamın sesi kafamın içinde yankılandı; bilgece bir bilgelik anı.

"Her şey geçer kızım. İyi ve kötü. Mutlu ve üzgün. Bu da geçecek. Ve sen sabırlı olacak kadar cesursun."

Hâlâ yerde soluk soluğa yatan Peter'dan uzaklaşarak sütyenimin askısına uzandım.

Üç Efendi de açgözlü bakışlarını üzerime dikti.

Midem kesici bir dikenli tele dönüştü ve beni içten dışa doğru .

Ama sesim titremedi, "Bırak Peter gitsin. Eğer ikimizi de öldürmemeyi kabul edersen, bu gece burada olanları kimseye söylemem. Efendim asla bilmek zorunda kalmayacak. Victor'un bilmesine gerek yok. Sadece... Peter'ı bırakın, ben de savaşmayayım."

"İly, lütfen yapma." Peter çamurlu çimlerin üzerinde kıpırdandı, eli bana uzandı. "Senden kendini takas etmeni istemedim-"

"Dövüşmeyeceksin, ha?" Daxton gözleri şehvetle parlarken bile kıkırdadı. "Ama ya dövüşmeni *istersek*?"

"O zaman... Dövüşeceğim." Omuz silktim. "Çok basit. Peter'ın gitmesine izin verirsen ne yaparım."

Peter başını salladı. "İly, lütfen-"

"Tamamdır." Elebaşı gibi görünen Daxton ellerini çırpı. "Larry, bir ağaç bul ve Peter'ı ona bağla. Eğlendikten sonra gitmesine izin veriz." Gülümsemesi saf bir pislikti. "Onu çok erken serbest bırakarak teklifini geri çevirmesine izin veremeyiz."

Beni sıkıştırarak yanağımlı avuçladı ve bakışlarını sütyenime indirdi. "Hepimiz seni , güzel kız, ve sadece damladığında ikinizin de gitmesine izin vereceğiz."

Kalbim kendini cesaretin olabildiğince derinlerine gömdü. "Bizi öldürmeyeceğine söz veriyor musun?"

"Kalbimi kır ve ölmeyi umut et."

Oh, öleceksin.

Bir gün.

Eğer adalet varsa benim elimle.

Başımı salladım ve hızla yükselen korkumu bastırdım.

Tanrım, İl.

Şimdi ne yaptın sen? Seni

aptal, aptal kız.

Teklif etmek bir şeydi... ama bunu yapmak? Gözlerim Daxton'ın arkasındaki iki adama kaydı.

Üç adam.

Üç.

Görüşüm bulanıklaştı.

Hıçkırıklar boğazımda düğümlendi.

Daxton'ın karanlık gözleriyle tekrar başımı salladığımda parçalanmış gücüne tutunmuştum. "Tamam."

"İç çamaşırını çıkar. Seni görmek istiyorum."

"İly, kaç!" Peter bağırdı. Larry'den karnına bir tekme yedi. Acı içinde inleyerek haykırdı.

"Haydi, orospu." Larry bir küfür savurarak Peter'ı vıcık vıcık çimenlerin arasından çevreleyen meyve bahçesine doğru sürükledi. Peter'ın tasmaını bir elma ağacına bağlarken, sonra da çözemesin diye boğazına silueti tamamen şeytani görünüyordu.

Larry küstah bir kahkaha atarak geri döndü ve Peter'ı kan kırmızısı elmalarla çevrili bir halde neredeyse boğulmak üzereyken bıraktı.

Fırtına arkadaşımı
bulanıklaştırdı. Gözlerini
göremiyordum.

En iyisi bu.

Buna boyun eğerken onu görmek .

Daxton geri çekilip pantolonunun çözerken dişlerim birbirine çarptı. "Sana bir emir verdim, mücevher. Soyun."

"Dax önce gitmeye karar verdiğiine göre, sıradaki benim," diye bağırdı Roger, sıırıslıklaı olmuş kot pantolonunun fermuarını açıp tekmelemeye başlamıştı bile.

"Lanet olası pislikler," diye tükürdü Larry. "Hep yarım yamalak ikincileri alıyorum." "Aslında özensiz üçüncüler." Roger güldü.

"Eğer soyunmazsan sana vuracağım ve soyunana kadar da durmayacağım," diye nefes aldı Daxton, fırtınada neredeyse duyulmuyordu.

Titreyen ellerimle itaat ettim.

Sütyenimi çözüp yere attım, sonra da G-string'imden çıktım.

Onların yasını tutmadım.

Zaten hiçbir koruma sağlamamışlardı.

Bedenim sadece bir beden.

Ben onun içindeki gözlemciyim.

Kemiklerim korkudan titremeye başladı.

Seyretme.

Daxton elini omzuma koyup beni itince irkildim.

Dizlerimin bağı çözölüp çimlere çakılana kadar itmeye devam etti.

İzlemeyin.

Siyah pantolonunu çıkarıp yağmurun içine fırlattı. Ereksiyonu gecenin içinde beyaz ve uzun bir bıçak gibi saplandı.

İzlemeyin.

Çıplak, kirli ayağını tam göğüslerimin arasına yerleştirerek, beni dizlerimden kaldırıp sırtüstü yatıracak kadar sert bir tekme attı.

Ayak bileklerimden tutup bacaklarımı ayırırken irkilerek yere düştüm ve bir çığlık attım.

Gökyüzüne baktım.

Parıldayan, dönen damlacıklardan oluşan perde doğrudan cennetten düşüyor.

Her biri mükemmel bir evrendi.

Her biri toprağı, dünyayı, gezegeni beslemek için yaşam dolu.

Daxton kendini aşağıya bıraktığında kalbim kaburgalarımaya doğru fırladı.

Be

n. *İzlemeyin.*

Vücudum moraran parmaklar tarafından kavranırken ve onun ağırlığı beni ezerken

çamura dönüşürken, yağmur yavaşlıyor gibiydi. Prizmatik damlacıklar havada asılı duruyor, şimşekle gümüş rengine dönüşüyor, ardından gök gürültüsüyle kristal kar tanelerine dönüşüyordu.

Gözlerim kapalı, göz kapaklarım yağmurun altında ezilmiş ve dünya kadar ağır kirpiklerle sabitlenmiş.

Süpüren, rahatlatıcı bir akıntı beni aşağı, aşağı ve aşağı sürükledi.

Bedenimle bağlantımı

kopardım. Boşaldım.

Beni güvenli bir yere götüren o topraklayıcı ışık kordonunu takip ettim.

Bıraktım.

Düştüm.

Ben izlemedim.

Bölüm On Dört

Henri

GÖRÜŞ KOMİK BİR ŞEYDİ.

Bir keresinde dünyanın yapısı ve neden var olduğumuzla ilgili bir maratonda dünyanın holografik olduğunu okumuştum. Her yağmur damlasında, kan damlasında, nefeste ve hücrede kozmosun tüm kodunu taşıdığımızı okumuştum.

Yazarın ne hakkında gevezelik ettiğini anlamamıştım. Kuantum aleminin, biz gerçekten bakana kadar nasıl sadece enerji dalgaları olduğunu ve sonra olması gerektiğine karar verdiğimiz şey haline geldiğini.

Ama... yağmur ve şimşek altında koşarken anlamaya başladım.

Fırtına gerçekliği parçaladı; normal şeyleri бүktü ve onları başka dünyalara ait hale getirdi.

Gök gürültüsü, üzerinde koştuğum zeminin frekansını yeniden düzenleyerek toprağın ayaklarımın altında fokurdamasına ve kızarmasına neden oldu. Havadaki yoğun sıvı ciğerlerimi yenilik ve güçle doyurdu, nefes almayı zorlaştırdı.

Tüm bunlar dağıtmaya çalıştı.

Ama bir şey beni yönlendirdi.

Göğsümde bir kemirme.

Pürüzlü bir iğneleme.

Daha önce hiç hissetmediğim bir aciliyet beni yağmurun altında bir şeyi... birini... onu aramaya itti.

Kaçan kız.

Beni uyandıran kız. Bulmam

gereken kız.

Bacaklarımın arasındaki çözülmemiş ağırlık beni çok vahşi tutuyordu. Beni kendi zevkini kovalamak için kullanmasının anısı, benimkini rahatlatmak için onu kovalamamı sağladı.

Bana borçluydu.

Acıma son vermesini istedim.

Onun yerini kabul etmek için.
Benimle alay etmek yerine bana saygı
duyması için. Ona *ihtiyacım vardı*.
Onun bana ihtiyacı vardı.
Daha fazlasına ihtiyacım var.
Daha çok
koştum.
Arıyordum.
İhtiyacım vardı.

Mermer saçları yere dökülen ve kolları bir kase yasak meyveye sarılmış bir
tanrıça heykelinin dibinde plastik bir değerli taş parıldıyordu.

İçinde ne olduğu umurunda değildi.
İstediğim tek hazine Ily idi.
Ama yine de kaptım ve koşmaya devam ettim.
, *küçük kabus?*

Onu avlamak akıl sağlığım için iyi değildi.
Her adımda tarih öncesi bir hayvana daha da derinden dönüşüyordum.
Onu bulduğumda ne yapacağımı düşünmeden edemiyordum.
Üzerine nasıl düşerdim, onu nasıl doldururdum, nasıl ısırırdım-
İsa.

"Ily!" Kanayan suyun içinden geçtim ve doğanın gücü karşısında
irkildim. "Neredesin lan sen?"

Buradaki tek hayvan ben değildim.
Başkaları da vardı.
Çok fazla var.
Güvende değil.
İleride, gözlerim bir sahneye kilitlendi.
Anlam veremediğim bir sahne.
Karanlık bir kalabalık.
Karanlığın iki yaratığı.
Ve orada, çimlerin üzerinde, bir üçüncüsü yakaladığı avın üzerine
düştü. Bir yanım acıyarak ürperdi.
Kim yakalanırsa acı çekecekti. Ama zamanım
yoktu.
Onları durduracak ahlak yok.
Onu bulmak zor.

Soluma doğru yöneldim.
Yırtıcıları baş başa bırakmak için.
Ama...
Bir şeyler.
Açıklanamaz bilgelik.
Bilmenin en sert gazı.
Elim aptal mücevheri kavradı ve bacaklarım yavaşladı.
Bir adamın çılgılığı sulu gecede dalgalandı.
Şehveti yüksek bir adam.
Bir Efendi ağza alınmayacak şeyler yapmaktan
zevk alıyor. Cevap veren bir çılgılık bekledim.
Avının gözyaşları. Sadece
sessizlik.
Farklı hissettiren ağır, baskıcı bir sessizlik.
Sadece sessizlik olmayan bir sessizlik.
Beni çekiştiren, benimle alay eden ve olması gerekenden çok daha fazla
enerjiyle beni gizleyen sessizlik.
Tanıdık gelen bir enerji. Kalbim
burkuldu.
Ayaklarım durdu.
Nefesimi zorlayarak ilerideki şeytani törene baktım. Yağmur perdeleri
dünyayı bulanıklaştırıyor, gerçeğe rüya arasında gidip geliyordu.
O başkalık hissi. Birinin
farkındalığı. Bu çekimi daha
önce de hissetmişim.
'nin gözlerinin üzerimde olduğunu daha onu kulüpte görmeden
hissetmişim.
Onun enerjisi elle tutulur bir şeydi, benimkine karışıyor, ben onu kendime
bağlamak için çok mücadele ederken bile beni ona bağlıyordu.

Sen av sarhoşusun ve-

İçimde başka bir bilinç dalgası titrerken ürperdim. Gözlerimi
kaydırdım, görmeye çalıştım ama... biliyordum.
Beynim piktogramları ve pikselleri anlamlandırmadan önce biliyordum.
Görme birçok şekilde olabilirdi.
Bilmek en aşağılık yaratıkları bile etkileyebilirdi. Ve
bu... benim önemsiz gözlerimi aştı ve ben gördüm.

Lanet kalbimle gördüm. Ve

koştum.

Bir kükremeyle onlara doğru saldırdım.

Onu yakalamışlardı.

Onu incittiler.

Ölecekler.

Kendimi içimde var olan her türlü varlığın içine atarken fırtına benim arkadaşımды.

Şeytani.

Aşağılık.

Ahlaksız ve akılsız.

Gençliğimin garip hisleri geri döndü, ama bu sefer onları kapatmadım ya da kendimi gerçek olmadıklarına ikna etmedim.

Tanıdık siyah açlık her damardan akıyordu.

Her yağmur damlasının şırıltısı kulaklarımda sekene kadar işitme duyum keskinleşti.

Burnum keskinleşti, karanlığın içinde seks kokusu alıyordum.

Ve dişlerim sanki uzamış, eti kemikten ayırmaya ve sıcak iliği yalamaya hazırmış gibi ağrıyordu.

Daha hızlı koştum.

Beni ilk önce pantolonlarını çıkarmış iki adam gördü.

Onlara doğru hızla ilerlerken açgözlü sırtışları düştü.

Hırlayarak aptal mücevheri fırlattım ve içlerinden birinin alnına tam isabet ettirdim.

Geriye doğru tökezledi, sadece yerdeki kişinin elini bir kızın boğazına dolaması ve kalçalarını kaydırması için işareti ovuşturdu.

Altındaki mücevhere bakarken zaman yavaşlıyor gibiydi.

Siyah saç.

Gök gürültüsü kadar koyu ten.

Eşsiz güzellik beni yerle bir etti. Hastalık fışkırdı.

Sahiplik alevlendi.

Gevşek ve boş yüzünü fark ettiğimde...

koptu.

Ben insan değildim.

Ben ölümdüm.

Sanki zaman ve mekân dokusunun içinden geçmişim gibi her şey bir holograma .

Her şeyle bir bütün oldum.

Ellerim cesetleri yakaladı. Yumruklarım kemiğe çarptı.

Ben vurdukça, vurdukça, *vurdukça* adamların vahşi bağırışları gök gürültüsüyle bastırılıyordu.

Tekrar tekrar yumrukladım.

Tekmeledim. Öldürdüm. Yerçekimi ve fiziğin kısıtlamalarından kurtuldum ve özgürdüm.

Çılgınlık duyuldu. Küfürler savruldu.

Zayıf bedenlerin şaklaması ve cezamın tatmin edici bir şekilde verilmesi.

Yerdeki hayvanı kaptığım gibi havaya fırlattım. Yere düşmeden önce onu yakaladım ve insanlık dışı bir güçle yere çarptım.

Homurdandı.

Çıplaktı.

Sikini tuttum ve *yırttım*.

Çılgılık attı.

Onu boğarken parmaklarım beni yakaladı. Onu öldürürken gözlerime kilitlendi. Ama farkında değildim.

Pek sayılmaz.

Oradaydım ama başka bir yerdeydim.

Yüzüyordum ve öfkeliydim, vahşi ve hırçındım.

Adamlar bana arkamdan vururken acı yoktu.

Yumruğum birinin nefes borusuna dolanıp bükülürken hiçbir farkındalık yoktu.

Gevşedi.

Haydut

oldum.

Bana zarar vermeye çalışan piçleri tekmeledim. Her atomumla saldırdım.

Katliamın kendisi olurken tüm zaman duygumu kaybettim. Onu parçaladığımda bir adam ağladı.

Ben onu parçalara ayırırken bir başkası böğürdü. Gece yarısı siyahı kandan zevk alıyordum.

Onların yakarışlarıyla
beslendim.

Acılarından
beslendim.

Neden savaştığımı hatırlamayınca kadar karanlığın içine daldım, daldım.

Kendimi neden bu kadar kaybettiğimi
bilmiyordum. Ya da nasıl duracağımı.

Tek bildiğim ölmeleri gerektiği idi.

Öl.

Hepsini.

Her bir-

Cafcaflı güneş ışığı aniden beni kör etti.

Tısladım ve bir elimi kaldırdım, bir güneş daha doğdu ve bir diğeri beni
alev alev yanan bir ışık üçgeninin içine hapsetti.

"Dur. *Derhal!*" Tokat gibi yağın yağmurun arasından gelen bir ses
dişlerimin arasında çınlıyordu.

Hâlâ hayatta olan tek piç anında dizlerinin üzerine çöktü. Çıplak göğsüne
kan bulaşmıştı, ellerini kaldırırken titriyordu. "Bu adam bize saldırdı. Vurun
onu! Dax ve Roger'ı öldürdü!"

"Kıpırdamadan durun. Hepiniz!"

Son düşmanıma doğru adım attım.

Ziyafet düşüncesiyle dudaklarımı yaladım-

"Sen hareket et, biz de ateş edelim!" Başka bir spot ışığı, başka bir bağırış.
"Size bir emir verdik! İtaat edin!"

Kelimeler.

Bunları bir zamanlar ben de konuşmuştum.

Yok etme çaresizliğimin içinden sıyrılıp geçtiler... Nedenini hatırladığım
anıları da getirdiler.

Zihnimdeki karanlık geri çekildi.

İçimdeki yaratık durakladı.

Ellerim esnedi, yırtılmış derinin çekilmesini ve çürüklerin sıcak
zonklamasını hissettim.

Ayaklarımın dibindeki katliama

baktım. İki adam.

Birinin boynu doğal olmayan bir açıdaydı, diğeri ise ezilmiş sikiinin
sarktığı yerde büyük bir çürük vardı.

İkisi de bilinçsiz.

Nerede o?

Hoparlörden "Kuyumcu Usta yolda," diye bir ses duyuldu. "Yapma. Yapmayın.

Çekilin."

Gözlerimi siper ederek kale duvarlarına baktım. Devasa spot ışıkları küçük katliamıma doğru eğilmişti ve muhafızların belli belirsiz siluetleri keskin nişancı silahlarını bana doğru doğrultmuştu.

Öldürmeye devam etme dürtüsü içimde fokurduyordu. Herkesin parçalara ayrılmasını istedim. Ama...

Onunla.

Çamurlu çimenlerin üzerinde dönerek yerde-

"İlyana." Yanına gidip tek dizimin üzerine çöktüğümde tam adı dudaklarımdan döküldü. Yağmurun altında doğrulup oturdu, başı eğikti ve mavi-siyah saçları şokla yıkanmış yanaklarına yapışmıştı.

Duyguların tokadına hazırlıklı değildim.

Hissetmenin yumruğuna.

Evin iğrenç yumruğu.

Kalbim durdu, sonra yeniden başladı, onunkiyle senkronize oldu, hep onunkiyle. "İly..."

Omzuna hafifçe dokunduğumda tepki vermedi.

Elimi buz gibi teninde gezdirdim ve iki kutuplu, ilkel güç içimde çarpışırken homurdandım.

İçimdeki canavar, fatih olarak hakkım olduğu üzere onu becermek için ilkel bir dürtüyle öfkeleni.

Bir başkasının ona el sürmüş olmasından *nefret* ediyordum. Kokusunu ve DNA'sını ve-Omzunu çok sert sıkıtiğimde haykırdı. Elim i çektim.

Sakin ol, Ri.

Parmaklarımı esnetirken, kendimi dizginlemek için elimden geleni yaparken burun deliklerim alevlendi. Onu içimdeki serbest bırakılmış anarşiden kurtarmak için.

Onun yanındayken kendime güvenmiyordum.

Her yanı m kötü, iğrenç ve zararlı iken ona nazikçe dokunabileceğime güvenmiyordum.

Gözlerimi ondan ayırmadan derin nefesler aldım. Sadece ve sadece ona odaklandım.

İçimde büyük bir kaosa neden oldu.
Korkunç şeyler ve değerli şeyler.
Onu koruyamadığım için içim utançla doldu.
Çok geç kaldığım için umutsuzluğa kapıldım.
Bana bakmadı.
Bana bakmasına gerçekten
ihtiyacım vardı. Bilmem
gerekiyordu.
Ne yaptılar?
Ürpertici bir nefes alarak dizlerini yukarı çekti ve kendine sarıldı. Çok
küçük, çok kırılgan görünüyordu.
İçimdeki katil yine öfkelenildi.
Canavarım geri adım atmayı reddetti.
Vahşi ve hamdım ve hem insan hem de canavar ona verebileceğim her
kanlı ödülü hediye etmek istiyordum.
Onu inciten aleti ona sunmak için. Ona
dokunmaya cüret eden elleri vermek için. Onu
tatmaya cüret edenlerin dilini.
Ona sahip olmaya cüret eden herkesin lanet olası ruhları.
Benimki de dahil.
Dürtüler çok yoğun, çok güçlü geldiğinde titredim.
Omzumun üzerinden üçüncü adama baktım. Victor'un, onu polis
olmadığıma ikna etmek için elimden geleni , benim önümde onu becermesini
emrettiği adama.
O öldü.
Dizlerimin üzerinde kayarak ayağa
kalkmaya çalıştım... Ama iki şey oldu.
Bir keresinde yüzümün yanından yumuşak bir hava püskürdü ve yerden
bir tutam toprak sıçradı.
Ve ikincisi, Ily elime dokundu.
Gözlerimiz buluştuğunda
donakaldım.
Duvardaki muhafızlar hoparlörlerinden bağırırken kulaklarım çınladı, "Bu
bir uyarı ateşiydi. Bir sonraki mermi iskalamayacak!"
Dizimin yanındaki çukura baktım. Bir keskin nişancının beni bu kadar
kolay öldürebileceği endişesiyle tekme atmasını bekledim.
Ama umurunda değildi.
Tek umursadığım küçük kabusumdu.

Hâlâ hayatta.

Altın bakışlarının her kırışığında, boşluğu her şeyle doldu.

Öfke, keder, nefret ve acı.

Onun duygularını kendi duygularımmış gibi

hissettim. Onu *hissettim*.

Somut olarak, görünmez olarak.

Lanet olası bir rahatlamaıyla ürperdim.

Mücadele edilemez bağlantı hâlâ oradaydı.

Hala uğulduyordu.

Hala her düşünceme ve kalp atışıma musallat oluyor.

Kelimeler dilime yabancı geliyordu. "*Est-ce qu'ils t'ont violé?*" (Sana tecavüz ettiler mi?)

Gözlerinden yaşlar süzüldü ama düşmedi.

Beni hayatımın kadını yapan bir cesaretle başını salladı. "O... Sen onu daha önce durdurdun-" Yüzü gerildi. "Hayır, durdurmadı."

Tüm öfkem .

Rahatlayarak eğildim.

Çok geç değil.

Çok geç değil.

Onu kollarıma almak istedim.

Onu öpmek istedim. Ona sarılmak. Gitmesine asla izin vermemek.

Ama benden uzaklaştı ve çürümüş kalbimi parçaladı.

İçimdeki hayvan uludu.

Onu hak etmek için elimden gelen her şeyi yapmışken iğrenmesine tahammül edemezdi.

Çenesini kavradım ve gözlerini kendime çevirdim.

Ben gölgeler içinde boğulurken o bana güneş ışığıyla baktı. Özür dilemek istedim.

Azarlamak istedim.

Sonunda fısıldadım, "*Tu es en sécurité maintenant.*" (Artık güvendesin.)
(Artık güvendesin.)

Yüzünü buruşturdu ve yere baktı.

Kirpikleri inmiş, ona ne kadar zarar verdiklerini bana göstermeyi reddediyordu.

Onu zamanında durdurmuştum... yine de ona zarar vermişti.

Öfke tekrar içime doldu. Görüşümün kenarları kıpkırmızı oldu. İnsanlığım katil şiddetin altında boğuldu.

Diğerleri ona *ellerini* sürmüştü. Bir başkası ruhunu yaralamaya cüret etmişti.

Bu izne sahip olan tek kişi bendim.

Ben.

Başka kimse yok.

Siktir!

Her şeyi ince ayrıntısına kadar öğrenme isteğime karşı koyarken dişlerimi sıktım. Ne yaptıklarını bilmem gerekiyordu. Bunu onlara ödetmem gerekiyordu. Onları ölümden uyandıracak ve tekrar öldürecektim.

Parmaklarım çenesinin etrafında sıkılaştı, *sıkılaştı*.

"Henri..." İrkildi ve bileğimi tuttu. " yakıyorsun." "*Putain.*" Elimi bırakarak kendini dizlerine gömmesine izin verdim. "*Je suis désolé.*" (Özür dilerim.)

İngilizceyi hatırlayamıyor gibiydim. İlk dilim dilime yapışmıştı.

Başka bir şey söylemeden başını salladı.

Onun sessizliğinde, kırmızı kaplamalı görüşüme başka şeyler geldi. Binlerce ürpertiyle nasıl titrediğini.

Sanki kederli bir ses çıkmadan nefes alamıyormuş gibi inliyordu.

Ama ağlamadı.

Yağmur damlaları gergin, çarpıcı yüzüne dökülürken bile gözleri kuruydu.

Artçı sarsıntılarla sarsıldı; tüyleri diken diken oldu.

Tek kelime etmeden gömleğimin düğmelerini açtım, pantolonumun paçasını sıyırdım ve sırlıklam olan şeyi vücudumdan yırtıp attım. Elimden geldiğince şefkatle, titreyen bedeninin üzerine örttüm. Onu ıslak kumaşın içine sardım, kollarını kollardan çekip boğazından göbeğine kadar iliklerken en yumuşak iniltiyi çıkardı.

Çıplaklığı sırlıklam siyah pamukla kaplandıktan sonra ayağa kalktım ve üzerine eğildim.

"Kımıldamayın dedik!" diye emretti duvardaki bir muhafız. "*Va te faire foutre!*" (Siktirin gidin!) diye bağırdım.

Eğildim.
Bir kolumu sırtına, diğerini de bacaklarının altına doladığımdayüzünü .
"Ne yapıyorsun?"
Ürkmesine lanet
ettim.
Korkusundan
nefret ettim.
İngilizce, insan zekasıyla birlikte geri döndü. "Sana zarar vermeyeceğim.
Benimle güvendesin."
Nefesini içine çekti ve başını salladı.
Benimle güvende olduğunu mu savundu yoksa onu almamı mı istemedi
bilmiyordum.
Her iki da, ikisi de oluyordu.
"Je jure," (Yemin ederim), diye nefes aldım. "Seninle
ilgileneceğim." Bana hiçbir şey vermedi.
Ama yargısını duymak için konuşmasına gerek yoktu.
Onu kurtarmayacağımı söylediğimden beri güvenini sarsmıştım.
Onu.
Onu asla geri alamazdım ve... o fırtınada üzerimde kanla
Ellerim, her şeyden daha çok acıyordu.
Ağırlığını alıp onu yerden sonra kollarıma aldığımdayarkamdan ayak
sesleri geliyordu. Parmak eklemlerimdeki kesikler ve sırtındaki yayılan ağrı
beni rahatsız etmedi.
Onun sessizliği ve kırık yumuşaklığı
yaptı. Bana korkunç, çok korkunç
şeyler yaptı.
Kafamı karıştırdı ve beni şaşırttı çünkü içimdeki canavar hala ona zarar
vermeyi istiyordu. Acımasız sahipliğini onun üzerine damgalamak ve o
amcığın geride bıraktığı izi değiştirmek için, ama... bu özlemin altında aynı
derecede güçlü başka bir özlem gizleniyordu... belki daha da güçlü.
Onu incitmek istiyordu, evet, ama diğer herkesi *bin kat daha fazla incitmek*
istiyordu.
"Henri. Bunun anlamı ne?" Victor savaş alanımıza doğru yürürken
bağırdı. Dört muhafız onu takip ederken beşinci muhafız Victor'un başının
üzerinde siyah bir şemsiye tutuyordu. Muhafız, rüzgârın şemsiyeyi kapmasını
engellemek için bir savaş veriyordu.
Kafamdaki kükremelerin yerini kelimeler aldı.
Bir erkekten başka bir şey olmamaya geri döndüm.

Metalik kanın -benim kanımın- tadını geri yutarak Ily'yi kucakladım ve omuz silktilim. "Benim olana dokundular."

Victor yanımıza baktı. "Peter'ı ağaca kim bağladı? Lanet olası bir şimşek fırtınasında?"

Öldürmeyi başaramadığım sıksa, göbekli adam ayağa kalktı. "Yaptım Vic, ama sadece-"

"Onu bir barbeküye mi dönüştürmeye *çalışıyorsun*?" Victor hırladı. "Çünkü bir şimşek ve puf." Parmaklarını şıklattı. "O Pazar gününün kızartma."

"Üzgünüm Victor." Adam gözlerini kaçırdı.

"Git onu serbest bırak ve ahıra geri götür." Victor muhafızlardan birine baktı.

"Emredersiniz efendim." Muhafız başını salladı ve kendisine emredileni yapmak için çimlere doğru sıçradı.

"Ve *sen*." Victor beni işaret etti. "Açıkla."

"Sana söylemiştim." Omuz silktilim, pazularım Ily'nin ağırlığıyla şişti. "Beni mantıksız yapıyor."

"*Mon Dieu*, beni sınıyorsun. *Je deviens trop vieux pour ces conneries*." (Bu lanet şey için çok yaşılanıyorum.) Gözlerini kıpırdamayan iki adama dikti. "Her ne yaptıysanız Dr. Belford'un yeteneklerinin ötesinde görünüyor." Ceketinden bir telsiz çıkararak yağmurdan korunmak için telsizi kavradı. "Kaptan Roderigo'yu arayın. İki kişinin hava yoluyla hastane."

Bir çatırtı ve yanıt. "Evet, efendim."

Telsizi cebine geri sokarken, sanki bir kez daha o meşhur sabrını denemişim gibi burnunun kenarını sıktı. Sonunda içini çekti, kolunu indirdi ve ters ters baktı. "Eğer onlar öldüyse, sen ve ben henüz *başka bir lanet konuşma*."

Başımı salladım.

"Anlıyorum."

"Sadece..." Ellerini havaya kaldırdı ve brolly'nin kenarlarına vurdu. "Lanet yatağına Henri. Seni vurmada önce."

Başımı öne eğdim. "Nasıl isterseniz." Gözlerim, bulduğum ve bir Efendi'nin kafasına fırlattığım atılmış mücevhere takıldı. Ily'yi göğsüme bastırarak mücevheri aldım, beceriksizce karnına yerleştirdim ve fırtınanın içinden geçtim. "İyi geceler."

Victor'un antredeki taş döşemelerinin üzerine damlayana, merdivenlerde yağmurdan bir yol bırakana ve fırtına esintili koridordan aşağı süzülene kadar durmadım.

Ily'nin ağırlığını kollarımda taşıırken elim kapı koluna kaydı.

Aşağı inmeye çalıştı ama ben sadece başımı salladım, kapıyı açtım, tekmeleyerek kapattım ve onu banyoya taşıdım.

Onu nazikçe ayaklarının üzerine koyarak duşa soktum, suyu onun sevdiği kadar sıcak hale getirdim -kızgın taş gibi- ve daha birkaç dakika önce düğmelerini iliklediğim gömleğimin düğmelerini açtım.

Ben onu soyarken tek kelime etmedi.

Sırılsıklam olmuş malzemeyi duştan dışarı fırlatırken kıpırdamadım, sonra kendi giysilerimi yırttım. Ancak onun gibi çıplak kaldığımda güzel kokulu vücut yıkayıcısına uzandım ve avucumu doldurdum.

Ot lekeli tenine köpükleri nazikçe sürerken gözleri sıkıca kapandı. Tarih öncesi dürtülerle savaşırken dişlerimi sıktım ve onu diğer piçten arındırmaya odaklandım.

Yüzüne bakmadım. Gözlerini incelemeye cesaret edemedim. Odaklanabildiğim tek şey kemiklerinin kırılmadığından ve vücudunun yok olmadığından emin olmaktı. Sırada ruhu vardı... ancak fiziksel olarak tek parça olduğundan emin olduktan sonra.

Dikkatimi yıkadığım yerde tutarak omuzlarına, kollarına, bileklerine ve ellerine baktım. Sabunlu parmaklarım onu güzel kokulu köpüklerle kapladı.

Birkaç gün önce ona verdiğim kesikler güzelce iyileşmiş, imzamı yavaşça soldurmuştu.

O küçük dilimlerin iz bırakmasını ummak yanlış mıydı? Bana ait olduğuna dair kalıcı bir hatıra?

"Henri... Ben iyiyim. İhtiyacın yok-"

", " diye . "Sadece... izin ver, tamam mı?" İç çekerek başını salladı.

Ben onu yıkarken, incelerken ve dokunuşlarımı olabildiğince mesafeli tutarken izni etrafımda uyandı.

Sağ kolu sağladı.

Güzel.

Soluna döndüm ve incelemeyi tekrarladım. Yeşil lekeleri temizledikten sonra birkaç küçük çizige baktım. Dirseğinde belli belirsiz bir çürük. Eline masaj yaparken yüzünü buruşturdu.

"Acıdı mı?" diye sordum.

Sırtı gerildi. "Larry'ye vurdum. Sanırım bir yerim çatladı." "Ona *vurdun* mu?"

Kafasını kaldırmadan sadece ofladı. "Çok işe yaradı."

Ona olan hayranlığım bir oldu. "Çok cesursun, küçük kabus." "Yeterince cesur değilim," diye fısıldadı.

Sessizlik çöktü.

Elini bırakarak parmaklarımı omuzlarına ve ön tarafına doğru kaydırdım.

Başparmaklarımı meme uçlarına sürüp dolgun göğüslerini okşadığımda .

Gözleri kapandı. Kaskatı ve boyun eğmez bir halde kaldı.

Dokunuşumu alçalttığımda kalbim güm güm atıyordu.

Dişlerimi sıkarak bacaklarının arasını yıkadım.

"Ne kadar yaklaştı?" Ne kadar yumuşak, ne kadar narin olduğunu görünce homurdandım.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Yanakları kızardı ama bakışlarımı bırakmadı.

"O... o biraz deldi ama daha ileri gitmedi."

Onun içindeydi...

Bir parça bile olsa.

Siktir!

Kara öfke içimi yeniden parçaladı. *Bu ne cüret.*

Ona dokunmaya, onu *incitmeye* nasıl cüret eder?

Parmağımı sokarken kendimi kaybettim, onu zihninden ve hafızasından silmek için çaresizce çabaladım. İnsan kalmak için mücadele ettim. "Seni incitti mi... bariz olanın ötesinde?"

Güneş ışığı gözlerinde öfke parladı; olmadığım bir öfke. "Senden daha fazla değil."

İrkildim. değildi. Bakışlarındaki küçümseme ve kınama doğrudan kalbime ok gibi saplandı. "Özür dilerim."

"Hayır, değilsin," dedi soğuk bir sesle. "Öyle , bana ne yaptığının farkına varırdın. Beni nasıl hissettirdiğini. Nazik olduğunu düşündüğün zamanlarda bile ne kadar acımasız olduğunu."

"*Zalim* mi?" Boğuldum. Okşamaya devam ettim, o piçin izini mümkün olduğunca silmeye çalıştım. "Seni kurtardım."

Cinsel imaları düşünmedim. Ondan hiçbir şey talep etmedim. Bu klinik bir şeydi. Tıbbi. Duygusal değildi.

Duygusuz mu?

Sikeyim.

Duygularımla *diri diri* yandım.

Ona dokunmaya devam ettiğimde sarsıldı, sonra kaçtı. "Evet, beni kurtardın. Ve bunun için sana bir teşekkür borçluyum."

Sanki kanım alev almış gibi hissettim.

İçimdeki yaratık bir teşekkürü daha hak etmek için binlerce şey yapmak istiyordu. Ona minnettar olması için milyonlarca sebep vermek. Övgüsüne layık olmak için.

Neredeyse onu benden çalıyordu.

Parmağım kontrolüme takıldı.

O piçin onun üstündeki görüntüsü zihnimde patladığında kükreyen bir öfke alevlendi. Katliam gibi bir aşağılama, durduramadığım bir çılgınlığın etkisiyle elimi daha da derine daldırdı.

Çarpık kıskançlık.

Kokuşmuş nefret.

Karmakarışık

kendinden iğrenme.

Ondan af dilemek ve kendini tehlikeye attığı için ona kükremek istedim.

Akıl sağlığımın bozulmasını kaldıramadım. Bir parmak iki oldu.

Olduğu yerde , midesi kasılıyordu. "Henri... dur. Sen ne-"

"Onun senden çıkmasını istiyorum. İyi olmana ihtiyacım var."

"Ben iyiyim." Titreyen bedenimi iterek burnunu çekti. "Onu sen durdurdun. O yapmadı-"

"Seni sırt üstü yatırdı."

"Ve daha önce onu üzerimden attın-"

"Sana *asla* o kadar yaklaşmamalıydı."

Bileğimi çekiştirerek parmaklarımı geri çekti ve ters ters baktı. "Evet, o kısım senin hatan."

"*Benim* hatam mı?"

Yaşlılığın verdiği yorgunlukla başını salladı. "Beni çaldın, Hatırladın mı? Beni buraya sen getirdin. İki adam tarafından taciz edilmemin sebebi sensin-"

"Bekle." Kaşlarımı çattım. "İki mi?"

Omuz silktilti. "Beni kandırmasaydın yatacağımı mı sanıyorsun gerçekten? Seninle kendi *istediğimle* yattığıma inanacak kadar mı yozlaştın burası tarafından?" Güzel yüzü çirkinleşti. "Bu gece o piç Daxton'a boyun eğmek benim seçimimdi.

Onu istediğim için değil, *hayatta* kalmak istediğim için. Bizi öldüreceklerdi. Beni ve Peter'ı. Ve ben bir seçim yaptım. Dayanılmaz bir seçim. Ama yaptım çünkü başka seçeneğim yoktu! Ve biliyor musun? Muhtemelen gelecekte de benzer bir seçim yapmak zorunda kalacağım çünkü aynı anda her yerde olamıyorsunuz ve bir gün zamanınız olmayacak. Bir gün, biri

O piçler bana zarar verecek ve beni kırmalarına izin vermeyi *reddediyorum*."

Alay etti ve alaycı bir şekilde güldü. "Ayrıca ikimiz de biliyoruz ki eninde sonunda Victor sırasını isteyecek ve o zaman ne yapacaksın? Daxton'a yaptığın gibi onun sikini mi koparacaksın?"

"Evet."

"Yaparsan seni öldürür."

"Yapmam ve yine de
öleceğim."

Yüzünü ovuşturdu ve yırtık pırtık küçük bir çığlık attı. "Kes şunu. Sadece
dur

O!"

Kaşlarını çattım. "Tam olarak neyi durduracaksın? Sana değer vermeyi mi? Seni lanetlemek mi?" I

onu fayanslara yasladı. "Sen *benimsin*, küçük kâbusum ve seni bu şekilde koruyacağım."

"Beni umursamıyorsun. Tek önemsedüğün benim senin küçük çiğneme oyuncağın olmam ve başkası benimle oynadığı için kıskanman!"

"Tabii ki umurumda!" Kükredim. "Hiç mi dinlemiyorsun?"

Tanrım, Ilyana, o amcığı senin üstünde görünce neredeyse kendimi kaybediyordum. Senin için cinayet işledim. Neredeyse senin için onun sikini koparacaktım. Umurumda olmasa bunu neden yapayım ki?"

Cevap vermesine izin vermeden hırladım, "Ve benim oyuncağım olmadığının tamamen farkındayım. Benim değilsin. Ama sen benimsin. Sen benim lanet *olası karımsın* ve eğer başka bir Efendi sana olan bağlılığımı test etmek isterse, o zaman-"

"Ben senin karın değilim Henri," diye haykırdı garip, sinirli bir çığlıkla. "Kendini kandırıyorsun! Gerçek olmayan şeylere inanıyorsun. Beni dönüştürdüğün şeyden daha fazlası asla olamayacağım. Ben tasmalı bir varlığım, başka bir şey değilim!"

Sendeleyerek geri çekildim, üzerime ateş suyu iğneleri düştü.

Hıçkırıklara boğulmasını beklerdim, barbarca bir öfkeyle kabarmasını

değil.

Onun minnettarlığını kazanmaktan nefretini hatırlatmaya düşmek içimi boşalttı.

Titreyen elimle ağzımı silerek mücadele ettim. Var olmakla mücadele ettim.

O tek saniyede, şimdiye kadar inkar ettiğim her duygu beni zehirli bir yağ gibi boğdu.

Şaşırmamalıyım.

Acıtmamalı bile.

Bir ömür boyu aşktan mahrum kaldıktan sonra, buna alışmışım.

Ama şimdi?

Siktir, *şimdi* mi?

Ne hissedeceğimi bilmiyordum. Sadece *her şeyi* hissettim. Her duyguyu.

Hepsini.

Özlem ve kafa karışıklığı, hayranlık ve öfke, tiksinti ve umutsuzluk. Korku, rahatlama, keder-çok fazla. Çok, çok fazla.

Üzerine atılarak onu kalçalarından yakaladım. "Eğer seni bir rahibin önüne sürüklemem ve bağlayıcı sözler söylemeye zorlamam gerekirse sana verdiğim söze inanıyorsan, öyle olsun."

Parmaklarım sıkmaya devam ederken ciyakladı. Bileklerimdeki kemikler ağrıyordu.

Parmak eklemlerim bembeyaz oldu.

Çığ *gibi büyüyen* duygulardan kendimi kurtaramadım.

Daha önce hiç önemsedığım biri olmamıştı. Sevdiğim kişi tehdit edildiğinde nefret etmek için bir nedenim olmamıştı. Hiç kıskançlık çekmedim. Hiç öğrenmemiştim kalbim benim olanı kaybetme düşüncesiyle nasıl da *şiddetle* isyan ederdi.

Tırnaklarım ona battı. Öfke zehir gibi aktı.

O benim.

Ve onu benden almaya çalıştılar.

Bu beni hissettirdi.

Tanrım, bu beni nasıl hissettiriyor?

Öfkeli. Sahiplenici. Ama... tüm bu kendine hizmet eden, bencil öfkelerin altında başka bir öfke gizleniyordu. Dayanılmaz bir acıyla gelen ve mutlak bir uyarıyla çığlık atan bir öfke.

Boğazıma ekşi bir mide bulantısı girdi.

Bir daha asla acı çekmek istemediğim bir hastalık.

Siktir!

"Henri..." Kırılğan parmakları duşta ıslanmış göğsüme indi. "Canımı yakıyorsun."

"*Merde.*" Ellerimi onun üzerinden geri çekildim.

O piçlerle dövüştükten sonra onu da aynı şeyi söylemişti.

En yumuşak fısıltıyla söylenen böylesine mahkûm edici bir cümle. "Ben istemedim... Ben-" Derin bir iç çektim. "Özür dilerim."

Benden nefret ediyor.

Ben dimdik dururken perili gözleri benimkilere kilitlendi.

Bakışlarına takıldım, daha önce orada olmayan dönen gölgeleri ve hüznü saydım.

Midem düğümlendi.

Bir adım daha geri çekildim.

İçgüdülerim şu anda her damarımdan fişkırان duygunun -hastalıkla kaplanmış duygunun- sadece bir sahiplenme değil...

Korku.

Bu korku.

...onu kaybettiğin için çok .

Elim dışarı fırladı.

Çenesinden tuttum ve öne çıktım. Onu

sıkıştırdığımda nefesi kesildi.

Parmakları bileğime kilitlendi, sıcak su başının etrafına sanki bir hale takmış gibi buhar bukleleri gönderdi. Omuzları destek olmaya çalıştı ama bunun yerine yuvarlanarak kendini korumaya çalıştı. "Henri... kes şunu." Kollarım onu kucaklamak için can atıyordu ama yakınlaşmadan geçen bir ömür, benim eğitimsiz bir canavar olduğum anlamına geliyordu. Kucaklaşmadan geçen bir çocukluk eşittir

yalnız acının yetişkinliği.

Bu kıza nasıl dokunacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu.

Beni farklı biri olarak görmesini istedim.

Karanlığım yerine pişmanlığımı hissetmesine ihtiyacım vardı.

Orada garip bir şekilde durduk, duş bizi kavurucu bir sıcaklığa boğuyordu.

Ben konuşmayınca gerginliği uçup gitti ve iç çekti. "Bak... her şey bitti, tamam mı? Ben iyiyim, . Bana zarar vermedi.

Ben... *senin* sayende. Minnettarım Henri. Son derece minnettarım ama... gerçeği söylediğim için bana kızamazsın."

"Gerçek mi?" Keskin çakıl taşlarının arasından konuştum. "Onlardan daha iyi olmadığım gerçeği mi?" Gözlerime kırmızı, korkunç bir pus çöktü. "Benimle her yattığında bunun başka seçeneğin olmadığı için olduğu gerçeği mi? Bundan zevk almadığın gerçeği mi?"

Sanki yüzüme pislik atacakmış gibi dudakları kıvrıldı. Islaklığını ya da orgazmını inkar etmek için.

Buna hazırlandım.

Ama sonra kamburunu çıkardı ve sessizce, "Hoşuma gidiyor. Senin hakkında hissettiklerime rağmen, vücutlarımız ne yazık ki birlikte mükemmel."

Dudaklarımdan trajik bir kahkaha döküldü. "Yani seksimiz mükemmel ama geri kalanı -ruhları birbirine bağlayan şeyler- boktan mı?"

Burnumun kenarını sıkarak geri çekildim.

Beni boğduğu bu duygu fırtınasında kıyıyı bulamıyordum. "Ne söylememi istediğini bilmiyorum." Sesi çok sessizdi, çok Yumuşak.

"aynı şekilde hissettiğini söyle. Bana bir şans vereceğini söyle."

Gözyaşları kabardı ama düşmedi.

Artık düşmelerine hiç izin vermiyordu.

"Gerçeğe bu kadar düşkün olduğunuza göre... iyi." Ellerini birleştirdi. "İzin verin size dürüstçe duygularımı söyleyeyim." Nefesini içine çekerek mırıldandı: "Senden hoşlanıyorum. Ne kadar korkunç olsa da ve ne kadar istemesem de... Senden hoşlanıyorum. Tam karşımda duran adamı seviyorum. Beni kurtaran, bana sanki sonsuz değerliymişim gibi bakan adamı. doğruyu yanlışı bilir."

Göğsüm sıcaklıkla şişti, sadece onu delmesi için.

"Seni Paris'te gördüğüm an bir şeyler hissettim. Güçlü ve anlamsız bir şey. Tam burada bir şey." Parmak uçlarını kalbinin üzerine bastırdı.

"Nefesimi kesmiştin Henri. Midemde kelekler uçuşmasına neden oldun. Benimle yatmak için para teklif ettiğinde gururum okşandı, tahrik oldum ve düşündüm ki... belki."

"Belki mi?" Fısıldadım.

"Belki de kaderdi. Belki de kaderdi. Belki de birbirimizi farklı bir hayattan tanıyorduk ve bu yüzden bu kadar tanıdık geliyordun." Gözleri sertleşerek kehribar rengi çiplere dönüştü. "Ama sonra beni Victor'a verdin ve tüm o belki'ler öldü. Belki mutlu olabilirdik. Belki çıkabilir ve aşık olabilirdik. Belki evlenebilirdik. Belki sonsuza dek mutlu yaşardık. *Belki.*"

Umutsuz hevesi için aptal, aptal kalbime lanet ettim. "Hâlâ böyle ihtimallerimiz olabilir, Ily. Sırf ilişkimiz geleneksel değil diye-"

"Bize sırtını döndüğün an, bize yardım etmeyi reddettiğin an Mücevherleri kurtarmak için affedilemez bir seçim yaptın. Onlardan biri olmayı ve hepimizi terk etmeyi seçtin. Tek eşlilik ve evlilik diyerek beni istismar etmeyi seçtin."

Bana doğru adım atarken, öfkesi cehennem ateşiyle geri döndü. "Beni buraya sen getirdin. Beni buna sen mahkûm ettin. Ve hayatta kalmayı seçtiğim için bana kıyamazsın. Karşı koyduğum için bana aptalmışım gibi bakamazsın. Beni yargılayamazsın, azarlayamazsın ya da minnettarlık hıçkırıklarıyla kollarına düşmemi bekleyemezsin. Beni kurtardığın için *teşekkür ederim*. Onu durdurduğun için *teşekkür ederim*. Burada kalmayı seçtiğinden beri ilk kez, içinde hâlâ bir iyilik parıltısı görüyorum. Keşke o iyilik kazansa. Keşke buraya neden geldiğini hatırlasan, ama biliyorum ki çoğu dilek gerçekleşmez, bu yüzden... Olmanı dilediğim adamı değil, olduğun kişiyi kabul edeceğim."

"Ben-"

"Daha bitirmedim." Burnu aristokrat bir duruşla kalktı. "Son bir kez daha söyleyeceğim ki duygularımın ne kadar gerçek olduğunu bilesin. Yaptığın şeyi asla unutmayacağım ve bir parçam, yaptığın diğer her şeye rağmen beni koruduğun için sana her zaman minnettar olacak. Ama... bu gece yaptığın şeyin benim değil, senin yararına olduğunu görmeni istiyorum."

"*Benim çıkarım mı?*"

"Beni kendin için kurtardın. Beni sana ait olduğumu düşündüğün için kurtardın, önemsedığın için değil."

Sertçe yutkundum, yoğun, yükselen mide bulantısının altında boğuluyordum. "Nasıl hissettiğimi bildiğini sanma, Ily. Ve yanılıyorsun. . Sen bana aitsin."

"Hayır, istemiyorum." Gözleri yumuşadı, sanki bir sonraki söyleyeceği şey beni katledecek güce sahipmiş gibi. "Kayboldunuz, *Efendi* H. Yapayalnızsınız. Yalnız doğdunuz. Yalnız öleceksin. Ve beni isteğim dışında sürece, yalnız kalacaksınız."

Sendeleyerek geri döndüm.

Tıpkı aşktan hiç zevk gibi, değer verdiğiniz birinin ağzından çıkan sıradan kelimelerin hançer kadar derin kesebileceğini de hiç öğrenmemiştim.

Beni

dilimlediler.

Beni yaraladı.

Ona bir ders vermek için dişlerimi gösterdim.

Elim onu tutmak için kalktı ama sonra... onun yerine geriye doğru bir adım daha attım.

Beni dikkatle izledi.

Onu istiyordum.

Ona olan açlığım ve susuzluğum dayanılmazdı. Ama o lanet korku her şeyi değiştirdi.

Onu kurtarmıştım çünkü eğer ona bir şey olursa-

İsa.

Yüzümü duvara döndüm ve karnıma bir yumruk indirdim.

Sıcak safra boğazımdan yukarı tırmanırken sertçe yutkundum. Eski parçalarımı kilitlemek ve ait olduğum bir yer bulmanın acımasız rahatlığını kucaklamak için elimden geleni burun deliklerim alevlendi.

Ona uzandım.

Bunun için

yalvardı.

Ama sonra İly benimle duvarın arasına girip dizlerinin üzerine çökerek beni aptalca şok etti. Zonklayan ereksiyonumu yakalamadan ve ıslak, sıcak ağzına çekmeden önce gözlerimi yakaladı.

İçimdeki o ilkel yaratık kükredi.

Tüm korumalarımı indirdi ve kalbime ok attı.

Sikeyim.

Bir saniyede boşalabilirim.

Bir kalp atışında

patlayabilirim.

İnledim ve başını duvara vurarak ileri doğru ittim.

Rahatsızlık içinde inledi ama bana sakso çekmeyi bırakmadı. Vücudumun uzunluğuna baktı ve ellerim şakaklarına indi, parmaklarım sıırılsıklam mavi-siyah saçlarını taradı.

Çok
yumuşak.
Çok
mükemmel

.
Yani
benim.

Ruhum patladı.

Kanım buzdan kurtuldu ve onun yerine güneş ışığını
kucakladı. Tek bir itaatkâr hareketle beni köleleştirdi.

"İly..." Onu öpmek istedim. Yakınlığı rol oyunumuzun dışında tutmakla
ilgili o son kuralı iptal etmek istedim. Bana aşık olmasını istedim.

Umursamasına *ihtiyacım vardı.*

Ama sonra puslu gözlerim onunkilerle buluştu ve donakaldım.

Benim onu izlediğim gibi o beni izlemedi. Hayranlık ve cazibe duygularına
kapılmadı.

Yok artık.

Rakibini ölçüp biçen bir düşman gibi beni izledi. Zayıflıklarımı bana
karşı kullanmaya niyetli yetenekli küçük bir terörist.

Ve aptalca en büyük zayıflığımı o olduğunu itiraf ettim.

Sikimi ağzından çekerek yumruğunu savurdum. "Ne halt ediyorsun sen?"

İlkel ve fazlasıyla sakın bir şekilde ellerini kucağına bıraktı. "Uyum
sağlıyorum."

"Uyum sağlamak mı?"

"Benden beklenene." "Bu da ne
demek oluyor?"

"Yani akşam yemeğine gelmedin. Victor yaptığım şey için bana kızdı ve
sen de beni cezalandırmakla görevlendirildin. Bir sonraki emrinin bu olacağını
düşünmüştüm. Özellikle de şimdi beni kurtardın, temizledin ve yanlış giden
şeyi düzelttin. Yine seninim, değil mi? Yapmak istiyorsun

Bundan eminim, değil mi? Onun yerine kendinizi koymak istiyorsunuz. Her
parçanın hâlâ sana ait olmasını sağlamak için." Güldü ve beni şoke etti.

"Yani... Başka bir seçim yaptım. Olduğumu düşündüğün köle olmak için.
Yapmam gerektiğini düşündüğün şekilde sana hizmet etmek için. İkimizin de
tam olarak ne olduğumuzu unutmamasını sağlamak için."

Beni okuyabilmesinden nefret ediyordum. Ben çok ama çok daha
fazlasını isterken, tüm bunları görüp aramızdaki bağı Efendi ve Köle'den
başka bir şeye indirgemesinden.

", " diye . "Sana defalarca vücudundan daha fazlasını istediğimi söyledim."

"Sahip olacağınız tek şey benim bedenim, efendim." Ayağa kalkarak ellerini açtı. "Bırakın beni. Eğer beni becermek istemiyorsan, o zaman mücevher odasına dönmeme izin ver ve-"

"Hiçbir yere gitmiyorsun. Ve yalnızken bu adresi kullanma, özellikle de bu ses tonuyla. Bana Henri de ya da hiçbir şey deme."

Yüzü kızgınlıkla kızınmıştı. "Aklını başına topla." "Pardon?"

"Yemekte size Efendi H dememi söylemişsiniz."

"Sadece arkadaş olduğumuzda."

"Peki." Zehirli bir şekerle gülümsedi. "Eğer beni kullanmayacaksan *Henri*, o zaman... ne anlamı var ki?"

"Ne *anlamı* var ki?" Ağzım bir karışık kaldı. Kelimeler beni terk etti. Göğsümdeki yumruk acısı nefes almamı zorlaştırıyordu. "Mesele şu ki, seni güzel, psikopat küçük kabus, senden *hoşlanıyorum*. Şirketinizi seviyorum. I Seninle tartışmayı, seninle konuşmayı ve evet... Seni becermeyi seviyorum. Bu gece yanımdan sadece iki dakikalığına ayrıldın ve başka bir adam seni sırtına aldı, bu yüzden seni bir daha gözümün önünden ayırmazsam beni affet!"

Hiç irkilmedi bile.

Ondan hoşlandığımı itiraf etmeme tek bir tepki bile . Ondan hoşlanmaktan da öte.

I...

"Şey..." Yavaşça arkasını döndü ve duşu kapattı. Aramıza sessizlik yağdı; buhar dalları artık sadece onun etrafında dolaşmıyor, tüm banyoyu buğulandırıyordu. "Eğer benimle seks yapmayacaksan, ne istiyorsun?"

Burnumun köprüsünü tekrar sıkıştırdım.

Tanrım, bilmiyor muydu?

Her şey apaçık

ortadaydı! Ağzımı

açtım.

Kelimeler için çabaladım.

Ve...hiçbir şey.

Burada kalamazdım.

Kötü bir şey yapardım.

Duştan fırlayıp banyodan çıktım ve yatak odasındaki halının üzerine su damlattım. Taht koltuğunun yanındaki mini buzdolabını açarak buzlu bir bira aldım.

Siktiğimin
kadını.

Lanet olası
mücevher.

Lanet olası zavallı insan kalbi.

Onun peşine düştüm çünkü o bana aitti.

Onun için ldrmştm çünkü onun ölmüş ya da kırılmış olduğu düşüncesi bağırsaklarımı söküp beni gargoyle istilasına uğramış korkuluklardan aşağı sarkıtmıştı.

Ne istediğimi görmeyi kesin bir dille reddederken onunla konuşmanın ne anlamı vardı? Sevgimin tek bir kırıntısını bile istemezken neden içimdeki kalbi kırık aptalın yeniden dirilmesine izin verme riskini göze alayım ki?

Siktir et.

Bu gece savaşa gitmiştim.

Onun adına cinayet
işledim.

Ve bir şekilde, o aptalca iyilik hareketiyle, beni yeni keşfettiğim mutluluğumdan mahrum bıraktı.

Mutlu mabedimi yıktı.

Ve biramı her yudumda mide bulantısının acılığını hissetmemi sağladı.

Bu lanetten kurtulmuştum.

Hislerden arınmış.

Oraya geri dönecek kadar donanımlı değildim.

Tekrar arzulamaktan kurtulacak kadar güçlü değildim. Tekrar zlemek. Birine, *herhangi* birine, beni görmesi, beni istemesi, beni sevmesi için bir ömür boyu yalvardıktan sonra olmaz.

Bunu istemek çok mu zordu?

Uğruna ldrdğm kızın bile benimle hiçbir şey yapmak kadar sevimsiz miydim?

Siktir!

Elim bira şişesinin etrafında kıvrıldı.

İçim buz gibi oldu.

Artık yok.

Denemiştim. Gerçekten denedim.

Umut etmiştim. Her şeye rağmen.

Ve şimdi gerçeklerle yüzleşmek
zorundaydım... Benden her zaman

nefret edecekti.

Onun fikrini asla değiştiremezdim.

Akıl sağlığımı korumak için onun kalbini ve ruhunu istemeye sırtımı
dönmem gerekiyorsa, öyle olsun.

Onun vücuduna ve korkusuna razı
olurdum. Sevgiyi siktir et.

Bağlantıyı siktir et.

Benim kölem mi olmak istedi?

Peki o zaman.

Dileği gerçekleşti.

On Beşinci Bölüm

Ily

SICAK SUYUN ALTINDA TITREDİM.

Bir ana ihtiyacım
vardı. Milyonlarca
an.

Henri banyodan çıktıktan sonra onu takip edecek gücü kendimde bulamadım. Başka bir kavgadan sağ çıkacak cesaretim yoktu, bu yüzden... korktum.

Duşu tekrar açtım ve yüzümü durulama sıcaklığına doğru kaldırdım, bedenimi olduğu kadar zihnimi de yıkaması için yalvardım.

Daxton'ın flashbackleri.
Peter'ın bana kaçmamı
söylemesinin yankıları. Ürperdim.

Mücevher odasına geri dönmek istedim. Peter'ın iyi olduğundan ve diğerlerinin hazine avından sağ çıktığından emin olmak için.

Oraya git ve kibarca sor.

O da en az sizin kadar öfkeli... Bütün gece yatakta pineklemektense birbirinizden biraz uzak kalmanız daha mantıklı.

Hissetmediğim bir cesaretle başımı sallayarak suyu kapattım ve bir havlu aldım.

Oraya gidip ona tekrar teşekkür edeceğim. Ona sorumlu olduğunu hatırlatmayacağım. Her yönden kahramanıymış gibi davranacağım ve sonra... gitmeme izin verecek ve ben de huzur içinde bir gece geçirebileceğim.

Saçlarımı kuruladıktan sonra havluyu sıkıca sararak derin bir nefes aldım ve buharlı sığınağımdan dışarı süzıldüm.

Gözlerim köşedeki taht sandalyeye kaydı. Boştu.

Yatağa baktım. O da
boştu.

Kalbim gittiğine dair umutla çarptı ve Henri arkamdan boğazını temizleyince durdu.

O banyo kapısının yanındaki duvara yaslanırken ben olduğum yerde dönerek havlumu kavradım. Çıplak ve hala hafif nemli, gölgeler içinde yan ışıkların ulaşmadığı yerde. Kirpiklerini yarıya kadar açmış, gri bakışlarını zifiri karanlıkta gezdirerek beni izliyordu.

Beni bir aşağı bir yukarı süzerken dili alt dudağında gezindi. "Benimle tartışacak kadar iyi olduğuna göre. İçinde hâlâ o sarhoş edici ateşi ve kavgayı taşıdığına ve sırf ömrünü uzatmak için nefret ettiğin adamlarla yatmayı seçecek kadar akli başında olduğunda ısrar ettiğine göre. Sana basit bir soru soracağım."

Geri çekilip yatağa doğru yöneldim. "Henri... Sanırım fırtınanın enerji hâlâ sana bulaşmış durumda." Gözlerim perdeyle kapatılmış pencereye kaydı. "Artık geçti. Yağmur yavaşlıyor ve gök gürültüsü gitti. Sakinleşmeye ve-"

"Sakinleşmek mi?" Nefesinin altında kıkırdadı. "Sakinleşmek mi?" Duvardan uzaklaşarak bana doğru yürüdü. "*Sakinim*, küçük kabus. Aslına bakarsan günlerdir en sakın halimdeyim." Dokunacak kadar yakınımda durdu ama ellerini kendine sakladı, başını eğdi ve bana korkunç, tamamen tahrik edici bir gülümseme verdi. "Görüyorsun, sonunda anladım ki sana ne vermeye çalışırsam çalışayım, benden hiçbir şey kabul etmek istemiyorsun. Ben senin için bir hiçim. Senin için hiçbir şey *olarak kalacağım*. Nasıl bu kadar güzel ifade ettiniz? Ben doğdum.

ve yalnız mı öleceksin?"

"Tam olarak öyle demek istemedim."

"Oh?" Omuz silkti. "Ne demek istedin?"

"Ben sadece..." Dudaklarımı büzdüm. Benim adıma dövüşmesini izlemenin bana vicdansızca şeyler yaptığını nasıl söyleyebilirdim? Onun şiddetinin beni tahrik ettiğini. İntikamının sadece minnettarlık değil, şehvet de uyandırdığını.

Tatlı, vahşi şehvetin burada yeri yoktu.

Bizimle yeri yok.

yerde.

İhanet eden bedenime ve yatak odasında beni avlama şekline lanet ederek çenemi yukarı kaldırdım ve her şeyi gizlemeye çalıştım. "Duygularımı incittiysem özür dilerim."

"Duygularım olduğunu kabul etmen bile bir gelişme sanırım."

Kaşlarımı çattım. "Elbette duyguların var. Olmadığını hiç söylemedim. Sadece... bunlar pek normal değil Henri."

Başını salladı. "Anlıyorum."

Sırtımdan aşağı tüylerim diken diken oldu. "Tam olarak ne görüyorsun?" "Onlardan biri olduğumu düşünüyorsun."

Kaşlarımı çattım. "Sana bunu söylemiştim. Sen de öylesin. Mücevherlere sırtını döndüğün ve diğer Efendilerin yaptıklarına ortak olduğun sürece sen *de* onlardan birisin."

"Peki." Omuz silkti. "Bu durumda, o zaman ne yaptığının bir önemi kalmayacak, değil mi?"

Bu

mu Yutkundum. "Ne yapacaksın?" "Havludan?" kurtulacağım."

"Ne? Hayır-"

"Ben sormadım. Bırak onu, küçük kabus. *Şimdi*."

Gözlerim kapıya kaydı.

"Koş ve bunun senin için nasıl bittiğini gör." Ürperdi ve bir eliyle elini onun sert boyuna doladı. "Aslında, bunun senin için nasıl biteceğini sana *söyleyeceğim*." Beni yatağa yaklaştırarak fısıldadı, "Eğer kaçarsan, Ilyana, seni kovalarım. Seni yakalarım ve duvara yapıştırıp çılgılık atana kadar sikerim." Gözlerini kapadı ve nefesini içine çekti, fantezisi sanki büyük bir ekrana yansıtılmış gibi aramızda oynuyordu. "Kendimi durdurmam mümkün değil. Zaten akıl sağlığımı zar zor koruyabiliyorum. O yüzden lütfen, benden beklentilerini karşılamamı istiyorsan -seni incitmemi, morartmamı ve kullanmamı istiyorsan- durma devam et."

Nefesim kesildi.

sıkışmayı durduramıyordum. Günahkâr küçük . Daha önce olduğum kızın... iyi kızın... tecavüzcülerin burnuna yumruk atmayan ve bir arkadaşının hayatı için bedenini takas etmeyen nazik, *normal* kızın orada fırtınada ölmediğinin korkunç, korkunç kabulü.

Onun yerine kim geçtiyse, onu tanıımıyordum.

Ama iyi biri olmadığını biliyordum.

Tehlikeli ve kirliydi.

Kes şunu.

Sen hala sensin.

Sadece...

değişti.

Sıkıca gülümsedi. "Bu arada, hazır konu açılmışken kullanılmış..." Durdurulamayacak kadar hızlı olan eli havlumdaki düğümü yakaladı. Şiddetli bir çekişle havluyu üzerimden yırttı, beni çıplak ve titrer halde bıraktı. "Beni yemekte kullandın. Bu konuda haklısın. Beni sanki komodininizde sakladığınız bir vibratörmüşüm gibi kullandınız."

Çenesi aşağı eğildi ve gözleri daha da karardı. "Bu gece sana karım gibi davranmaya hazırdım. Bir başkasının seni inciteceği düşüncesi mi? Başkasının sana elini sürmesini izlemek mi? *Lanet olsun.*" Yumrukları sıkıldı ve tüm vücudu sanki gerçekten acı çekiyormuş gibi irkildi. "Ben alamıyorum resimleri kafamdan siliyorum. O senin üstünde. Sen boş gözlüsün." Titredi. "Kırıldığını sandım. Kendini kaybedip beni terk edeceğinden korktum. Ama... Çok güçlü olduğunu bilmeliydim. İnanılmaz derecede, *Lezzetli* bir şekilde güçlü ve bu yüzden... Sana tam olarak sana davranılmasını gibi davranacağım. Bunu yapacağım çünkü beni lanetleyeceğini ve benden nefret edeceğini biliyorum ve eğer senden kazanabileceğim tek iki duygu bunlarsa, o zaman... tamam. Onları alacağım çünkü bana başka bir şey vermeyeceğini biliyorum."

"Ne sen?" Göğüslerimi avuçladım, tüm sinir sistemim alarma geçmişti.

Karnımda kaynayan sıcaklık, diğer tüm hücrelerimi tutuşturdu.

Tanıştığımızdan beri.

Birbirimizi fark ettiğimizden beri her saniye

Bu... bu istenmeyen hastalık. Sistemimi ele geçiren bir virüs gibiydi.

İsteklerimi ve ihtiyaçlarımı bana karşı çeviren sinsi bir hastalık.

Eğer yakında bir tedavi bulamazsam, olsa da olmasa da, ada olsa da olmasa da ölecektim.

"Diyorum ki, kölem olmayı bu kadar çok istiyorsan..." Derin bir nefes verdi. "o çizgiyi kumda çizili tutmak istiyorsan? Öyle olsun." Gardıroba doğru yürüdü, kapağını açtı ve gece kulübünde taktığı kravatı aldı.

O geceden kalma odunsu, narenciye kokulu parfümünün hafif kokusu beni anında uyuşturdu.

Gözlerimizin nasıl kilitlendiğine dair anılar.

Yıldızların şarkı söylediği gibi.

Ve kader gülmüştü.

Duşta söylediklerimde ciddiydim.

Bana kelekler ve diğer tüm kanatlı aptal şeyleri vermişti.

Kravatı sıkıca bağlayıp bana karanlık ve şeytani bir bakış atarken gözlerim ellerine kilitlendi. "Dört direkli yatağın yanında dur. Eller yukarı."

İçimden başka bir ihtiyaç fışkırdı.

Durdurmaya çalıştım.

Yapamadığım için *nefret ediyordum*.

Onun sesi. Sözleri. Vücudu. Tehditleri.

Onunla ilgili her şeyin beni dehşete düşürmesi ve beni cehenneme çevirmesi beni hasta, hasta insan yaptı. Bir nem damlası. İnandığım her şeye bir ihanet.

Kalçalarımı

oylattım.

Saklanmaya

çalıştım.

Çok geç.

Bakışları bacaklarımın arasına düştü, burun delikleri . "Kahretsin, ıslanmışsın."

"Hayır, ben-"

"Bana bu konuda bir daha yalan söylersen seni hemen şimdi halının üzerine fırlatırım."

Aman Tanrım.

Görüntü.

İhtiyaç.

Kravatı yavaşça indirip başını eğerken tüm vücudu titriyordu. "Tanrım, bunu nasıl göremedim?"

"Neyi gördün?" Burnum kırıştı, sağduyu kanımdaki alevlerin üzerine buzlu su döktü. Vücuduma baktım ve kalçalarımın içini kaplayan hain parıltıya lanet okudum.

Aramızdaki kıvılcım patlamak üzereydi.

Bu Victor'un kupa mezbahasında kanımı akıttığı zamandan farklıydı. Gölet kenarında bana şaplak attığı zamandan farklıydı ve hayatta kalmak için *bir şeyler* yaptığımız diğer tüm anlardan farklıydı - ikimiz de oyunculuğumuzun altında her zaman gizlenen *bir şey* olduğunu çok iyi biliyorduk.

Ben ona çekilmezsem ıslanamazdım, o da beni istemezse sertleşemezdi. gerçek buydu. *Tek* gerçek.

Bizi mahkûm tek şey, her ne kadar bu çarpık oyunu oynamak istemesem de, suç ortağı olduğumu inkâr edemememdi.

Bana doğru yürüdü, saçlarımdan bir tutam yakaladı ve beni sıkıca tuttu. Gözleri kör edici bir gümüş rengiyle parlıyordu. Açlıktan ölüyordu... sürekli istediği ama benim veremediğim şey için açlıktan ölüyordu.

"Bu doğru. Siktir... Ben..." Parmakları haşlandı; vücut ısısı yaktı.

elektrik çatırdarken sertçe yutkundum. Gözleri dudaklarıma kaydı.

Bir an için beni öpeceğinden korktum.

Hiç yapmadığı bir şeyi.

Bunun nedenine dair içimde korkunç bir

şüphe . Neden ikimiz de o çizgide durduk.

Bir öpücük yoğun ve samimiydi. Tat

ve gerçek.

Bu iki şey de kalbimin etrafında solmaya devam eden kartondan kaleyi yıkma potansiyeline sahipti.

"Sana çimenlerin üzerinde seninle sevişme hayallerim olduğunu söylesem. Boşalırken seni hıçkırığa hıçkırığa ağlatmak ve seni morartırken adımı haykırmak... Bu sana nasıl hissettirir?"

Sarsıldım.

Hastalık içimi parçaladı, tüm kontrolümü ele geçirdi.

Gözleri karardı; sesi kalınlaştı. "Seni asmak ve ağzını tıkamak istediğimi söyleseydim. Seni yemek istediğimi itiraf etseydim, sonra da keskin küçük bıçağımla uyluğunuzun iç kısmı... hangi parçalarınız yanıt veriyor?" Hangi kısımlarım?

Tanrım, hepsi.

Nemli, sıcak ve ıslak oldum.

Korkunç, *rahatsız edici bir şekilde*

ıslandım.

değildi.

Buna hiç engel olamadım.

Neden yardım ?

Bu adamdan

nefret ediyordum.

Bu adamdan

korkuyordum.

Hayatımın mahvolmasının sebebi oydu ama yine de... tam burada, şu anda, kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim. Bana zarar verenleri dövdüğü için çok değerliydi. Benim için öldürdüğü kadar değerli-

Tanrım, İly... dur-

"Seni zindanlara sürüklemek istediğimi söyleseydim. İçindeki nefreti ve seni her parçamı hissetmeye zorlamak istediğimi itiraf etsem... benimle savaşır mıydın yoksa benim için boyun mu eğerdin?"

Ateş.

Her şey yanıyordu.

O alevler ve öfkeydi, gazabıyla beni diri diri yakıyordu.

Peri masallarına inanmazdım.

Kadere pek inanmazdım.

Peki Henri ve ben neden birlikte bu kadar kötü yandık? Hayır, sadece yanmak değil... *alev aldı*.

Bunun için bir isim vardı.

Bunun için bir etiket.

Gözlerim fal taşı gibi

açıldı. İçimi korku

kapladı.

Bir keresinde bir Vedik astrolog

bana söylemişti. Beni uyardı-

Hayır.

.

Olamaz-

Henri beni döndürdü, sonra omurgam duvara çarpana kadar geri yürüttü. Saçlarımdaki yumruğuyla başımı kenara çekerek dudaklarını boğazıma bastırdı. "Sana dişlerimin seni ısırarak için gerçekten acıdığını söylesem. Dilimin seni tatma ihtiyacıyla yanıp tutuştuğunu. Bedenimin senin bedenini - izninle ya da iznin olmadan- ele geçirmeye çok olduğunu söylesem ne derdin?" Dişleri delinmekle tehdit ediyordu. "Cevap ver bana. Yoksa ben senin yerine cevap veririm ve eğer verirsem... geri dönüşü olmaz."

Beni yaladığında nefesim kesildi.

Yakamı ısırırken kalbim gümbür gümbür

atıyordu. İlk başta nazikçe.

Sonra daha sert, *daha sert*.

Kendini zapt etmeye çalışıyormuş gibi kollarını kavuşturdu ve beni duvara hapsetti.

Konuşmaya çalıştım. Onu uzaklaştırmaya çalıştım ama her duyum, her farkındalık, son derece hassas tenime bastıran sıcak, ateşli ağzına kilitlendi.

Kendini kontrol edemediği için titredi.
Canavarlığının derinliklerinden kopan gırtlaktan gelen bir iniltiyle kravattı fırlatıp attı ve kesici dişlerini içime batırdı.
Onunla dövüştüm.
İçgüdülerim beni kaçmaya zorladı.
Ama aynı zamanda üzerime bir ağırlık çöktü - baş döndürücü bir çaresizlikle dolu bir cennet.
Gönderdim.
Tıpkı aslanın ağzındaki bir geyik gibi. Tıpkı kapandaki tilki gibi.
Özgürleşmek için elimden geleni yaparken gevşedim ve özlemle doldum. Çok farklı, çok güçlü iki şeye karıştım.
Derimi kırarken inledi. İrkildim ve acı içinde bağırdım.
Zihni karıştıran bir zevke dönüşen acı.
Kanımı ikinci kez tadarken hırladı. Yanıyordum, *yanıyordum.*
Hiç bu kadar ateşli, bu kadar sıkı, bu kadar muhtaç olmamıştım.
Birlikte ne olabileceğimize dair kelime tekrar aklıma geldi. Olabilir ve belki'lerle dolu bir kelime.
Kaderle dolu bir kelime. O benim her şeyim olabilirdi.
O benim tekim olabilirdi.
Ama burada değil.
Buraya asla.
Beni yaladı, içine çekti.
Onu durduramadım.
Ayak bileğimi kenara iterek kalçalarımın arasına girdi ve beni duvardan yukarı kaldırdı. Bacaklarım otomatik olarak onun kalçalarına dolandı.
Zonklayan sertliği göbeğime baskı yapıyordu.
Artık savaşmaya devam edemezdim.
Kendimi baygın, sersemlemiş ve baş aşağı hissediyordum.
Bana ne oluyor?
Kalçalarım kendiliğinden öne doğru sallandı, ihtiyaç duydum, ihtiyaç duydum,
İhtiyacım var.

Yanağımı kavrayan parmakları titrerken açtığı yaradan uzaklaştı ve alt dudağındaki yakut rengi çizgiyi yaladı. "Lanet olsun, küçük kabus..."

Çenem yukarı

kalktı. Onunki

aşağı eğildi.

Beni öpmeye çok ama *çok* yaklaştı.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Beni herkesten daha çok incitti.

Asla kovamayacağım şeytanlar tarafından yönlendiriliyordu.

Yine de orada dururken, deli gözlü ve muhtaç bir halde, onu gördüm.

Gerçek onu.

Yalnız çocuk. İşkence gören adam. Vahşi canavar.

Ve o tek anda onu affettim, onu istedim, *yalvardım*.

Onu.

Alnını benimkine bastırarak aşağı uzandı ve sikini beni bulması için eğdi.

Suç ortaklığımı yargılamadım. Boynumdaki ısırığın beni lezzetli cehennem derinliklerine sürüklemesi umurumda değildi. Biz mükemmel, berbat bir cennette yapılmış bir eşleşmeydik ve başladığı şeyi bitirmek için sırtını tırmaladım.

Sahiplenilmeye, yaralanmaya... düştüğüm bu yeni sefalet uyandırılmaya ihtiyacım vardı.

Henri başparmaklarıyla kalça kemiklerimi okşadı - o çıldırtıcı, alaycı girdap. "Bu seni delirtiyor, değil mi?" Yüzünün tamamı içindeki canavarı andırıyordu; gölgelerle kesilmiş ve istekle oyulmuştu. "Artık senin yanında olduğum her saniye nasıl hissettiğimi biliyorsun."

Her duygu taşı. Her kalp ağrısı ve korku.

Zalim bir gülümsemeyle göğsüme uzandı ve meme ucumu büktü. Sertçe.

"Ahhh." Cezasının içinde kıvrandım, ancak içime şiddetle girdiğinde çığlık. "Oh Tanrım-"

Aleti duvara saplandığında, onu daha derine çeken kasılmalarımı durduramıyordum.

"Yüce ." Tekrar göğsümü yumrukladı, beni öyle sert sıkıyordu ki. Gözlerim acıdan yaşardı.

Vücudum başka bir çılgınlık seviyesine ulaştı.

"*Qu'est ce que tu es en train de me faire?*" (Bana ne yapıyorsun?) Gözleri benimkilere karıştı, hayaletler ve canavarlarla kaynaştı. "Bana ne oluyor böyle?"

Ben de aynı soruyu düşünüyordum. Ve hala cevap yok.

"Senden nasıl kurtulacağım hakkında hiçbir fikrim yok." Göğsümü tekrar бүktü, başparmağı meme ucuma .

Görüşüm tamamen renkliydi. Bedenim ısırap içindeydi.

Başka bir erkek olsa tam savaş modunda olurum. Başka biri taciz etse gözyaşlarına boğulurdum.

Ama bu adamla ve bu tacizle? Siktir, neredeyse boşalıyordum.

Başını eğdi ve boynumdaki ısırik izini yaladı.

Tüm vücudumu saran bir ürperti beni başka bir arzu seviyesine sürükledi. Hiç böyle hissetmemiştim. Bu kadar bağlanmamış. Bu kadar dürüst. Bu *kadar özgür*.

Doğrudan yarama bir fısıltı göndererek daha da derine, daha da derine . "Benim de onlar gibi olduğumu düşünüyorsun. Bana diğer Efendiler gibi tecavüzcü diyorsun.

Ama yanıliyorsun. Ben başkasına zarar verip kurtulabilecek bir adam değilim. Öyle olduğumu sanıyordum. Öyle olduğumdan korkuyordum, ama sen... sen bana benimle savaşıacak birine ihtiyacım olduğunu gösterdin. Benden kurtulacak kadar cesur olmak için. *Sana* ihtiyacım var." Beni tekrar ısırip kanımı diliyle emerken inledi. "Tanrım, sana ihtiyacım var. *Sadece* sen. Sana. beni çok zorluyor. Aklımı karıştırıyorsun, Ily. Ama... eğer ben olduğum şeyle yüzleşecek kadar cesursam, sen de olsan iyi olur."

Kendini geri çekerek, sanki benden gerçekten nefret ediyormuş gibi bana baktı ve bir yandan da benimle savaşıya girdi. "Ben bir sadistim, küçük kabus. İşte, söyledim. I

"Seni asmak, kırbaçlamak, kanını akıtmak ve sana binlerce kötü şey yapmak istediğimi itiraf et-"

"Aman Tanrım." Başım arkaya düştü.

Ona durmasını söylemek istedim. . Sapkınlıklarını kendine saklamasını.

Yine de kulaklarım daha fazlası için çınladı.

Göbeğim onun nüfuz edici

uzunluğunu yumrukladı.

Zonkluyordum.
Acıdım-

"Lanet olsun." Alnı benimkine değdi, terlerimiz birbirine karıştı. öz bağlayıcı. "Sen . Çok mükemmel." Yanağımı okşayarak fısıldadı, "Eğer ben bir sadistsem -eğer sonunda bu kelimeyi kabul etmeye hazırsam- o zaman sana söylemekten nefret ediyorum, küçük kabus, ama sen -tüm ahlakın ve tatlılığıyla, tüm iyiliğin ve cesaretinin altında- benim öfkeli, pis mazoşistimden başka bir şey değilsin."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ne-?"

"Daha bitirmedim." Gözlerini ağızımdan ayıramıyordu, yüzü ağılıktan gerilmişti. "Ve en iyi tarafı... sen bunu bilmiyorsun bile."

Mazoşist.

Kelime yankılandı.

Dişleri çıktı ve beni çiğnedi.

Bir hançere dönüştü ve beni katletti. Çünkü aniden biliyordum.

Sorumu cevapladı.

Benim sorunum bu. Bu yüzden-

"Etiket uyuyor, değil mi?" Dudaklarıma yaklaştı, iradesi dışında hipnotize olmuştu. "Dikenli vahşiliğinin altında gerçekte kim olduğunu görememiş olabilirim ama ne olduğumu fark ettiğim an merak ettim. Sen Nefretine rağmen benim için ıslanıyorsun. Dokunuşumu küçümserken beni seviyormuş gibi beceriyorsun. Akşam yemeğinde sana şaplak attığım ve işini bitirmediğim için çaresizdin ama bunu benden aldığın iğrenç bir güç oyunuyla örtbas ettin."

Sesini alçaltarak ağızıma çok yaklaştı. "Söyle bana, Ily... Bu sana da yanlış gelmedi mi? Sana hak ettiğini vermeme izin vermek yerine benden almak?"

"*Hak* ettiğim şey mi?" Her molekül kontrolden çıkmışçasına titrerken doğru görebilmek için elimden geleni yaparak ters ters baktım. İçimde sallanmaya devam ederken bir iniltiyi yuttum. "Tüm bu acıyı hak ettiğimi mi düşünüyorsun?"

"Evet." Bakışları karararak düz bir sterline dönüştü. "Evet. Çünkü sadece varlığıyla bile bana acı veriyorsun."

Ağızı yaklaştı, yaklaştı. Dudakları acı verici bir şekilde yakındı, çok yakındı, karıncalanırcasına yakındı.

Kalbim tekmeledi.

Kendime rağmen öne doğru sallandım, sanki kara, kara bir parçamı hayata döndüren bir büyücü gibi çağrılmışım.

Fırtınadaki o yaratık -her şeyi öldürmeye ve her şeye sırtını dönmeye hazır olan o kız- damarlarımda daha cesurca dolaşıyordu. Pençelerim büyümeye devam etti. İhtiyaçlarım değişmeye devam etti. Metamorfoz geçiriyor ve neye dönüştüğüm hakkında hiçbir fikrim kalmayana kadar son parçalarımı da yeniden düzenliyordum.

Göğsü kabardı, teninde kalan son damlacıklar da etrafa saçıldı.

Ondan korkuyordum.

Onun için ıslak.

Ondan *yoruldum*.

Ama beni öpmesine *gerçekten* çok ihtiyacım vardı.

şok edici, iç burkan bir bağ oluştu. Bu gece beni savunma şekli.

Kara delik deşik kalbini kabul etmem için bana yalvarışını. Artık bağışıklığım yoktu.

Beni yara bere içinde bırakırken, içimdeki işkence görmüş çocuğu görmemi sağlamak gibi esrarengiz bir becerisi varken ona karşı savunma yapamazdım.

Sertçe yutkunarak homurdandı, "Bu benim, İly. *Her* . Yapamazsın Beni değiştir. Ben. Değiştiremem. Değiştiremem. Tanrı biliyor, denedim. Bu şekilde olmaktan nefret ediyorum. Gitmene izin veremediğim için nefret ediyorum. Duramadığım için nefret ediyorum. Benden nefret etmenden nefret ediyorum, ama bana olduğun gibi baktığında - hak ettiğim tüm o nefret olmadan - kalbine sahip olup olamayacağımı merak etmeme neden oluyorsun... her şeye rağmen."

Başka tarafa bakamadım.

Yanaklarının çukurluğu ve dumanlı gözlerinin yoğunluğu...

Düşmanına şehvet duymak korkunç, çok *korkunç* bir şeydi.

Kalbinizin her bir parçası **benim** derken ondan neden nefret etmeniz gerektiğini tamamen unutmak trajik, trajik bir şey.

Tanrım, çok geç olmadan buna bir son vermeliyiz.

Kalçaları içime girdi, beni yavaşça, iyice becerdi.

Ahhh, durma... Sözümü geri

alıyorum. Durma.

Dur.

Klitorisim uğuldadı.

Karnımın alt kısmı gerildi.

Boğazımı kavrayıp zevkime ceza eklerken görüşüm . Yakamın üzerinden beni sıkarak ağzımın üzerinde gezindi.

tekrar. Hızı artıyor. Horozu dalıyor ve geri çekiliyor. "*Siktir*, çok iyi hissediyorsun."

Küfrü neredeyse boşalmama neden oluyordu.

O daha sığ, daha zalimce tepinirken ben inledim.

"Sen benimsin, Ilyana," diye hırladı. "Her parçan. Kullanmak için benimsin. Sikilecek kölemsin." Sesi gırtlığa dönüştü. "Savunmak için benimsin. Uğruna öldüreceğim. *Benimsin*, beni duyuyor musun? Hepsi benim, her zaman benim... Benden nefret etsen de etmesen de."

Artık konuşamıyordum.

Daha fazla inkar edemedim.

Beni kör etti, sağır etti-

"Öp beni," diye fısıldadı aniden, yalvarışı dudaklarımda sıcaktı. Gözlerim fal taşı gibi açılmış, tutku bulutlarıyla buğulanmıştı.

Bakışlarımız

kilitlendi.

Nefesi kesildi.

Ve sonra.

...ağzı benimkine *çarptı*. Dondum kaldım.

Ben öldüm.

Hatasını anlayıp durmasını bekledim... Sadece bu sefer-

O yapmadı.

Beni duvara yapıştırıp sikti.

Vücudu şiddetle benimkini ele geçirirken, dili ağzımın içine girdi.

Onun güçlü cüssesine karşı kapana kısılmıştım, gidecek, kaçacak hiçbir yerim yoktu. Beni öptü.

Beni *öptü*.

, beni öptü.

Dili benimkini avladı. Karanlık tadı yağmur ve şimşek doluydu.

İlkel hırıltısı karton kalemi bir arada tutan her bir seloteyp parçasını patlattı.

Sadece bir öpücük değil.

Bir

hesaplaşma.

Bir yağma.

Bir devralma.

Elleri vücudumda geziniyor, her hücremi ateşe veriyordu. Dokunuşu acımasız ve zalimceydi. Parmakları beni acı ve sahiplenmeyle süslüyordu.

Her itişinde homurdandı. Her dalışta ürperdi.

Sanki varlığının tek sebebi benmişim gibi beni öptü. Ve benim başka seçeneğim yoktu.

Hem de hiç.

Bir öpücük çaldı ama bana ruhunu verdi.

Ve tam orada, duvarın önünde bir değiş tokuş gerçekleşti.

Yalnız bir kalbe karşılık kimsesiz bir kalp.

Yasak bir hayat için terk edilmiş bir hayat. Ve kırıldım.

Kollarımı omuzlarına doladım.

Bacaklarımı daha geniş açtım.

Ben de onu öptüm.

Onu yaladığım an, kısıtlaması *-ne kısıtlaması? - patladı*. Öpüşmemiz şeytani bir hal aldı. Şiddetli. Hedonistik.

Birbirimizle savaşa girdik; *yedik*.

Dışlerimiz takırdadı, nefeslerimiz birbirine karıştı, dudaklarımız morardı ve tapındı.

Ve her şey orada oldu.

Zihnime meditatif bir nitelik çöktü, tüm düşünceleri, endişeleri ve korkuları susturdu. Ruhum bedenime genişledi, göğsümden her organıma, kemiğime ve uzvuma doğru yayıldı.

Elim ayağım karıncalandı.

Hassasiyetim dayanılmaz bir hal aldı.

Farkındalığım ona ok gibi saplandı.

Sadece o.

Her zaman o.

Sıcak elleri göğüslerimde. Sıcak dili ağzımda.

Onun yanan, yakan vücudu bana binerken ve beni boğarken, içimde sonuna kadar sürünmeye çalışırken.

Kalplerimiz senkronize

oldu. Ruhlarımız birleşti.

Hiçbir şey bilmediğim *halde şeyin* farkına vardım.

enerji sarmalı oluştu. Bir

girdap, bir sarmal.

Sinerji.

Kurtuluş.

Bir orgazm karıncalandı.

Tüm vücudu saran, kalbe bağlı bir serbest bırakma-

"İly-" Boğazımı ısırarak tekrar kanamama neden oldu.

Yaşam gücümü aldığını biliyordum.

Böyle ilkel bir bağlantıya ihtiyacı olduğunu

biliyordum. Doruk noktam acı verici bir zirvede

geziniyordu.

Ve bir an için saf, katıksız mutluluğa dokundum.

Evet.

Evet.

"Kahretsin-" Siyah sesi alt uzayıma girdi. "Gelmeni istiyorum. Benim için gel, küçük rüya. Gel çünkü beni istiyorsun... tıpkı benim seni istediğim kadar."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Rüya.

Kaydığını fark ederek nefesini içine çekti.

Ritmi bir anlığına duraksadı.

İçimdeki coşkunun çatlamasına yetecek kadar.

İğrenç gerçerk geri aktı.

Bu yanlış.

Yanılıyor.

Ne yapıyorsun sen?

Bana yaptıklarından sonra bir an için bile olsa bu adamı istediğıme inanmak için ne kadar çılgınca bir yanılgıya kapılmışım.

"Dur," diye inledim.

"Merde, tadın harika. Seni çok uzun zamandır öpmek istiyordum."

Yanaklarımı, gözlerimi, burnumu öptü. "Her lanet gün."

Dudaklarımı öptü. Beni .

Beni uyuşturdu.

"Dur," diye fısıldadım ağzına. "Yapmak zorundasın-"

"Gel," diye inledi. "Benimle gel-"

"Dur," diye tersledim. "Henri, lütfen."

Beni duymadı. Çok
ileri gitti.
Çok
derin.
Çok
karanlık.
Paramparça oluyordum, parçalanıyordum-
"Birakın beni!" Omuzlarını tırmalıyordum, bir yandan da bedenim acıdan
kükreyerek serbest kalmak için geriliyordu.
İtti.
Sert.
Acımasızca, vahşice sert.
Kısa, keskin, vahşi pompalar.
Bedenime ve zihnime bir saldırı.
Nefes al.
Sadece nefes al.
Bu meditatif sis daha da kalınlaştı, beni ağırlaştırdı ve kaybettirdi.
Kanım şarkı söylüyordu.
Çekirdeğim sıkıştı.
Doruk noktam artık bana ait değildi. Ona
aitti.
"Dur..." Kalçalarım dönerken ve sırtım kavislenirken bile
yalvardım. Zihnim artık yok diyordu ama bedenim bana her
şeyi ver diyordu. İkiye ayrıldım.
Doğru ve yanlışla savaşmak.
Kaçmaya çalıştıkça vücudum daha çok yanıyordu.
"Yapma." Sanki parçalanacakmışım gibi hissettim; evrene dağılacak ve
yıldız tozuna dönüşecektim. "Henri, dur!"
Reddetme, savaşma, içindeki deliliği ve onun yalnız canavarını baştan
çıkararak büküldü ve karıştı.
"Tanrım, evet." İçime girerken çıkardığı hırıltı tüylerimi diken etti.
"Tanrım, seni mücadele ederken hissetmeye bayılıyorum."
Daha çok
mücadele ettim.
Daha da
ıslandım.
O yüksek, yüksek mutluluk dağına tırmandım.
Bu artık fiziksel hayatta kalmayla ilgili değildi.
Bu ruhani bir şey.
"Henri..."

"İly." Beni tekrar öptü, ağzımı tıkadı ve tek bir zekice hareketle beni yok etti.

Beni yaladı.

Oh Tanrım-

Her şey bir süpernovaya dönüştü. Bir ışık nebulası.

Bir sonlar karadeliği.

Ben kaybettim.

Ben geldim.

Dayanılmaz bir şekilde .

Çılgılık attım.

Farklı bir insan oldum.

Kendimi ona bıraktığımda ve her şeyimi ona verdiğimde etten ve histen başka bir şey yoktu.

Sanki kalbini söküp çıplak ellerimle ezmişim gibi homurdandı.

İçimde kalınlaştı.

Azgın kalçaları neredeyse beni duvara çarpıyordu. "*Lanet* olsun," diye kükredi.

Aletin tepesi G noktama çarpıyordu. Hiç şansım yoktu.

İkinci orgazmım sadece içimde değil, ruhumda da patladı. "Dur. Oh Tanrım. Oh Tanrım. Dur. *Lütfen* dur."

Beni öldürüyordu. Beni zevkten boğuyordu.

Durmadan.

Bedenim onu yumrukladı.

Dalgalanıyordu.

Süt sağma.

"*Siktir!*" Boşalırken sarsıldı.

İçine dökülürken titriyordu.

Derinlere, içimin derinliklerine fışkırdı, kapladı, beni işaretledi, beni onun yaptı. Beni son damlasıyla beslerken tüm vücudum titriyordu.

Nefes almakta alnını kulağımın yanındaki duvara çarptı.

Ve korku beni orada buldu.

Ne yapmıştık?

Nasıl

hissettiğimi.

Bana ne dediğini.

Ve her şey hakkındaki korkunç

gerçeği. Sanki derimden

fırlayacakmışım gibi hissettim.

Kalbim bir haindi.

Vücudum en büyük düşmanım.

Koşmam lazım.

"Henri..." Sesim gözyaşlarıma takıldı. Onun yanında asla dökmeyeceğim gözyaşları. Akmakla tehdit eden gözyaşları. "Bırak beni gideyim. Lütfen...

lütfen bırak gideyim."

Yavaşça geri çekildi.

Şehvetle parlayan gözleri benimkilerle buluştu.

Beni huşu ve şefkatle öpmeye gitti ama... her ne gördüyse geriye doğru sendeledi, ayrıldı ve beni kendisinden çok ama çok uzağa itti.

On Altıncı Bölüm

Henri

YÜCE , AZ ÖNCE NE YAPTIM BEN?

Ne halt ettim ben?

Orada durdu.

Gözleri fal taşı gibi açılmış, kesilmişti, döllerim kalçasından aşağı sızıyordu.

Bana durmamı söyledi.

Putain, ne zamandır durmam için yalvarıyordu? Onu nasıl duymadım?

Kendimi nasıl bu kadar tamamen kaybetmişim? Bir adım daha geriye düştüm.

Orgazmımın yankıları beni katletti. Vücudunun sikimi yumruklayışının anıları benimle alay etti.

Onu öptüm.

Lanet olsun, onu neden öptüm ?

Her şeyi mahvetmişim.

Sırtımı her lanet şey. Dönüştüğüm her canavarca şey.

Geçmişim ve bugünüm birbirine karıştı ve yırtıldı, beni bir duygu ve suçluluk bıraktı.

Lanet olası suçluluk duygusu.

Dudaklarım onun tadından acıdı. Dilim onun kanından yandı.

Onun ağzını aldığım an, kırılmışım.

Benden nefret edeceğine dair verdiği tüm sözleri unutmuştum. Aramızdaki tüm umutsuzluğu yok etmişim. Yeni bir başlangıç gördüm.

Umut.

İçimde kelimelerle konuşan ve iki ayak üzerinde yürüyen zeka her ne ise, sadece iki duygunun var olduğu tarih öncesi uyanışın altında öldü.

Aşk ve özlem.
İkisinin de çukuruna düşmüştüm.
Çarpışmada bacaklarımı parçalamıştım; inişte ruhumu çatlatmıştım. Tek
bir öpücükle tüm lanet hayatım boyunca hissettiklerimden daha fazlasını
hissetmişim,
ve aynı gelgit dalgasını hissetmek yerine, İly bana sanki onu yok etmişim
gibi baktı.

Onun seçimi değil.

Onu zorladım.

*"Seninle kendi isteğimle yattığıma inanacak kadar mı yozlaştın burası
tarafından?" Duştaki keskin sorusu kafama bir tokat gibi indi. "Ben senin
karın değilim Henri. Beni dönüştürdüğün şeyden daha fazlası asla
olmayacağım."*

Nefes alamıyordum.

*"Seni Paris'te gördüğüm an bir şeyler hissettim. Ama sonra beni Victor'a
verdin ve tüm o belki'ler öldü."*

Kaybın altında ezildim.

Ve korkunun.

Lanet olası bir korku.

Zamanı geri almak ve onu asla çalmamak istedim.

Hiç doğmamış olana kadar geri sarmak istedim.

*"Yalnız doğdun. Yalnız öleceksin. Ve beni isteğim dışında tuttuğun
sürece, yalnız kalacaksın."*

Sikeyim.

Hiperventilasyon

sınırındaydım. Korku çok

fazla gelmeye başladı.

Onu bir başkasına kaptırma korkusu. Onu Victor'a, ölüme ve bu yere
kaptırma korkusu.

Ama gerçekten... Hiç sahip olmadığım bir şeyi
kaybedemezdim. Bana hiç vermediği bir şeyi
özleyemezdim.

Hiç kazanmadığım bir şeyi biriktiremezdim.

Hava emerek, parçalarımı tekrar yerine oturtmak için elimden
geleni yaptım. O karanlığa ihtiyacım vardı. O kara uçuruma
dönmek için can atıyordum.

Bu şekilde başa

çıkamazdım. Böyle

hissetmek.

Peki ya o bana durmam için yalvarırken ben ağgözlü bir bağıllık içinde

boğulduysam?

Peki ya durmadıysam? Ya
onu kullandıysam?
Ona yapacağımı
söylemiştim. O
benim *kölemdi*.
Olabileceği tek şeyin bu olduğunu kendisi söylemişti.
Ben yanlış bir şey yapmadım!
Peki neden her şey bu kadar hissettiriyordu?
O öpücük.
O lanet öpücük *her şeyi mahvetti. Ah,*
Tanrım...
İki elimi saçlarımda gezdirirken, bir bulantı fişkırmasıyla boğuldum.
Daxton bu gece neredeyse ona tecavüz ediyordu.
Denedi ve başarısız
oldu. Ama ben?
Başarmıştım.
Durmadım.
Yine tökezledim, gerçek tarafından yumruklandım
ve tekmelendim. Durmadım.
Onu Victor'un ölü hayvanat bahçesine zorla götürdüğümde de
durmamıştım.
İşte ben buyum.
Benim istediğim de buydu.
Peki neden utançtan boğuldum? Neden kederin, suçluluğun ve acayip bir
kendinden nefretin altında ezildim?
O lanet öpücük yüzünden!
Dili benimkine dokunduğu an, umutlanmıştım.
Gözlerini açtığı anda, kalbinin benimkine uzandığına yemin edebilirim.
Bir şey vardı. Aşkın bir şey. Ruhani ve kutsal bir şey ve-
Tanrım, sen bir aptalsın.
Tamamen kafadan kontak.
O da beni öpmedi. Benimle
kavga etti!
Bak!
Ne yaptığına bir bak.
Ne hale geldiğine bir bak.

Yakasının altından kan damlıyordu.

Gölgeli çürükler göğüslerini
işaretliyordu. Diş izleri boğazını
delmişti.

Saldırıya uğramış gibi görünüyordu.

Onu güvende tutmak için öldürdüğüm adam tarafından değil, kötülüğün kendisini affedilemez bir şeye dönüştürmesine izin veren bir adam tarafından.

Ve onu affetmek için diz çökmek yerine. Ona elimi sürdüğüm için kendimi diri diri yakmak yerine... Onu benim olarak işaretlediğim için gurur duydum.

Elimi içime bastırarak ondan uzaklaştım. Bu şimdiye kadar yaptığım en kötü şeydi.

Tam olarak söz verdiğim şeyi yaptığım ve ona mücevherim gibi davrandığım için değil, çünkü... onun bunu *istediğini* düşünmüştüm.

Kahretsin, bu kalenin içindeki canavarlar bile deliliğe bu kadar kaymamıştı. Sınırlarını biliyorlardı.

Hiçbir zaman bir mücevherin aşkına sahip olamayacaklarını kabul ettiler ve bunun yerine acılarıyla yetindiler.

Ama ben?

Ben mi?

Ha!

Beni affedebileceğini düşünerek kendimi kandırmıştım.

Birdenbire nefretten aşka geçeceğine ve beni seçeceğine lanet peri masalına inandım.

Beni mi seçeceksin?!

Kimse beni seçmezdi.

Çünkü ben seçilmeyi hak etmedim.

Ağır ağır iç çekerek yavaşça yüzümü ona döndüm.

Gözyaşlarıyla dolan gözlerine karşı dişlerimi sıkarak boğazımdaki jiletleri yuttum. "Yatağına git, küçük kabus."

Sonra onu geçtim ve kendimi banyoya hapsettim. Parmaklıklara ihtiyacım vardı.

Ve kilitler.

Ve zincirler.

Onu öldürmeden önce kendime gelmeliydim, o beni öldürmüştü.

On Yedinci Bölüm

Ily

"Böyle dövüşmeyi NEREDEN ÖĞRENDİN?"

Henri'nin yanında diz çöktüğüm yerden başımı kaldırdım. Çıplak bacaklarımın altındaki ahşap güverte rahatlatıcı bir şekilde sıcaktı, yeni güneş ışığı sanki üç gece önceki fırtınanın gazabından özür dilemek için parlıyormuş gibi ekstra parlaktı.

Tanrım... Gerçekten üç gece oldu mu?

Zaman hiç bu kadar yavaş ya da garip geçmemişti.

Victor'un kalesindeki enerji düşmanlıkla elektriklenmişti.

Tüm Üstatlar Henri'ye dikkatle ve nefretle bakıyor, sanki aniden birini öldürecekmiş gibi ondan kaçınıyorlardı. Hiçbir misafir yaklaşmaya cesaret edemedi. Kimse bana doğru bakmadı bile.

Henri'nin hazine avı sırasındaki acımasızlığı ve Victor'un uğursuz kayboluşu sayesinde sanki son üç gündür dokunulmaz bir kar küresinin içindeydik.

Yetmiş iki saattir *kayıptı* ve şimdi... *burada. Ne şanslıyım.*

Bu aşagılık mülkün bakarken yüzümü kayıtsız kalmaya alıştırdım. Keskin burnuna taktığı turuncu renkli güneş gözlükleriyle her zamanki gibi soğukkanlı ve sakin görünüyordu.

Henri sandalyesinde kıpırdandı, Victor'a bakarken kahvesini bitirdi. "Affedersiniz?"

Victor boş bir sandalyeye geçip . Bej rengi bir polo ve keten bir şort giymiş olan Victor, tatile çıkmış zengin bir pisliğin timsaliydi.

Göze çarpmayan bir garson ortaya çıktı ve Victor'un önüne bir tabak kesilmiş meyve, mini hamur işleri ve taze demlenmiş bir fincan kahve koydu.

Victor bir parça ananas kaparak dilinin üzerine koydu ve çiğneyerek, "Geçen gece iki talihsiz misafirime yaptığın şey. Bunu yapmayı nereden öğrendin?"

Henri'ye bir bakış attım.

Beyaz tişörtü neredeyse kör ediyordu ve mavi kot pantolonu onu çok daha Bir erkeğin sahip olabileceğinden çok daha yakışıklıydı. Şimdi bile, her şeyden sonra, dayanılmaz bir çekim hissetmeden ona bakamıyordum. Parmak eklemlerinin hâlâ ham olması ve birkaç morluğun bir kavgaya karıştığını ve kazandığını ima etmesi yardımcı olmadı.

Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi, günahkâr derecede ateşli ve şeytani derecede muhteşemdi. Aramızda olanlardan beri.

Vücudum tam olarak neye ihtiyacı olduğunu kanıtladığından ve Henri'nin bana söylediği korkunç kelimeyi kucakladığından beri, kısır bir uyarılma ile mırıldandım.

Her hareketi, kokusu, varlığı. Onu okurken izlemek tam bir işkenceydi.

Benimle konuşmayı reddetmesi saçma bir ön sevişmeydi.

Mazoşist.

Ben mazoşistim.

Keşke doğru olmasaydı.

Kalbimin bunu yalanlamasını bekledim ama... etrafıma bir lanet örmüştü.

O lanet kelimeyi söyler söylemez, onun olmuştum.

Dayanılmaz bir şekilde, istemeyerek ona aitti ve o zamandan beri benden kaçıyordu.

"Yani?" Victor kaşlarını çatarak beni düşüncelerimden uzaklaştırdı.

"Yaptığın şeyi nasıl yaptığını bana anlatacak mısın yoksa bu bir tür sır mı?"

Henri peçeteyle ağzını sildi ve parmak eklemlerindeki kesikler iyileşmeyi reddedince biraz buruşturdu. "Sır mı? Neden sır olsun ki?"

"Ah, bilmiyorum." Victor mandalina rengi lenslerinin arkasından gözlerini devirdi. "Sırların senin için bir trend olduğu gerçeği mi? Önce sahte bahanelerle evime gizlice giriyorsun, sonra bir Mercer olduğunu açıklıyorsun ve şimdi de kiralık bir katılmışsın gibi kolayca cinayet işliyorsun." Daha da yaklaşarak tehlikeli bir şekilde sırtıttı. "Dolabında başka hangi iskeletler var, dostum?"

Henri bana bir bakış fırlattı, gözleri siyah ve taş gibiydi.

Tanrım, altın tasmam ve kelepçelerim bugün daha ağır görünüyordu. Boynumdaki ısırık izi son derece parlaktı.

Üç gün boyunca kendini kapattı.

Kendini kitaplara gömdü ve dünyaya kapandı.

Alıştığım özlem, kalbimi kendime rağmen çarptıran içindeki korunmasız özlem... hepsi gitmişti.

Ya da en azından... gizli.

Beni duvara yapıştırıp bıraktığından beri tek ve muhtemelen bunu hak etmişim.

*O beni
kurtardı.
aldı.*

Bu tek iyilik hareketi onun tüm kötülüklerini bir şekilde yok etmişti... en azından benim yeni çarpık zihnimde. Larry'yi yumrukladığım için elimde oluşan küçük sancıya aldırmadan parmaklarımı dizlerimin üzerinde yumruk yaptım.

Henri karanlıktan canı bir kurt adam gibi fırladığında - fırtınanın rüzgârında acı bakla uluması çıkardığında ve bir insandan bir şiddet kasırgasına dönüştüğünde... işte o an benim için her şey değişmişti.

*Duşta olmaz. Yatak
odamızda değil. O
an.*

Ve... ne kadar uğraşayım, o anı geri alamaz ya da kalbimin şu anki hissini değiştiremezdim.

Zihnimin mahvolmaktan kurtarmıştı.

Beni ömür boyu sürecek duygusal yaralardan korudu.

*O hala iyi... derinlerde, çok
derinlerde. Bunu biliyorum.*

Parmaklarını çıplak omzumda gezdiren Henri, çenesini Victor'a doğru eğerken bana uzandığının farkında değilmiş gibi görünüyordu. "Artık iskelet yok, Vic. Yemin ederim."

Bana ulaşma şekli... şimdi bile. Aramızdaki bağ... her şeye rağmen.

Onun kalpsiz olduğunu düşünmekle hata etmişim. Eğer bir şey varsa, o kalpliydi.

Çok dolu.

Taşıyor.

Boğulma.

"İyi... Söyle o zaman. Nasıl bu kadar iyi dövüştün?" Victor sordu.

"Hiçbir fikrim yok desem bana inanır mısın?"

"Hiçbir fikrin yok mu?" Victor'un kaşları kalktı. "Tüm bunların içgüdüsel olduğunu mu söylüyorsun?" Henri beni okşamaya devam etti.

Keşke yapmasaydı.

Keşke bana yaptıklarını saklamak için yer değiştirmek zorunda kalmasaydım.

"Onların beni mantıksız yaptığını söylüyorum," dedi. "O beni mantıksız yapıyor."

"Ah, evet." Victor kaşlarını çatı. "Sen... nasıl demiştin? Katil mi?" Lacivert bakışlarını Henri'nin beni okşadığı yere indirdi. "Söylesene, tüm aşkların sende bu tür bir şiddet mi yarattı, yoksa sadece şanslı Ilyana mı?"

Henri'nin benim için kıyafet istemesinin ardından bir hizmetçinin getirdiği gümüş rengi bikininin altında meme uçlarım çakıllaştı. Yüzmeye uygun bir şey. Beni görmesine izin veren ama yasak kısımlarımı diğerlerinden saklayan bir şey.

Şikayet ettiğimden değil.

Esnek likra buraya geldiğimden beri gördüğüm en edepli şeydi.

"Korkarım sadece o," diye mırıldandı Henri. "Ve ne kadar istesem de onun beni tutuşunu geri alamam, yapamam. Ayrıca, herkesi ona dokunmamaları konusunda uyarmıştım." Bizim masamızı kasten görmezden gelerek kahvaltılarını yapan konuklara kaşlarını çatarak baktı. "En azından artık farkındalar."

Kalbim hızlanırken tüylerim diken diken oldu.

Henri bana dokundukça, hızla büyüyen ateşi görmezden gelmek daha da zorlaşıyordu. Her yakınlaşmamızda daha da güçlenen bir ateş.

Aramızdaki bu korkunç sessizlik uzadıkça alevler içimi yakıyordu.

Kelimeyi söyle.

Ne olabileceğini kabul et.

O astrolog tarafından uyarılmıştın. Bir gün kendini bulacağını söylemişti-Yeter!

Peter'ın ruh eşim olmadığını gibi, Henri'nin benim ruh eşim olabileceği fikrini de reddettim...

Bu düşünceyi kapattım.

Tanrım... Keşke o gece savaşmaya devam etseydi.

Keşke beni tutup ters yöne koşsaydı.

ve gerçek bir yiğit şövalyenin yapması gerektiği gibi uçağa bindi. Herkes kurtarıcının genç kızı *kurtardığını* biliyordu, onu kuleye geri götürüp onu mahvetmek.

Ve vay canına, beni mahvetti.

"Bilgiye ihtiyacım var Henri," diye kestirip attı Victor. "Bana bunu nasıl yaptığını anlat."

"Anlatacak bir şeyim yok. Ben sadece... kendimi bıraktım." Henri omuz silkti, onun

Parmaklarım hâlâ kanımda fırıldaklar gibi dönüyor. "Onlara bunu ödetmekten başka bir şey düşünmüyordum."

"Peki hiç Muay Thai ya da karma evlilik sanatları eğitimi almadınız mı?" İki adamın arasına baktım.

Henri, Victor'un şüphelendiği gibi bir savaş ustası mıydı?

O pisliklere saldırma şekli. Yumruk tayfunu ve şiddet kasırgası.

Victor'un neden ilgilendiğini

anlayabiliyordum. İnsanlık dışı

görünüyordu.

"Asla." Henri omuz silkti. "Ama şimdi sen söyleyince aklıma geldi, barda çalışmadığım zamanlarda YouTube'da birkaç maç izlerdim.

MMA her zaman çekmiştir. Acımasız bir spor. Belki bu şekilde birkaç numara kapmışımdır?"

"Belki," diye mırıldandı Victor, bir yandan da son derece kuşkulu görünüyordu. "Belki de

Siper muhafızlarımın anlattıklarına bakılırsa, sanki bir ölüm makinesine dönüşmüşsünüz."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

"olsam yapmazdım." Victor ince bir şekilde gülümsedi. "Bu beni düşündürdü..."

Henri sonunda bana dokunmayı bıraktı ve ellerini kucağına koydu. "Tam olarak ne hakkında düşünüyorsun?"

Victor sadece burnuna vurdu.

"O zaman başım belada mı?" Henri bir kaşını kaldırdı. "Bu yüzden mi üç gündür ortalıkta yoktun?"

"Sorun mu?" Victor gözlerini kırıştırarak düşüncelerini uzaklaştırdı.

"Açıkçası senin başın her zaman belada Mercer. Ve hayır, acil başka bir işim çıktı." İçini çekti. "Dürüst olmak gerekirse, soyadın Mercer olmasaydı ve düşmanımın kardeşiyle arkadaş olmaktan bu kadar zevk almasaydım, sanırım seni şimdiye kadar denize atmış olurdum."

Henri kıkırdadı.

Kıkırdadı!

Sanki Victor -tanıştığım en öngörülemez, adamlardan biriydi- bir şaka yapmıştı.

"Ah, hadi ama Vic." Sırıttı, yeni tıraş edilmiş çenesinde birinin yumruğu yüzünden oluşan morluk güneşte hafifçe yeşile dönmüştü. "Beni çok özlersin

çok."

Victor'un ağzı seğirdi. "İşte benim küçük sorunumun özü de burada."

"Senin sorunun benden hoşlanıyor olman mı?"

Victor ofladı pufladı. "Sert bir kelime."

"Yani... onları ben mi öldürdüm?" Henri ihtiyatla sordu. "Onları öldürürsem başka bir konuşma yapacağımızı söylemiştin. Bu başka bir konuşma mı?"

Çilekli milföy hamurunu ısırarak Victor, Henri'nin arkadaşlığından hoşlanıyor muydu yoksa onu danış'ıyla boğmak mı istiyordu gerçekten bilemiyormuş gibi suratını astı. "Dün yerel hastaneden bir arkadaşım aradı. Daxton vefat etmiş ama Roger'ın durumu stabil. Ancak boynunu kırdığınız için bir daha asla yürüyemeyecek."

Henri kaşlarını çatarak arkasına yaslandı. "Kırık bir boyun genellikle ölüm cezası değil midir?"

"Omurilik hasar görmediyse hayır. Çok yaklaşmıştın." Yüzü karardı. "Şanslısın ki başaramadın."

"Ama Daxton, Ily'ye zarar veren kişi... o öldü. Bu da bir bonus."

Victor bana kara bir bakış fırlattı. "Sabahın beşinde öldüğü açıklandı. Sabah." Henri'yi yargılayıcı bir bakışla süzdü. "Bilmeniz gerekiyorsa, yırtılmış bir penisten öldü. Görünüşe göre, nasıl bir travma yaşattıysan Hematom patlamış. Ameliyat edemedi kan kaybından öldü."

"Hak ettiğini buldu." Henri kahvesiyle Victor'un şerefine kadeh kaldırdı. "Ona dokunmamalıydı."

Güneş bir bulutun arkasına kayarak hepimizi gölgeye boğdu.

Henri'nin birini öldürmekten bu kadar duygusuzca bahsetmesi tüylerimi diken diken etti. Tam olarak sevinmiyordu ama bir hayat çaldığı için pişmanlık da duymuyordu.

Bu onu deli mi yoksa akli başında mı

yapıyordu? Güvenli mi tehlikeli mi?

Sanki pek çok şeyi sorguladığımı hissetmiş gibi gözleri benimkilere kaydı.

Kalbim durdu.

Sarsıldı.

İçindeki tüm korunaklı duygular, örmeye çalıştığı duvarların arkasına doluşmuştu.

Sanki onu gerçekten çözmüşüm gibi baktı, sadece bu sefer... küçümsemeye başlamıştı

o.

"Biliyor *musun dostum*, eğer misafirlerimi göndermekten bu hoşlanıyorsan, Belki de seni işe koyarım, ha?" Victor kahvesini yudumlarken Henri'yi kenarından izliyordu.

Henri bakışlarını benimkilerden ayırdı. "Bu da ne demek şimdi?"

Victor omuz silkti. "Seni azarlamam gerekirdi. Tüm konuklarım kavgaya ya da ev içi şiddete müsamaha göstermediğimi bilir. Birbirleriyle kavga etmeleri, derhal cezalandırılmaları ya da davetlerinin iptal edilmesi anlamına gelir. Ben bile

Larry'yi dün eve çünkü onun dinleyecek havada değilim. Ama..."

"Ama?" Henri kaskatı kesildi.

", aslında bana küçük bir iyilik yaptın." "Nasıl yani?" Alnı çatıldı.

Victor bana dikkatsizce yaban mersinli ve muhallebili bir tart attı ve sesini alçalttı. "Küçük bir kuş bana Daxton'ın gerektiği kadar iyi sır saklamadığını söyledi. Elysium'umun yeri hakkında birilerine bilgi vermiş. Bunun ne kadar büyük bir hata olduğunu söylememe gerek yok herhalde. Özellikle de kardeşin avlanırken. Burada tekneye binmesine izin verdiğim çok az kişiden biriydi. Diğerlerini gözleri bağlı ve adres vermeden uçurdum. On yıllık arkadaşlığından sonra güvenilir olduğunu düşünmüştüm. Yanılmışım."

"Sence bunun arkasında Q mu vardı?" Henri sordu. "Konuşması için ona rüşvet mi verdi?" "Kim ki?" Victor arkasına yaslandı. "Tek ... Daxton Hall bir

yürüyen ölü adam. Pazar günü buradan ayrılmayacağını bildiği halde son bir kez daha düşünmek beni memnun ediyordu.

evine, karısına ve üç küçük kızına dönmek üzereydi."

Dudaklarımdaki yapışkan, tatlı ekşiyle donup kaldım.

Midem guruldadı.

İştahım kükredi.

Ama bana neredeyse tecavüz edecek olan adamın

Kızları mı? Kendi etini ve kanını benim koyabilecek kadar empati yoksunu olduğunu. Ya da bana yaptığını başka bir adam onlara yapsa nasıl hissedeceğini hayal edin...

Ağzımdan iğrenç bir tükürük fışkırdı.

Tartı çimlerin üzerine attım. Arsız serçelerden oluşan bir bulut sevinç içinde yere indi.

Henri'nin bakışları bana

kaydı. Yukarı baktım.

Gözlerimiz tekrar birbirine takıldı ve o da kalbimi yerinden oynatacak numaralarından birini daha yaptı. Biraz eğilerek birkaç düz saç telini kulağımın arkasına sıkıştırdı ve sanki az önce ağrıyan göğsümü parçalamamış gibi Victor'la konuşmaya devam etti.

"Konuklarınızdan kaç tane yerinizi biliyor?" Victor sordu.

"Neden? İstiyor musun?"

"Merak ettiğimi inkâr edemem." Henri ışıltılı şatoya, bahçelere ve zenginliğe göz gezdirdi. "Ne olsa burası benim yeni evim. Burada kaçınılması gereken bir üne sahip olsam bile. Adresimi bilmek isterim."

Victor gülümsemeden önce Henri'ye dikkatle baktı. "Eğer hala On yıl içinde merak edersen sana söylerim." Bir parmağını salladı. "Uslu durduğun ve seni öldürmem için bana sebep vermeyi bıraktığın sürece tabii. Merak etme, yola gelecekler. Sadece benim kararımı bekliyorlar."

"Kararınız?"

"öldürmek, sürgün etmek ya da affetmek."

"Anladım." Henri kahvesinin tortusunu geri attı. "Sana söylemekten nefret ediyorum Vic, ama şimdiye kadar beni öldürmediysen, sanırım güvendedim."

"Evet, kesinlikle öyle davranıyorsun." Henri güldü.

Victor yapmadı.

"Pekâlâ, konuşmak istediğin her şey buysa?" Henri ayağa kalktı ve omzuma vurdu. "Gel, küçük kabus. Havuz sevişmek istiyorum. Bize izin verirsen, Vic-"

"O kadar çabuk değil, Mercer." Victor da ayağa kalktı ve bakışları, kalenin ardına kadar açık kapılarından çıkan, gözde mücevheri Rachel'a takıldı.

Henri'nin beni havuza götürmekle ilgili ciddi olup olmadığını bilmiyordum. -Günlerdir bana dokunmadığını düşünürsek, ama gözlerim Rachel'a kilitlenince tüm merakım durdu.

Sert bir şekilde yürüyordu.

Sanki iç organları dışarı fırlayacakmış gibi karnını nasıl kucakladığını.

Vücudu nasıl da siyah ve mavi çürüklerle parıldıyordu. deniz mavisi sabahlığıyla.

Ona ne oldu böyle?

Ya da daha iyi bir soru... Ona *kim* oldu?

Victor dilini alt dudağının üzerinde gezdirdi ve küçük grubumuza doğru topallayarak ilerleyen kadını dikkatle izledi. "Sayende burada çok fazla bastırılmış testosteron var Henri. İly'yi saygıdeğer konuklarımla tanıştırmak ve sonra da ona dokunmalarını yasaklamak gibi bir hata yaptığım için kısmen suçu üstleneceğim. Ama sen yasalarımı çiğneyerek ve sahiplenici tavrınla her şeyi daha da kötüleştirdin." Sıkıca gülümsedi. "İşler dengeli değil ve eğer canavarlar iyi oynayacaksa, her zaman denge olmalı."

Henri kaskatı kesildi. "Ne demek istiyorsun?"

"Diyorum ki birkaç yeni mücevhere ihtiyacım var... şu anki papatyayı yatıştırmak için."

"Ah." Henri bana bakmaya cesaret edemedi. "Ava gidiyorsun. Nereye?"

Victor ince, yapmacık bir sırıtma yaptı. "Normalde ben kendim giderdim. Aslında böyle bir geziyi birkaç gün önce planlamıştım. Hazine avının ertesi sabahı yola çıkacaktım ama... senin son rezaletin yüzünden kalmam gerekti ve sonra da hâlâ... işlemde olduğuma dair bazı haberler aldım."

"Haber mi?"

"Ona da geleceğiz." Victor omuz silkti. "Gördüğün *gibi dostum*, sadece küçük bir keşif gezisine çıkmamı engellemekle -arkadaşlarıma geri götürmeden önce yeni *bijoux*'lardan örnek almayı seviyorum- aynı zamanda evimdeki enerjiyi yeniden dengelemem gerektiğini de sağladın."

Bana bir bakış fırlatarak ekledi, "İdeal bir dünyada, mücevherini başka bir Efendiye ve seni biraz 'bağ kurmak' için yanıma alırdım. Yakışıklı yüzün her türlü güzelliği avlamama yardımcı olabilirdi. Ama ne yazık ki..." Dramatik bir şekilde iç çekti. "Kardeşin tarafından öldürülme riski nedeniyle seni adamdan uçuramam ve burada birkaç şeyi denetlemem gerekiyor. Bu nedenle, en az üç yeni mücevher toplamaları için birkaç iş ortağı ayarladım. Taleplerimi karşılayacaklar ve kısa süre içinde teslim edilecekler."

Neredeyse güverteye
kusacaktım. Daha fazla kız ve
erkek.

Daha çok benim gibi.

Hedef alındı, kaçırıldı... bir daha asla
görülmedi. Onu *öldürmek* istedim.

Zavallı, masum insanların hayatlarını çalmasını engellemek için.

"Büyüleyici," dedi Henri. "Durumu nasıl düzeltereğinizi bilmenize sevindim." Suçlu gözlerle bana baktı. "Çok beceriklisin Vic. Ama şimdi... eğer sakıncası yoksa, gerçekten sevişmek için can atıyorum, o yüzden-"

"Çok sabırsızsın." Victor sırttı ve Rachel'a daha hızlı yürümesini işaret etti. "Tesadüfe bakın ki ben de aynı dertten muzdarıbm ama ikimiz de beklemek zorundayız. Sabrın bir erdem olduğu konusunda sana daha önce ne demiştim?"

Rachel durduğunda dudakları acıyla inceldi. Titreyen elleriyle kollarını çürük ortasından indirdi ve Victor'a sıkı bir gülümseme verdi. Başını eğerek kendini uysal ve sakın gösterdi ama kıvrımlı vücudu titreyerek elbisesinin bacaklarını sarmasına neden oldu.

Kalbim sarsıldı. Ona sarılmak istedim.

Ona acısının bir gün biteceğini söylemek için. Bir şekilde.

Henri'ye olan tüm karmaşık arzuma rağmen, verdiğim sözü unutmamıştım. Ya da buradan siktir olup gitme kararlılığımı.

"Sana bir teklifim var." Victor kuzguni saçlarını Rachel'ın kulağının arkasına sıkıştırırken gülümsedi. Rachel nefesini tutup diz çökmek istedi ama Victor dilini şaklattı. "Hayır, hayır, ayakta kal tatlım." Yanağına şefkatli bir okşayışla elini cebine attı ve deri bir tasma çıkardı. Kızın tasmaına taktıktan sonra Henri'ye baktı. "Birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra seni cezalandırmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum Henri."

Henri kaskatı kesildi. "Beni *cezalandırmak* mı?"

"Daxton'ı ve ispiyonculuğunu bitirerek bana bir iyilik yaptın. Roger için de seni affediyorum. Ondan hiç hoşlanmadım. Şiddet yeteneklerinle İş için ayrıldığımda Joyero'nun güvende olacağı konusunda içiniz rahat olsun; tabii siz doğru tarafta savaştığınız sürece."

"Elbette," diye mırıldandı Henri. "Davranışım için özür dilerim ve sizin tarafınızda olduğumu biliyorsunuz. Bunu kanıtladım-"

"Yaptınız ve bunu takdir ediyorum. Ayrıca bu yeni becerilerinizi de takdir ediyorum. Görüyorsunuz... Misafirimin tüm güçlü ve zayıf yönlerini katalogluyorum ve siz vermeye devam eden bir hediyeye dönüştünüz. Senin acımasız yeteneklerine ihtiyaç duyacağım bir zaman gelirse, bana yardım etmeye hazır olsan iyi edersin."

"Nasıl yardım edeyim?" Yüzü gölgeli bir ihtiyatla doldu.

"Öldürmek." Victor güldü. "Başka? Paranın seni öldüreceğini mi sandın? Burada kalmak için çalışmak zorunda olmadığınızdan emin misiniz?" Dilini gıdıkladı. "Aptal çocuk."

Henri bir an için hiçbir şey söylemedi. "Kimi... kimi öldürmemi bekliyorsun?"

"Şey..." Gözleri Rachel'a kaydı. "Kim olduğu değil, kaç kişi olduğu önemli başlangıç olarak... bunu yok etmemde bana yardım edebilirsin. Nasıl yapacağın umurumda değil. Sadece yapılsın yeter."

"Bekle, *ne*?" Henri sendeleyerek geri çekildi. "Mücevherini öldürmemi mi istiyorsun?"

Aklını mı kaçırdın sen? Onun senin favorin olduğunu sanıyordum."

"Öyleydi. Keşke bu noktaya gelmeseydi, ama o beni hayal kırıklığına uğrattı ve cezalandırılması gerekiyor."

Henri boğuldu. "Cezalandırma genellikle cinayet değildir Vic."

"Misilleme, isyanın seviyesine uygun olmalıdır."

"Ne isyanı?"

Victor elini saçlarının arasında gezdirdi. "O hamile."

Kalbim durdu.

Midemde bir bulantı hissettim.

Aman Tanrım.

Hayır.

"Ne demek istiyorsun... hamile mi?" Henri ölümcül bir şekilde hareketsiz kaldı. Gri gözleri morarmış, titreyen Rachel'a dikildi. "Nasıl?"

"Her zamanki gibi, sanırım." Victor sanki ayakkabısına bulaşmış bir pislikmiş gibi kokladı. "Bunu kasten yaptı, küçük cadı." Yüzü karardı.

"Muhtemelen konumunu yükseltmek için beni kullanabileceğini düşündü. Dr. Belford doğum kontrol yöntemlerinin güncel olduğuna dair beni temin etti."

"Yüzde yüz kusursuz değil, seni ," diye tısladım, kendimi durduramıyordum. "Sen kendi çocuğunu öldürecek kadar şeytan mısın? çocuk?"

Victor bana ters ters baktı. "O benim değil."

"Onu kimseye ödünç vermediğini bana kendin söyledin. artık." Henri eliyle ağzını sildi. "Senden başka biriyle birlikte olmayalı ne kadar oldu?"

Victor durakladı ve gerçekten de biraz yaptı. Sonunda, biraz da kızgınlıkla, "Aylar" dedi.

"Peki kaç aylık?" Henri bakışlarını Rachel'ın duygusal bir şekilde kıvrılmış karnına indirdi. Hamile gibi görünmüyordu ama bu şu anlama gelmiyordu-

"Altı hafta kadar."

"Demek senin." Henri kollarını kavuşturdu. "Senin çocuğunu taşıyor."

"Ve ben bunu istemiyorum," diye tersledi Victor, Rachel'ı ona doğru fırlatarak. "Öyleyse... bu konuda bir şeyler yap."

Henri Rachel'ı yakaladı ve nazikçe boşalttığı sandalyeye itti. Zorlukla nefes alarak söyleyecek bir şeyler aradı. "Ofisine dön. Beni kardeşimle konuşmaya zorladığın gün. Ne dediğini hatırlıyor musun?"

"Bu şekilde mi görevlerinden kaçmaya çalışıyorsun Mercer?"

"Sadece şu lanet soruya cevap ver," diye hırladı Henri. "Bana ne dedin sen?"

Aralarına bir bakış attım, Victor'un nasıl yumuşadığını ve Henri'ye neredeyse hüzünlü gözlerle baktığını hatırladım. Nefes almakta zorlanmıştım. Victor'un ters vuruşuyla sarsılmış ve Henri'nin kollarına ... ama hatırladım.

Tüylerimi diken diken

etmişti. Beni dehşete

düşürdü.

Burada bir çocuk yetiştirme düşüncesi... *Tanrım.*

Ama Rachel'ın hayatını kurtardıysa.

"Bir varise ihtiyacın olduğunu söylemiştin," diye fısıldadım. "Bu adayı başka hiçbir yere uyum sağlayamadığın için yarattığını söylemiştin. Henri sana bazen... o yalnızlığı hâlâ hissettiğini hatırlattı."

Henri bana bir bakış fırlattı ve sonra başını salladı. "İly haklı." Kambur oturmuş ağlayan Rachel'ı işaret ederek, "İşte senin lanet olası varisin, Vic. *Senin* kanın. *Senin* akrabaları."

Victor kollarını kavuşturdu.

Henri'den o kadar duygusuzca göndermesini istediği mücevheri incelerken yüzü okunmaz haldeydi.

Çok uzun sürdü.

Verdiği kararın pek çok korkunç sonucu vardı: Çocuğunu kabul ederse masumiyet cehennemde doğacaktı. Çocuğunu kabul etmezse Rachel ölecekti ve bunu yapan da Henri olacaktı.

Rachel'ın titreyen ellerine uzanırken gözlerim yaşardı. Onu sıktım.

O da beni sıktı.

Sonunda Victor başını salladı. "Peki. Eğer ona attığım dayak yüzünden düşük yapmazsa ve bugünkü maçtan sağ çıkarsa, o zaman tartışmaya açığım."

Aklım başımdan gitti.

Onu düşük yapmasını gerektirecek kadar çok mu dövmüştü? Ne oyunu?

Belki de onu bitirmek daha nazikçe olur.

Buradaki her mücevheri serbest bırakmak ve bitirmek için... ben de dahil. Korkunç derecede hastalıklı bir düşünce kafamı doldurdu.

Henri celladımız olabilir.

Kara kılıklı, baltalı bir cellat, uzun bir sıra halinde hepimizin kafasını kesiyor.

Henri bana baktı. Gözlerimde gördüğü şey karşısında irkildi.

Bakışlarını ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu.

"Ne oyunu?"

"Ah... sana söylemedim mi?" Victor sırttı, parlak ve biraz da dengesizdi.

"Sana buradaki atmosferin dengesiz olduğunu söylemiştim. Yeniden dengelemek istiyorum. Yeni mücevherlerin gelmesi zaman alacak ama bu gerginliği bugün ortadan kaldırmam gerekiyor, o yüzden..." Sırttı ve burnuna vurdu. "Önce halletmem gereken birkaç küçük ev işi var, sonra da Rachel - ömrü uzadığı için- Ily'yi hazırlık aşamasında diğerlerine katılması için götürebilir."

Henri konuşmadan ekledi: "Ayrıca, unutmadan söyleyeyim, istediğin şeyi yaptım. Yazma girişimin için sana bir dizüstü bilgisayar ve küçük bir Bağlılığınızın takdiri olarak mücevheriniz için gardırop. Çoktan geldiler ve biz konuşurken odanızdalar." Başını asil bir edayla eğdi. "Memnun kalacağınıza inanıyorum?"

"*Merci beaucoup.*" Henri çenesini eğdi, kalp atışları arttıkça ihtiyatı da artıyordu. "Çok cömertsiniz."

"Cömertliğin bununla hiçbir ilgisi yok. Ben bir iş adamıyım. Ve şu anda ittifakımız faydalı. Bu şekilde devam edelim, olur mu?"

"Tabii ki."

"Bu da beni bir sonraki noktaya getiriyor." Tasmaını çekiştirerek Rachel'i sandalyeden sendeleyerek kalkmaya ve ona takılmaya zorladı. Kolunu Rachel'in beline dolayarak mırıldandı: "Dürtülerin olduğunu biliyorum genç dostum, açıkçası ben de öyle. Ama sık ıslatma kısmına geçmeden önce "Emerald Bruises" adını verdiğim bir oyun oynamama izin verin.

Henri bana biraz daha yaklaşarak dizini omzuma dayadı. "Peki Zümrüt Çürükler'in kuralları nedir?"

"Şu anda bunun için endişelenme. Mücevherlerimiz ayrıldıktan sonra sana bilgi veririm, ama Ilyana'nı kırmana yardım etmekte ihmalkâr davrandım. Ben

Bugünün onu hizaya getirmeye yardımcı
olacağını umuyorum." Tüylerim diken diken
oldu.

Nabzım hızlandı.

"Biliyor musun?" Henri omzuma dokunarak ayağa kalkmamı işaret etti.

"Aslında benim kendi planlarım var-"

"Bekleyebilecek planlar." Victor'un yüzü karardı. "Hazine avının olduğu
gece ikiniz de beni hoşnut etmediniz. Ayrıca o gece gördüğüm şey de pek
hoşuma gitmedi.

sonra odanızdaki kamera." Bakışları boynumdaki ısırık izine kaydı. "Onu
kullanmış olabilirsin ama benim zevkime göre çok fazla konuşma vardı.
Ayrıca özür diledin. Ama o? O özür dilemedi."

Özür dilemek mi?

Asla.

Asla

olmaz.

Hiçbir şey için değil.

Ayağa fırladığımda Rachel bana endişeli bir bakış attı. Bikinim güneşte
gümüş renginde parlıyordu; nefretim serbest kalmasına engel olamadım.

"Sen bir piçsin."

"Evet, öyleyim." Sırıttı. "Ve bunu unutmamalısın." Beni görmezden
gelerek gözlerini Henri'ye dikti. "Mücevherin beni kızdırıyor, Mercer. Asi,
aptal ve kuralları hiçe sayıyor. Onun etkisi Peter'a, ona farklı bir hayat
sunabileceğine dair aptalca bir inanç aşıladı. Onun disiplinini baltaladı ve en
iyi mücevherlerimden birini bana karşı kullandı."

Bana bakarak tısladı, "O gece yağmurdan dolayı duyamamış olabilirim ama
vücut dilinizi okuyabiliyordum. İkinizi konuşurken gördüm.

çok dikkatlice. Peter'ın seni reddettiğini gördüm. Onu zorladığını gördüm. Ve
sonunda kabul ettiğini de gördüm." Elini ağarmış mükemmel saçlarının
üzerinde gezdirirken zorlukla gizlediği bir öfkeyle titredi. "Senin adına bir
Üstada saldırdı. Ona tamamen karakterine aykırı bir şey yaptırdın ve sonra da
aptal ve umursamaz olduğun için başka bir saygıdeğer konuğuma saldırdın.
Söylemeye gerek yok, ikiniz de kendinizi ağır bir cezaya mahkum ettiniz."

"Lanet ." Henri nefesini içine çekerek omzumu kavradı ve
parmaklarını kısırdı. "Ne yaptın, İly?"

Kalbim paramparça oldu, arkadaşım için paniğe kapıldım.

Henri'nin odasına kapatıldığım ve Peter benim hatalarım yüzünden acı
çekerken onun yanından ayrılmamın yasaklandığı üç gün.

Üç gün *sonsuzluk* gibiydi.

Henri'nin dokunuşundan kaçarken, gözlerim sadece Victor'u görüyordu. *Alçak, aşağılık Victor.* "Ona ne yaptın?" Tırnaklarımı onun ruhsuz yüzünde istiyordum. "Hangi cehennemde o?"

Victor büyük bir sıkıntıyla içini çekti. "Peter'a yeri hatırlatıldı. Ve eğer Henri sana aynısını yapmazsa, benim sıkı vesayetim altında, sen de ona katılacaksın. Bana kalsa, sonunda hatanı inanmadan önce sana enfiye kutusunda bir hafta veririm.

- "Sen inatçı küçük bir ." Midem bulandı.

Benim hatam.

Peter bana kavgaya etmememi söylemişti, peki ben ne yaptım?

İnatçı, aptal ve düşüncesiz davrandım ve... *bedelini başkası ödedi.*

Peter'ın acısına neden olduğumu bilmek beni durdurdu.

Rachel'ı bırakan Victor bana doğru adım attı ve saçlarımı avuçladı. "Sana yapabileceğim şeyler. İhtiyacın olan kırılma." Dudaklarıma şapırtılı bir öpücük kondurdu. "Kahretsin, seni paramparça etmek benim için mutlak bir zevk olurdu."

Henri yakama bir tasma taktı ve sabit bir çekişle beni kendisine doğru çekti. Boğuldum ve tökezleyerek onun yanına gittim. Beni hem rahatlatan hem de lanetleyen bir kolla kucaklayarak, "Ona ben öğretirim, Vic. Bu konuda anlaştığımızı sanıyordum."

"*Oui, oui.*" Victor nefes verdi. "Onun eğitiminden sen sorumlusun ama ona bir şey öğretmiyorsun ve onun bu lanet tavırlarından bıktım. Onun bozukluğundan bıktım. Onu hizaya sokacaksın, Mercer. Bugün."

"Yapacağım." Henri başını salladı. "Sana söz veriyorum."

"Oh, senin sözüne ihtiyacım yok." Victor sırtıttı. "Kendim göreceğim.

Şimdi,

Rachel hayatım, lütfen Ily'yi hazırlamaya götür. İkiniz de geride kalıyorsunuz."

"Evet, Sör V." Yüzünü buruşturarak eğildi.

Victor onun tasmağını çözdü ve geri çekildi. "Bu arada, Efendi H'ye ne diyorsun?"

Henri'ye dönen Rachel daha da derin bir şekilde eğildi. "Efendime onu kandırmaya çalışmadığımı gösterdiğiniz için teşekkür ederim. Bir anda oldu. Ve... Efendimin çocuğunu taşıdığım için inanılmaz derecede minnettarım. Eğer

Eğer istediği buysa." Sertçe yutkundu. "Onun varisinin annesi olmak benim için bir onurdur."

"Evet, evet, şimdi git." Victor gözlerini devirdi. "Günün sonunda hâlâ hamile olup olmadığını göreceğiz. O zaman sanırım bir kez daha sohbet ederiz. Son zamanlarda tek yaptığım insanlarla sohbet etmek gibi görünüyor. Oldukça sıkılmaya başladım."

"Evet, Sör V."

"Henri, mücevherini çıkar. O gidiyor."

Henri burun deliklerini açarak itaat etti ve isteksizce beni çözdü.

Aptal bir deri parçasıyla da olsa artık ona bağılı verdiği korkunç his beni sürükledi.

Midem çalkalandı.

Kalbim telaşlandı.

Rachel elimi tutup beni götürürken, onun hayaletli bakışlarını üzerimde tuttum.

On Sekizinci Bölüm

Henri

Ily ve Rachel kalenin içinde gözden kaybolana kadar ne VICTOR ne de ben konuştuk.

Onu artık göremediğim an, göğsümdeki buzgibi fırtına, içimde bir kar fırtınası yaşadığına yemin edene kadar arttı.

Son birkaç gündür kötüydüm.

Onu yakınımda ve güvende tutma ihtiyacımla tam bir OKB'ydim. Ona dokunamamıştım.

Konuş onunla.

Hayattan elini eteğini çekmiş ve kurtuluşu başkalarının dertlerinin sayfalarında bulan çocukluk halime geri dönmüştüm.

Kitaplar.

Kahretsin, kitaplar olmadan ne yapardım?

"Doğru." Victor ellerini çırpı ve bana göz kırptı. "Şimdi onlar gittiğine göre, diğerlerine bugünün gündeminde ne olduğunu söyleyelim, olur mu? Çok memnun olacaklar."

Özlem dolu boşluğumu göz kırparak gülümsedim. "Elbette."

"Biliyor musun? Bunu yapabilirsin." Victor omzumu nazikçe sıktı. "Ne kadar keyifsiz olduğunu fark ettim dostum. Bize yalnız geldin ve eminim kendi türün arasında bile yalnız kalmak acı veriyordur."

Yakındaki bir masada toplanan bir grup Usta, iğrenç bir şekilde gülmek için o anı seçti. Onlardan biri olma isteğime rağmen, bunun gerçekleşme şansının muhtemelen sıfır olduğunu kanıtlıyordu.

Birincisi, kırılmamış bir mücevhere ihtiyacım .

Ve ikincisi, pek çok insanı sevmezdim.

"Yine de yalnız değilim." Kendimi destekledim, dokunuşundan kurtuldum. "Ily yanımda."

"Evet, kâbusun."

Dudaklarım kıvrıldı. "Kesinlikle bu lakabın hakkını veriyor."

"Maalesef." Victor dudak büktü. "Ama... acaba o senin için doğru seçim mi? Onun bu zahmete değmeyeceğinden şüphelenmeye başlamadın mı?" O anda hizmet etmekte olan birkaç mücevheri işaret etti. Birkaçı efendilerinin ayaklarının dibinde diz çökmüştü. Diğerleri ise kahvaltılarını bitirmiş ve canları farklı bir şeyler atıştırmak isteyen kucaklarındaydı. "Denenecek daha pek çok mücevher var. İlginizi kabul etmekten onur duyacak çok daha terbiyeli kızlar ve oğlanlar."

"Evet, buna cevabımı biliyorsun." Gözlerim tekrar Ily'nin kaybolduğu sürgülü kapılara kaydı. "Hala oldukça bağlıyım."

Ve dürüst olmak gerekirse, zgr olmak için her şeyimi verirdim.

Artık böyle hissetmek istemiyordum.

Canavarımın karanlığına geri dönmek için elimden geleni yaptım, ama bana her baktığında, o korku ve zlem parıltısı beni korkunç bir şekilde... *insan* olarak tuttu.

Gerçekte olduğum kişi olmakta zgr olmak yerine, sanki bir ağ sarmış gibi hissediyordum. Sıktıka sıkın bir ağ; boğan, boğan, düğüm düğüm eden ve kafamı karıştıran bir ilmik.

Keşke hazine avı olmasaydı.

Keşke onu önce ben bulsaydım ve çimlerin üzerinde sikseydim.

Keşke onu pmeseydim!

Bir canavar olarak kalabilirdim - ne kadar acınası ve ahlaksızca olsa da.

Belki de haklıdır.

Belki de onu terbiye etmem gerekiyordur.

Bu yeni hayattaki rollerimizi yeniden belirlemek ve evde olmanın o enfes hissine geri dönmenin yolunu bulmak için.

Derin bir nefes çekerek, satın aldığım ayakkabılara geri adım atmaya hazırlandım. Kardeşimi arayıp kalacağımı söyleyerek yatağımı hazırlamış olabilirdim ama yeni benliğimin kıyafetlerini tam olarak giymemiştim.

Bugün... bu değişiyor.

Bugün yeniden zgr olacaktım ve aşk için inleyen o ahmak yanım iyice katledilecekti.

İyi ki kurtulduk.

Sırıtarak sordum, "Onlara ne söylememi istiyorsun? Ben oynamaya hazırım. Bence bu hepimiz için iyi olacak."

"İşte ruh budur." Victor koluna vurdu. "Onlara Emerald Bruises'ı geliştirdiğimi ve bahisleri artırdığımı söyle. Ne demek istediğini anlayacaklardır." Elmas kaplı Rolex'ine baktı - benim yontulmuş eski Casio'mdan çok farklıydı. "Oyunun asma köprüde başlayacağını ve herkes için hediyelerim olduğunu duyurun."

Asma köprüde mi?

Bu oyun neyi içeriyordu?

Neredeyse tam zamanında, gotik kalenin birçok yan girişinden dökülen bir muhafız alayı aniden papatya desenli çimenlerin üzerinde yürümeye başladı. İki çift siyah takım elbiseli adam aralarında ağır bir sandık taşıyordu.

"Ah, mükemmel zamanlama." Victor bana başıyla selam verdi ve güvertenin kenarına doğru ilerledi. Muhafızlar ağır sandıkları yere bırakıp parmaklarını kaba halat tutacaklarından çözene kadar bekledi.

Victor minnettarlıkla gülümseyerek adamlar yerlerine çekilene kadar bekledi ve sonra misafirlerine döndü. "Dostlarım, beyler. Lütfen beni dinler misiniz?"

Beni yanına çağırarak sırttı. "Henri'nin söylemek bir şey var. Ama lütfen önce benim bir şey söylememe izin verin." On dört kadar misafirin işlerini bırakıp bize bakmalarını bekledikten sonra, az sayıdaki mücevhere başıyla işaret etti. "Canlarım, lütfen mutfakların arkasındaki alana doğru koşun. En son siz hazırlanacaksınız. Acele edin."

Dört köle tek kelime itiraz etmeden çenelerini kapattı ve kalenin içinde gözden kayboldu.

Onlar gittikten sonra Victor mutlu bir şekilde iç çekti. "Dostlarım. Sadakatınızı takdir ediyorum ama Henri'ye aramıza hoş geldin diyebilirsiniz. Evet, affedildi. Evet, kalıyor. Ve hayır, o bir polis değil. Geçmiş bırakalım, olur mu?" Omuz silkti. "Daxton bir muhbirdi ve hak ettiğini buldu. Başka kimse bana ihanet etmediği sürece, hepimiz büyük bir mutluyuz. aile!"

Atmosferdeki değişim gözle görülür biçimde hafifledi.

Birkaç adam kahve fincanlarıyla bana kadeh kaldırdı. "Anlaşıldı."

Charles göz kırptı. "Tekrar hoş geldin, eski dostum."

"Hepsi senin olsun," diye mırıldandı Victor, uzaklaşıp sahnenin ortasını bana bırakarak. İlk sandığa doğru ilerleyip kapaktaki iki mandalı açtığı anda ayakkabılarının güverte basamaklarında çıkardığı yankılandı

Victor'un getirdiği yeni oyuncakları görmeye gelen erkekler teker teker masalarından kalktı. Baş döndürücü bahçelere doğru dönüp Uzaktaki asma köprü, ağır metal bariyer çatırdayarak açıldığında donup kaldım. Zincirlerin krankları ve zahmetle, giriş -bu yere açılan tek kapı- alçaldı ve ötesinde parıldayan geniş hendeğin üzerinde bir köprü oluşturdu.

Güneş ışığı içeri sızdı.

Dalgalar kayalıklara çarparken deniz serpintileri gökyüzünde parıldıyordu. Dış dünyayı görmek tuhaf hissettiriyordu.

Terk ettiğim bir yerin hatırlatılması açıkçası dehşet vericiydi. Dış dünya bir felaket sonucu yok olmuş ve geriye sadece biz kalmışız gibi davranmak bana daha uygun geliyordu.

En azından o zaman eski kuralların bir önemi yoktu. Toplumun yasaları ortadan kaldırılmıştı, bu da kararlarımın sonuçları olmayacağı anlamına geliyordu.

Ama hala orada...

Asla uyum sağlayamadığım dünya.

Kanunlar hala var, hayatlar hala devam ediyor.

Hâlâ yaşıyor.

Ağabeyimin her an ortaya çıkıp beni doğrayabileceği düşüncesi tüylerimi diken diken etti.

"Henri, sakıncası yoksa." Victor düşüncelerimi böldü.

"Özür dilerim." Sertçe yutkunararak gözlerimi duvardaki açıklıktan ayırdım ve "Emerald Bruises oynanmak üzere. Eskisinden çok daha büyük bahislerle yeni ve geliştirilmiş."

Victor bir saldırı tüfeğini kaldırırken adamlar yer değiştirdi ve birbirlerine dirsek attı.

Ağzım pamuk gibi kurudu.

Tanrım, bu oyun da ne böyle?

Merdivenlerden inerek en yakın sandıktan bir silah kaptım. Ağır, iyi yapılmış, mekanizması yağlanmış ve... gerçek değildi.

Gerçek değil mi?

Kaşlarımı çatarak başımı kaldırdım. "Ne oynamak üzereyiz, Vic?"

Sırıttı ve silahları dağıtmaya başladı. "Paintball."

"Paintball?"

"Bir bükölme ile." Güldü.

"Aynen öyle." Tanıdığım konuklardan Patrick bir silah aldı ve boş tetiğe birkaç kez bastı. "Yeni ve geliştirilmiş mi diyorsun? Kahretsin, bu iyi olacak."

"Nasıl gelişti, Vic?" Ferdinand -hastalıklı, hastalıklı fetişleri olan adam- kendi silahına sarıldı.

"Hepiniz biliyorsunuz ki genellikle kazanan, belirli bir mücevher üzerinde bıraktıkları çürüklerin sayısına göre belirlenir. Geçmişte her türlü aleti kullandık. Kürekler, oklavalar, bastonlar-"

"Bilardo topları benim favorimdir." Charles araya girdi. "Bilardo masasının üzerine bir mücevher koymak, sonra da onları ortaya koyarak bir atış yapmak. Dane'in yanlarında haftalarca süren yuvarlak şekilli çürükler vardı."

"Çim bowlingleri benim için harikaydı." Roland kıkırdadı. "Molly'yi kriko olarak kullanmak ve ona mümkün olduğunca çok vurmaya çalışmak bağımlılık yapıyordu. Ve iyi bir egzersizdi." Büyük göbeğini salladı. "Kesinlikle iştah açıcıydı."

Ellerim silahımın etrafında daha sıkı kenetlendi.

"Evet, şey. Bu sefer çıtayı yükselttim." Victor son birkaç saldırı silahını konuklarına fırlattı. Havada süzülen silahlar tıpkı AK-47'lere benziyordu. "Genellikle kazanan, enfiye kutusunda veya zindanda istediği bir gecenin tadını çıkarır, isterse mücevherini birkaç çürük daha ile boyar. Yine de benim kurallarına bağlılar ve ben Gereksiz şiddeti hoşgörün, ama... her zaman iyi bir eğlence olmuştur."

"Bugün kazananlar ne alacak ?" Patrick elini burnunun altına götürerek sordu, başlama hevesiyle çatlamış görünüyordu.

Victor herkesin iğrenç iplerini çeken bir kuklacı gibi sırtarak, "Bazılarınızın benim kurallarım altında biraz *boğulmuş* hissediyor farkındayım. Ve bu yüzden... size hediye... kuralsızlık."

Erkekler şaşkınlık içinde birbirlerine baktılar.

Ama sonra... bu kafa karışıklığı yavaş yavaş anlayışa ve nihayetinde neşeye dönüştü.

"Ciddi misin Vic?" Charles sordu. "Gerçekten istediğimiz her şeyi yapabileceğimizi mi söylüyorsun?"

Victor başını sallayarak bir sandığı kapattı ve lanet olası bir örümcek maymunu gibi üzerine atladı. Kollarını açarak güneş ışığının altında parladı. "Her silah belirli bir renkle doldurulacak. Bu renk kazananı belirleyecektir. Bir mücevheri vurmaya ve boyamaya başaran

en çok -aynı zamanda onu çürüklerle kaplayarak- kararmış kalplerinin istediği her şeyi yapma hakkını ."

"bile mi?" Ferdinand sessizce sordu. "Evet."

Victor başını salladı. "Benim onayıyla." "Boğma mı?" Charles sordu.

"Tabii ki."

"Kanca oyunu mu?"

Kanca oyunu da ne?

"Mm-hmm." Victor gülümsedi.

"Ölüm mü?" Roland bir psikopat gibi gülümsedi. "Buna ne dersin?"

Victor bir an cevap vermedi, gerilimi ve benim lanet olası kalp atış hızımı uzattı. Sonunda ellerini kavuşturdu ve hepimize boş, ölümcül bir ciddiyetle baktı.

Öfkesi hiçbir uyarıda bulunmadan yükseldi - hayal kırıklığı hoşgörüsüzlüğü ve genellikle dikkatli bir kaplama ile çok iyi örtülmüş olan barındırdığı her hastalıklı duygu yüzeye çıktı ve üzerimize asit gibi yağdı.

"Yemek için , değil mi? Öldürmek için ateş ediyorsunuz, değil mi? Evet, sevgili dostlarım... Bugün o av. Bugün o av. Yani evet. Bunu kim kazanırsa Oyun ne isterse yapmak için benim kesin iznime sahip. Mücevherlerim yeterince uzun süredir benim kurallarım ile korunuyor ve ne kadar iyi durumda olduklarını bir kez daha hatırlamayı hak ediyorlar."

Sahte bir gözyaşını sildi. "Onlara karşı iyi değil miyim? Onlara rahat yataklar, sağlıklı yiyecekler ve iyi bir sağlık hizmeti sağlamıyor muyum?"

"Biliyorsun Vic. Sen harika bir babasın."

"Peki neden benim yüce gönüllülüğümü kırıp dökmeye devam ediyorlar? *Benim için bir hiç* olduklarını hatırlatmak için neden onların seviyesine inmek zorundayım? Onlar *benim*. *Benim* sürülerim. *Benim* koyunlarım. Ne istersem küçük sürülerim. Şımarık ve nankörler ve bugünden sonra... yerlerini hatırlayacaklar." Zor nefes alarak iki elini saçlarında gezdirdi ve gülümsedi. "Bugünden sonra göreceksiniz... yeniden huzura kavuşacağız ve tüm bu kötü gerginlik geride kalacak."

Sandıktan aşağı atlayarak kendi silahını kaptı. "Şimdi silahlanın beyler, av başlamak üzere."

On Dokuzuncu Bölüm

.....

Ily

Gözlerime inanamayarak MUTFAĞIN EŞİĞİNDE TEPİNDİM.

Rachel'ın bizi mücevher odasına götüreceğini sanmıştım.

Bir yanımda o sıra sıra dizilmiş düzgün yataklara dönmeyi arzuluyordu. Herkes birbirini destekledi. Kimsenin kimseyi yargılamadığı ve herkesin korkularını, endişelerini ve acılarını dile getirmek için güvenli bir alanı paylaştığı bir yer.

Çok fazla şey paylaşmak istedim.

Peter'dan özür dilemek ve iyi olduğundan emin olmak istedim.

Her bir mücevherle konuşmak ve onları bir ayaklanmaya hazırlamak istedim.

Ama Rachel beni o uzaklaştırıp kalenin arka tarafına doğru yönlendirdi.

Parmaklarını benimkilere sımsıkı kenetlemiş, beni Henri'den daha da uzağa çekiyordu. Uzun, cereyanlı koridorlarda ve uğursuz virajlarda.

Goblenler yerini taş bloklara bıraktı ve süslü aplikler çıplak kaldı

Bu kaçakçı sarayının işleyen kalbine girdiğimizde ampuller sönmüştü.

Kontrollü kaosa göz kırparken zamanın içine düşmüş gibi hissettim.

Kocaman bir mutfakta en az on kişi koşuşturuyordu. Tavanlar kavisli ve alçaktı, İngiltere'de keşfettiğim benzer malikâneler gibi is lekeli ve yıpranmıştı. Kocaman fırınlar ve ocaklar, üzerinde bıçak izleri ve paslı kan lekeleri olan devasa doğrama blokları. Büyük pencerelerden pırıl pırıl bıçak raflarına güneş ışığı dökülürken, cilalı tencere ve tavaların bakırımsı parıltısı büyük kancalardan sarkıyordu.

Bütün domuzların açık şöminelerde şişte kızartıldığı ve sülünlerin arka kapıdan kovalarla toplandığı eski dönemlerin aksine, Victor'un mutfacı modern ile eskiyi harmanlıyordu.

Paslanmaz çelik masalar mutfacı ikiye bölüyor, bazıları unla kaplanıyor, personel hamur yoğuruyor ve karmaşık meyveli hamur işleriyle dolu devasa tepsileri yerleştiriyor

fırına girmeye hazır.

Birisi dev bir kazanı karıştırıyor, tarhun ve sarımsakla dolu buharlı dallar yayıyordu. Bir diğeri tavuk göğsü dolu kızartma tavasının üzerine eritilmiş tereyağı döktü.

Gri kafalı, saçları fileli ve kaz ayakları yorgun kahverengi gözlerini sıkıştıran bir adam, kırmızı sos damlayan tahta bir kaşıkla bizi el sallayarak uzaklaştırdı. "Hepsi arka tarafta. Acele edin. Bunları da yanına al. Sen Buna ihtiyacım olacak." şişman ve yaşlı kadına parmaklarını şıklattı, kadın başını salladı ve mavi-beyaz kareli bir çay örtüsüyle kaplı bir sepet aldı.

Mutfaktaki kargaşanın içinden sıyrılıp nefis çikolata kokusunu da beraberinde getirerek sepeti bana uzattı. "Her mücevherde bir tane olduğundan emin olun. Önünüzdeki uzun gün için size enerji verecektir." Rachel'ın çenesini kavrayarak hüznle iç geçirdi. "Bu tonik acılarını dindirmeye yardımcı oldu mu canım?"

Rachel onun elini okşadı ve başını salladı. " oldu. Teşekkürler May. Karahindiba köklerinin ve ısırgan otunun böyle şeyleri hafifletebileceğini kim bilebilirdi?"

"Bana büyükanmem öğretti." May ona bir kez daha mutsuz bir bakış attı, mutfağın neminden saçları ağarmıştı. "Çocuğu düşürmene yardımcı olacak bir karışım yapmayı deneyebilirim..." Omuz silkti. "İşe yarayacağına söz veremem ama..."

Rachel yüzünü buruşturdu ve karnını avuçladı. "O piç kurusu bu sabah karnıma kaç kere tekme attıktan sonra kaybedeceğime eminim." Bana bir bakış fırlattı. "Eğer bugün hayatta kalırsam, evet, teklifini kabul edeceğim. Dr. Belford da kaybetmemi sağlamaya yardımcı olacağını söyledi - tabii Victor şimdi istediğinde ısrar etmezse. Siktir." Ürperdi. "Burada bir bebek sahibi olma düşüncesi, *onun için?*" Canlı mavi gözlerini şiddetli yaşlar doldurdu.

"Yapamam. Gerçekten *yapamam*."

"Ama onları doğru yetiştirirseniz... her şey onlara miras kalabilir ve bizi bırakabilirler."

Rachel bıyık altından güldü. "Özgürlüğünü en az yirmi yıl boyunca gerçekleşmeyecek bir fanteziye dayandırıyorsun... tabii gerçekleşirse." Bana bir bakış daha attı ve elini tuttuğum sepetin çay örtüsünün altına daldırdı.

Yulaf, meyve, pekmez ve fındıkla dolu kalın bir müsli dilimi çıkararak ucunu ısırdı. "Ayrıca, söz konusu olan onun çocuğu. Babasından bile daha kötü biri olarak yetiştirilecek. Yani hayır." Sertçe yutkundu. "Victor onu yok edecek. Onu bu dünyaya uygun olmayan bir yaratığa dönüştürecek." Onun

Omuzları dik. "Kötülük doğurmaktansa karnımda masumiyetle ölmeyi tercih ederim."

May omuzlarını yuvarladı ve başını salladı. "Bir şeye ihtiyacın olursa biz buradayız." Çenesini dışarı açılan kapıya doğru eğerek ekledi: "Peter'a göz kulak olur musun canım? Durumu pek iyi değil."

"Kahretsin, hâlâ iyi mi?" Rachel sesini alçaltarak kavisli tavanın köşesinde kırmızı renkte yanıp sönen kameralara baktı.

Sertleştim. "Bizi duyabiliyorlar mı?"

May bana yarım bir gülümseme verdi. "Duyabildiklerini söylüyorlar ama burada yıllarca çalıştıktan sonra, konuştuğumuz hiçbir şeyi duymadıklarını söyleyebilirim. Sanırım çıkarma fanları, sürekli kaynama ve diğer ortam gürültüleri bir kalkan görevi görüyor."

İlginç.

"Ve evet, öyle." May, Rachel'a cevap verdi. "Dr. Belford'un aşırıya kaçmamanız konusunda size güvendiğini biliyorum ve genellikle itaat etmemenin sonuçlarını bildiği için kendini etkisiz hale getirmemeye çok dikkat eder ama..." Gözünün kenarındaki ani yaşı sildi. "Gerçekten umursamamasından korkuyorum artık."

Rachel bana baktı, koyu renk saçları tenini korkudan süt gibi yapmıştı. "O kadar gün varken ne zaman patlayacaktı ki?" Kelepçemin üstünden bileğimi tutarak beni sıktı. "Birbirimizden ayrılmayacağız, tamam mı? ne olursa olsun, birbirimizi gözümüzün önünden ayırmayacağız."

Dirseğini kavradım ve titremesine ortak olarak başımı salladım. "Söz veriyorum. Yanından ayrılmayacağım."

Bana küçük bir gülümseme verdi. "Victor'un ne planladığı hakkında hiçbir fikrim yok ama... şu anda kötü bir ruh hali içinde, yeni kız. Ve kötü bir ruh haline girdiğinde... şey, sayılarımız her zaman düşüyor gibi görünüyor."

May geniş göğsünün üzerine bir haç çizdi ve gözlerini göğe kaldırdı. "Lütfen, İsa, bu sevgili insanları güvende tut. Yeterince acı çektiler. Özgürlük yakında gelsin. Amin."

Rachel burnunu çekti. "Dualar işe yaramaz, May. Ama ."

May, "Dualar işe yarar... eğer yeterli sayıda insan aynı anda dua ederse," dedi. "Her şey inançla ilgili."

"Eğer tövbe eder ve yeterince cezalandırılırsak, cehennemden çıkmamıza izin verileceğine mi inanıyorsunuz?" Rachel alaycı bir ses tonuyla sordu.

"İyi demek istediğimi biliyorsun-"

"Evet, biliyorum." Rachel başını salladı. "Özür dilerim. Ben sadece-"

"May," diye bağırdı büyük tencerenin yanındaki şef. "İşinizin başına dönün. Şimdi başlasınlar. Eğer gong çalana kadar bitiremezlerse, ödeyecekleri cehennem azabı daha da kötü olacak."

"Evet, evet, çok haklısın." May önce Rachel'ın yanağına, sonra da benimkine kuru bir öpücük kondurdu. "Şu müsli çubuklarından birini midelerinize indirin. Ve birbirinize göz kulak olun. Bize ihtiyacınız olduğunda burada olacağız."

Parmaklarını bileğimden çözen Rachel hareket etmek istedi ama tökezledi. İnleyerek, ortadan ikiye ayrılırken ortasını kavradı. "Ahhh." "Ne oldu?" Ağırlığının bir kısmını almaya çalışarak ona sıkıca sarıldım.

"Kramp mı?"

Alt dudağını ısırarak başını salladı. "Lanet olası piç...owww..."

Alnından terler boşandı.

İçimi gerçek bir dehşet kapladı.

Bu oyunun ne içerdiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bırakın başka bir şey yapmayı, bile zor duruyordu. Kameraya bakarak fısıltıyla "May..." diye seslendim.

Yaşlı kadın büyük tencereyi karıştırdığı yerden bize baktı. "Öyle mi?"

"Burada bir kiler var mı? Peter ve Rachel'ı saklayabilir misin? Sadece bu geceye kadar?"

Kadın üzüntüyle burnunu kırıştırdı. "Victor sayım yapacaktır. Her zaman yapar. Bundan kaçış yok. Sadece... . Ve... iyi şanslar."

"Haydi." Rachel şakaklarındaki teri sildi ve ayağa kalktı. "Ben iyiyim. Geçti." Çenesini bir kraliçe gibi eğerek beni koşuşturmanın içinden geçirdi ve arka kapıdan çıkardı.

Tıpkı çalışan tipik bir kale gibi, bu sahte kale de farklı değildi.

Arnavut kaldırımları sağa ve sola, hiç şüphesiz patates, mantar ve karanlık, serin yerler gerektiren diğer ürünleri barındıran ek binalara doğru uzanıyordu. Gölgelelerin arasında kırmızı tuğladan yapılmış bir kiler ve içinde kocaman bir sığır eti vardı ve duvarın dibinde yıkanıp akşam yemeği için hazırlanmayı bekleyen bir sürü yeşillik vardı.

"gel." Rachel, mavi kiremitli çatısıyla bir kümesin durduğu ve meşgul bir tavuk sürüsünün sabahlarını geçirdiği küçük bir tarlaya çıkana kadar bana küçük yollarda rehberlik etti.

Bir viraj daha döndüm ve ayaklarım çarparak durdu.

Etrafta birkaç kulübe var. Tamirci kulübeleri aletlerle dolu,
Tozlu tuğlalara yaslanmış merdivenler ve bahçe aletleriyle dolu bir el arabası.

Hayatın çöpleri arasında -çiçekleri budayan ve olukları temiz tutan
görünmeyenlerin günlük angarya işleri- bu tanrının unuttuğu yerdeki her
mücevheri ortaya çıkardı.

Yersiz görünüyorlardı.

Korkunç derecede

savunmasız.

Ne beklediğimi bilmiyordum ama... bu mu?

Birbirinin aynı boyalı kölelerin oluşturduğu uzun sıraya göz kırptım.

Bu da ne-

Rachel bembeyaz kesildi. "Şey... bu hiç iyi değil."

Sertçe yutkunarak kabul etmek istedim ama Peter çamurlu bir tamirci
kulübesinin duvarına yaslandığı yerden başını kaldırdı. Üzerinde bir çift
bronzlaşmış boxer-şort vardı ve başka hiçbir şey giymemişti, kollarını havaya
kaldırdı ve topallayarak bize doğru koştu. "Rachie! Ily! Siz ikiniz ? Sizi çok
ama çok özledim!"

Bize çarptığında Rachel ve ben tökezledik.

Cildi nemli ve ateşliydi, nabızı boynunda gözle görülür bir şekilde atıyordu.

Bir an için onda pek bir sorun göremedim.

Bir an için Victor'un üç gün boyunca yaptığı şeyin o kadar da kötü
olmadığını umdum.

Ama sonra fark ettim.

Ve neredeyse çimlere kusacaktı.

"Tanrım... Peter. Hayır..."

Kıkırdadı ve avuçlarını havaya kaldırdı.

Yanmış ve korkunç derecede kömürleşmiş avuç içleri.

Bandaj yok, krem yok, çiğ, kırmızı-siyah, sızan etini koruyacak hiçbir şey
yok. "Oh, bunlar mı? Hayır, sorun yok, *jaanu*. Hissetme. Aslında, koku
bana barbeküyü hatırlatıyor. Gördün mü? Kokla. Beni acıktırıyor." Elini
burnumun altına soktu, üst dudağıma vücudunun ürettiği ve iyileşmek için
elinden geleni yapan sıvıyı bulaştırdı.

"Peter, gelmen gerek. Tamam mı?" Rachel elini çekti ve onu diğerlerinin
yanına götürdü. "Terliklerin nerede? Citra bu sabah sana el yapımı
terliklerinden bir çift vermişti, hatırladın mı? Onları giymen gerek."

"Hayır." Peter başını salladı, sarhoş şekilde tökezleyerek diğer mücevherlere el salladı. "Buna izin yok." Her biri ten rengine uygun iç çamaşırları giyiyor, sanki hiçbir şey giymemiş gibi görünüyorlardı.

Göğüslerine boyanmış devasa bullseye olmasaydı, gerçekten iç çamaşırı giymiş olmaları en şok edici kısım olmalıydı.

Hayır... sadece göğüslerini değil.

Peter olduğu yerde döndü ve başını güneşe doğru eğerek sırtını gösterdi.

Hazine avı gecesinden kalma kırbaçların altında, parlak kırmızı bir nokta omurgasının ortasını siyah ve beyaz renkte sürekli genişleyen dairelerle işaretliyordu.

Hasta.

Bükülm

üş.

Kötülük.

Rachel gevşek elimden sepeti kapıp Peter'ın yanık sepetine bir müsli çubuğu iterken nefes almakta zorlanıyordum. "Al. Ye şunu. Belki seni biraz ayıltır."

"Oh, yum! Teşekkürler, Rach." İçini parçaladı. "Sanırım kendimi yemekten daha iyi, çünkü çok lezzetli kokuyorum!" Sol bacağına kaldırarak bana tabanını gösterdi. "Dürüst olmak gerekirse bunu kemirmek istiyorum."

Dizlerimin bağı çözüldü.

Kendimi yakalamadan önce yana doğru sendeledim. "Siktir, Peter."

Manik, hastalıklı kıkırdamalara mı boğulmak yoksa kırık, hırpalanmış bir kalpten ölmek mi istediğimi bilemiyordum.

Eğer ellerinin kötü olduğunu düşündüysem, ayakları berbattı. Topukları kararmış etle çatlamıştı. Ayak parmakları yanıklarla çiğdi. Kemerlerinden bile sarkan bir deri şeridi vardı, fazla pişmiş domuz pastırması gibi görünüyordu.

Kusacağım.

"Ah, sorun yok. Merak etme." Üzerime çullandı ve yanaklarını kanlı ve yapışkan elleriyle sildi. "Ben iyiyim. İyiden de öte. Hiçbir şey hissetmiyorum. Daha önce yürüyemiyordum, ama vay canına, bunlar çok güçlü

Rose'un bana verdiği haplar. Ve ayrıca..." Gözleri ağızıma düştü. "Buna değdi. Bunu yıllar önce yapmalıydım."

Henri'nin kanımı aldığı gece bir daha gözyaşı dökmeyeceğime yemin ettiğimden beri ağlamamıştım. Tek bir damla bile. Henri için değil. Kendim için değil. Ne de

başka bir mücevher
için.

Ama onun için?

Arkadaşımın yanında paramparça ve uçurtma gibi uçarken mi?

Kimseyi incitemeyeceğim şekilde incittiğim arkadaşımı mı?

Duramadım.

Sıcak, yakıcı gözyaşları kabardı ve düştü.

için kendimi zor tutarken yanaklarımdan kristal damlalar süzüldü.

"Paavak, çok ama *çok* üzgünüm."

Alnını benimkine bastırdı. "Üzülme. Bana kaçmak olmadığını hatırlatmak için ayaklarımı yakmış olabilir ve benim olmayan bir şeye dokunduğum ellerimi yakmış olabilir, ama... siktir et onu. Artık umurumda değil. Biz gidiyoruz." Kahverengi saçları bir gözünün üzerine dökülürken sırıttı.

"Buradan gideceğiz. Birlikte. Çıktığımızda da sana düzgün bir randevu teklif edeceğim. Hindistan'a uçacağız ve kuzenimin restoranına gideceğiz. El ele tutuşup öpüşeceğiz.

Ay ve-"

"Bırak onu." Rachel Peter'ı üzerimden çekti ve Kirk'e bize katılmasını işaret etti. "Ona ayakkabı getirebilir misin? Bir şey yapmazsak enfeksiyondan ölecek."

"Bu gerçekleşmeden önce muhtemelen şoktan ölecek." Kirk üzüntüyle burnunu çekti. "Ona bir baksana. Ben on yaşındayken, küçük kız kardeşim fritöz açıkken mutfak tezgahına tırmandığında yanlışlıkla üzerime kızgın yağ döküldü. Aylarca zar zor hareket edebildim. Hâlâ hayatımda hissettiğim en büyük acıdır.

Peki... nasıl?" Elini Peter'a doğru salladı. "Nasıl ayakta duruyor ki?"

"Çünkü hepinizden ben sorumluyum ve sizi buradan çıkaracağım." Peter ateşten terlemiş kolunu omuzlarıma doladı. Ben ve Ily. Biz-"

". " Kirk parmağını boğazına götürdü. "Bu kavga konuşması, Pete."

"Aynen öyle." Peter başını salladı. "Acı yoksa kazanç da yok. Benim çok acım var, o yüzden çok kazanacağız. Bunu düzeltmek için savaşağız." Kıkırdadı. "Hey, kafiye yaptım. Buradan çıkınca şair olmalıyım."

"Kahretsin, kaybetti." Kirk, Rachel'a bakarak yüzünü buruşturdu. "Bu günü atlatamayacak."

"Kim demiş?" Peter havladı, beni bıraktı ve sarhoş bir müdür gibi parmağını salladı. "Şimdi bana Citra'nın terliklerini ver ve-"

"Onları alamayacağını biliyorsun." Kirk gözyaşlarının eşğinde görünüyordu. "Kesin emir, unuttun mu?" Peter'ın yanağını avuçladı, yüzü çizilmiş ve on yıl yaşlanmıştı. "Sadece giydiğimiz şeylere izin var, dostum. Sadece... yüksekte kal. Acıdan korunmanın tek yolu bu."

"Yapacağım." Peter öne doğru sallandı ve Kirk'ün yanağına şapırtılı bir öpücük kondurdu. "Huysuz gibi görünüyorsun ama çok yumuşaksın. Eve döndüğümüzde seni ikinci kuzenimle tanıştıracığım. Tüm yumuşaklığına karşılık verebilecek birini hak ediyorsun." Kaşlarını çatı. "Yumuşaklık. Bu bir kelime mi? Kulağa komik geliyor-"

Rachel nefesinin altından, "Biri bana bir kürek getirsin," diye mırıldandı. "Belki onu bayıltırsak, yanıklardan dolayı bayıldığını ve hizmet edemediğini söyleyebiliriz. Bu şekilde hayatta kalabilir."

Peter kollarını kavuşturdu, kararmış elleri güneş ışığında sızıyordu. "Biri bunu denerse geri dönerim."

"Evet, evet." Rachel derin bir iç çekti, kendi acısı yanaklarını kızartmıştı. Peter'ı görmezden gelerek Kirk'e "Ne biliyor musun?" diye sordu.

Kirk ensesini sıktı. "Hayır. Bizi boyayan muhafızlar bize bir şey söylemedi. Ama üzerimizde lanet bir hedef tahtası var, o yüzden sanırım vurulmak üzereyiz."

"Dart tahtaları gibi!" Rachel bir krampı daha atlattıktan sonra kendi gözyaşlarını silerken Peter kıkırdadı. "Unutma, Kirk mü? Bir gece yemekten sonra bize dart mı atıldılar? Birkaç tanesi kalçamıza saplandı."

"Evet." Kirk burun kemiğini sıktı. "Hatırlıyorum, Pete." "Eminim Molly de hatırlıyordur. Bir amcık onu memesinden yakaladı."

"Evet." Kirk elini bıraktı. "Müsli barını yiyip hazırlanmaya ne dersin? Enerjini sakla, tamam mı?"

"Akıllı adam." Peter yapışkan çubuğuyla onu selamladı. " bir ses hepimizin deli gibi koştığımız gerekeceğini söylüyor, o yüzden... hepimiz en yavaşımıza göz kulak olalım, olur mu?" Kömürleşmiş, yırtık pırtık ayakları üzerinde topallayan Peter

Sessiz, bullseye boyalı kölelerin kalabalığı. "Kimse geride kalmayacak. Hepimiz bir olarak koşuyoruz, anladın mı? Kalabalık olarak kalırsak bizi dağıtamazlar. Ve eğer misilleme yapma şansımız olursa, *onları vururuz*."

"Whoa, whoa, whoa." Dane hızla ileri atıldı ve eliyle Peter'ın ağzını kapattı. "Bu kadar yeter, dostum. Şimdi de Vile Vic'e dilini yakması için bir sebep mi vermeye çalışıyorsun?"

Peter debelendi ama sonra kamburunu çıkardı. Dane'koluna dokunarak, Dane onu dudaklarını yaladı. "Haklısın. Ayaklanmayı bir sır olarak saklamalıyız."

"Ayaklanma mı?" Dane yüzünü buruşturdu ve geri . " olsun, biri ağzını tıkamış. Hepimizi öldürtecek."

Benim hatam.

Kahretsin, hepsi benim hatam.

Peter'a doğru atılarak, kulağına fısıldamadan önce topallayarak ve tökezleyerek onu biraz uzaklaştırdım. "Bunu konuşmak için doğru zaman olduğunu sanmıyorum, sence de öyle değil mi?"

Dramatik bir şekilde titredi. "Sana bu kadar yakın olmak bana bir şeyler yapıyor." Kıkırdadı. "Senin yanıdayken kendime engel olamadığım için muhtemelen bir dahaki sefere benimkini de yakacak." Önüne baktığında, siki külotunun içinde sarkık dururken omuz silkti. "Huh. Aptal şey. Uyan-"

"Hayır, hayır, yok. Bence... Bence vücudun çok fazla travma yaşıyor ve dinlenmeye ihtiyacın var."

"Yapamam." Yanık parmağıyla burnuma vurdu. "Ava gidiyorum. İyi." Sırıttı. "ama de... dinlenecek vaktimiz yok." Bana doğru sallanarak fısıldadı, "Peki... başladığımız işi ne zaman bitireceğiz? Diğerlerine onları buradan çıkaracağımızı söylemeye çalıştım ama kafamın iyi olduğunu düşünüyorlar. Yani..." Güldü. "Haksız değiller, ama ben saçmalamıyorum. Benden bu kadar, Ily. Benden bu kadar. Bu iş bitti. Şimdi."

Tanrım, onu kırdım.

Ben ve benim aptal koca ağzım bu harika ruhu mahvettik.

Ona yumuşak bir gülümseme vererek başımı salladım. "Sana inanıyorum ama sessiz kalmalıyız, tamam mı? Bu bir sır, unuttun mu?"

"Doğru. Gizli." Dudaklarını kapattı. "Bilmelerine izin veremem."

"Aynen öyle."

"Pekâlâ, siz ikiniz. Buraya gelin." Bir gardiyan parmaklarını Rachel ve bana doğru şıklattı. Benim doğal ten rengimden biraz daha açık bir tonda iki çift külot ve sütyen fırlatarak, "Bunları giyin ve Smith'i görmeye gidin. O sizi boyayacak." Kol saatine bakıp ekledi: "Beş dakikanız var."

Rachel Peter'ı yolundan itti. "Beş dakika otur Pete. Zavallı ayakların biraz dinlensin." Elimi tutarak beni kümese doğru yönlendirdi. Bacaklarımın arasından bir tavuk fırladı, kızgınlıkla gıdaklıyordu.

Diğerlerinden ayrıldıktan sonra -hepsimiz endişeyle fısıldaşıyor ve birbirimizin boyalı tenine bakıyorduk- deniz mavisi transparan kıyafetini çıkardı.

elbisesini giydi ve burnunu çekti. "Bu senin hatan mı? Peter sen mümkün olduğunu düşündüğün için mi kaçmaktan bahsediyor?"

Bikini üstümün düğümlerini çözüp yere attım, sonra da bikinimi sabitledim. ve kollarımı askıların arasından geçirdim. "Evet." Bikini altından pamuklu külotuma geçerken gözlerine bakamadım. "Tam bir aptaldım. Sanırım onu kırdım."

Kendi külotunu yerine geçirirken yüzünü buruşturdu. morluklar solgun teninde belirgindi. Beni parçalamasını bekliyordum. Huysuz ve çekingen görünüyordu, ama nefes alarak beni aptalca şok etti, "Ben içeri." Gözleri dikkatle kısıldı. "Eğer sen ve Peter bir şeyler planlıyorsanız. Ben de varım. Hepimiz varız."

Ona sarılma dürtüsü kollarımda patladı. Fikirler aktı.

Gürültülü mutfağı gizli buluşma noktamız olarak kullanmayı planlıyoruz. Masters'ı kasaptaki et gibi doğrama fantezileri- Ama sonra sağduyu kafama bir tokat attı.

Victor her şeyi görüyor, her şeyi duyuyor ve her şeyi biliyordu.

Ona karşı bir şansımız olduğunu düşünmek bile aptallıktı. Aptalca olmaktan da öte, *intihara meyilliydi*.

Her nasılsa, kaçmakla ilgili tüm büyük fikirlerimin yerini, başka kimsenin zarar görmemesi için elimden gelenin en iyisini yapmak aldı.

Derin bir iç çektim.

Peter sürüsünü koruyan dikkatli bir liderdi. Ben ise isyanı kışkırtan bir jokerdim.

Bir şekilde rollerimiz tersine dönmüştü.

Ve daha fazla acıya sebep olma düşüncesi beni mutlak bir korkuyla doldurdu.

"Bunu başka bir gün konuşalım-"

Rachel, "Boynundaki o ısıruk ve Efendine bakış şeklin hakkında da konuşmak lazım," diye mırıldandı. "Peter'ın sana söylediği hiçbir şeyi hatırlamıyor musun?"

Sen mi? Kendini koru. Onların kalbine girmesine izin verme, yeni kız. Bu sadece bela aramaktır. Hamile belası."

Henri'nin dişlerinin bıraktığı küçük kabukları avuçladım.

O gece bana neler olduğunu ya da bu *bağımlılığı* neden durduramadığımı nasıl açıklayacağımı bilmiyordum.

Çimenleri gagalayan bir tavuğa bakarak iç geçirdim. "Elimden geleni yapıyorum

."

"Buraya gel." Bir gardiyan masanın yanında üç tencere boya ile bekliyor. bize doğru bir boya fırçası salladı. "Sizi işaretleme zamanı."

Rachel keskin bir baş hareketiyle fısıldadı: "Sana her konuda yardım edeceğim.

Hissediyorsun. Üç yıldır Victor'un en sevdiği kişiyim ve bu süre içinde en az bir kez ona karşı bir şeyler hissettiğimi söylemezsem dürüst davranmış olmam. Ama... hissettiğini düşündüğün şey sadece hayatta kalmak. Kalbiniz bunu sizin için kolaylaştırmaya çalışıyor. Vücudun yapabileceği tek şeyi yapıyor. dayan."

Elimi sıkarak bir adım daha yaklaştı. "Eğer bugün hayatta kalırsam ve düşük yapmazsam, bu çocuğu burada doğurmayı kesinlikle reddediyorum. O zamandan önce bizi buradan çıkaracaksın." Gözleri kısıldı. "İşe yarayacağını düşündüğün her şeyi yaparız. Ama yapacağız. En azından deneyeceğiz. Geri sayımımız resmen başladı çünkü burada kalamayız. Hiçbirimiz kalamayız."

Beni muhafızlara ve boyalarına doğru yönlendirirken kalbim güm güm atıyordu.

Göğüs kafesimize ve omurgamıza kırmızı noktalar çizilirken göz teması kurduk, ardından beyaz ve siyah halkalar dışa doğru tüylendi.

Son çemberde, bahçelerde çınlayan bir ses duyuldu. Bir gong.

Bütün mücevherler

dondu. Muhafızlar

gölümsedi.

Peter ter içinde parlıyordu, vücudu istismarın ötesindeydi ve büyük olasılıkla şoka giriyordu.

Ya bugün ölürse?

Ya yanık ayaklarla koştuğu için kalbi durduğu için öldüyse?

Daha fazla gözyaşı

döküldü. Acı göğsümü

deldi.

Muhafızlar bizi silah zoruyla toplayıp düzgün bir sıra halinde kalenin servis alanından uzakta, çok çok uzaktaki açık asma köprüye doğru yürütürken dehşetten boğuldum.

Yirminci Bölüm

Henri

Otuz mücevher ortaya çıkarken kıpırdıyamıyordum. kalenin arka tarafına doğru ilerliyordu. Bazıları topalladı, bazıları ayaklarını sürüyerek yürüdü, bazıları ağladı, bazıları öfkeyle baktı ama hepsinin üzerinde bir hedef vardı.

Kırmızı ile beyaz ve siyah daireler noktayı işaretliyordu. Elimdeki silah bir milyon ton ağırlığındaydı.

Yerine vidalanmış üst kutu, boya içeren küçük toplanla doluydu.

Bana hangi rengin atandığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bilmek de istemedim.

Tüm dürtülerime ve insanlık dışı eğilimlerime rağmen, bunu kabullenemiyordum.

Bu seksi ya da eğlenceli değildi.

Bu çok *barbar*cadı.

Diğer Ustalar kıkırdadı ve kendi aralarında sohbet etti.

Charles benimle sohbet etmeye çalıştı ama ben arkamı döndüm ve uzaklaştım.

Yapamadım.

Lanet olsun, bütün bu orospu çocuklarını vurmamak için kendimi zor tuttum.

Bırakın büyük avdan önce kan sporu muhabbetine girmeyi.

Fırfırlı önlükler giymiş personel içki şişeleri dağıttı. Tepsiler atıştırmalık ve kek ikram edildi.

Eğer Ustalar tüvit giyseydi ve tazılar ayaklarımızın etrafında dolansaydı, bu gerçekten bir ortaçağ avı .

Üstatlar tüfek ve kılıç yerine modern kıyafetler giyiyor ve paintball silahlarıyla devriye geziyorlardı. Her şey bir saçmalık, bir alaydı ama yine de çok... *yanlıştı*.

"Ah!" Victor açık asma köprüye adım attı. Güneş onu delirmiş bir tanrı gibi yaldırlıyordu. "İşte benim tatlılarım, ve onlar değil mi

çok iyi görünüyorsun."

"Benim boyamla kaplandıklarında daha iyi görünecekler!" Bir Efendi kıkırdadı. "Boya mı demek istiyorsun, döl mü?" Bir diğeri göz kırptı.

"İkisi de!"

Kahkahalar koptu.

Omurgamdan aşağı ter aktı.

Gözlerim kölelerin sırasını taradı, aradı, aradı... İly.

Bakışlarımız kilitlenince donup kaldım.

Peter'ın yanında duruyordu, Rachel da onun diğer tarafındaydı. Muhteşem bal rengi tenine hiç uymayan iğrenç bir iç çamaşırı giymişti ve göğsündeki hedef çizgileri beni kıpkırmızı yapmıştı.

Hazine avı neredeyse onun tecavüze uğramasına ve benim öldürülmeme neden oluyordu. Buna kıyasla o daha uysaldı.

Gök gürültüsü ve şimşek altında oynanan kısa bir saklambaç oyunu, tüm gün süren 'çoğunlukla çıplak olan köleyi vur' oyununa kıyasla.

Peter garip bir şekilde topallıyordu, gözleri aşırı genişti, göğsünden ter . Hedef işaretinin bir kısmı yağsız karnından aşağıya doğru akmıştı.

Kıskançlığın mide bulandırıcı hücumunu bekledim.

İly'yi yakalayıp yanıma kilitlemek için duyduğum bastırılmaz arzu.

Ama içimde var olan duygular gizemli bir şekilde yok olmuştu. Bugün burada ne olursa olsun... sonrasında hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağına dair hızla büyüyen dehşetin altında gömülüydüm.

Victor sessizce sayarak parmağını havada gezdirdi ve mücevherlerini baştan aşağı saydı. Otuzla ulaştığında ellerini kavuşturdu ve sırtıttı. "Görünüşe göre hepimiz toplandık! Kim neler olacağını duymak ister?"

Benim dışındaki her Efendi elini bir öğretmenin evcil hayvanı gibi havaya kaldırdı. Victor kıkırdadı. "Çok hevesli." Bana sorgulayıcı bir bakış fırlatarak şöyle dedi,

"Kurallar basit. Gün batımından önce avlanmak için bir saatiniz olacak. Gong sesini duyduğunuzda geri dönmelisiniz." Bakışlarını herkesin üzerinde gezdirdi,

mücevherler dahil. "*Herkes*, kendimi yeterince açık ifade edebildim mi?" Mücevherlerinin hepsi itaatkâr bir şekilde başını salladı.

"Güzel." Elini keten şortunun cebine sokarak tanıdık siyah bir cihaz .

Her mücevher gerildi. Hatta bazıları şok beklentisiyle dizlerinin üzerine çöktü.

"Hayır, hayır, sorun yok." Victor uğursuz bir şarkı sesiyle yatıştırdı. "Bugün elektrikten korkmanıza gerek yok, evcil hayvanlarım. Gördünüz mü?" Başparmağını uzaktan kumandadaki ikinci bir düğmeye sokarak birkaç saniye boyunca her bir mücevhere doğrulttu ve yavaşça aşağıya doğru ilerledi.

Kimse sarsılmadı.

Kimse kızarmadı.

Ancak işini bitirdikten sonra kumandayı cebine geri koydu ve ellerini tekrar kenetledi. "Tasmalarınız devre dışı bırakıldı."

Mücevherler bir anda birbirlerine bakarak bir tuzak sezdiler.

Victor kıkırdadı. "Yalan söylemiyorum. Sadece bugün için, tasmalarınız sizi itaatkâr kılmak için tamamen işe yaramaz. Kaçabilirsin, dövüşebilirsin, istediğin yere gidebilirsin. Görünmez çit kapandı ve benim bir centilmen olarak kesin söz veriyorum ki, eğer çok fazla ona yakın. Aslında." Asma köprüye yandan basarak herkesin dikkatini dışarıdaki yemyeşil iniş pistine çekti. Özel uçağının kuyruğu soldan gözüküyordu. "Hepinize sportif bir uçuş yapmaya karar verdim. bir şans."

Mücevherler geri çekilerek birbirlerine çarparken, Ustalar hevesle kollarını kıpırdattı.

"İşte , canlarım." Victor asma köprüünün kenarına doğru yürüdü ve tüm duruşunu ve maskesini düşürdü. "Hepiniz beni hayal kırıklığına uğrattınız, üzdünüz ve size karşı çok hoşgörölü davrandığımı gösterdiniz. Şımarıksınız, tembelsiniz ve açıkçası... İçinizden birkaçı bu gece dönmemeye karar verse hiç de üzülmezdim." Omuz silkti. "Eğer kullanmak isterseniz uçurumlar hemen orada. İsterseniz atlayın. Hayatınıza son verin. Özenle besleyip hayatına. Senin için yaptığım her şeyi takdir etmiyorsan, o zaman tamam. Özgürsün."

Bir mücevher öne çıkmaya cesaret etti, çilek sarısı saçları güneşte neredeyse pembe görünüyordu. "Ve eğer yapmazsak. İstedığın gibi geri dönersek... işlediğimiz günahlar affedilecek mi?"

Ily nefesini içine çekti.

Peter kıkırdadı.

Rachel sallanıyor gibiydi.

Victor cevap vermekte acele etmedi. "Benim için ne kadar değerli olduğunu biliyorsun.

Bazılarınız on yıla yakın bir süredir buradasınız, bazılarınız ise yenisiniz. Ne kadar nazik olabileceğimi biliyorsunuz; aynı zamanda ne kadar katı olabileceğimi de biliyorsunuz.

İyilik suistimal edilir." Gülümsedi ve bir elini kalbinin üzerine koydu. "Sana söz veriyorum, bugünden sonra günahlarının ödendiğine karar vereceğim ve yeni bir amaçla yolumuza devam edebiliriz. Buna ne dersin?"

"Evet, Sör V. Teşekkürler, Sör V." Kız geri çekildi ve sıradaki yerine döndü.

Başka bir kız onun elini sıktı; çözemediğim bir bakışı paylaştılar.

Merde, bu gece yoklama yapılsa kaç kaç kayıp olurdu? Kaç kaç atlayacaktı? Ve neden bu lanet şey kalbimi burktu?

Kendimi sorumlu hissettim.

Hayatları benim sorumluluğumda olmamasına rağmen başarısız olmuşum gibi. Ily'nin hayatı benim kontrolümde olan tek hayattı.

Başka kimsenin değil.

"Q aynı fikirde *değil*," diye mırıldandı omzumdaki melek iğrenç bir şekilde.

Q kıcımlı ısırabilir.

"Pekala, biri bana silah versin. Aslında, Henri. Buraya gel ve bana katıl." Victor işaret etti, ağarmış sarı saçları cicili bicili parlıyordu. "Çekinme."

Yüce İsa.

Beni seçmek zorundaydı.

Ona sıkı bir gülümseme vererek diğer birkaç Üstadın etrafından dolaştım ve Victor'a asma köprüde katıldım. "Ne var ne yok?"

"Birini vur."

Bir kaşımı kaldırdım. "Affedersiniz?"

"Bir tane ateş et. Paintball'ların nasıl çalıştığını görelim, sonra gerisini . Şimdi acele edin. Şak, şak."

Tanrı

aşkına.

Kimi?

Paintball ile vurulmanın acısını şahsen bilmiyordum ama insanların vurulduğu filmleri izlediğimde bunun hiç de hoş bir şey olmadığını anlamıştım. Özellikle de kalkan ya da kalın giysiler olmadan.

Silahımı sallayarak namluyu Peter'a doğrulttum.

Kollarını açarak göğsünü şişirdi. "Vur beni, Efendi C!" Kıs kıs güldü.

"Oh, pardon. C değil. Am değil-"

"Sus." Hem Rachel hem de Ily ona doğru atılarak kollarını aşağı çekti ve sallanırken ona çelme taktı.

Ellerini fark ettiğimde ağzım doldu.

Kanayan, yanmış elleri.

Gözlerim Victor'unkilere kaydı. "Onu yaktın mı?"

Omuz silkti. "Şimşekli fırtına bana ilham verdi. Sadece uslu durmam için küçük bir hatırlatma, hepsi bu." Peter'a şaşkın bir gülümseme fırlatarak güldü. "Sanırım birilerinin kafası biraz iyi, Peter tatlım. Oldukça eğlenceli olduğu için bu hatanı affediyorum ama beni bir daha test edersen sıradaki dilin olur."

Peter yüzünü ekşitmedi, boyun eğmedi ya da geri adım atmadı.

Victor'u sarhoş bir denizci gibi selamlamakla yetindi. ", kaptan."

Victor sadece kıs kıs güldü. "Şu çocuk. Gerçekten. Son kullanma tarihi geçtiğinde onu özleyeceğim."

Ily, Peter'a kalbi kırık bir bakış atarken midem çalkalandı.

Kalın kahverengi saçlarını kenara iterek terli alnından uzaklaştırdı.

Dondum kaldım.

Öfkeyi bekledim. Sahiplenmeyi. Kıskançlık için. Ama...

Sonunda bana başından beri söylediği şeyi gördüm.

Kesinlikle ona karşı hisleri vardı.

Bunu vücudumun her molekülünde hissettim. Ama o...? Ona dokunma ve istismarı karşısında gözyaşlarını tutamama şekli? Onu izleyişi, umutsuzca onu koruyabilmeyi dileyişi, tam olarak bir...kardeşi koruyacakmış gibi görünüyordu.

Kahretsin.

Zihnim bir anda çok farklı bir sahne ile doldu.

Çocukların hepsi yataklarına girmiş, bazıları karanlıkta ağlıyor, diğerleri battaniyelerin altında birbirine sokuluyordu. Parmaklıklı pencerenin dışında, baykuşların rahatsız edici ötüşleri annelerimizin çılgınlıklarıyla birlikte bizi korkutuyordu.

Kapı çarparak açıldı. Bir

adam içeri girdi.

Sarhoş ve geveze, Fransız ve çürümüş.

Bir kadını yatak odamızın ortasına ve yere tükürdü. "Yumurtanla bir saatin var."

Bana en yakın olan çocuk -gülümsemesi için elimden geleni yaptığım küçük kız- kendini kadının kollarına attı ve-

İmgelem sona

erdi.

Başımı salladım.

Mide bulantısı üzerime çöktü, hatırladım, fark ettim...

Kardeşlerim var.

Sadece beni kabul etmesi için yalvardığım kişi
değil.. Daha fazlası.

Diğerleri.

Hepsi de beni doğuran aynı canavar tarafından yetiştirilmiş kardeşler.

En büyük ağabeyimi ziyarete gittiğim yerde onlarla birlikte yaşıyordum.

Bir zamanlar onlara Ily'nin Peter'a baktığı gibi bakmıştım.

Kendinizi cehennemden kurtarmak için değil ama sizinle birlikte
oradakileri kurtarmak için daha güçlü, daha büyük, daha iyi olmayı dilediğiniz
o aynı umutsuz, üzücü bakış.

"Henri... Bekliyorum." Victor saatine dokundu.

Anlık bir karar verdim.

İçimdeki canavarın dişleri uzayıp pençeleri keskinleşirken yapabileceğim
tek seçenek . Giysilerim çok dar geldiği için asma köprüde titriyordum ve
ayaklarım koşmak için ağrıyordu.

İçimde yaşayan yaratık her neyse tekrar uyandı.

Ama bu sefer... gözyaşlarıyla beslenmek
istemiyordu.

Ölümle beslenmek istiyordu.

Silahımı kaldırıp tetiğe bastım.

Ily haykırdı ve Peter ile Rachel'ı da yanına alarak sendeleyerek geri çekildi.
İşaret parmağını uyluğunun üst kısmındaki parlak turuncu lekeye bastırarak,
zaten kırık olan kalbini paramparça etmişim gibi bana baktı.

"İşte." Kolumu indirdim. "Onu vurdum. Benim rengim onun teninde.
Zaten benim olana başka kimse ateş edemez."

Victor dudaklarını büzdü ve Ily'nin ona verdiği morluğu yoklarken
yüzünü buruşturmasını izledi. "Ne yazık ki Henri... bugün kurallar biraz farklı."
Misafirlerine bakarak sesini yükseltti. "Benim adam büyüktür ve
Araziyi bilmiyorsanız oldukça tehlikelidir. Kayalıklarda gevşek kayalar ve
okyanus kenarında hava delikleri vardır. Mağaralar adanın içinde solucanların
toprakta ilerlemesi gibi ilerliyor ve bazı zeminler dengesiz. Orman vahşi ve
eğer arazi bekçilerimin sözlerine inanırsam, bataklıkta da bataklık var.
Gelgitler çok hızlı olur ve eğer mağara sisteminin gelgitle kesilen bir
bölümünde yakalanırsanız, boğulabilirsiniz. Ama!" Sırıttı. "Bahisler buna
değer beyler, çünkü... benim kişisel favorim,

Rachel, ona en çok ateş edebilen herkese açık. Henri'ninki de -savaş başlatan yasak mücevher- serbest oyun."

"Ne?" . "Hayır, o-"

"Kazanan, seçtiği mücevheri mümkün olduğunca çok boya mermisiyle kaplayan kişidir. Şarjörünüzü onlara boşaltın dostlarım. Onları çürüklerle kaplayın. Kazandığınız mücevherle ne yapacağınız tamamen size kalmış."

Belinden bir tabanca çıkararak kalbime doğrulttu. "İtirazın *var* mı, *dostum?*"

Ily'e bir bakış attım.

O da bana okunamayan bir bakışla karşılık verdi.

Bana olan nefreti tüm asma köprüyü kaplamıştı ama umurumda değildi.

Onun için savaşırdım... hatırlamadığım bir kız kardeşim için

savaştığım gibi. Onu koruyacaktım... asla olamayacağı bir eş gibi.

Ona başımı salladım; kaçırdı.

Kalbim çaresizlikle burkuldu.

Sertçe yutkunarak homurdandım, "Hayır Vic. İtirazım yok."

Hiç kimsem yoktu çünkü kimse ona ateş etme mesafesine yaklaşamazdı.

Bundan emin olacağım.

"Harika!" Silahı bana uzatırken, dikkat çekmeden keskin nişancı tüfekleriyle nöbetçilere baktı. Keskin nişancıların hepsi bana nişan almıştı.

"Bu durumda, bu onuru sana bırakmaya ne dersin?"

"Tamam." Glock'u aldım.

Onu kafasından vurma isteği avuçlarımı terletti.

Bir gülümseme yapıştırarak silahı gökyüzüne kaldırdım. "Ne zaman istersen hazırım."

Victor sırtıttı. "Ne güzel." Mücevherlerine bakarak asma köprüden çıktı ve onu takip etmem için beni çağırdı. Duvarın içinden geçip dış dünyaya açılan cadde okyanus şarkıları ve özgürlükle uğulduyordu.

Mücevherlerin hepsi, umudun cazibesine kapılarak doğal bir şekilde ona doğru yöneldi.

"On beş dakikalık bir avantajınız var, evcil hayvanlarım," dedi Victor neşeyle. "Biz peşinizden gelmeden önce adama doğru koşmanız için on beş dakikanız var. Ve geri sayım başlıyor..."

Gözlerimi kapattım.

Lanet evrene bana şans vermesi için yalvardım.

Bulutlara ateş ettim.

BANG.

Barut.

Kulaklar

çınıyor.

El titreşimi.

Neredeyse kendi dilimi yutuyordum. "Zümrüt Çürükler *şimdi* başlıyor." İly'ye baktım ve onu hafızama kazıdım.

Altın gözlerini, mürekkep gibi saçlarını ve onu Paris'te gördüğüm anda beni esir alan ruhunu hatırladım.

Eğer bunu atlatırsak, bir şeyler değişecekti.

Nasıl olacağını bilmiyordum.

Neye dönüşeceğimi bilmiyordum.

Ama bu duygu seviyesine daha fazla dayanamayacağımı biliyordum. İstemenin ve hak etmemenin bu ıstırabına.

Bu umutsuzluk, arzu ve asla sahip olamayacağım ve asla kazanamayacağım şeylere olan susuzluğumu yok ediyordu.

Bu oyunu ben kazanırdım.

Diğer tüm canavarlara karşı zafer kazanacak en kötü canavar olacaktım.

Duyguların iplerini kesip atacak ve içimdeki kara dişli yaratığın derinliklerine .

Bir daha insan olup olamayacağımı kim bilebilirdi? Orada ne yapacağımı kim bilebilirdi. Tek bildiğim... İşimin *bittiği*ydi.

Gitmesi gerek.

Kanın metalik pası dilimi kapladı.

Kovalama ve yağmalama, vahşileştirme ve mahvetme dürtüsü beni ürpertti.

Şimdi gitmesi gerekiyor.

Bir katil gibi gülümseyerek kolumu indirdim ve , "Hepiniz orada dikilmiş ne yapıyorsunuz? *Kaçın.*"

Emrimin kulaklardan kaslara yayılması bir an aldı. Herkesin safları bozup gitmesi için bir kalp atışı yetti.

Keskin nefesler ve panik dolu bakışlarla hep birlikte kaçtılar.

Asma köprüden yukarı ve ağır ahşap köprüden karşıya.

Otuz çift ayağın gürültüsü vahşi atların izdihamı gibi geliyordu.

Kalın duvarı yararken gölgeler onları yuttu, sonra diğer tarafa ulaştıklarında güneş ışığı onları tekrar ıslattı.

Hendekten gelen su damlaları dörtnala koşan bacaklarını boyadı. Hedef işaretleri onlar koştukça zıplıyordu.

Ve aç bir kuş sürüsü gibi, hepsi sola doğru kayboldu. Otuz paha biçilmez mücevher bir elmas tozu bulutu içinde kayboldu.

Ustalar adım atmaya başladı.

Ve müstehcen bir şeye dönüştüm. Siyah ve kaynayan.

Korkunç ve şeytani.

Victor bana gülümsedi.

Kan dökmeye battım.

Ve

saat

tıklam

aya

başladı

...

Henri ve Ily'nin hikâyesi Safir Yaralar'da devam ediyor...

Henri bir avcı, Ily ise onun avı... Onu yakaladığında ne olacak?

Çıkış gününde sizin olması için ön sipariş vermeyi unutmayın!

BURADAN ön sipariş verin

ÜCRETSİZ ön kitap THE MERCER CURSE'ü almadıysanız ve dinlemek ya da e-kitabı indirmek istiyorsanız, her ikisi de MAĞAZAMDA ücretsiz.

Kısa ve baharatlı bir kitap ve sizi Henri'nin üvey kardeşini arayışıyla tanıştırıyor. Okumak/dinlemek zorunda değilsiniz ama mevcut olduğunu belirtmek istedim.

THE MERCER CURSE ÜCRETSİZ E-KİTAP (tüm platformlarda da mevcuttur)

MERCER LANETİ ÜCRETSİZ AUDIO (çoğu platformda da mevcuttur)

**Q ve Tess'le henüz tanışmadıysanız, New York Times Çok Satan
Karanlık Romantizmleri şu anda mevcut ve tamamlandı! Tess'in
Gözyaşları ile başlayın**

ŞİMDİ OKUYUN

Safir Yara İzleri

TÜM PLATFORMLARDA ÖN SİPARİŞ

Çok yakında...

*"Bu korkunç kâbustan kurtulacak kadar güçlü olduğumu sanıyordum.
Gücümü geri almak için elimden geleni yaptım ve kalbimin düşmesine izin
vermeyi reddettim. Tek sorun şu ki... kalbim bir aptal."*

Sadece bir damla kan beni sonsuza dek değiştirdi.

Onun kanı.

Tadını. Sıcaklığını.

Onu yuttum ve yiyip bitirdim.

Bir süre için yeterliydi.

Canavarım memnundu. Ait olduğum yeri bulduğuma inanıyordum.

Ama şimdi... o damlacık artık yeterli değil.

Nehirler istiyorum. Okyanuslar istiyorum.

*Dünyanın kırmızıya boyanmasını istiyorum ve gerçekten artık kimi avladığımı
bilmiyorum.*

O mu?

Ben mi?

Onlar mı?

Kesin olan bir şey var, bugün biri ölecek.

Umarım ben olmam.

Çalma Listesi

Just died in your arms tonight - Cutting Crew
Sail / Baby, I'm a different breed - Awolnation
Novocaine - The Unlikely Candidates Training
Season - Dua Lipa
Vampire - Olivia Rodrigo
Bury a friend - Billie Eilish
Slave - Brittany Spears
Killing me softly - Fugees
Starving - Hailee Steinfeld
Beautiful things - Benson Boone Something
in the way - Nirvana
Benden ne istiyorsun - Adam Lambert
Yükseklerde - Tal Bachman
Golden - Harry Styles
Sen Gitmeden Önce -
Six60
Diğer taraftan aşk - Fall out boy

Teşekkür

Teşekkür yazılarımın çoğu gibi bu da kısa ve öz olacak.
Muhteşem beta okuyucularıma teşekkür ederim - sizler her şeyin ötesine geçtiniz. Muhteşem kapak tasarımcım Cleo'ya teşekkür ederim, işiniz çılgınca. Anlatıcılarıma teşekkür ederim-Luke ve Lucy, siz harikasınız. Editörüme teşekkür ederim-Jenny, sensiz ne yapardım? Düzeltmenim Christina'ya teşekkür ederim, sen bir rock yıldızısın.
Duyarlı okuyucum ve Hintçe çevirmenim Şabnam'a teşekkür ederim, dilinizi öğrenmeyi seviyorum. Çok güzel bir dil.
Fransızca çevirmenim Aurelie'ye teşekkür ederim, harikası.
Harika asistanım Danielle'e teşekkür ederim, arkamı kolladınız ve size minnettarım.
Tüm bu diğer erkeklerle zaman geçirmeme izin veren kocama teşekkür ederim
Ve son olarak, ama kesinlikle en az değil, bu kirli, karanlık hikayeyi okuduğunuz için size teşekkür ederim sevgili okuyucu.
Umarım bir sonrakinde bana katılırsınız...

Pepper

xxx

PEPPER WINTERS'IN DİĞER ESERLERİ

Pepper'ın şu anda dokuz dilde yayımlanmış kırka yakın kitabı bulunmaktadır. Neredeyse kırk kez en çok satanlar listelerine (USA Today, New York Times ve Wall Street Journal) girmiştir. Karanlık Romantizm, Yaşlanma, Fantezi ve Romantik Gerilim gibi birçok türde eser vermektedir.

Kitaplar, SSS ve satın alma bağlantıları için lütfen ziyaret edin:

<https://pepperwinters.com>

QR kodunu takip ederek Yeni Yayın Bültenine abone olun

EROTİK ROMANTİZM 'SIRLARIN GÖSTERİSİ' STANDALONE'LARI

Kirli Bir Gece

(Ella ve Nicholas)

Düzenlenmiş Bir Gece

(Vivian ve Alasdair - 2024)

Kırık Bir Gece

(Tavsiye edilecektir)

Karmaşık Bir Gece

(Tavsiye edilecektir)

YASAK ROMANTİZM

Lunamare (Luna Düetinin Birinci Kitabı)

Cor Amare (Luna Düetinin İkinci Kitabı)

FANTEZİ ROMANTİZM

Destini Günlükleri

Bir Güve Bir Arıyı

Sevdiğinde

KARANLIK ROMAN

Tanrıça Adaları Serisi

Bir Efsane

İki Dilek

Üçüncü

Öpücük

Dördüncü

Yalan

Beşinci Öfke

Karanlıktaki Canavarlar Üçlemesi

Tess'in Gözyaşları

Quintessentially Q

Twisted Together

Je Suis a Toi

Borçlu Seri Borç

Miras Birinci

Borç İkinci Borç

Üçüncü Borç

Dördüncü Borç

Son Borç Borçlu

Epilog

Dolar Serisi

Pennies

Dollars

Hundreds

Binler

Milyonlar

Mutluluk Masalı Üçlemesi

SEXY ROMANCE

Hile Ustası Düeti

Vücut Ressamı

Yaşayan Tuval

Gerçek & Yalan Düeti

Yalanların Tacı

Gerçeğin Tahtı

YAŞLANMA ROMANTİZMİ

Kurdele Düeti

Erkek Çocuk ve

Kurdelesı Kız Çocuk ve

Ren

Bağımsız Spinoff

Oğul ve Umudu

STANDALONLAR

Yok Edilmiş - Gri Romantizm

Görünmeyen Mesajlar - Hayatta

Kalma Romantizmi

MOTOSİKLET KULÜBÜ ROMANTİZMİ

Saf Yolsuzluk Düeti

Yıkım ve

Kural Günah

ve Acı

TESS HUNTER olarak yazılmış ROMANTİK KOMEDİ

Buna Dokunamazsın

ÇOCUK / ILHAM VERİCİ KİTAP

Pippin ve Mo

YAKLAŞAN SÜRÜMLER

2024/2025 başlıkları için lütfen www.pepperwinters.com adresini ziyaret edin.

ÇIKIŞ GÜNÜ UYARILARI, ÖN GÖSTERİMLER VE HABER BÜLTENİ

Gelecek bültenlerden ilk siz haberdar olmak için lütfen Pepper'ın Bültenine katılın (sizi asla spam'lemeyeceğine veya rahatsız etmeyeceğine söz veriyor).

Pepper'ın Bülteni

SOSYAL MEDYA & WEB SİTESİ

Facebook: **Peppers Kitapları**

Instagram: **@pepperwinters**

Facebook Grubu: **Peppers Playground**

Web Sitesi: **www.pepperwinters.com**

Tiktok: **@pepperwintersbooks**

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.